

S
23V13390

~~7498~~

הספריה הלאומית

S 23 A 13390

נחמן בן צבי אריה
יקרא דשבתא :

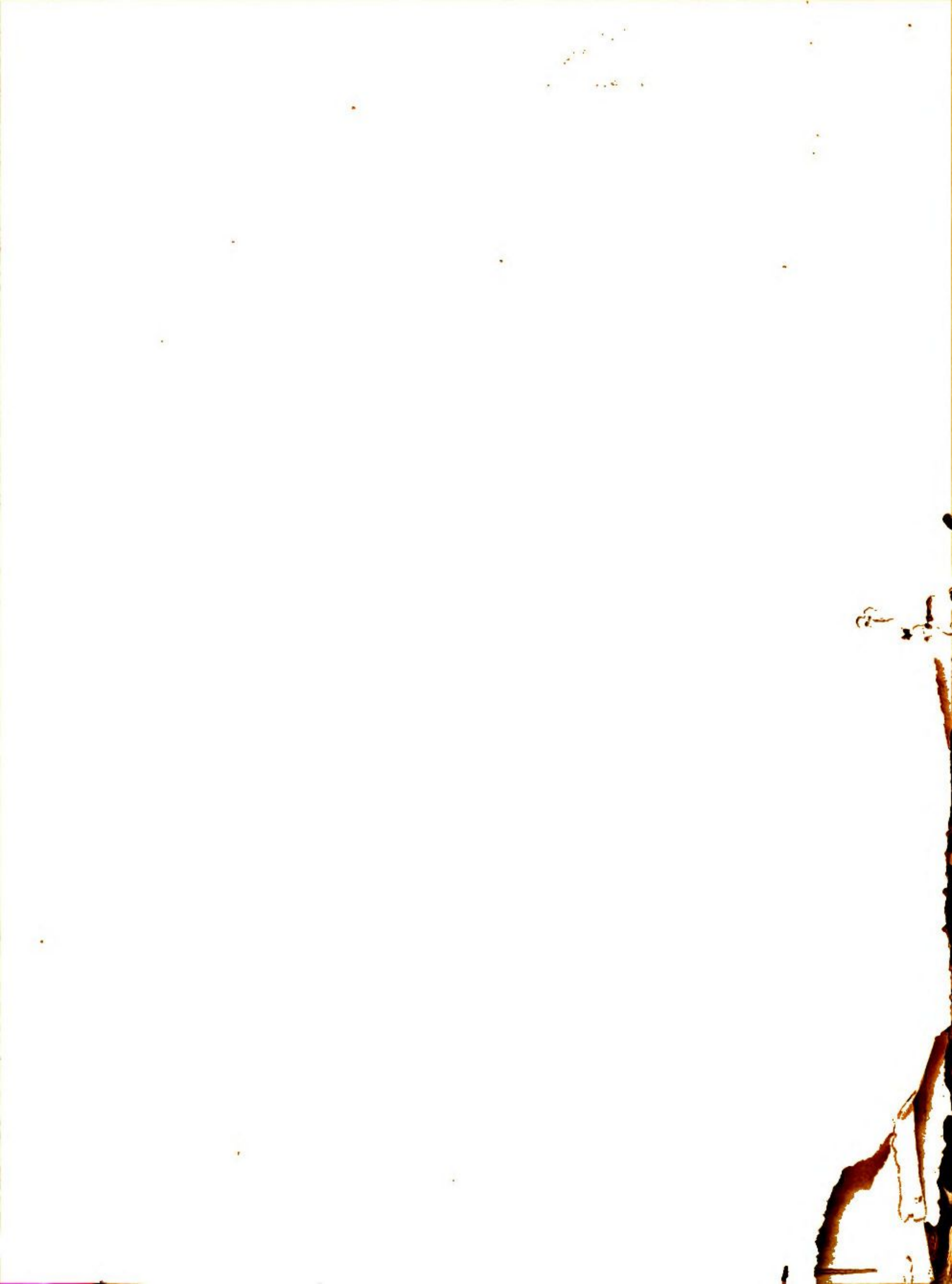
C.1

1175647-10

w-x

26.

1870-1871

1870-1871

2

1870-1871

1870-1871

ז פ ר
יוסף בן אהרן
ד"ר האזאנאוויטץ

יקרא דשבתא

בו מבואר עניינים נפלאים הרבה מגודל יקרת נפלאות
מעלת קדושת שבת קודש. גם מבואר בו פסוקים
הרבה מתנ"ך ומאמרים הרבה מדברי רז"ל מלוקט ומיוסד
על דברי הזוה"ק וכתבי האריו"ל ועוד ספרים קדושים
הדכה בפרט על יסוד ספרי ליקוטי מוהר"ן הקדושים
וכמבואר בהקדמה.

לעמבערג

לפרט אף יום מנהיגה וקדושה וחרוה לפ"ה

ברפוס המשובח הרבני וכו' מ' יעקב עהרענפרייז מדפיס בלבוב.

Jekuru Deschabtu

Druck u. Verlag v. Jacob Ehrenpreis, Lemberg 1876.

בית הספרים הקלמי
והאוניברסיטא
ירושלים

הקדמה

אמר הכותב והמלכט. ידוע ומבואר בכל דברי רבותינו זצ"ל נודל נפלאות מעלת קדושת שבת קודש ובפירוש ארז"ל בפרקי דר"א פרק יח כל מי שהוא שומר את השבת בעוה"ז הקב"ה מוחל לו כל עונותיו וארז"ל במסכת שבת דף קז ע"ב כל המשמר שבת כהלכתה אפי' עובד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו וכו' ואמרו עוד שם ארמלי שמו ישראל שבת ראשונה לא שלטה בהם אומה ולשון וכו' אלמלי משמרין ישראל שתי שבתות כהלכתן מיד נגאלין וכו' ועיי"ש עוד מגודל שכר המקיים שלוש סעודות בשבת ושכר המענג את השבת שנותנין לו נחלה בלי מצרים ונותנין לו כל משאלות לבו וניצול משיעבוד מלכיות ועיי"ש גם בדף קיט ואיך שגדולי חכמי ישראל היו טורחין בעצמן לכבוד שבת וכו' . וארז"ל במ"ר בשלח פ' כה אם משמרין ישראל את השבת כראוי אפי' יום אחד בן דוד בא למה שהוא שקולה כנגד כל המצוות וכו' א"ר אליעזר בר אבינא מצינו בתורה בנביאים ובכתובים ששקולה שבת כנגד כל המצוות וכו' אמר להם הקב"ה לישראל אם תזכו לשמור שבת מעלה אני עליכם כארו שמרתם כל המצוות שבתורה וכו' ובכתהאריו"ל מבואר שחייב אדם להקביל פני רבו בשבת כדי שיושפע עליו קדושת שבת מכת רבו וכן בדברי רבינו ז"ל מבואר ג"כ גודל מעלת השבתים ששובתין אצל הצדיקי אמת וכו' ועיי' בליקו"ת נ במאמר בראשית לעיני כל ישראל מבואר שם שהצדיק הוא בחי' שבת וכו' וכן מבואר ומובן בזוה"ק בכמה מקומות. ועיי' בליקו"א סי' קצב. מבואר שכשזוכין לקבל דיבור מפי הצדיק עי"ז מקבלין פניו ושכלו ונשמתו של הצדיק ונחסק ונצטייר בדעתו דמות דיוקנו של הצדיק שהוא הפנים והשכל והנשמה שלו וכו' וכן בהספר הק' של החכם והצדיק האמת נרשם ונצטייר שם דמות דיוקנו ואור פניו ושכלו ונשמתו וכו'. וכבר ידוע נודל קדושת נפלאות מאמרי רבינו ז"ל ושהם כלליות גדול מאד בעבודת ה'. וכל מאמר ומאמר ממאמריו חק' כולל עניינים הרבה וכמעט שכולל כל תורתנו הק' וכמובן מדברי רבינו זצ"ל בעצמו . ושמעתי בשם גדולי הצדיקים קדמונים דמדינת קירה ופולין גדול שהיו מפליגין מאד מאד בקדושת תורתו ומאמריו הק' של רבינו זצ"ל ואמרו עליהם בפירוש שהם בבחי' קדושת שבת ועיי' גם בליקוטי הלכות מבואר שיש חידושי תורה כאלו שהם בבחי' קדושת

וי"ט ויש חידושי תורה נפלאים כארו שהם בבחי' קדושת שבת. אי לזאת שמתי אל לבי לרשום לי לזכרון בקצרה ובדרך ראשי פרקים איך שרוב המאמרים הק' ממאמריו ז"ל וכמעט כולם יש להם שייכות גדול לקדושת שבת וכולם כלולים בקדושת שבת כי הם כלליות גדול כנ"ל. וכדושת שבת הוא כלליות כולם כי שבת הוא כולל דכל אורייתא כלא וכל רזין דאורייתא כלולין ביה כנ"ל :

ודבריי ארו המועטים שבקונטרס זה הקטן הם תועלת גדול לאנשים כערכינו להלהיב לבנם בענין קדושת שבת ואיך שכ"א מישראל לפי בחינתו צריך להכין עצמו לקבל קדושת שבת ולהעלות תמיד זכרון קדושת שבת עד לבו גם בכל ימי השבוע ע"ד שדרו"ל זכרהו מאחד בשבת בפרט שכל הדברים שבקונטרס זה יסודותם בהררי קודש על יסוד דברי רבותינו הק' בזוה"ק וכתהאריו"ל ושאר ספרי קודש בפרט על דברי רבינו הק' מ"ו נחמן זצ"ל בעל הכתב ספר ליסוטי מוהר"ן הראשון והשני אשר כבר ידוע ומפורסם שכל דיבור ודיבור ממאמריו ז"ל הם מקצוע גדול בתורה ויכולין להרחיב הדיבור בהם עד אין סוף ואין תכלית והם עיקר גדול לעבודת ה' וכמבואר במקום אחר מזה קטן והנה הקונטרס הזה מיוסד ומסודר על סדר המאמרים הק' שבספרי ליסוטי מוהר"ן הראשון והשני וקצת מהמעשיות הק' ושיחותיו הק' הנדפסים אחר הסיפומ"ע. ואם ירצה המעיין לעמוד על שרשי הדברים ולהתבונן בהם כראוי אזי יעיין בפנים בספרים הק' הנ"ל ואח"כ יעיין בקונטרס זה בכל סימן וסימן כפי המצויין עליו. אך גם מי שאין לו הספרים הק' הנ"ל אעפ"כ אם יעיין בקונטרס זה ימצא בו תועלת לנפשו כי רוב הדברים הגם שהם בלשון קצר ובדרך ראשי פרקים אעפ"כ מבוארים היטב ויכולין להבין בנקל כל מעיין בהם. ובטחוני כי כל המעיין בקונטרס זה בפרט אם יש לו בקיאות קצת בדברי הזוה"ק וכתהאריו"ל ושאר ספרי קודש. יהיו לו הדברים האלה למפתח גדול למצוא על ידם סגולות יקרות הרבה בכל דברי רז"ל בפרט במקומות שמדברין בהם בענין קדושת שבת. וקראתי שם זה הקונטרס יקרא דשבתא . כי מדובר בו ויק מגודל מעלת יסרת קדושת שבת קודש ואיך שהוא כלליות הסדושה ואין שום דבר וענין קדוש בעו"ט שלא יהיה כולל בקדושת שבת כאשר יבואר היטב בפנים לכל מעיין בו באמת ואמונה :

5

סי' א' (אשרי תמימי וכו') שבת הוא בחי' דעת
 כמבואר בסי' סי"ט וכו' אך את שבתותי
 תשמרו וכו' לדעת כי אני ה' מקדשכם. גם שבת
 הוא בחי' תלת גוונין דעינא ובת עין כידוע בבחי'
 ראו כי ה' נתן לכם השבת כמבואר בפאמר בראשית
 לעכ"י בליק"ת סי' ס"ז היינו בחי' ההסתכלות על
 השכל שיש בכל דבר והשכל הוא בחי' אור בחי'
 חכמת אדם חאיר פניו. וע"כ ארז"ל ברכו באורה
 וכו' ברכו באור פניו של אדם וכו'. וע"כ שבת הוא
 בבחי' יעקב בחי' נחלת יעקב כי הוא היה הראשון
 שמבואר בו שמירת שבת כ"ש ויחן את פני העיר שקבע
 תחומין וכו' כשארז"ל. כי יעקב זכה לזה השכל
 כמבואר בפנים. והשכל הזה הוא בחי' שמש. וזה
 בחי' זרחה לכם יראי שמי שמש צדקה וכו'. ודרז"ל
 שמש בשבת צדקה לעניים. היינו כי אין עני אלא
 מן הדעת כשארז"ל ובשבת עושה השי"ת צדקה עם
 העניים הנ"ל ומזריח להם את אור השכל שהוא בחי'
 שמש כנ"ל. וגם כי המלכות בחי' לבנה היא בחי'
 עניה בחי' מסכן וחכם כמבואר בפנים. וזה בחי'
 טועמיה חיים וכו'. כי השכל הנ"ל הוא בחי' חית
 בחי' חיות. גם שבת הוא בחי' הנון שהוא בחי'
 מלכות ג' זה בחי' שבת מלכתא. ואז נכנע היצ"ר
 שהוא בחי' המלכות דסט"א. כי בשבת עיקר הכנעת
 הסט"א כמבואר בזוה"ק. וגובר אז כח היצ"ט שהוא
 בחי' מלכות דקדושה. ועיין זוהר עקב דף רע"ב ע"ב
 מבואר ענין זה להדיא. והעיקר ע"י כח התורה שזה
 בחי' מה שעיקר שלימות קריאת התורה הוא בכל
 שבת ושבת וארז"ל לא ניתנו שבתות אלא לר"ת.
 וארז"ל הכל מידים כי בשבת ניתנה תורה. וארז"ל
 ויקהל משה וכו'. שצריכין לעשות קהלות בכל שבת
 ודרדוש בד"ת והחית והנון הנ"ל הם בחי' חמה ולבנה
 כנ"ל וזה שמבואר בזוה"ק שבשבת שולטין המאורי
 אור היינו בחי' חמה ולבנה דקדושה הנ"ל. ועי"ז
 זוכה לחן כמבואר בפנים. וזה בחי' ונת מצא חן נח
 הוא בחי' שבת נייחא דעילאין וחתאין כמבואר בתיקונא
 שבעין בסושו וכמובא בליק"ת סי' ב'. שזה בחי' גון
 וחית הנ"ל עי"ז זוכין לחן. ועי"ז נתקבלין כל התפלות
 והבקשות. וזה בחי' מה שמבואר בזוה"ק כי עיקר
 שלימות עליית התפלה הוא בשבת. ואז כביכול
 השי"ת בעצמו מקבל תפלות ישראל. עיין זוהר
 בראשית דף כ"ג וע"כ דרז"ל טוב מלא כף נחת זה
 יום השבת היינו בחי' בנחת נשמעים המבואר בפנים
 ומחמת שיוסף הוא כלול ביותר מבחי' יעקב ע"כ
 ארז"ל בזוה"ק שיוסף הוא בחי' שבת ומבואר אצלו
 ג"כ ששמר את השבת כ"ש וטבוח טבח והכן ודרז"ל
 אין והכן אלא שבת וכו' מלמד ששמר יוסף את
 השבת עד שלא ניתנה ושארז"ל הובא בידקוט ויבא
 הביתה לעשות מלאכתו שבת היה וכו'. ומה מלאכה
 היה לו היה קורא ושונה מה שלמד מאביו היינו
 כנ"ל לדבק בהשכל בפרט בשבת. ועי"ז עמד בנסיונו.
 וזה שמובן בהקדמת הזוה"ק דף ה"א ע"ב ששבת

שלום הוא בחי' חרין שלומות בחי' יעקב ויוסף.
 וזה שמובן ג"כ בזוה"ק בכמה מקומות ששבת הוא
 בחי' אחתברותא דשמשא בסיהרא וע"כ נסמכו זה לזה
 כ"ש והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו.
 וכתב ביום השבת יפתח וביום התודש יפתח. עיין
 זוהר שלח דף קנ"ט ע"ב היינו בחי' חיבור החית עם
 הנון שהם בחי' חמה ולבנה הנ"ל. וע"כ נוהגין לברך
 את החדש ביום השבת. וכן לקדש הלבנה במוצאי
 שבת וזה שמבואר בהקדמת הזוהר הנ"ל את שבתותי
 תשמרו דא עיגורא ורבוועא דלגאו. ענוקא הוא בחי'
 מלכות בחי' אמונה כ"ש ואמונתך סביכותך כמובא
 במאמר משפטים סי' ז'. ורבוועא הוא בחי' השכל
 והמוחין חכמה בינה דעת שהם בחי' ארבע. כי מוח
 הדעת כלול משני בחינות. מבחי' חסדים ומבחי' גבורות
 כידוע. וכמבואר במאמר פוסעים בו סי' פ"ה.
 ובמאמר בראשית לעכ"י סי' ס"ז בליק"ת ועיין במאמר
 היכל הקודש סי' נ"ט מבואר ג"כ כעין זה. ואפשר
 שזה סוד אלפים אמה תחום שבת. כי אמונה הוא
 בחי' אלף בחי' פלא כ"ש אודה שמך כי עשית פלא
 וכו' אמונ' אומן. וכתב ויודו שמים פלאך ה' אף
 אמונתך וכו'. וחכמה הוא ג"כ בחי' פלא בחי' אקף
 בחי' פליאות חכמה. וזה בחי' החרש ואאלפך חכמה.
 וזה בחי' אלפים אמה של ערי הלוויים אלף אמה
 מגרש הוא בחי' אמונה שהוא בחי' דבר פנוי בלי
 טעם ושכל. וכמבואר במאמר ויסב סי' ס"ב וגם כי
 הוא בחי' מלכות שהיא בחי' מסכן דלית לה מגרמה
 כלום. ואקף אמה לשדות וכרמים הוא בחי' שכל
 וחכמה דקדושה שהוא דבר שיש בה טעם כ"ש טוב
 טעם ודעת למדני. (היינו בחי' החית הנ"ל) כי
 במצוותיך האמנתי (היינו בחי' הנון הנ"ל שעל ידה
 זוכין לקבל אור השכל שהוא בחי' חית כמבואר
 בפנים) ועיין בזוהר חרומה דף קל"ח מבואר מענין
 שבת סתם שהוא שבת דמעלי שבתא ויום השבת דא
 שבת דלעילא וכו'. וזה כנגד הנון והחית הנ"ל
 הכלולים בקדושת שבת כנ"ל. וזה בחי' ויחן את פני
 העיר שדרז"ל ששמר יעקב את השבת כנ"ל ויחן
 דווקא בחי' חית ונון הנ"ל. וזה בחי' שקבע תחומין
 וכו' תחומין דווקא. כי החית ונון הנ"ל הם סוד תחום
 שבת אלפים אמה כנ"ל. וזה בחי' והגית בו יומם
 ולילה ומבואר בזוה"ק מעלת חיבור יום ולילה בתורה.
 היינו כי ע"י התורה מחברין החית והנון שהם בחי'
 שמש וירח בחי' יום ולילה. וזה בחי' נימל דברים
 צריך אדם לומר ערב שבת עשרתם מעשר הוא
 במלכות כידוע שזה בחי' נון הנ"ל ערכתם עירוב הוא
 בעמודא דאמציעותא כידוע שזה בחי' תורה הדליקו
 את הנר היינו לחבר בחי' המלכות אל אור השכל שזה
 בחי' שתי נרות של שבת כנגד בינה ומלכות וזה שסיימו
 רז"ל וצריך למימרינהו בניחותא כי היכי דלקבלו שזה
 בחי' דברי חכמים בנחת נשמעים הנ"ל:

סי' ב' (אמור אל הכהנים). עיקר שלימות התפלה
 הוא בשבת שזה בחי' מזמור שיר ליום
 השבת

השבת טוב להודות לה' וכמבואר בזה"ק ובתיקונים שאז עיקר שלימות עליית התפלה. גם שבת הוא בחי' שמירת הברית כ"ש ברית עולם וכמבואר במאמר בירא בדברא סי' לא. והוא בחי' יוסף כנ"ל בסי' א' וע"כ אז עיקר קדושת הזווג ועונת ת"ח משבת לשבת וכמבואר בזה"ק וזה בחי' (שבת סג) לא יצא לא בסי' וכו' כי אז נתבטלין כל הכלי זיין. ואז עיקר הכלי זיין הוא התפלה שזה בחי' שהביאו שם הפסוק שנאמר על לעתיד וכתתו חרבותם לאתים וכו'. גם שבת הוא בחי' משפט בחי' עמודא דאמצעיתא כמובא בתיקונא תשמרי דף סס. שהתיו של שבת מרמו על תפארת שהוא עמודא דאמצעיתא. וכן מבואר בספר הקנה דף ג. תפארת נקרא שבת ומלך וכו' וזהוהא משפטי שמרו וכו' ואת שבחתי קדשו וכו' (חזקאל כ) והוא בחי' יעקב. כי יעקב הוא הראשון שנאמר בו שמירת שבת כ"ש ויחן את פני העיר וכשדרז"ל גם שבת הוא בחי' שלימות הצדקה בחי' שמש בשבת צדקה לעניים. וע"כ פתח התנא מסכת שבת פ"ט העניא את ידו וכו'. וכמבואר במאמר בירא בדברא הנ"ל ועיין ג"כ במאמר פוסעים בו סי' פ"ו. וזשארז"ל פוסקין צדקה לעניים בשבת וכו' (שבת דף קג) וזה שמרו משפט ועשו צדקה וכו' אשרי אנוש וכו' שומר שבת מחללו וכו' ומחזיקים בבריתו. גם שבת הוא בחי' ביטול המחשבות זרות שהם בחי' ענין דמכסיין על עיינין כי שבת הוא בחי' עולם המחשבה כידוע ועל ידו נתבטל הענין הנ"ל וזרחת השמש כ"ש וזרחת לכם יראי שמי אלו שומרי שבת כמו שפירש"י (תענית ד' ח' ע"ב) שמש צדקה גם שבת הוא בחי' עיינין בחי' תלת גוונין דעינא ובת עין כידוע. גם שבת הוא בחי' הצדיק כמבואר בתיקונים ששבת וצדיק הם מבחי' אחת והוא בחי' משה משיח בחי' ישמח משה במתנת חלקו כידוע. והוא בחי' הקמת המשכן. וע"כ נסמך ענין שבת למלאכת המשכן. ואין מלאכת המשכן דוחה שבת כי אדרבא עיקר בנין המשכן ע"י שמירת שבת. גם שבת הוא בחי' לימוד התורה כי ארז"ל בירושלמי לא ניתנו שבתות אלא לד"ת והכל מודים שבשבת ניתנה תורה ואז קריאת התורה בשלימות ובשעת התפלה דייקא. ואז בחי' התחדשות הנשמות כי שבת הוא עולם הנשמות כמבואר בזה"ק ועיין בתיקון ואז מענין בתולדות אחריה וכו' וזה בחי' השמים מספרים כבוד אל שמתחילין במזמורי שבת שמרמו על ענין הנ"ל כמבואר בפנים. גם אז בחי' ביטול בחי' הסחרת פנים כמבואר בכהאריז"ל שבשבת הוא בחי' יחוד קובה"ו פנים בפנים. ובערב שבת במנחה עולין כל התפלות של חול שזה בחי' הכנה ליחוד הנ"ל בחי' אפיה ובישול כמבואר בפנים. שזה בחי' את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העודף הגיחו לכם למשמרת עד הבוקר בחי' בוקר דאברהם בחי' חסד כי נמר התיקון הוא רק ע"י חסד של השי"ת שמאיר בשבת כמובן בזה"ק. וזה בחי' מזמור שיר ליום השבת וכו' להגיד בבוקר חסדך וכו'

ומחמת שקדושת שבת כלול מכל הכתינות הנ"ל שהם בחי' תיקוני התפלה שהוא חיותו של משיח ע"כ נאמר (ירמי' יז) והיה אם שמוע תשמעון וכו' לבלתי הביא משא וכו' ולקדש את יום השבת וכו' ובאו בשערי העיר הזאת מלכים ושרים יושבים על כסא דוד וכו' בחי' מפרי במנך אשית לכסא דך המבואר בפנים וע"כ ארז"ל אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין. כי ביאת המשיח והתקרבות הגאולה תלוי בשמירת שבת כנ"ל :

סי' ג (אקרוקתא) עיקר שלימות בנין המלכות דקדושה הוא בשבת. ואז נתייחדה עם דודה כביכול פנים בפנים כנ"ל וכמבואר בזה"ק. ועיקר בנינה הוא מבחי' רגלי הקדושה בחי' נצח והוד שזה בחי' אם תשיב משבת רגליך וכו' ומשם יונקים הנביאים שזה בחי' מה שמבואר בזה"ק חדש בראשית! שבשבת נמשך בחי' רוח הקודש על כ"א מישראל וכו' וזה בחי' המנוחה של שבת ע"ד שארז"ל ומנוחה לא מצאתי זו נבואה. ומשם נמשכת הנגינה דקדושה שזה בחי' מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' וכו' ערי עשור וערי נבל וכו' שזה בחי' הזמירות והניגונים של ש"ס. גם אז עיקר שלימות השיח עיזקאין דקנה שמהם יוצא הקול. כי השיח עיזקאין הם בחי' שש מעלות לכסא כמבואר בזה"ק פנחס ד' רל"ה. וביום השביעי נתעלה וישב על כסא כבודו כשארז"ל גם אז עיקר שלימות התורה שבע"פ שהם ששה סדרי משנה שהם כנגד ששת ימי בראשית כידוע. ובשבת נכללין ועולין לתכלית שלימותן שזה בחי' כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וינח ביום השביעי. כי כולם נכללין ונשרמין בקדושת שבת וכמבואר בזה"ק. ואז זמן עליית העולמות ויצירה עולה בבריאה וכו' כידוע. ואז נמשך בשלימות החוט של חסד בחי' להגיד בבוקר חסדך וזוכין ללימוד לשמה. כי אז אין שום אחיזה להסמ"א. בחי' הנחש בהלימוד ח"ו. כי כד עייל שבתא איהי אתאחדת ואתפרשת מסמ"א וכו'. כי אז עיקר זמן הכניעתם כמבואר בזה"ק. ונגה עולה ונכדלת בקדושה שזה בחי' מתוך שלא לשמה בא לשמה וכמבואר במ"א. וע"כ בשבת מעלין גם בחי' הנגינה שנפלה וכו'. כמבואר בסי' רכ"ו שזה בחי' מאחר עלות הביאו וכו' המב"פ :

סי' ד (אנכי) שבת הוא מעין עוה"ב כשארז"ל. ואז זוכין לידע שכל מאורעותיו הסלמיות. וע"כ אין שואלין צרכיו בשבת וארז"ל כדי שלא יזכור ברופא חולי שיש לו חולה בחוך ביתו ויצטער ולכאורה אינו מובן כי גם עכשיו יוכל לזכור שיש לו חולה ויצטער ביותר מחמת שא"א לו ג"כ להתפלל על רפואתו אך לפי הנ"ל מבואר היטב. כי מבואר דקמן סי' קע"ז שצריך האדם לבטל רצונו נגד רצון השי"ת שלא יהיה לו שום רצון אחר רק כמו שרוצה השי"ת הן שיהיה לו ממון או בנים או לאו וכו'. ובזה הוא ממליך מלכותו ית' בשלימותו וכו' ע"ש. ולכאורה גם זה אינו מובן כי א"כ למה תקנו כל התפלות

התפלוגת של שארית צרכיו והשי"ת בעצמו כביכול מבקש מן האדם שיחפלה אליו כ"ש וקראני ביום צרה אחלצך ותכבדני וכתוב יונת' בחגוי הסלע וכו' השמעני את קולך וכשארז"ל הקב"ה מתאוה לתפלוגת של צדיקים. אך כל זה מבואר כפי המבואר בפנים במאמר זה כי כל זמן שאין יחוד שלם כביכול בין שם הויה לשם אלקים שהיא בחי' מלכות ואומברין על הרעה ד"ן אמת אז חוב גדול ד"יקא להתפלל על שאלת צרכיו ותפלה צורך גבוה כביכול כי רוב היסורים של אדם ר"ל נמשך מזה בעצמו שאין היחוד בשלימות והמלכות הוא בגלות כביכול בין העכו"ם והם יונקים מבחי' המלכות כמבואר בפנים ולפעמים גוברים הפגמים כ"כ עד שהעונות בעצמם מייסרין את האדם בבחי' תמותת רשע רעה כמב"פ. ואז בוודאי צריכין להתפלל להשי"ת שימרק ויכפר לו עוונותיו ברחמי המרובים ולא ע"י יסורים וחולאים ר"ל. ואז אדרבא התפלה זו בעצמה הוא בחי' מלכות כידוע מאחר שמתפלל על בנין המלכות ושיהיה היחוד שלם ואז ממילא ינצל מכל הצרות והיסורים ר"ל. ובדרך זה צריכין להתפלל כי בוודאי טוב ה' לכל ורחמי על כל מעשיו והוא ית' רוצה בוודאי בפנימיית רצונו לזכות את ישראל בכל טוב ברו"ג בעוה"ז ובעוה"ב. ומתפללין על זה שלא יגרמו עוונותינו ח"ו לעכב הישפע שרוצה השי"ת להשפיע ערינו אבל כשזוכין לבחי' תקון המלכות בשלימות ונעשה יחודא שלים בין שם הויה לשם אלקים. אז כידוע שגם מה שנראה בעוה"ז ליסורין ח"ו הם רק יסורין שר אהבה וכולו טוב וכולו אהד. וע"כ בשבת שאז עולה המלכות כביכול מביניהם והיחודא בשלימות כמבואר בזוה"ק ובכתהאריו"ל. וע"כ יודעין אז בידעה שלימה שהכל לטובתו ואין שואלין על צרכיו. וזה שבת הוא כלועוק ורפואה קרובה לבא היינו בזכות שבת בעצמה כי מאחר שנתתקי ברוחניות יתהקן ממילא בגשמיות ג"כ ברצונו ית' ודרו"ל בזה"ק ביום הניה לך ה' אלקיך מעצמך ומרגזך וכו'. כי אז נתבטל כל העצמות והרוגו וכולא אהבה וכו'. וזה שאמר בזוה"ק אין טוב אלא שבת שנאמר מזמור שיר ליום השבת טוב וכו'. כי אז בחי' כולו הטוב והמטיב. וע"כ נסרא השבת אחד כ"ש ימים יוצרו ולא אהד בהם. כשדרו"ל זה יום השבת שאז כולו אחד. ואז שלימות תיקון המלכות ונפלין ונתבטלין כל בחי' אלקים אחרים כמבואר בזוה"ק והמלכות הוא בחי' דבר כמבואר בפנים וזה בחי' ודבר דבר הנאמר בשבת ושבת הוא בחי' תשובה כמבואר במ"א. ומחמת שעיקר התיקון הוא ע"י וידוי דברים ע"כ מבואר בספרים קדושים שצריכין להרבות מאד בתשובה ובויודוים ותחנונים הרבה בערב שבת בכדי לתסן מה שפגם בחול ולזכות ולכנס בשלימות לקדושת שבת. ועיין בשלחן ערוך של הרב ז"ל שגם בשבת מותר לומר וידוים וכו' ע"ש סי' רפ"ח. ושארז"ל שכשפגע אדה"ר בקין ויאמר לו עשיתי תשובה ונתפשרתי אמר אדה"ר אם

כך גדול כח התשובה פתח ואמר מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ועיין פרקי דר"א פרק י"ט דדריש מלשון וידוי וכן במדרש תהלים. היינו כי בתחילה סבר כי תיקון המלכות תלוי בזה לשמור עצמו מאד שלא לפגום בה ח"ו. וכששמע מקין שאעפ"י שכבר פגם כ"כ ואעפ"י ע"י שעשה תשובה והתודה ואמר גדול עוונתי מנשוא נתכפר לו קצת אעפ"י שרא היתה תשובתו בשלימות כשארז"ל. וע"כ פתח ואמר מזמור שיר ליום השבת כי שבת הוא בחי' תשובה ובחי' תיקון המלכות וזה טוב להודות לה' היינו בחי' וידוי דברים כ"ש ומודה ועוזב ירוחם כשדרו"ל זוכה תודה הזוכה את יצרו ומתודה ע"י וכו' וזה ולומר לשבך עריון. היינו כי שם הוא בחי' אלקים בחי' מלכות כמב"פ. וע"י עוונות ח"ו נותנין להם יניקה מבחי' אלקים. וע"כ נקראים אלקים אחרים כמב"פ. אבל ע"י התשובה והודוי דברים שזה בחי' קדושת שבת שאז עולה המלכות מביניהם מאז הוא בבחי' כי אתה ה' עליון על כל הארץ מאד נעלת על כל אלהים. וזה כי ה' עליון נרא מקך גדול על כל הארץ בחי' שלימות עליית המלכות בחי' כי מקך כל הארץ אלקים. וכמו שכשיוצאין מצרה ר"ל צריכין להביא סרבן תודה ולומר להודות לה' בבחי' ידוי לה' חסדו וכו'. כמו כן מכש"כ כשזוכין לתיקון בחי' המלכות ולזכות ע"י לדיעה שלימה שהוא מעין עוה"ב לידע שכל מאורעותיו הם לטובתו שאז ממילא נתבטלין כל מיני צער ויסורין אזי בוודאי צריכין להודות לה'. וע"כ ארז"ל כל הקרבנות בטלין לעתיד חוץ מקרבן תודה היינו כנ"ל. וזה שפתח במזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' בפשוטו ג"כ. ועפ"י דרך זה יכולין לפרש כל ענין המזמור כמובן וזה שתקנו לומר סמוך לכניסת שבת מזמור הודוי מחמת עליית המלכות כידוע. ושארז"ל שכך המענה את השבת ניצול משיעבוד מלכות. היינו כי אז בחי' הכניעת המלכות דספ"א וזהו שאמרו שם (שבת ק"ח) נותנין לו נחלה בלי מצרים וכו'. נותנין לו כל משאלות לבו היינו כנ"ל. כי הוא מעין עוה"ב שהוא בחי' כולו טוב כולו אחד בלי שום מיצר וגבול. וזהו שאמרו בספ"א דספ"א כנוונא דמתייחדין לעילא כאחד וכו'. והא אוקימנא רזא דהויה אחד ושמו אחד וכו' רזא דשבתא איהי שבת דמתאחדת ברזא דאחד וכו'. ולית שולטנא אחרא בכלהו עלמין בר מינה וכן מבואר להדיא ששבת הוא בחי' עליית המלכות דקדושה והכניעת המלכות דספ"א והמשכת התיקון שיהיה לעתיד בחי' ה' אחד ושמו אחד כנ"ל. ואז נמשך בחי' תיקון העצמות כי הנפש הוא מבחי' אחת עם העצמות כמובן במאמר ס"ז במאמר ויבן וכו'. ובשבת זוכין לנפש יתרה ונחדשנין העצמות בבחי' מתיק לנפש ומרסא דעצם (משלי טז) וגם כי ארז"ל האוכל וישותה בתשעה באב עליו נאמר ותהי עוונותם הקוקה על עצמותם ומה מובן ממילא שע"י אכילת שבת נתחקנין העצמות

העצמות בקדושה גדולה וזה שנשמך ועצמותיך יחליץ לענין אם תשוב משבת וכן (ישעי' נ"ח) וזשארז"ל (מדרש רבה בהר פרשה ל"ד) יחליץ ינוח לפיכך חקנו לומר בשבת רצה והחליצנו וכו'. גם שבת הוא בחי' הת"ת שהוא בחי' משה בחי' ישמח משה במחנת חלקו. והוא בחי' כלליות התורה כשארז"ל שקולה שבת ככל התורה כולה (עיין זוהר שמות ד' כנ"א) והיא בחי' אש בחי' השלהובא ראשא היורד בכל ערב שבת שחוא בחי' רשפי אש שלהבת יה כמבואר בזוה"ק ובכהאריז"ל. ועי"ז נכנעין הקליפות שמאות שהם בחי' אש מתלקחת דס"א ועולה מהן המלכות דקדושה וכל ניצוצות הק' כידוע שזה בחי' כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש. וזה בחי' לא תבערו אש בכל מושבותיכם הנאמר בשבת לבד מאש המזבח כמבואר הענין בזוה"ק. וזה שנאמר ירמי' י"ז והיה אם שמוע תשמעון וכו' ולקדש את יום השבת וכו' ונאו בשערי העיר הזאת מלכים ושרים וישיבים על כסא דוד וכו' היינו בחי' תיקון המלכות דקדושה. ואם לא תשמעו אלי לקדש את יום השבת וכו'. והצחי אש בשעריה וכו' היינו בחי' התגברות אש דס"א שהוא בחי' שורש המלכות דס"א. וזשארז"ל שבת קי"ט אין הדליקה מצויה אלא במקום שיש חיול שבת וכו'. לא חרבה ירושלים אלא בשביל שחללו בה את השבת היינו כנ"ל. וע"כ בבנין ירושלים של לעתיד נאמר ואני אהיה לה חומת אש סביב בחי' אש דקדושה שהוא בחי' שורש המלכות דקדושה שהוא בחי' ירושלים כידוע. גם שבת הוא בבחי' ענוה בחי' שבו איש תחתיו הנאמר בשבת כמבואר במאמר בטח בה' סי' ע"ט. והוא בבחי' שמשים עצמו כשירים בבחי' לכולם נתת בן זוג ולי לא נתת וכו'. והוא בבחי' ביטול כל ההרגשות והחמירות. וע"כ נקר' שבת מלשון שכיחה וביטול. וזה כי בו שבת וינפש כי נתבטל החמירות ע"י גודל הארת הנפש שמאיר או רוחניות הנפש והוא בבחי' איש חכם כי אז עולין עד החכמה כמבואר בפירוש האריז"ל שבסוף ספר התיקונים שזה סוד הפסוק חשבת דרכי ואשובה רגלי וכו'. וע"כ ישבח בשמירת שבת לכפר עוונות כ"ש ושומר שבת מהללו ודרז"ל מחול לו כי הוא בבחי' ואיש חכם יכפרנה. גם שבת הוא בחי' תיקון כל המדות הנמשכין מהד' יסודות. כי אותיות שבת שהם שי"ן ב"ת מרמזין על דאבות עם השכינה שהם שורש בחי' הד' יסודות אש רוח מים עפר כמבואר בזוה"ק גם כל השלש בחינות שיש בהתקרבות לצדיקים הכל כלול בקדושת שבת. הבחינה ראשונה שנעשה ע"י שרואה את הצדיק. זה בחי' ראו כי ה' נתן לכם את השבת. ראו דייקא כי שבת בעצמו הוא בחי' התלת גוונין דעינא וכית עין כמבואר במ"א. ושבת הוא בחי' הת"ת כנ"ל. וכמבואר בזוה"ק וע"כ אמרו לרשב"י ז"ל אנת הוא שבת וכו'. ועי"י הראיה הנ"ל נתבטל כל בחי' עצמות ותאוות רעות שזה בחי' כיום הנית ה' לך מעצבך שנאמר על

קדושת שבת ואז מאיר אור האהבה דקדושה של בחי' ענג שבת בחי' אהבה בתענוגים עד שנתבטלין מטילא כל בחי' אהבות המדומיות של דתאוות. וזה שמובא בכהאריז"ל את שבתותי תשמרו כי א"ות ה"יא ב"יני ו"ביניכם ר"ת אהבו וכו': הבחינה שניה שהוא הצדקה שנותן לת"ת זה בחי' קדושת מעלת הצדקה של שבת שזה בחי' וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה שמש בשבת צדקה לעניים וכנ"ל בס' ב'. גם ההוצאה בעצמה של שבת הוא בחי' צדקה בחי' לוו עלי וכו'. בחי' מלוה ה' חונן דל. ועיין זוהר צ"ו דף כ"ט ע"ב ובתיקונים דף נ"ח. ועי"ז ניצול מדברים בטלים וכו' ומגאוה וזה ודבר דבר הנאמר בשבת. ונאמר בו שבו איש תחתיו המרמו על ענוה ושפלות כנ"ל. וזהו שארז"ל (שבת קי"ח) עשירים שבשאר ארצות מפני מה הם זוכין מפני שמכבדין את השבת. כי ע"י שנהבטלין המדות הנ"ל זוכין לעשירות כמבואר בפנים. וזה שנשמך (ישעיה נ"ח) ענין הצדקה הלא פרום לרעב לחמך וכו' או יבקע כשחר אוריך וכו'. לענין שמירת שבת אם תשוב משבת רגלך וכו'. וקראת לשבת ענג וכו' וזהו אם תשוב משבת רגליך שמרמו ששבת עולין רגלי הקדושה מאהיזית העצמות והקליפות שנאחו בהם בימי החול כמובן בפנים לקמן סי' קל"ט. ובסי' רע"ז ובליק"ת סי' ב' במאמר ימי חנוכה נמצא שמבואר כאן ענין ביטול העצבות עשות הפצץ ביום קדשי מרמו על ביטול התאוות שלבו של אדם חפץ ומתאוה להם בחי' כי הפץ בבת יעקב הנאמר בשכס וקראת לשבת ענג היינו בחי' אהבה דקדושה של עונג שבת כנ"ל. לקדוש ה' מכובד וכו' היינו בחי' ביטול הנאוה ורדיפת הכבוד ממצוא הפצץ ודבר דבר זה בחי' ביטול דברים בטלים וכיוצא רק שיהיה הדיבור בקדושה בחי' דיבור של שבת: הבחינה השלישית שהוא וידוי דברים לפני ת"ת שע"י מחריבין בניני המלכות דס"א ובנין הדיבור דקדושה שהוא בחי' מלכות וזוכין להכלל באין סוף עד שזוכין עי"ז לדעת שלימה לידע שכורו טוב וכו'. זה נכלל ג"כ בקדושת שבת כנ"ל. ועיין זוהר בראשית דף נ"ו מענין שפנס אדה"ר באחוזן דאורייתא כלהו. ואח"כ חזר בתשובה וכו'. כד אוליד בר אודי על חטאו וקרא שמו שת וכו'. ולא נתהקנו דאותיות בשלימות עד שעמדו ישראל על הר סיני וקבלו את השבת וכו' מבואר ענינינו שעיקר גמר תיקון דאותיות שבמלכות ע"י הוידוי דברים של אדה"ר הוא ע"י קדושת שבת שזה בחי' התיקון שנעשה ע"י וידוי דברים לפני ת"ת דייקא שהוא בחי' שבת כנ"ל. שזה בחי' ודבר דבר הנאמר בשבת כנ"ל. ואז עולין כל העולמות עם האותיות שבהם לשרשן היינו לבחי' רצון אין סוף שנחגלה בשבת בחי' רעוא דרעווי המבואר בפנים. בחי' ועתיקא קדישא גלי רצון דילי. ועי"ז זוכין לתפלה בהתלהבות גדול ובהתפשטות הגשמיות בשבת וזוכין לדעת שלימה בחי' לדעת כי אני ה' מקדשכם הנאמר בשבת

בשבת וזוכין לידע שכולו טוב כולו אחד. שזה בחי' ה' הוא אלקים בחי' ה' אחד ושמו אחד כנ"ל וזה שסיים הפסוק הנ"ל. אז תתענג על ה' על ה' דייקא בחי' עתיקא קדישא כמבואר בזוה"ק היינו בחי' התגלות רצון א"ס והרכבתך על במותי ארץ בחי' חורבן המלכות דסט"א בשדרו"ל על זה המענג את השבת ניצור משיעבוד מלכות שנאמר והרכבתך על במותי ארץ וכו'. והאכלתך נחלת יעקב אביך שהוא נחלה בלי מצרים היינו הדעת הנ"ל לידע שכולו טוב כנ"ל שזה בחי' משארז"ל דעת קניית מה חסרת. וזה כי פי ה' דיבר היינו כל התיקונים הנ"ל נעשין ע"י תיקון אותיות הדיבור שבמלכות שהוא בחי' פי ה' בחי' מלכות פה כידוע והת"ח מפריש לו דרך לפי שורש נשמתו וזה נ"ב כליל בקדושת שבת בחי' וכברתו מעשות דרכיך וזה שנשמך שם ישעי' נ"ח ובנו ממך חרבות עולם וכו' (בחי' בנין המלכות דקדושה שנחרבה) וקורא לך גודר פרץ משובב נתיבות לשבת (היינו בחי' דרכי התשובה שמתגלין) אם תשוב משבת וכו'. כי כל זה כלול בקדושת שבת כנ"ל וכשנתתקן המלכות בשלימות אז גם אלו שהם מאחורי הקדושה נעשין כסא לקדושה ועוזרים גם הם לבנות הבנינים של הקדושה וזה בחי' מה שמבואר בזוה"ק ובכתהאריו"ל ענין מה שבעליות שבת אז עולה גם קליפת נוגה ונכללת בקדושה ונגה הוא בחי' תרנום שהוא בחי' אחוריים של הקדושה כמבואר בכתהאריו"ל. ולפעמים נכללת בסט"א ח"ו בבחי' השלש קליפות טמאות ובעליות שבת נכללת בקדושה ושלמה דאשא יורד מלמעלה להכניע הנ"ל קליפות טמאות הנ"ל שרא יתאחזו בה כנ"ל. וכשנגה נכללת בקדושה נעשין ע"י גרים כידוע. וזה שנשמך (ישעי' ג"ו) ובני הנכר הנרוים על ה' וכו' כל שומר שבת וכו' והביאותים אל הר קדשי ושמתים בבית חפלתו וכו' כי ביתי בית חפלה יקרא לכל העמים כי חפלה הוא בחי' מלכות כנ"ל. וזה בחי' ונתתי להם בביתי ובחומותי וכו'. כי שמירת שבת קודש הוא בחי' בנין הבתים וחומות של המלכות דקדושה כנ"ל. וע"כ נשמך ענין שמירת שבת למלאכת המשכן והמקדש ואין מלאכת המשכן דוחה שבת כי אדרבא עיקר הבנינים דקדושה שהם בחי' בנין המשכן הוא ע"י שמירת שבת כנ"ל. ועיין (יחזקאל כ') ואת שבתותי קדשו וכו' לדעת כי אני ה' אלקיכם. כי ע"י שבת זוכין לשלימות הדעת שהוא ה' הוא האלקים כנ"ל. בחי' אנכי ה' אלקיך המכ"פ. וזה שנאמר בפרשה ואתחנן שמור את יום השבת וכו'. וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים היינו שהתגבר העבדות שהוא בחי' המדות רעות של הד' יסודות ובחי' המלכות דסט"א שנקר' ארץ מצרים כמבואר בפנים. ויוציאך ה' אלקיך משם וכו' ע"כ ציוד ה' אלקיך לעשות את יום השבת כי ע"י זבאין לבחי' שבת שהוא מעין עוח"ב בחי' כלו הטוב והמטיב כמבואר בפנים:

שמים וארץ בחי' עוה"ב. גם הוא בחי' השנת רוח"ק בחי' נבואה כמבואר בזוה"ק וכו"ל בס' ג' ונבואה הוא בחי' הקיבול שכר של המצוות בחי' יבא ברינה נושא אלומותיו ר"ת נביא כמכ"פ. ויש שני בחי' נבואה כי עיקר שמחת המצוות הוא בשבת כי אז עולין כל המצוות מאחיזת דעצבות שנאחו בהם בששת ימי המעשה וזוכין לשמחה כמבואר במאמר ימי חנוכה בריק"ת ס"ב. ויש מי ששמחתו הוא משכר שיסבל על המצוות לעתיד לבא. כי ע"י שבשבת שורה עליה בחי' רוח"ק בחי' נבואה הוא צופה ומשיג ברבו מרחוק השכר הנדול שיקבל על עשיית המצוות בעוה"ב ביום שכולו שבת ועי"ז מלא שמחה בפרט שקדושת שבת בעצמה שקולה כנגד כל המצוות כשארז"ל ע"כ הוא מלא שמחה. אך עכ"ז השמחה הזאת הוא בחי' נביא באספקלריא שאינה מאירה. ועיקר השלימות הוא שיוכה לבחי' רוח"ק רוח נבואה כזה עד שמשגיג גודל מעלת עשיית המצוות בעצמן עד שלא יחפוץ בשום שכר עוה"ב כלל רק שיהיה שכרו ושמחתו עם עשיית המצוה בעצמה שזה בחי' ביומו תתן שכרו המבואר בפנים. ביומו תתן שכרו ר"ת שבת כמבואר בכתהאריו"ל. וזה בחי' נביא באספקלריא המאירה ואז זוכין ליכנס בשבת עכ"פ בשמחת השי"ת בעצמו כביכול כי מבואר בזוה"ק ובתיקונים גודל השמחה שנמשך ונתעורר בכל שבת ושבת בכל העולמות וגודל שמחתו ית' בעצמו כביכול בשבת וזה בחי' ישמח ה' במעשיו כי בשבת נשלם הבריאה של כל העולמות ומקבלין חיות בשלימות מקומת המצוות שהוא בחי' אמונה בחי' שבת שהוא שקול כנגד כל התורה והמצוות והוא בחי' תכלית שמים וארץ ואז הסב"ה משמח ומתענג מהם בחי' ישמח ה' במעשיו ומי שזוכה לשמחת המצוה הזאת כנ"ל הוא נכנס כביכול בשמחת השי"ת בעצמו בבחי' ישמח ישראל בעושייו. ואז יכול לידע בין קודם גזר דין ובין לאחר גזר דין כמכ"פ. ובשבת נמתקין כל הדינים ואין כח למקטריגים לעורר שום דין ח"ו כמבואר בזוה"ק בבחי' וכל שולטני רוגזין ומארי דדינא כולהו ערקין וכו' והדינין שנגזרו כבר ח"ו מבטלין וממתיקים אותם ג"כ ע"י שמלבישין התפלה במאמר שזה בחי' מה שאין שוארין צרכיו בשבת. והנכנס לבקר את החורה בשבת לא יבקש עליו רחמים כמו בחול רק יאמר שבת הוא מלזעוק ורפואה קרובה לבא וכו'. (שבת יב) היינו שמלביש תפלתו במאמר כנ"ל: גם בשבת זוכין לישראל רב ולפשוט כל העקמימות שבלב שזה בחי' מה שמבואר בתיקונים ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורתם דא דירתא דלבא וכו' שזה בחי' מה שבמזמור שיר ליום השבת מבאר בזה שלא להרהר אחר השי"ת ח"ו מחמת הצלחת הרשעים שזה בחי' איש בער לא ידע וכו' כי מאד עמקו מחשבותיו ית' וכו' צדיק כתמר יפרח ודרז"ל מה תמר לבו מכוון למערה אף ישראל לבם מכוונין לאביהם שבשמים וסיים להגיד כי ישר ה' וכו'. וכן את"כ עדותיד נאמנו

מאד וכו'. גם בשבת נמשך בחי' התיקון של הרעמים שהוא בחי' תפלה בקול וככת ובידאת שמים שזה בחי' מה שמובא בשם הארז"ל שבשבת צריכין להרים קולו בתפלתו יותר מבחול וזה בחי' הוי"ן קולות שבמזמור לדוד שאומרים בכניסת שבת ושם מבואר ג"כ מענין הרעמים אל הכבוד הרעים ה' וכו' המבואר בפנים. וזה ג"כ בחי' מקולות מים רבים וכו' כמבואר בכוננות של שבת. גם שבת הוא בחי' יראה ירא שבת ואז נתבטלין כל היראות חיצוניות כמבואר בתיקונים גם שבת הוא בחי' שלימות הרעת ואז עולין עד החכמה כנ"ל בסי' ד' ואז זוכין לזכך את המוח מחכמות חיצוניות ומחשבות זרות וכו'. כי שבת הוא עולם המחשבה כידוע. וארז"ל שבות ממחשבות עבודה וכו'. וניצולין מבחי' חמץ סטרא דמותא וזוכין לחיים בחי' טועמיה חיים וכו' וזה בחי' אך ביום הראשון תשביתו שאור תשביתו דייקא לשון שבת. וענג שבת הוא בחי' מצוה כמבואר במאמר שאלו את ריב"ק סי' נ"ז ואז נתגרשין ונכנעין כל סטרין אהרנין כמבואר בזה"ק ונתבטלין כל מיני מחלוקת ומריבה ונמשך שלום בחי' שבת שלום כמבואר בזה"ק גם בשבת מתגלין ומאירין הסדים גדולים וכולו אהבה וכו' אהבה בתענוגים בחי' אור אהבת השי"ת המאיר בשבת כנ"ל בחי' רשפיה רשפי אש וכו' מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וכו' בחי' מנוחת אהבה ונדבה. ועי"ז עיקר ההתגברות על האויבים וכו'. שזה בחי' שבת להשבית אויב ומתנקם כמבואר בסי' נ"ז הנ"ל :

סי' ואז (קרא את יהושע) כתיב וקראת לשבת ענג ולקדוש ה' מכובד. וכתיב וכבדתו מעשית דרכיך ורז"ל הזהירו הרבה על כבוד שבת. ולית כבוד בלא כף והכף הוא כתר וכו' כמב"ס וזה סוד קדושת שבת שמאירו בו הארת בכתר. שזה סוד כתר יתנו לך שאומרים במוסף שבת וזה שמובא בכהארז"ל וידעו כי מאתך הוא מנוחתם מאתך דייקא היינו מאת כף שהוא הכתר משם דייקא הוא מנוחתם היינו כנ"ל. (וזה שפיים ועל מנוחתם יקדישו את שמך ומבואר שם שצריכין לכוין לקבל על עצמו מסירת נפש וכו'. י"ל שזה נוגע למה שמבואר בפנים שא"א לזכות לכבוד הזה כ"א ע"י שפיכת דמים ובזיונות). והכבוד הזה הוא בחי' כבוד אלקים הסתר דבר. שזה בחי' איה מקום כבודו שאומרים במוסף שבת וארז"ל (ביצה ט"ז) מתן שכרה לא עבדא לגלווי וכו' שבת ניתן בצנעה וכו'. וכתר הוא בחי' אהיה בחי' תשובה ועיין ברית מנוחה דרך ד' שכתב שם מעלת הישבת שקראו הקב"ה בשמו וכו' שנקרא אהיה וכו'. אשרי האיש יודע את סודו למה נכלל בכאן כדי לתת כבוד לשבת וכו' עי"ש. ועיין גם בספר קינים מאמר זיין מבואר שסעודות שבת הם בסוד גימל שמות אהיה אשר אהיה וכו'. ועיין בדין שם בשם הזהיר חדש ועיין בכוננות הארז"ל. גם שבת הוא בחי' תשובה כ"ש ושבת עד ה' אלקיך שזה בחי' עוה"ב יום שכולו שבת כולו תשובה כמבואר בפנים. ותשובה הוא בחי'

אהיה כי קודם תשובה עדיין אין לו הויה בעולם. וכשבא לטהר עצמו ולעשות תשובה אז הוא בחי' אהיה וכו' כמבואר בפנים. שזה בחי' מה שמבואר בזה"ק ובשאר דברי רז"ל שהעולם לא היה לו שום קיום כלל עד שבא השבת. וזה בחי' ויכלו השמים והארץ שפירושו שנגמרו ונשלמו ורז"ל דרשו מלשון כלילת יופי כליל תפארת שהוא בחי' כתר ועטרה. היינו שנמשך עליהם הארת הכתר כנ"ל. והנה מבואר בפנים שעיקר התשובה הוא כשישמע בזיונו ידום וישחוק. כי קודם התשובה אזי בחי' אהיה בהסתרת פנים ממנו והסתרת פני אהיה גימטריא דם וכו'. ועי" ששומע חרפתו ושותק. הקב"ה מפיל לו חללים ונתמעט הדם שבחלל השמאל שבלב וזה בחי' זכיחת היצר בחי' תשובה וכו'. עיין פנים ועיין לקמן בסי' פ"ב בפנים מבואר שזה סוד רחיצת חמין בע"ש שמרמו על סוד השדהובא דאשא שיורד בכל ערב שבת לכוות את ראשי הקליפות טמאות שרוצין לעלות עם קריפת נוגה ולינק מהקרושה ועי' השדהובא דאשא הנ"ל הם יורדין למטה וננה נכללת בקרושה וכו'. היינו כי בכל ערב שבת צריכין לעשות תשובה גמורה על כל מה שפגם בשישת ימי החול כמבואר בספרים הק'. והבעל תשובה שהוא בחי' רחוק שנתקרב זה בחי' שגנה נכללת בקרושה ע"י התשובה שהוא בחי' קדושת שבת. ואז מתגברים עליו הקטרוגים והבלבולים והמניעות ביותר שזה בחי' מה שגם השלש קליפות טמאות רוצים לעלות ולינק משם ומשם באים כל החרפות והבזיונות שהם בחי' ערלה בחי' הקליפות טמאות הנ"ל כמבואר בסי' פ"ב הנ"ל ועי" ששומע חרפתו ושוחק עי"ז מכניע את הקליפות הנ"ל שזה בחי' זכיחת היצר וזוכה לתשובה שהוא בחי' שבת. וזה שמובא בכהארז"ל ששבת אותיות בישת כי צריכין לישב סמוך לכניסת שבת איזה שעה בבושה גדולה ולהתכייש בעצמו לפני שבת היינו כנ"ל. כי קדושת שבת הוא בחי' אהיה בחי' תשובה. והסתרת פני אהיה גימטריא דם בחי' בושה ושפיכת דמים. ע"כ צריכין להמשיך עליו קדושת שבת ע"י הבושה דייקא והבושה הוא בחי' אויב סומקא ואתי חורא. שזה בחי' באנו באש ובמים כמבואר בחא"ג דברכות דף וא"ו. וזה בחי' הרחיצה במים חמין והטבילה במקוה של ערב שבת והמקוה מרמו ג"כ לשם אהיה כמבואר בכוננות. ועי"ז זוכין לזכיחת היצר שהוא בחי' קדושת שבת כמבואר בזה"ק עקב ד' רע"ב ע"ב שע"י קדושת שבת נבנע היצה"ר וכו'. וזה ושמו בני ישראל את השבת וכו' לדרחם דא דירתא דלבא כי אז זוכין לטהרת הרב בחי' ולכי חלל בקרבי. וזה שמתפללין וטהר לבינו לעכרך באמת והנחילנו ה' אלסינו באהבה ונרצון שבת קדשך וכו'. וצריכין לעשות תשובה על תשובה כי לאחר שעשה תשובה שלימה בוודאי הוא מכיר ומשיג יותר את השי"ת וצריך לעשות תשובה על השגתו הראשונה וכו' כמבואר בפנים. וזה בחי' הוא אשר דבר ה' שבתון שבת קודש לה' מחר וכו'. כי שבת הוא

בחי' תשובה ועיקר שלימות התשובה הוא בבחי' תשובה על תשובה וע"כ נקרא קדושת שבת. שבת שנתון בפרשה כי תבא ובפ' ויקהל ובפ' אמור. כי שבת הוא בחי' תשובה. ותשובה על תשובה. וזה בחי' את שבתותי תשמרו שני בחי' שבת. ורז"ל אמרו אלמדי שמרו ישראל שתי שבתות וכו'. וזה בחי' תרתי דתיובתא כמבואר בליקוטי הלכות הלכות שבת וזה בחי' קדושת ליל שבת שנקר' שבת כחם וקדושת יום השבת שהוא בחי' השבת דלעילא כמבואר בזה"ק תרומה דף קל"ח. וכן מבואר בכתהארז"ל שקדושת היום חמורה מקדושת הלילה וע"כ צריכין לטבול שנית ביום השבת בבוקר וכו' היינו כנ"ל כי קדושת היום של שבת הוא בחי' תשובה על תשובה כי בליל שבת מקבלים ג"כ המוחין הס' כמבואר בכתהארז"ל אך ביום השבת זוכין למוחין גבוהים ביותר. וצריכין לעשות תשובה על ההשגה הראשונה. וע"כ צריכין לטבול שנית. כי מקוה הוא בחי' אהיה בחי' תשובה כנ"ל. וצריכין להיות בקי בדרכי התשובה בשני בקיאות בחי' בקי ברצוא בקי בשוב שזה בחי' אם אסק שמים שם אתה. ואציעה שאנך הנך. וזה ג"כ בחי' קדושת ליל שבת וקדושת יום השבת. כי קדושת ליל שבת הוא בחי' בקי בשוב שזה בחי' ואציעה שאול הנך כי אז סמוך עדיין לימי החול שאז זמן ההגברות הספ"א ר"ל. ועכשיו צריכין ליכנס לקדושה גדולה כזו שהוא קדושת שבת והרשעים עולין אז ממש מן השאול כשארוז"ל ונתגלה כי קדושת שבת גדול כ"כ עד שמאיר גם על מדריגות נמוכות כאלה ומעלה אותם משאול תחתיות וכו' וכמבואר גם בכהארז"ל שבכניסת שבת קודש עוסק משרע"ה עם שאר צדיקים גדולים להעלות כל הנשמות שנפלו בעימקי הקליפות ר"ל. וקדושת יום השבת הוא בחי' בקי בעיל בחי' אם אסק שמים שם אתה. כי אעפ"י שגם קדושת הלילה של שבת גבוהה ונפלאה מאד מאד. אעפ"י אין להסתפק בזה רק צריכין לעשות תשובה על תשובה ולעלות למדריגות גבוהות יותר עוד כנ"ל. וזה בחי' וכברתו מעשות דרכיך היינו עייל ונפיק כמבואר בפנים. וע"כ ארוז"ל כבוד יום עדיף היינו כנ"ל וכשהולך בדרכי התשובה הנ"ל אז ימין ה' פשוטה לקבל תשובתו וכו' כמב"פ וזה בחי' קדושת שבת שהוא בחי' עוה"ב שהוא יום שכולו ארוך בחי' ימין בחי' אורך ימים בימינה וכתוב ותנוח ותעמוד לגורלך לקץ הימין גם קדושת שבת כולל כל הג' בחי' שיש באלף שהם נקודה תחתונה שהוא בחי' חיריק בחי' והארץ הדום רגלי וכנגד זה הוא סעודה ראשונה של שבת שהוא סעודתא דחקל תפוחין קדישין בחי' נהי"מ שהם בחי' רגלי הקדושה וכו' כמבואר בכוננות וסעודה שניה שהיא סעודתא דעתיקא שהוא בחי' כתר שהוא בחי' נקודה העליונה שעל האלף שהוא בחי' כתר חכמה בינה או חב"ד כידוע וסעודה שלישית היא כנגד יעקב בחי' תפארת זעיר אנפין שהוא בחי' הוא שבתוך האלף כי הוא כרול מואו קצוות כידוע וזה סוד ענג שבת שמבואר בזה"ק

ובתיקונים שמרמו לעדן נהר גן שהם ג"כ כנגד השלש בחי' הנ"ל כידוע וזה אם תשוב משבת רגליך בחי' תיקון הנקודה תחתונה שהיא בחי' וארץ הדום רגלי בחי' נהי"מ עשות הפצץ ביום קדשי בחי' הואו שבאלף בחי' חג"ת שהם כלי המעשה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד בחי' הנקודה העליונה שבאלף שהוא כליות הכל כי התחתון נכלל בעליון וע"כ נק' ענג ר"ת עדן נהר גן כנ"ל וגם כי שם עיקר הענג בחי' עדן העליון שנאמר עליו עין לא ראתה וכו'. וזה לקדוש ה' מכובד כי הוא בחי' כבוד אלפים הסתר דבר וזה וכברתו מעשות דרכיך לשון רבים בחי' שני הבקיות הנ"ל שיש בדרכי התשובה מעשות הפצץ ודבר דבר כי צריכין לשתוק מהדיבור של חול ובוזה ממשיכין בחי' התיקון של דם לה' ועי"ז זוכין לדיבור של שבת שהוא דיבור של תשובה בחי' קחו עמכם דברים ושובו אל ה' והתשובה שלימה הוא בחי' כבוד וזה בחי' למען יזמיר כבוד ולא ידום וכו'. וזה בחי' מה שצריכין לומר בפה מלא על כל דבר שעושה זאת לכבוד שבת ובכהארז"ל מבואר על זה כוונות גדולות וזה אז תתענג על ה' והרכבתך על במותי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך ומבואר בזה"ק שמרמוז בזה כל הסודות והתיקונים של השלש סעודות של שבת ועי"ן בכוננות הארז"ל ותבין ביותר לעניינינו וזה בחי' מה שמבואר בפנים לית אדם בלא אלף היינו קודם שנתחקן בחי' האלף ע"י ג' בהינות הנ"ל אזי אינו בבחי' אדם בשלימות כי חסר ממנו האלף ואהי"ה אז בהסתרת פנים ממנו והסתרת פני אהיה גיהשריא דם כנ"ל. ואז עיקר התיקון ע"י היצתיקה בחי' דם לה' ועי"ז זוכה לתיקון האלף ואז נעשה אדם שהוא גמור מדבר בחי' דיבור של תשובה דיבור של שבת כנ"ל. ועי"ז נעשה בחי' אדם לשבת על הכסא כמב"פ וזה בחי' וביום השביעי נתעלה וישב על כסא כבודו וכו' וכמארז"ל ואז נעשה יחוד בין חמה ללבנה ובין משה ויהושע שמשה שהוא בחי' שמש מאיר ליהושע שהוא בחי' לבנה כמבואר בפנים וזה בחי' מה שמבואר בזה"ק תרומה דף קל"ח הנ"ל ועוד בכמה מקומות שבשבת הוא בחי' אתחברותא דשמשא בסיהרא וזה שנאמר בפרשת האזינו ויבא משה וידבר וכו' הוא והושע בן נון וכו' וארוז"ל והובא ברש"י ג"כ שבת של דיוונגא היתה נסדה רשות מזה וניתנה לזה וכו'. ולמה קוראו כאן הושע לומר שרא זחה דעתו עליו שאעפ"י שניתנה לו גדולה השפיר עצמו כאשר מתחלתו היינו כי בשבת אז עיקר התיקון שמאיר משה ליהושע שהוא בחי' נקודה התחתונה שמחזיק עצמו תמיד בשפלות בבחי' והארץ הדום רגלי בחי' ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר דא חירק כמבואר בפנים ועי"ז דייקא זוכה בכל פעם לקבל ביותר אור הנקודה העליונה שהוא בחי' חמה בחי' משה ומחמת שהנקודה תחתונה הוא בחי' דם לה' ע"כ היה בכחו של יהושע לומר לשמש דם כ"ש שמש בגבעון דם וירח בעמק אילון כי הוא זכה ליחד בחי' חמה ולבנה

ולבנה

ורבנה בשרשן העליון ע"י בחי' דם שלו שהוא בחי' ענוה ושפלות בחי' ונפשי כעפר לכל תהיה בחי' והארץ הרום רגלי ע"כ זכה למשול בשמש וירח הגשמיים וידם השמש וכו'. וזה היה בערב שבת דייקא כשארז"ל כי אז עיקר זמן המשכת התיקונים הנ"ל. ועיין בכוונות האריז"ל שבערב שבת צריכין לכוון לשלב השני שמות הק' שהם קס"א וס"ג וכו'. שזה בעצמו בחי' שני הנקודות הנ"ל שהם בחי' משה יהושע חמה ולבנה כמב"פ בכוונות אלו וזה בחי' וזרחה לכם יראי שמי (ודרו"ל אלו שומרי שבת כנ"ל) שמש צדקה כי ע"י קדושת שבת זוכין לקבל אור הנקודה העליונה שהוא בחי' שמש כנ"ל. ומחמת שהנקודה הנ"ל הוא בחי' משה בחי' דעת בחי' בנין ביהמ"ק כמב"פ ע"כ נסמך אזהרת שבת למלאכת המשכן. וזה ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ואז ציוה אותם על שמירת שבת ומלאכת המשכן וזשדרז"ל ויקהל משה וכו' משה תיקן לישראל להקהיל קהלות ולדרוש בד"ת בכל שבת היינו כנ"ל כי אז עיקר הזמן שיאיר הרב שהוא בחי' משה בחי' נקודה העליונה להתלמידים שהם בחי' הנקודה תחתונה ומחמת שקדושת שבת הוא בחי' בקיאות בדרכי התשובה שע"ז הימין פשוטה לקבל תשובתו ע"כ ארז"ל המשמר שבת כהלכתה וכו' מוחלין לו על כל עוונותיו (דהיינו עם התשובה כמובן) כי אז התשובה מקובלת ביותר כנ"ל. ומחמת שעיקר החיות של כל מלאכת מעשה בראשית שהם כצורה דמשכנא כסבואר בזוה"ק הוא רק ע"י קדושת שבת שהוא בחי' אחד בחי' ימים יוצרו ולא אחד בהם בבחי' רזא דשבת דאתייהרת ברזא דאחד וכו' שזה בחי' מה שבתחלת קבלת שבת אומרים ג"פ הב"ו לה' בני אלים הב"ו לה' כבוד ועוז הב"ו לה' כבוד שמו. הב"ו מספרו י"ג שהוא אחד ובמנחה של שבת אומרים להריא אתה אחד וכו'. ועיין בכוונות האריז"ל ובכוונות אלול ותבין וזה ג"כ בחי' תיקון האלה כי אלה מספרה אחד וזה בחי' אחד המרבה ואחד הממעיט שר"ת הוא שם אהו"ה שבו נחתמו שמים וארץ כי הוא ר"ת את השמים ואת הארץ והם בעצמם בחי' נקודה העליונה שבאלף והנקודה התחתונה והואו שבאמצע כי בקדושה כל בחינה כלולה מכל הבחינות כידוע וזה בחי' בקי בעיל בקי בנפיק בחי' אחד המרבה ואחד הממעיט וכו'. וזה בחי' כגוונא דאינון מתיחדין לעילא אוקף הכי איהי אתיחדת לתתא ברזא דאחד וכו' וכל המאמר כולו ואולי זה סוד אלפים אמה תחום שבת וזה בחי' השלימות של שם אדם דווקא עיין זוהר תזריע דף מ"ח כי שם איש ואנוש נקראים בהם גם רבים אישים אנשים אבל שם אדם אינו טובל לשון רבים כי הוא בחי' אחד שזה בחי' אתם קרויים אדם וכו' כידוע ונחזור לעניינינו שעיקר קיום וחיות מלאכת מעשה בראשית ומעשה המשכן הוא רק מבחי' קדושת שבת שהוא בחי' אחד וע"כ אבות מלאכות ארבעים חסר אחת וממשכן גמרינן כי קדושת

שבת הוא בחי' חירק דס"ג וסגול דקס"א שמספרם ארבעים נקודות ומלאכת המשכן ארבעים חסר אחת להורות שעדיין חסרים ועיקר שלימותן ע"י קדושת שבת שהוא בחי' האחד שמשלים הכל וע"כ אין מלאכת המשכן דוחה שבת. ובוה מדוקדק מה שלא אמרו השע ישראלים כמו שדקדק החו"ט ואמרו דייקא ארבעים חסר אחת היינו כנ"ל. וזה בעצמו ג"כ משארז"ל לענין כלל מלאכת מעשה בראשית מה היה העולם חסר מנוחה בא שבת בא מנוחה וכו'. (ועיין ב"ר פרשה יוד. מה היה העולם חסר שבת וכו') :

ס"ז (ואלה המשפטים) שבת הוא בחי' אמונה כי הוא מורה על יחודו ית' ועל חידוש העולם וכמבואר בסו"ט ל"א במאמר בירא בדברא וע"כ המחלל שבת צפרהסיא כעובר ע"ז ר"ל כשארז"ל ועיין רמב"ם פרק שלשים מהלכות שבת גם שבת הוא בחי' תפלה. כי חו שלימות עליית התפלה כנ"ל גם שבת הוא בחי' נסים כמובא במאמר היכל הקודש סו"ט כ"ט ועיין ב"ר פרשה י"א ברכו בנר פעם אחת הדלקתי נר ערב שבת ודלק כל השבת ולא חסר כלום. וכן משארז"ל תבלין אחת יש לנו ושבת שמה. שכל זה למעלה מדרך הטבע. צפרט כפי המובא בספרים שאז שולט מזל שבתאי המורה על חורבן ועלצ ושממה וישראל מקבלין קדושת שבת בענג ושמחה ומנוחה היפוך מהטבע. וגם כי כל בחי' המלאכות שבימי החול הם בחי' ההסתדלות עפ"י הטבע. אבל בשבת צטלין כל המלאכות רק מניחה וענג. כי אז מאיר בחי' נסים למעלה מהטבע. ומחמת שעיקר אמונה בחי' נסים בחי' תפלה אינו אלא בחי' ע"כ ארז"ל חס משמרין אתם את השבת אתם נכנסין לא"י ואם לאו וכו'. כי קדושת ח"י בחי' אמנה נסים תפלה הוא רק ע"י קדושת שבת וע"כ כיבוש ראשון של ח"י שהוא כיבוש ירחו היה בשבת כשארז"ל. וע"כ נקראת ח"י נחלת יעקב כי הוא הראשון שמבואר בו ששמר את השבת כ"ס ויחן פני העיר וכשדרז"ל וע"כ נסמך ענין זה לביאתו לשכם בארץ כנען ולמה שקנה שם נחלה בחי' כ"ס ויקן את חלקת השדה וכו'. וע"כ ארז"ל לא חרבה ירושלי' אלא על שחללו בה את השבת כי ע"י חילול שבת ח"ו פוגמין בקדושת ח"י וע"כ נחלת יעקב הוא נחלה בלי מלרים כשארז"ל (מ"ר נשא פ'. י"ד) כי הוא ההיפוך מבחי' מלרי' כמבוא' בפנים כי הטבע הוא בבחי' מלר וגבול. אבל נסים ואמונה ותפלה הם בחי' נחלה בלי מלרים בחי' היפלא מה' דבר. וזה חס תשוב משבת וכו' והאכלתיך נחלת יעקב היינו כנ"ל. גם שבת הוא בחי' חמת כשארז"ל חפי' עם הארץ ירא לשקר בשבת וכמובא בכתהארז"ל חס תשוב משבת וכו' ר"ת חמת. וזה סוד ליל שבת ויום שבת כנ"ל כי ליל שבת היא בחי' אמונה. ויום שבת הוא בחי' חמת כשארז"ל חמת ואמונה ערבית וחמת ויליב שחרית. כי הלילה היא מדת אמונה וחמת הוא מדת יוס כידוע. וזה ג"כ בחי' את שבתותי תשמרו דא עגילא ורצועא דלגו אמונה הוא בחי' עגילא בחי' ואמונתך סביבותיך שזה בחי' המקיפין שנכנסין בליל שבת כמבואר בכוונות. ורצועא הוא בחי' משפט כמבואר במאמר

במאמר היכל הקודש הנ"ל. שזה בחי' אמת בחי' משפטי ה' אמת כמבואר בפנים. גם שבת הוא בחי' התקרבות ללדיקים וילך בדרך עלתם. כי שבת הוא בחי' אמת עם הלדיק כמבואר בזוה"ק והלדיק נקרא שבת כנ"ל וכמו שאמר רב נחמן בר יצחק חי מיקלעי לן רב אמרי ורב אסי לא מכתפנה קמייהו וכו' חי מיקלעי לן ר' יוחנן וכו' (שבת קיח) והוא בחי' עלת לדיקים שהוא בחי' כולו זרע אמת בחי' בטוחות ובסתום חכמה תודיעני. שזה בחי' מה שמבואר בסוף התיקונים בפירוש הארז"ל על פסוק חשבתי דרכי. כי בשבת נעשין דרכיה מקדש שהוא חכמה. וזה סוד הקידוש : ואז רגליה עולין בקדש וכו' וזה ואשיבה רגלי אל עדותיך שהם נלח הוד יסוד וכו' עיי"ש היינו הרגלין נה"י הם בחי' עלות כידוע ומבואר במ"א. ובחול יש בהם אחיזה להחלוניס בבחי' רגליה יורדות מות היינו שיש אז אחיזה להנחש ח"ו בהעלות. שמשם נמשך בחי' עלת רשעים עלת הנחש ר"ל. אבל בשבת עולין העלות שהם בחי' רגלין. ונמשך עליהם קדושת הארת החכמה עילאה. ואז נתתקין העלות שיהי' בבחי' כולו זרע אמת כנ"ל. שזה בחי' אס תשוב משבת רגליך היינו שעולין העלות שהם בחי' רגלין אס תשוב משבת ר"ת אמת כנ"ל ועלות דקדושה הם בחי' נישואין וזווג דקדושה. וע"כ עיקר קדושת הזווג הוא בשבת כידוע. ועיין זוהר יתרו פ"ט ע"ב בענין זווג של שבת ועל דא כתוב כולה זרע אמת וכו'. ומעמד הר סיני שאז פסקה זוהמתן וקבלו תרי"ג עטין הכל מודים שהיה בשבת כמארז"ל וע"כ עפ"י רוב יש להאדם חלישות כח אחר השבת. ואנשי מעמד לא היו יתענין ביום ראשון מהמת זה. כי שבת הוא בחי' זווג דקדישה שמתים כח. וע"כ ארז"ל שאמרו לשבת כנסת ישראל י"ה בן זוגך. וע"כ עיקר הגאולה תלוי בשבת כמבואר (ירמי' י"ז כנ"ל) וכמארז"ל אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין כי ע"י שבת זוכין לאמת ואמונה שהם בעלמם בחי' השתי שבתות בחי' אשר ישמרו את שבתותי ועי"ז בא הגאולה. וע"כ שקולה שבת ככל התורה כולה. כי אז מאירין כל התרי"ג עטין דקדושה כנ"ל. וזה בחי' הנפיש אמה תהום שבת. כי אמונה בחי' נשים בחי' תפלה הוא בחי' פלג כ"ש נורא תהלות עושה פלא. וכתיב וידו שמים פלאך ה' אף אמונתך וכו'. ואמת שהוא בחי' עלת לדיקים שהוא בחי' כולה זרע אמת הוא ג"כ בחי' פלג כ"ש הפליח עלה הגדיל תושיה בחי' פלא יועץ. כי הם נמשכין מטפי השבל והמוח של הלדיק שהם בחי' פליאות חכמה בחי' אורייתא מחכמה עילאה נפקת. וזה חודה שמך כי עשית פלא עלות מרחוק אמונה אומן. כי עלת לדיקים שהם בחי' אמת הם בחי' עלות מרחוק. כי נמשכין מבחי' פליאות חכמה שנאמר על זה אמרתי חכמה והיא רחוקה ממני. וגם כי ארז"ל אמת מרחקין מיליה. והם בחי' אמת ועל ידיהם נשלם ונתגדל האמונה שעיי"ז בא הגאולה שכל זה הוא בחי' פלא וכ"ש כימי לאתך מארץ מלרים ארצנו נפלאות גם מלכות לילית מסוגל לשמירת שבת. ובשביל זה נסמך פ' לילית אחר מעשה מקושש כמו שארז"ל הובא בילקוט שלה. וגם כי לילית הוא בחי' עינים כמב"פ

ושבת הוא ג"כ בחי' תלת גוויין דעינא וכת עין. וע"כ נאמר אלל לילית ורתיסת אותו וכו'. ואלל שבת נאמר ראו כי ה' נתן לכם השבת וכו'. ושארז"ל כזדהו בכסות נקי דא כנפי מלואה. וכמה גדולים נהגו להיות להם עלית מיוחד לשבת. וע"כ מבואר בזוה"ק ששבת הוא בחי' יוסף שהוא בחי' שמירת הברית בחי' לילית כמב"פ וע"כ מבואר בכתהארז"ל הובא במשנת חסידים בענין תוספת שבת ארת עית שקבלת שבת בבית יהיה בעטיפת עלית מלויילת וכו' וארז"ל (שבת כ"ה) על ר' יודא בר עילאי שהיה רוחן בחמין ערב שבת וישב מעוטף בסדין מלויילת וכו'. ומהמת שקדושת שבת היא בחי' אמונה ותפלה ונסיס שעיי"ז נתבטל השכחה וזוכין לזכרון שזה בחי' זכור את יום השבת וזה בחי' מס וסמך שבלוחות בנס היו עומדין גם הוא בחי' שבת בחי' אות היא לעולם כמבואר במאמר היכל הקודש הנ"ל. כי ע"י קדושת שבת נתבטל השר של שכחה שנקרא מס כמב"פ. וע"כ נתתקן לומר תיכף אחר הבדלה משיבט אני עליך שר של שכחה וכו'. ויכוון שהשר הזה הולך ומתמעט וכו' היינו כי קדושת שבת הוא בחי' נסיס ביכול השכחה. אך תיכף אחר שנסתלק קדושת שבת אז הסט"א רולה להתגבר עוד הפעם ולהמשיך שכחה לשכוח לגמרי ח"ו בהארות הקדושות והנפלאות שזוכה כ"ה מישראל לקבל בשבת כ"א כפי בחינתו. שזה בחי' משארז"ל זכריהו מלאך בשבת. כי לריכין לקשור היטב בלבו נעימות קדושת שבת קודש עד שיזכור אותו מלאך בשבת. ותיכף שהלך לו השבת הזה יתגעגע וישתוקק לקדושת שבת הבא אחריו וזה ג"כ בכלל אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות. כי אז צוודאי היה זוכה לקבל קדושת שבת הבא בתוספת הארה יתרה ביותר. אך דרך הסט"א שתיכף אחר שבת רולה להשכיח את הכל ע"י שר של שכחה הנ"ל. שזה בחי' מה שבסיום מגילת אסתר שהיו אז נסיס גדולים ונוראים כאלו. מסיים וישם המלך אחשוורוש מס על הארץ היינו שהתגברה הסט"א להטיל שכחה להשכיח את כל הנפלאות שנעשו אז. שזה בחי' מס שר של שכחה. אך וכל מעשה תקפו וכו' הלא הם כתובים על ספר וכו'. כי הכתב בספר הוא בשביל לבטל השכחה כ"ש כתוב זאת זכרון בספר וכמבואר במ"א. וע"כ צוודאי שבת תיכף משיבטין השר של שכחה שלא ישלש ח"ו בכדי שנוכל לקיים בשלימות מלכות זכור את יום השבת זכרהו מלאך בשבת וכנ"ל. ועיין פ"ח בכחוות הבדלה וכו'. וז"ש רז"ל שבת דף קי"ט. על רבי אבהו שהי' עושין לו בכל מולש"ק עגלא תלתא. מרמז על שלימות האמונה שהוא בחי' עגלא. כמב"פ ונשלמת בשבת בבחי' נחלת יעקב שהוא שלישי לאברהם וזה והוא אכיל מינה כוליתא בחי' כליות יועלות בחי' העלות של אמת ש"על ידם נשלמת האמונה :

ס"ד ר' (ראיתי מנורת זהב) שבת הוא שלימות החסרונות כ"ש ויכל הלקים ביום השביעי וכו' ותרנמו ושלום ה' וכו'. וארז"ל מה היה העולם חסר מנוחה בא שבת וכו' וכן מבואר בזוה"ק ששבת הוא בחי' שלימות כי שבת הוא בחי' אריכת הנשימה שהוא הרוח הייס שזה בחי' נשמה יתרה שנתוספה לאדם בשבת וזה

בחי' כיון ששבת וי' אצרה נפש. היינו שזוכר מאצבדת הנפש בחול כמבואר במאמר בירא בדברא סי' ל"א . ועיי' בעלמו שמתאנח על חסרונו היינו על אצבדת הנפש בחול עיי' ממשיך בחי' אריכת הרוח אריכת הנשימה וזכה לנשמה יתרה של שבת שזה בחי' שלימות החסרונות וזה שמבואר בזוה"ק ששבת הוא עולם הנשמות כי אז זוכה האדם לקבל בשלימות הנשמת רוח חיים. וזה בחי' טועמיה חיים זכו. וזה בחי' ברכו בלחור פניו של אדם בחי' הכרת פניהם ענתה גם זה החוטם שהוא בחי' הרוח חיים כמב"פ. כי שבת הוא בחי' אחת עם הלדיק שדבוק בהתורה ששם עיקר הרוח חיים. כי שבת הוא ג"כ בחי' לדיק כנ"ל ושקולה שבת ככל התורה והכל מודים כי בשבת ניתנה תורה. וע"כ מקבלין ממנו הרוח חיים להשלים החסרונות. וע"כ המשמר שבת כהלכתה מוחלין לו על כל עוונותיו. כי הוא בחי' ואיש חכם יכפרנה. כי כל החסרונות באין ע"י עוונות. ובשבת שנשלמין על ידו כל החסרונות נמתחין ג"כ כל העוונות. וע"כ ארז"ל המענג את השבת נותנין לו כל משאלות לבו וכו'. כי זוכין עיי' לשלימות החסרונות בחי' ויתן לך משאלות לבך ימלא ה' כל משאלותיך כמב"פ ואז מאירין כל הי"ג מדות של רחמים שהם בחי' שלימות החסרונות ע"י אריכת הרוח שהוא בחי' ארך אפים כמב"פ. וזה שמבואר בכוונות שבת לכוון בהבו לה' בני אלים וכו' הבו מספרו י"ג וכו'. ויכוון אתם י"ג תיקוני דיקנא דאריך אנופין. אריך אנופין הוא בחי' ארך אפים. וע"כ ע"י קדושת שבת נמשך בחי' מפלת הרשעים כי בסגולתו להשבית אויב ומתנקם כמבואר במ"א. כי בחול יש שליטה לבחי' הרוח סערה שהוא הראש לכל השלש קליפות עמלות בחי' רוח סערה וענן גדול וכו'. אבל בשבת נתפרדין ונופלין כידוע ואין שום שליטה להם וכל הסטרין אחרתין נכנעין וכל שולטני רוגזין כלהו ערקין וכו' ואז נמשך מפלת הרשעים. וזה בחי' מה שמאריך לבאר במזמור שיר ליום השבת צפרוח רשעים כמו עשב וכו' להשמדם עדי עד כי הגה אויביך ה' כי הגה אויביך יאבדו וכו' לדיק כתמר יפרח וכו'. גם שבת הוא בחי' הלדיק גמור שביטל כל הרע שגד' יסודות שלו ולא נשאר רק הטוב שבהם ששרשו ארבע אותיות הוי"ה כמב"פ. כי בשבת נכנע הרע שהוא מבחי' הסט"א ונתבטל לגמרי ולא נשאר רק הטוב. שזה בחי' מזמור שיר ליום השבת טוב כי שבת נקרא טוב כמבואר בזוה"ק וכמו שאומרים גם בלשון אשכנז איש לרעהו גיט שבת. וע"כ אותיות שבת סין בת מרמזין ג"כ להטוב שגד' יסודות שהם בחי' האבות והשכינה כנ"ל בס"י ד' ושבת שמה דקוב"ה בחי' ארבע אותיות הוי"ה. וע"כ ע"י קדושת שבת יכולין להכניע הרשעים בבחי' משפיל רשעים עדי ארך. שזה בחי' משארז"ל שנילוין עיי' משיעבוד מלכויות שנאמ' והרכבתך על צמותי ארך וכתיב ואתה על צמותימו תדרוך כי נתבטל ונפל בחי' הרוח סערה שממנו ממשלת עשו איש שעיר ונכנעין כל הרשעים שמקבלין ממנו בחי' אריכת הרוח שלהם גם בשבת עיקר שלימות לימוד התורה ובירור ההלכה כי ששת ימי החול הם בבחי' מעורב טוב ורע

בחי' כשר ופסול עהור וטמא אסור ומותר ואז לריכי יגיעה גדולה לברר ההלכה ע"י ששה סדרי משנה שהם בחי' ששת ימי החול שבהם שלטנותיה דמע"ט וכו' שהוא בחי' הלכה כמבואר במאמר אני ה' הוא שמי סי' י"א ובמאמר בירא בדברא סי' ל"א. אבל בשבת אז זוכין למוהין גדולים וללון בעומקה של הלכה שזה בחי' לימוד הפוסקים שהם פסק הלכה שהוא בחי' שלום כמבואר במ"א שזה בחי' קדושת שבת בחי' שבת שלום גם אז עיקר שלימות התפלה שמשם יולא מעין החכמה שעיי' זוכין לברר ההלכה. כי עיקר שלימות התפלה הוא בשבת ואז עולין עד החכמה כנ"ל כ"פ וזה בחי' קריאת התורה בשבת בשעת התפלה. וכ"ז כלול בענין ונהר יולא מעדן להשקות את הגן וכו' כמבואר בפנים. וזה בחי' עכ"ג שבת. עכ"ג ר"ת ערן נהר גן כמבואר בזוה"ק. ומחמת שהרוח חיים הוא בחי' מארבע רוחות בלי הרוח בחי' ארבע לינית והוא בחי' טלית לבן כמב"פ ע"כ מבואר בכתהאר"ז"ל לקבל שבת בבית בטליה מלוילת כנ"ל בס"י זיין וגם ללבוש ד' בגדים לבנים בשבת היינו כנ"ל ומחמת שעיקר הנגינה והזמירות נמשכין מהרוח חיים שצנפני הריאה כמב"פ ע"כ מלוא שבת לזמר זמירות ונגונים דקדושה כמבואר בזוה"ק :

סי' ט (חומות יכסיומו) עיקר שלימות התפלה הוא בשבת כנ"ל בבחי' מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' וכו' וע"כ עיקר החיות הוא משבת בחי' טועמיה חיים זכו בחי' תפלה לאל חי ובשביל זה לריכין בשבת ליזהר ביותר להתפלל בכח ובקול כמבואר בשם האר"ז"ל בכדי לחדש כחו שם. וכל העולמות והכוכבים ומזלות וכל הדברים שנמצאים בעולם השפל הזה כולם מקבלים כחם וחיותם רק מקדושת שבת וממנו נמשכין כל ההשפעות פרנסה וזווגים כמוזן בזוה"ק. כי אז שלימות כל היחודים הק' למעלה וע"כ אז עיקר קדושת הזווג וזה בחי' הי"ב חלות של לחם משנה כמבואר בזוה"ק ובכתהאר"ז"ל. ובציהמ"ק היו מסדרין בכל שבת הלאה הפנים שנים עשר חלות. וכל זה כנגד קדושת השנים עשר שצטים שנים עשר שערי תפלה שמשם מקבלים השנים עשר מזלות ומשפיעים כחם בכל. ואז עיקר שלימות עליות התפלה וכל תפלה עולה דרך השער השייך לה וממשכת חכמה ועשירות כי עיקר השגת המוחין והדעת הוא בשבת כנ"ל ומשם עיקר העשירות ג"כ כשארז"ל ברכת ה' היא תעשיר וכו' זה שבת שנאמר בו ברכה ויברך אלקים וכו'. וזה בחי' שלחן ומנורה של שבת שלחן בלפון ומנורה בדרום. וקדושת שבת בעלמה היא ג"כ בבחי' צין לפון להרום כמבואר במגלה עמוקות אופן רמ"ט ויעקב אבינו שהוא הראשון שמבואר בו ששמר את השבת ע"כ זכה להוליד י"ב שצטים שהם בחי' י"ב נוסחאות התפלה. וגשואי יעקב ללאה זווגם הראשון היה בליל שבת כמבואר בכוונות ונאמר בו ויאסוף את רגליו אל המטה שזכה להעלות התפלה שהוא בחי' רגלין כל תפלה לשבטה ולשרשה וע"כ ע"י תפלתו היה משפיע חיות לכל שלשה חלקי עולם שהם שפל כוכב מלאך ר"ת שכם כמבואר בפנים. וע"כ נסמך ענין שמירת שבת שלו אלל ביאתו לשכם כ"ש ויבא יעקב שלם

שלא עיר שבת ודרז"ל שלם בגופו ובממונו ובתורתו. שזה
 בחי' לפון ודרוס כנ"ל ויחן את פני העיר ודרז"ל ששמר
 את השבת וקבע תחימין וכו'. וע"כ נתן שבת ליוסף
 דייקא שהוא בחי' שבת כמבואר בזוה"ק וגם אללו מבואר
 ששמר את השבת כ"ש וטבוח טבח והבן וכשהרז"ל גם
 שבת הוא בחי' אמת כנ"ל בסו' זיין ועי"ז עיקר שלימות
 התפלה שהוא בחי' אמונה כמבואר בפנים. וזה בחי'
 וכל אלקים ביום השביעי וכו' ודרז"ל מלשון כלתה נפשו
 וע"כ נקרא שבת המדת הימים. כי עיקר השתוקקות של
 השי"ת אינו אלא אל האמת כמבואר בפנים וזשארז"ל ברכו
 באורה ברכו באור פניו של אדם. כי ע"י אמת זוכין
 לאור והמת הוא בחי' אור הפנים כמבואר במ"א ויעקב
 אבינו שהוא בחי' אמת כ"ש תתן אמת ליעקב ע"כ זכה
 להעמיד י"ב שבטים שהם שלימות התפלה ונקראים כולו
 זרע אמת וזה בחי' אלפים אמה תחום שבת כי דיבורי
 התפלה נקראים אמה כמבואר בפנים והם בחי' אלפים
 בחי' אמת ואמונה כמבואר לשיל בסו' זיין והם תחום
 שבת כי קדושת שבת כלול משניהם וע"כ נכנס יעקב
 לשבת וקבע תחומין עם דמדומי אמה היונו שחיבר בשבת
 דייקא בחי' אמת ואמונה שהם בחי' תחום שבת כנ"ל.
 וזה אם תשוב משבת רגליך אם תשוב משבת ר"ת אמת
 כנ"ל ועי"ז עולין הרגלין שהם בחי' תפלה כנ"ל. וזה בחי'
 ענג שבת בחי' עדן נהר גן כנ"ל עדן הוא בחי' אור
 האמת בשרשו שהוא בחי' אור הקב"ה בעלמו שהוא עלם
 האמת ובקדושת האמת שלו כביכול אין לנו שום תפיס'
 כלל והוא בחי' עתיקה קדישא כידוע. נהר הוא בחי'
 האמת שלנו שממשיכין עלמינו אל האמת שיש לנו קלת
 השגה בו שזה בחי' יעקב גן הוא בחי' אמונה בחי' תפלה
 כידוע וזה בחי' הג' סעודות של שבת שהם כנגד עדן
 הר גן כידוע. גם שבת הוא בחי' לדיק הדור שהוא
 בחי' משה משיח. בחי' ישמח משה במתנת חלקו כנ"ל.
 גם שבת הוא בחי' התורה כנ"ל כ"פ וע"י כל זה נשלמת
 התפלה. וזה בחי' משארז"ל (שבת ק"ח) תבלין אחד יש
 לנו ושבת שמה וכו' ודיחו נידף כי הוא בחי' משיח שהוא
 בחי' חוטם בחי' ר"ח כ"ש והריחו ביראת ה' שהוא
 בחי' התפלה כמבואר במאמר מושרא סו' למ"ד ועיין
 גם במאמר תקעו ממסלה ליק"ת סו' א' ובמאמר אמור
 אל הכהנים ליק"א סו' ב' גם שבת הוא בחי' אמונה
 בחי' נסים בחי' א"י כנ"ל בסו' זיין ונסים הם בחי'
 גשמים כמבואר בפנים וע"כ ארז"ל ינתתי גשמיכם בעתם
 בלילי שבתות (מ"ד ויקרא לה ובתורת כהנים) וכמו שפירש"י
 בחומש וזה בלילי שבתות בלילי דייקא שהוא בחי' אמונה
 כ"ש ואמונתך בלילי בחי' אמת ואמונה ערבית אבל ביום
 שבת שהוא בחי' אור האמת כנ"ל ארז"ל שמש בשבת
 נדקה לעניים. כי האמת מאיר כמו אור השמש וע"כ
 יעקב אבינו שהוא בחי' אמת נקרא שמש כשארז"ל וכ"ש
 וזרה לו השמש וארז"ל כי בא השמש אחי שמשא. ועיין
 תענית דף כ"ג ובחא"ג ד"ה בלילי רביעיות וכו' ותבין
 ועיין זוהר שמות דף ל' מאי דכתיב תתן אמת ליעקב
 כד"א ושמו בני ישראל את השבת :

סי' יו"ד (ואלה האשפת ס) עיקר עליית התפלה

שהוא בחי' מלכות כידוע מבחי' הר וסדה
 לבחי' בית הוא ע"י קדושת שבת קודש כמבואר בכתבי
 הארז"ל ומבואר ביותר בזוהר הרקיע פרש' משפטים על
 מאמר נחשה דפרח באוירא וכו'. וזה שנסמך בכמה מקומות
 ענין שבת לבנין ביהמ"ק. וע"כ יעקב אבינו שהוא הראשון
 שמבואר בו ששמר את השבת זכה לקרא את מקום ביהמ"ק
 בשם בית כמבואר בפנים. וע"י שמעלין התפלה מהר
 וסדה לבחי' בית עי"ז יש גם לעכו"ם השגה באלקותו ית'
 וע"כ נסמך (ישעי' נו) ענין התקרבות הגרים לענין
 שמירת שבת כ"ש ובני הנכר וכו' כל שומר שבת וכו'.
 וסיים והביאותים אל הר קדשי ושמהמים בבית תפלתי כי
 ביתי בית הפלייקר לכל העמי' היינו כנ"ל וכמב"פ וע"כ בכניס'
 שבת אומרים מזמורים שמדברים מגדולת הבורא יתברך
 ושגם העכו"ם ידעו ג"כ מגדולתו ית'. ומחמת שענין זה
 נעשה דייקא ע"י לדיקי הדור בבחי' ילק אלל חכם ויבקש
 עליו רחמים. שזה בחי' מה שנאמר על קדושת שבת
 ג"כ יכולה היא שתרחס ע"כ נוהגין לנסוע ללדיקים על
 שבת דייקא. ומבואר לקמן בפנים סו' קס"ז כי השבטים
 ששובטים אלל הת"ח האמת הם כמו תענית וכו' כ"ז
 במאמר שאלו את ריב"ק מבואר כי ענג שבת גדול יותר
 מתענית וכן שמענו שאמר רבינו זל"ל כי השבטים ששובטים
 אלל הלדיק האמת הם גדולים יותר מכמה פעמים תענית
 משבת לשבת. ועיין תנחומא פרשה בראשית לענין תעני'
 אסתר מבואר להדיא שכבוד שבת עדיף מאלף תעניות.
 ומחמת שעיקר שלימות קדושת שבת הוא אלל הלדיקי אמת
 ואלל הת"ח אמתיים ע"כ גדולה מאוד מעלת השבטים
 ששובטים אללם דייקא. וזה יש לרמוז ג"כ בכלל השב
 אשת האיש (המבואר בפנים) ס"ת שבת. ואשת ר"ת
 את שבתותי תשמורו כמבואר בכתבארז"ל (ואז עיקר עליית
 התפלה והמלכות שהיא בחי' אשת) ועיקר התיקון הוא
 ע"י הלדיק והת"ח האמת. וזה כי נביא הוא עיין בסוף
 התיקונים בפירוש הארז"ל בסוד ואשיבה רגלי אל עדותיך
 ששבים רגליה אל מקום נלח וכוד שבו שמשם שורש הנבואה
 וכו' עי"ש ועיין בזוהר הרקיע הנ"ל ותבין ביותר. גם
 שבת הוא בחי' ביטול הנאים כ"ש שבו איש תחתיו בחי'
 ענוה ושפלות כמבואר במ"א. ואז נכנעין ונתבטלין כל
 בחי' ע"י אלקים אחרים כמבואר בזוה"ק. כי בשבת
 נמשך לכ"א מישראל בחי' רוח קדושה שהוא בחי' רוח"ק
 ממש. יהלדיק האמת זוכה אז לרוח"ק במעלה גבוהה
 ונפלאה מאוד כמבואר כל זה בזוה"ק. ועי"ז נכנע ונתבטל
 בחי' הרוח גבוה אל אחר ונעשה מאחר אחד וכו' כמב"פ. שזה
 סוד קדושת שבת שנקרא אחד וכנ"ל כ"פ בחי' רזא דשבתא
 דא היא שבת דאתאחדת ברזא דאחד וכו'. וע"כ ארז"ל
 המחלל את השבת כאלו עובד ע"ז והמשמר את השבת
 כהלכתה אפי' עובד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו. ואז בשבת
 נמשך בחי' התיקון של רקודין והמחאת כף כי אז עולין
 הרגלין מבחי' רגליה יורדות מות אל הקדושה בבחי' אם
 תשיב משבת רגליך. ואז נתגלה גם הארת הידים כמבואר
 כל זה בכהארז"ל. וזה בחי' עשית חפליך ביום קדשי כי
 הידים הם כלי המעשה. ואז נמשך שמחה גדולה בכל
 העולמות ומבואר בזוה"ק בזוהר חדש שבכל שבת ושבת

נכנס הקב"ה לגן עדן לחול (היינו לעשות ריקודין ומחולות) עם הלדיקים ועיין בספר אור ישראל בסוד אס תשוב משבת רגליך שכתב מכאן יש סעד לעשות ריקודין וכו' עיי"ש וע"כ בשבת קודש אז עיקר הארת התורה בנגלה ובנסתר שזה בחי' ידן ורגליו כי הכל מודים כי בשבת ניתנה תורה ומחמת שיעקר הארת התיקון הוא ברגליו בבחי' לבו נשא את רגליו כמב"פ . וזה ג"כ בחי' אס תשוב משבת רגליך דייקא . ע"כ אז עיקר זמן השגת הגסתר שבתורה שהיא בבחי' רגליו ואז נמתקין כל הדינים ונמשכין חסדים גדולים כידוע . ואז בשבת במנחה נסתלק משרבע"ה ונכלל ברעוא דרעוין ונקבר אח"כ מול בית פעור כדי לבטל הע"ז ולהמתיק החרון אף . כי משרבע"ה הוא בבחי' אחת עם התורה שהיא בחי' ידן ורגליו ועם שבת ששקולה שבת ככל התורה וזה בחי' ישמח משה במתנת חלקו וכנ"ל כ"פ . וזה בחי' ויקהל משה דייקא וליוס על שמירת שבת ועל מלאכת המשכן שהוא בחי' בנין הביהמ"ק כי מקדש נמי הקרי משכן כנ"ל . וע"כ המן עמלק שכל כחו הוא מחילול שבת ח"ו כשארז"ל (שבת קי"ח) וילאז מן העם ללקוע וכו' ויבא עמלק ע"כ רלה לבטל בנין ביהמ"ק והפיל פור בירח שמת בו משה דייקא כמבואר בפנים . והכנעתו הי' ע"י מרדכי ואסתר שהם בחי' הארת הידן ורגליו שמאיר בשלימות בשבת קודש . וע"כ מרדכי הוא בחי' בשמים ראש מר דרור . ואסתר נקראת הדסה שכל זה מרמז על קדושת שבת שהוא בחי' תבלין אחד יש לנו ושבת שמה וריחו נודף כי אז עיקר הארת הנשמה שנהנה רק מן הריח . וזה ג"כ בחי' זר דרור לשון חירות שזה בחי' קדושת שבת שהוא בחי' חירות וביטול כל העבדות . וע"כ נקרא יהודי שכפר בע"ז כי על ידו נתבטלו בחי' ע"ז ומחמת שיעקר הארת שבת הוא בבחי' רגליו ע"כ ארז"ל (מגילה יג) על אסתר ששמרה את השבת כשהיתה בבית אחשורוש . וע"כ עיקר סיפור המגילה שהוא מהריגת וסתי וכו' ע"י עלת ממזכן שדרז"ל שהוא המן ימ"ש היה בשבת כשדרז"ל ביום השביעי כעוב לב המלך וכו' זה היה ביום השבת וכו' (מגילה יב) ויוסף שהוא בחי' שבת כנ"ל כ"פ ע"כ כתיב' ובלעדך לא ירים אים את ידו ואת רגלו כמב"פ . ומחמת ששבת עולין הרגליו מבחי' רגליה יורדות מות שזה סוד הקידוש של שבת כמבואר בפירוש הארז"ל הג"ל שזה בחי' ומתדר ל"י בקידושא דבי שמשא . ע"כ ארז"ל בפרקי דר"א פרק י"ח שהזהיר לקדש בלילי שבתות וזכה לאריכת ימים בעוה"ז ובעוה"ב . ועיין גם במגילה דף כ"ז במה הארכת ימים וכו' ולא בטלתי קידוש וכו' . וזה בחי' ואפקייהו ואחרך אחרוכי המב"פ שזה ברי' חיים ואריכת ימים . וזה בחי' אס תשוב משבת רגליך (בחי' יליית רגלי הקדושה כנ"ל) עשות חפליך ביום קדשי (בחי' הארת הידים שהם כלי המעשה כנ"ל) . וקראת לשבת עונג . ועיקר הענג הוא בלב כידוע וכמבואר לקמן בפנים סימן קל"א . היינו שיזכה לקבל הארת הרוה"ק שבלב המאיר בשבת קדש שזה עיקר ענג שבת שעל ידו נמשך הארת הידים והרגלים ונחבטל הנאווה של הצעלי גאווה הרודפים אחר הכבוד ונועלים גדולה לעלמן . וזה ולקדוש ה' מכובד שיהיה כל

הכבוד והגדולה להלדיק האמת שהוא קדוש ה' והוא עלמו ג"כ בחי' קדושת שבת קדש וכבדתו מנעושת דרכיך ממלוא חפליך ודבר דבר היינו שיהי' מקושר לקדושת שבת צמעש' ודיבור וצמחשבה כשדרז"ל . אז תתענג על ה' היינו שיזכה גם הוא לקבל שורש הארת הרוה"ק של שבת שהוא העונג האמתי בחי' אז תתענג על ה' דייקא כמבואר בזוה"ק . והרכבתיך על צמותי ארץ ודרז"ל שנילו משיעבוד מלכיות . כי כשהמלכות דקדושה עולה בשלימות אזי ממשלת הסט"א ממילא נופל ונחבטל כידוע . והאכלתיך נחלת יעקב אביך שהוא הר"שון ששמר את השבת וזכה לנחלה בלי מזרים . שזה בחי' שכל העולם ידעו על ידו מאלקותו ית' בחי' כי ציתי בית תפלה יקרא לכל העמים שזה בחי' עתידה א"י שתתפשט בכל העולם שזה בחי' נחלה בלי מזרים בחי' נחלת יעקב דייקא כנ"ל . עוד יש לפרש אז תתענג על ה' זה בחי' נסתר שבתורה בחי' רגליו כמבואר במאמר לשמש שם סי' מ"ט . שזה עיקר בחי' ענג שבת . והרכבתיך על צמותי ארץ היינו זרועות עולם זה בחי' הארת הידים בחי' נגלה שבתורה שהוא בחי' חרות על הלוחות בחי' חירות כמבואר בפנים וע"כ דרז"ל מזה שנילו משיעבוד מלכיות ע"ד שדרז"ל חרות על הלוחות חירות משיעבוד מלכיות וזה סיים כי פי ה' דבר זה בחי' שלימות התפלה בחי' מלכות פה . גם כי שלימות התפלה הוא בבחי' נבואה בחי' כי נביא הוא המבואר בפנים . כי הקב"ה מתאווה לתפלתו ומשגר תפלה סדורה בפיו וכו' . והפלה כזו הוא בחי' כי פי ה' דיבר כי הוא דברי השי"ת בעלמו כביכול בבחי' ואשים דברי בפוך וכו' . וכמוכן במאמר על אשר מעלתם סי' מ"ח ובמאמר תקעו ממשלה ליק"ת סי' א' :

סי' י"א (אני ה' הוא שמי) שלימות כל היחודים הק' הוא בשבת קדש כמבואר בזוה"ק ובכתהארז"ל וכן עיקר שלימות השגת התורה להשיג תבונות התורה לעומקה הוא בשבת קודש שזה בחי' לא ניתנו שבתות אלא לד"ת . והכל מודים כי בשבת ניתנה תורה ומבואר בכתהארז"ל ששבת מסוגל ביותר לעסוק בסודות עמוקות שבתורה . גם שבת הוא בחי' הדיבור דקדושה כמבואר בזוהר בראשית דף ל"ב . וזה בחי' ודבר דבר הנאמר בשבת ואז הדיבור מאיר לו בכל המקומות שלריך לעשות תשובה שזה ג"כ בחי' שבת בחי' תשובה כנ"ל . גם שבת הוא בחי' כבוד השי"ת בשלימות שזה בחי' מלות כבוד שבת כ"ש ולקדוש ה' מכובד וכבדתו וכו' . וזה בחי' מה שחכמינו הראשונים ז"ל היו זהירים מאד בכבוד שבת וכיבודם היו לאין אללס נגד כבוד שבת כמו שהאריכו רז"ל (שבת דף קיע) ר' אבהו הוה יתיב וכו' ומוסיף נרא . רב ענן לביש גונדא וכו' רב ספרא מהריך רישא רבא מלח שיבוטא וכו' רבה ורב יוסף מלחי ליבא וכו' עיי"ש כי שבת הוא בחי' ענוה וקטנות כמבואר במ"א . וזה עיקר כבודו ית' כמב"פ . ומשם נמשך הדיבור שהוא בחי' מלכות פה שזה ג"כ בחי' קדושת שבת מלכתא כידוע וע"כ ארז"ל ברכו במאורות כי כבודו ית' הוא עיקר האור כ"ש והארץ האירה מכבודו . וע"כ אז יכולין לדבר דיבורים המאירין עד שזוכה לתשובה כנ"ל גם שבת הוא בחי'

בחיי שמירת הברית כמבואר בזוה"ק וכ"ש ברית עולם וכו' וזה עיקר הקדושה בחיי זכור את יום השבת לקיים וזה עיקר שלימות הכבוד . וזה בחיי ולקדוש ה' מכובד וע"כ שבת הוא בחיי שדי וכמבואר בפנים וכן במאמר בטח בה' סי' עט) שזה בחיי שמירת הברית . וזה בחיי כל שומר מחללו ומחזיקים בצרייתו (ישעי' נו) וע"כ עיקר קדושת הזוג הוא בשבת קודש . שזה בחיי לפריסים אשר יאמרו את שבתותי וכו' כמבואר בזוה"ק . גם שבת הוא בחיי הטל אורות כמובא בזוונות על גימל פעמים הבו גימט' טל . וכן ג' פעמים באי כלה . וכמובא ג"כ בזוה"ק ובתיקונים . וע"כ אז בטלין כל הל"ט מלאכות . וע"כ אפי' מלאכת המשכן אינו דוחה שבת כי במשכן יש לפעמים שהוא בחיי משכן בחורבני ח"ו . אבל קדושת שבת קבוע וקיימא אדרבא עיקר בנין המשכן וביהמ"ק תלוי בקדושת שבת כמארז"ל אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות וכו' . ומחמת ששבת הוא בחיי יהודה יילאה בחיי קבלה בחיי רזין דרזין כמב"פ . ע"כ אז עיקר זמן לימוד הקבלה ורזי תורה כמובא . וזה אם תשוב משבת רגליך . היינו שקדושת שבת יאיר גם למריגות הפחותות שהם בבחי' רגלין בחיי ותגל מרגלותיו כמבואר בפנים . היינו שגם הם יזכו לתשובה ע"י הארת קדושת שבת וזה עשות חפליך ביום קדשי היינו בחיי זוג של שבת ע"ד שמבואר בזוה"ק יתרו פ"ט . ובחרו באשר חפליתי דא זוגא דמטרוניתא . וע"ד מאמר הכתוב כי אם הפך בה המלך וכו' וכן את כל חפלה אשר שאלה (מלכים א' יוד עיין הגהת רש"י שם) והראת לשבת עונג לקדוש ה' מכובד היינו שלא יקבל ענג וכבוד לעלמו רק יקרא כל הענג והכבוד לשבת שזה בחיי כבוד השי"ת וזה וכדעתו ודרז"ל שיטנה מלבושיו . כי ר"י קרא למאני' מכבודותא . ובחול יש אחיזה להגיאיות בחיי הסע"א בהלבושין . שזה בחיי דנפלא ליה חלינא וכו' המבואר בפנים . אבל בשבת נתקן ועולה הכבוד בבחי' ה' מלך גאות לבש שזה בחיי מלבושי שבת . וזה מעשות דרכיך ודרז"ל שלא יפסיע פסיעה גסה היינו שילך ממדריגה למדריגה במתינות ויעשה תשובת המשקל עד שיתקן כל דבר בכדי שיוכל ללאת ממדריגת פחיתותו ויזכה לתבונת התורה לעומקה ולא יפסיע פסיעה גסה בכדי שלא ידג אחיזה ענין ומדריגה שרדיך לתקן עדין ולא יתקן בשלימות . וזה ממלא חפליך ודבר דבר היינו שיהי' הדיבור שלו דיבור של שבת . דיבור המאיר לו לתשובה ולא יהי' בהדיבור שום נגיעה ופניה בשביל הגאת עלמו . כי כל הגאת עלמו וכבודו הוא כאין אללו נגד כבוד השי"ת בהי' לית מייה המבואר בפנים אז תתענג על ה' בחיי השגת סודות הקבלה ורזין דרזין כמבואר במאמר לשמש שם סי' מ"ט . והרכבתיך על צמותי ארץ זה בחיי הלכה כי הפוסקים ובעלי הלכות הם בחיי זרועות עולם צמותי ארץ כי הכל לריכין למרי חטייה ונאמר בהם כי מלכים ימלוכו מאן מלכי רבנן וכמוכן לקמן בפנים בס' ע"ו . והאכלתיך נחלת יעקב אביך ודרז"ל שיזכה לנחלה בלי מלרים שזה בחיי תבונות התורה לעומקא שזה בחיי נחלה בלי מלרים כ"ש לכל חכלה ראיתי קך רחבה מלאתך מאד ונאמר ארוכה מארץ

מדה ורחבה מני ים שכ"ז נאמר על סודות העמוקים שבתורה כמובא וכתוב ואיזה מקום בינה ונאמר ולתבונתו אין מספר . וכפי פשוטו והרכבתיך על צמותי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך היינו שיזכו לשוב לנחלת א"י ולהנלל משיעבוד מלכות כשרז"ל היינו ג"כ כנ"ל . כי ע"י תיקון הכבוד דקדושה יזכו ללאת מהגלות ולשוב לנחלת א"י כמב"פ . וזה שסיים כי פי ה' דיבר בחיי שלימות דיבורים המאירים לתשובה כ"ש פתח דבריך יאיר :

סי' י"ב (תהלה לדוד) מבואר בזוה"ק גדל מעלת חידושי תורה בשבת והעיקר הוא מי שזוכה לחדש בתורה לשמה או שלומד עכ"פ חידושי תורה לשמה כי שבת הוא בחיי מעין עוה"ב שזה בחיי הלדיק שמחדש בתורה ולומד תורתו לשמה ועו"ב גנוז ושומר ולפון לעתיד שזה בחיי יעקב כמבואר בפנים וע"כ יעקב הוא הראשון שמבואר בו שמירת שבת גם שבת הוא בחיי תורה שבע"פ כי שבת הוא בחיי מלאכות כדוע שזה בחיי מלאכות פה ותורה שבע"פ קריין לה וע"כ ארז"ל (חגיגה יו"ד) הלכות שבת וכו' כהררים התלויים בשערה שכן מקרא מועט והלכות מרובות ומחמת שמעם שורש הדיבור שהוא החיות בחיי תולא הארץ נפש חיה והוא בחיי רוח"ק כמבואר בפנים ע"כ זוכה האדם בשבת לנפש יתירה ולבחי' רוח"ק כנ"ל כ"פ וזה בחיי ודבר דבר הנאמר בשבת וזה עיקר ענג שבת היינו בחיי הנשיקין בחיי אהבתקת רוחא ברוחא שזוכה האדם בשבת היינו שנתדבק הנפש חיה שלו בקדושת בחיי הרוה"ק בחיי נפש חיה של שבת בחיי כי בו שבת וינפש וע"כ קודם כניסת שבת אומרים שיר השירים אשר לשלמה שמרמז על שבת קודש שהוא בחיי מלך שהשלוס שלו כמבואר בזוה"ק ומתחיל מיד יסקני מנשיקות פיהו וכו' ובחמת לפי גדל הארת קדושת שבת הי' לריכין הכל לחזור בתשובה וסיהי' כל מעשיהם לשם שמים רק בשביל התכלית הטוב שלעתיד ולא יהיה לו שום רלון לעניני עוה"ז כלל בפרט לכוון אחיזה כוונה שלא לשמה ח"ו אך מחמת שמקדושת שבת קודש לריכין להמשיך גם שפע גשמיית בבחי' והיתה שבת הארץ לכס לאכלה וכמבואר במ"א וכמבואר בזוה"ק שכל הפרנסה נמשכת רק מקדושת שבת דמניה מתברכין כל שיתא יומין ושפע גשמיית הוא בחיי שמאל בחיי עושר וכבוד בשמאלה שזה בחיי משארז"ל עשירים שצאח ארלות צמה הם זוכין בשביל שמכבדין את השבת וכו' מזה נמשך שיוכל האדם לעשות ולפול ח"ו לאיזה כוונה גשמיית לגמרי של שלא לשמה ח"ו וזה בחיי מה שבחול יש אחיזה בחיי להחזיקים בבחי' הרגלין בבחי' רגליה יורדות מות ח"ו ובשבת עולין הרגלין אל הקדושה בבחי' חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך שזה בחיי אם תשוב משבת רגליך כמבואר בפירוש האר"י שבסוף התיקוני' וכנ"ל היינו כי ההלכות הם בחיי רגלין בחיי הליכות עולם לו וכן הת"ח השוני הלכות הם נקראים לימדי' ה' שהם בחיי רגלין כידוע ובחול יש אחיזה להחזיקים להכשילם באיזה כוונה שלא לשמה ח"ו שזה בחיי אל תביאני רגל גאולה אבל בשבת עולין הרגלין אל הקדוש' בסוד חשבתי דרכי כנ"ל שזה בחיי מלאכת מחשבת אסרה תורה כי עיקר הענין של בחי' לשמה ושלא לשמה הוא

רק במחשבה וע"כ ארז"ל בחגיגה שם שיעקר מה שהלכות שבת כהררים וכו' הוא הענין של מלאכת מחשבת וכו' היינו כנ"ל כי ענין זה הוא באמת כהררים התלויים בשערה כמוזן וע"י קדושת שבת שהוא עולם המחשבה זוכין לזכך המחשבה שיהיה מחשבת לימודו רק לשמה . ואפי' הלימוד שהיה בו איזה כוונה של שלא לשמה יתעלה ג"כ אל הקדושה בבחי' משארז"ל שמתוך שלא לשמה בא לשמה שזה בעלמו פשוטו של ענין חשבתי דרכי היינו שבהתחלה חשב איזה כוונה בשביל הניית עלמו ואה"כ ואשיבה רגלי אל עדותיך כשדרז"ל וכמבואר הרבה מזה בספרי' הק' גסס בעש"ע ז"ל וע"י קדושת שבת קודש עולה השכינה לשרשה ממדרגה למדרגה בבחי' חיבוק ונישוק וזווג כמב"פ וזה בחי' קדושת הזווג של שבת כי ע"י שמקבל שבת בשמחה ובאהבה כ"ס ישמחו במלכותך שימרי שבת וכו' ולעמך ישראל נתתו באהבה וכן מניחת אהבה ונדבה וכו' ע"י עולה השכינה כביכול לבחי' חיבוק ולבחי' בינה לבא במבואר בפנים וזה בחי' קידוש על היין כי היין הוא בחי' מלכות ובחי' בינה לבא כמב"פ וכן אז עולה השכינה כביכול לבחי' חכמה בסוד חשבתי דרכי הנ"ל כמבואר בפירוש האר"י הנ"ל וזה ג"כ בחי' הקידוש כי קדש הוא חכמה וזה בחי' ויברך ויקדש כי החכמה הוא מקור הברכה ואז הוא בחי' נשיקין כמב"פ וע"י נמשך בחי' זווג בחי' שכינתא בין תרין לדיקויא יתבא בחי' לדיק עליון ולדיק תחתון שזה נמשך ע"י קדושת שבת כמבואר בכתבים וזה אם תשוב משבת רגליך היינו כנ"ל עשות חפליך ביום קדשי וקראת לשבת ענג וכו' היינו שכל כוונתו לא יהיה בשביל חפלי עלמו ובשביל דרכי עלמו בשביל ענג וכבוד של עלמו רק הכל בשביל כבוד שמים בשביל בחי' כבוד שבת בחי' הלימוד לשמה וזה ממילא חפליך ודבר דבר כי מאחר שהדיבור שהוא רוח ממללא נפש חיה נמשך מבחי' השכינה בחי' מלכות פה בחי' תולא הארץ נפש חיה א"כ איך רשאים לדבר איזה דיבור ולא יהיה כוונתו לש"ס רק בשביל הנאת עלמו וזה אז תתענג על ה' כי הענג בעלמו שיקבל הלדיק לעתיד בעד מעשיו ולימוד תורתו הכל אחדות אחד עם הש"ית בחי' אז תתענג ה' והוא בעלמו מלוא יותר מכל המלות בחי' ששכר מלוא מלוא כי זה עיקר פנימיות כל המלות לדבק בו ית' ולהתענג עלה' והרכבתך על צמותי ארץ ודרז"ל שניול משיעבוד מלכיות היינו שהמלכות דקדושה עולה מהגלות בשלימות והאכלתיך נחלת יעקב אביך כי יעקב הוא בחי' הלדיק שכל לימודו ומעשיו רק לש"ס ושכרו לבסוף כמב"פ וזה כי פי ה' דיבר כי אז הדיבור עולה לשרשו שהוא בחי' פי ה' בחי' מלכות פה ותורה שבע"פ קריין לה כנ"ל :

ס' י"ג (אשרי העם) עיקר שלימות הליקה הוא ע"י קדושת שבת בחי' שמש בשבת לדיקה לעניים וכמבואר במאמר בירא בדברא סי' ל"א ולדיקה הוא רוח נדיבה שעל ידו מקררין חמימות תאוות ממון ועיקר הרוח נדיבה הזה נמשך בשבת שהוא מנוחת אהבה ונדבה ואז מקבל כ"א מישראל בחי' רוח"ק כנ"ל יהוא בחי' הרוח נדיבה הנ"ל והוא בעלמו בחי' הנשמה יתירה כמו

שפירש"י (צילה ע"ז) נשמה יתרה רוחב לב למנוחה ושמחה ולהיות פתוח לרוחה וכו' ואין נפשו קלה עליו שכל זה בחי' רוח נדיבה הנ"ל וע"י נחבטל בחי' בועת אפק תאכל לחם וע"כ בטלון אז כל המלאכות ולריך שיהי' בעיניו כאלו כל מלאכתו עשויה כשארז"ל ואז נחבטל כל בחי' עבודות זרות בפרט הע"ז של תאוות ממון ונחבטל החרון אף ונמשך הסוד בעולם כנ"ל כ"פ וע"י נמשך הדעת שהוא בחי' בנין ביהמ"ק שזה בחי' המוחין והדעת שנמשכין בשבת בחי' לדעת כי חני ה' מקדשכם וכנ"ל וע"כ נסמך אזהרת שבת למלאכת המשכן ובנין ביהמ"ק וע"כ הכל מידים כי בשבת ניתנה תורה כי עיקר קבלת התורה היה ע"י השכל שהוא משה משיח שזה בחי' קדושת שבת בחי' ישמח משה במחנת חלקו כנ"ל כ"פ וע"כ אז לריך החכם להקטיל קהלות ולדרוש להם בד"ת כשדרז"ל על פסוק ויקהל משה כי זה בחי' ולוקח נפשות חכם שהחכם מקטיל ומקבץ נפשות ישראל ועולה עמהם וע"י נעשה יחוד עליון שזה בחי' היחודים הק' עליונים שנעשין בשבת וע"י נמשך השפעת התורה ונפש זה בחי' רלון כמב"פ זה בחי' הארת הרלון דקדושה שמאיר בשבת בבחי' ושבת קדשך באהבה וברלון הנחלתו וכן והנחילנו ה' א' באהבה וברלון שבת קדשך וכמבואר במ"א ששבת קודש מאיר הרלון של כ"א מישראל ורולא וכסוף ומשתוקק מאד לעבודת השי"ת וכנראה בחוש וזה בעלמו מבחי' הנפש יתירה וכמוזן במאמר בירא בדברא הנ"ל ואז לריך הלדיק לקבץ ולהקטיל כל אלו הרלוות והנפשות הק' ולהמשך ע"י תורה וע"כ עיקר זמן הקיבוץ להלדיק הוא על שבת קודש וכנ"ל . וע"י המשכת התורה נמשך השגחה שלימה שהוא בחי' תלת גוויין דעינא ובה עין שזה בעלמו סוד קדושת שבת שין בת שהם תלת גוויין דעינא ובה עין וכמבואר במ"א יצ"כ אז עיקר זמן קריאת התורה בעצמים ניקודין תגין אותיות שהם תלת גוויין דעינא ובה עין ואז נמשך בחי' תיקון המרכבה וכמוזן במגלה עמוקות אוסן קמ"ג וע"כ אומרים אז המתגאה על חיות הקודש ונהדר בכבוד על המרכבה יכן ביים השביעי נתעלה וישב על כסא כבודו ואז נמשך בחי' תיקון המרכבה שבבחי' נפש היינו החיות והאופנים והכסא וישב על הכסא כמב"פ אריה שבנפש שהוא בחי' אריתי מורי עם בשמי שמלקט גם הנפשות והרלוות שנפלו וכו' זה בחי' משארז"ל המשמר את השבת אפי' עובד ע"ז וכו' מוחלין לו סור שבנפש שהוא בחי' אור המלואה שנתוסף בנפש שעי"ז בא שביעה בחי' והשביעי בלחלות נפשך זה נמשך בשבת שאז מאירין נפשות ישראל ע"י בחי' תורות הלחלות הק' שמאירין בשבת כידוע וזה בחי' השביעה שנמשך בשבת במבואר לקמן בפנים סי' רע"ו. נשר שבבחי' הנפש זה בחי' החידוש שנתחדש הנפש בבחי' תתחדש כנשר וכו' זה נמשך בשבת כי ע"י קדושת שבת נתחדש הנפש של כ"א מישראל ונעשה בריה חדשה ממש כמוצא. אדם שבנפש שזה בחי' מסכני ועתידי נפשות גדולות עם קטנות זה בחי' לא תעשה כל מלאכה חתה ובניך ובתך וכו' פירש"י אלו קטנים או אינו אלא גדולים הרי כבר מוזכרין הם אלא לא ב' אלא להזכיר

להזכיר גדולים על הקטנים וכו' כי הנפשות הגדולות מעוררין אח"כ גם הנפשות הקטנות בבחי' ורמיא לה גלא קלא לחברתה המבואר בפנים וע"י תיקוני הגפס נמשך הארה וקדושה גדולה גם על הגוף שהוא בחי' האופנים שבמרכבה וע"כ מלווה לענג את השבת גם בתענוגי הגוף כשארז"ל וכסא שבבחי' נפש ויושב על הכסא שהם בחי' נפש' של החכם ודעתו של החכם זה בחי' מה שעיקר הארת קדושת שבת מודיעין וממשיכין לנו הלדיקי אמת שהם בעלמם בחי' שבת והם בחי' משה שאמר לו הקב"ה מתנה עונה יש לי בבית גנזי ושבת שמה וכו' לך והודיעם וע"י קדושת שבת נמשך בחי' קבלת התורה כנ"ל עד שזוכין להמשיך בחי' התגלות התורה שלעתיד שהוא בחי' אורייתא דעתיקא וזה עיקר ענג שבת בחי' אז תתענג על ה' על ה' דייקא כמובא בזוה"ק וכמובן במאמר לשמש שם סי' מ"ט וע"כ מלווה גדולה לחוג חידושי תורה אמתיים בשבת או לשמוע עכ"פ חידושי תורה כמובאר בזוה"ק וזה בחי' תיקוני המרכבה שבבחי' המשכת התורה כמב"פ ומחמת שעיין קיבוץ הנפשות בבחי' ויקהל משה הנ"ל הוא בחי' שכל אחד בחי' ולוקח נפשות חכם והעלאת הנפשות בבחי' מ"כ ולהמשיך תורה הוא בחי' שכל אחר כמב"פ והשכל הוא בחי' אלק מלשון ואחלפך חכמה ע"כ תחום שבת אלפים אמה וזה בחי' עירובי תחומין וכן ערובי חלרות עירוב חותיות עב ריו המבואר בפנים כמובא בכתהארז"ל (ואין כאן מקום לבאר) והשכליים הנ"ל הם בחי' שין ואפשר שזה סוד השין של שבת המבואר בפירוט האר"י שבסוף התיקונים בסוד אם תשוב משבת רגליך שפירושו על תחומין וכשרז"ל: **ס' י"ד** (להמשיך שלום) שבת הוא בחי' ענוה ושפלות בחי' שבו איש תחתיו הגאמר בשבת שמרמו על ענוה ושפלות כמב"פ וכן במאמר בעה בה' סי' ע"ט וע"י שפלות זוכין לתורה בבחי' וממדבר מתנה שזה ג"כ בחי' שבת שאז עיקר התגלות התורה בחי' תורת חסד ללמד לאחרים בחי' ויקהל משה שגריכין להקהיל קהלות ללמד תורה בשבת כמארז"ל וכנ"ל כ"פ ושבת בעלמה נקראת ג"כ מתנה כשארז"ל מתנה עונה יש לי בבית גנזי ושבת שמה וכו' ואז עיקר התקרבות הגרים ובעלי תשובה כי שבת היא בחי' תשובה וכל המשמר את השבת מוחלין לו על כל עוונותיו כמארז"ל גם אז נגה נכללת בקדושה שמשם בא בחי' גרים כידוע וזה בחי' זכני הנכר הגלויים אל ה' וכו' כל שומר שבת מחללו וכו' (ישעי' ג"ו) כי קדושת שבת הוא בחי' עולם המחשבה ובחי' עולם הנשמות והוא בחי' סוף מעשה במחשבה תחלה בחי' כנסת ישראל יהי' בן זוגך כי ישראל עלו במחשבה תחלה ואז כ"א מישראל זוכה לנשמה יתרה ואז נמשך הארה גדולה על כל נשמות ישראל וע"י התגלות הנשמות נעשין גרים ובעלי תשובה כמב"פ וזה בחי' קריאת התורה בשבת כי התורה הוא אחדות אחד עם נשמות ישראל כמב"פ וזה בחי' שנים מקרא ואחד תרגום כי גם נגה שהיא בחי' תרגום נכלל בקדושה ע"י גודל הארת התורה הק' שמאיר אז שזה בחי' התקרבות הגרים ובעת"ש כידוע וע"כ בשבת עיקר זמן קדושת הזווג כי ע"י

התגלות הנשמות יוכל להמשיך נשמה בהירה וזכה לבניו כמב"פ וע"כ עונת ת"ח משבת לשבת וע"י כל זה נתעלה ונתגדל כבודו ית' שזה בחי' כבוד שבת בחי' ולקדוש ה' מכבוד וזה בחי' ברכו באורה כי כבודו י"ת עיקר האור בחי' והארץ האירה מכבודו ואז עולה הכבוד לשרשו היינו ליראה שזה בחי' התגלות היראה שנמשך בשבת בחי' בראשית ירא שבת בחי' אפי' עם הארץ ירא לשקר בשבת וזה בחי' וזרחה לכם יראי שמי ודרז"ל על שומרי שבת וכנ"ל כ"פ וזה בחי' כבדו בכסות נקי הנאמר בשבת כסות נקי דא כנפי מלווה היינו התקרבות הגרים ובעלי תשובה כמובאר בפנים וכ"ז נמשך ע"י קדושת שבת ומחמת שעי' קדושת שבת עולה הכבוד לשרשו היינו ליראה כנ"ל וע"י זוכין לכבד יראי ה' כמב"פ ע"כ נוהגין בשבת לילך לקבל פני ת"ח ויראי ה' ולכבדם כי זה בחי' כבוד שבת כנ"ל וע"י החזרת הכבוד לשרשו שהוא היראה זוכין לשלום שזה בחי' שבת שלום כי ע"י גודל הארת הנשמה שמאיר בשבת ע"י נכנע זיהמת הגוף עד שגם הגוף מכניע ומבטל עלמו אל הארת הנשמה שזה בחי' שלום הפרטי בחי' שלום בעלמיו. וע"כ אז מלווה לענג את הגוף ג"כ כי אז גם תענוגי הגוף הם קדושים מאד כי הכל רק לשם שמים כרלון הנשמה הק'. וזה בחי' השלימות שזוכין ע"י היראה של שבת וכמבואר בזוה"ק שעיקר השלימות הוא ע"י קדושת שבת קודש. וזה בחי' כי אין מחסור ליראיו. וזה בחי' נר שבת עדיף מפני שלום ביתו היינו בחי' שלום בעלמיו הנ"ל. וע"י זוכין לתפלה כמובאר בפנים וע"כ עיקר שלימות התפלה הוא בשבת קודש כידוע וכנ"ל כ"פ וע"י תפלה זוכין לשלום הכללי היינו לקרב כל העולמות לשלימותן וזה בחי' עליית העולמות שעולין בשבת לשרשן ושלימותן כידוע. וע"כ בשבת בטליון כל ההשתדלות והתחבולות הגשמיות שבשביל פרנסה ומשא ומתן או רפואה. כי אז עיקר ההשתדלות בטר קוב"ה. ומאמינים שהכל נמשך רק על ידו ית' ואפי' בתפלה אין שואלין שאלת לרכיו כי מאמינים שע"י שיתתקן ברוחניות ע"י קדושת שבת ע"י ממילא יתתקן הכל גם בגשמיות שזה בחי' השלום בית שלום בעלמיו. שזוכין בשבת שהוא מעין עוה"ב בחי' עולם הנשמות וע"כ משתדלין אז רק בשביל הנשמה ואז גם תענוגי הגוף יקרים מאד רק שאינם נעשין ע"י מלאכה והשתדלות רק ע"י מה שהכינו מערב שבת בבחי' מי שטרח בערב שבת וכו' וזה בחי' שבת היא מלזעוק ורפואה קרובה לבא היינו ע"י השלום של שבת שהיא רפואה כ"ש שלום שלום וכו' אמר ה' ורפאתיו. וזה יכולה היא שתרחה היינו בחי' ורחמיו על כל מעשיו כמובאר בפנים. וע"כ אין בשבת שום מו"מ אפי' שאינו מלאכה כי הוא בחי' שלום הכללי בחי' עוה"ב שאז יתבטל כל המו"מ בבחי' עד שתכלה רגל מן השוק המבואר בפנים: וזה אם תשוב משבת רגליך היינו בחי' התקרבות הגרים ובעלי תשובה שהיו עד הנה בבחי' רגליה יורדות מות ועכשיו עולין אל הקדושה ע"י קדושת שבת גם מרמז על שביטה ממו"מ כנ"ל גם רגל מרמז על בעלי לשון הרע ומחלוקת היינו הסט"א העושין מריבה ומחלוקת אלל כל אדם בין גופו

וגשמתו וכן בין אדם לחבירו שזה בעלמו בחי' רגליה יורדות מות הג"ל ע"י שקללו רגלי הנחש שהיה בעל לה"ר הראשון וגזר עליו על גחוק תלך וע"כ רוצין לניק מרגלי הקדושה כביכול וכמבואר בפירוש האר"י ל"ש בסוף התיקונים על פסוק אם תשוב משבת רגלך הג"ל וע"י קדושת שבת נתצטלן בחי' המרגלים ובעלי לה"ר הג"ל ועולין רגלי הקדושה לשרשן שזה בחי' שלום בית שלום בעלמיו ואז כל ההשתדלות הוא רק לש"ס בשביל תיקון הנשמה כנ"ל וזה עשות חפליך ביום קדשי שמצטל כל עשיית חפלו ועושה הכל רק בשביל חפלי שמים שזה בעלמו ג"כ בחי' התקרבות הרחוקים מאחר שגם דברים הגופניים ורחוקים מהקדושה מקרב אותם אל הקדושה. וזה וקראת לשבת ענג כי אז גם תענוגי הגוף שלו יקרים מאד מאחר שהם רק לכבוד שבת שהוא עולם הנשמות וזה ולקדוש ה' מכבוד בחי' כבוד שבת שהוא בחי' הכבוד שלריכין ליתן ליראי ה' שהם בחי' קדשים בחי' יראו את ה' קדושו. שזה בחי' החזרת הכבוד לשרשו היינו ליראה וזה וכברתו מעשות דרכיך ממלוא חפליך ודבר דבר שמהר אפי' בכל דיבוריו שיהיו רק דיבור של שבת שהוא בחי' עוה"ב עולם הנשמות ומכש"כ בשאר חפלו אז תתענג על ה' זה בחי' שלום הכללי כ"ש וענוים יירשו ארץ ויתענגו על רוב שלום וענוים דייקא כי כל זה זוכין ע"י עניו כנ"ל. והרכבתיך על צמותי ארץ בחי' שלימות התפלה שהוא דברים העומדים ברומנו של עולם כמארז"ל וזה והאכלתיך נחלת יעקב אביך היינו בחי' שלום הפרטי בחי' שלום בעלמיו שזה עיקר השלימות שזה בחי' ויעקב איש תם ותרוממו גבר שנים ההיפוך ממנו שאין לו שגם בעלמיו שנקרא בעל מוס כמב"פ נמלא שחושב כאן ממעלה למטה היינו שיזכה לשלום הכללי ולשלימות התפלה ולשלום הפרטי בחי' שלום בעלמיו וע"כ יעקב אבינו נטל לחלקו העוה"ב וכמארז"ל כי מחמת שזכה לשלום בעלמיו ע"כ היה כל מגמתו רק העוה"ב שהוא עולם הנשמות וזה ג"כ בחי' נחלת יעקב אביך גם שלימות התפלה הוא בחי' נחלת יעקב שהוא נחלה בלי מלרים שזה בחי' יעקב תיקן ערבית ותפלת הערב אין לה קבע כי תחבולות גשמיות יש להם מלרים כי לפעמים לריך לעשבים אלו בשביל רפואה ואינם צנמלא במדינתו וכן כל כיוולא בזה בשאר ענינים ג"כ. ואפי' התפלה שמתפללים בשביל ענינים גשמיים ולרכי הגוף הוא ג"כ בבחי' מלרים כי כל עניני עוה"ב הם בבחי' מיצר וגבול אבל שלימות התפלה שהוא רק בשביל נשמתו זה אין לו גבול ומיצר כלל בבחי' ומי גוי גדול וכו' כה' חלקינו בכל קראינו חליו וכמבואר בפנים:

סי' ט"ו (אור הגנוז) עיקר עליית היראה לשרשה שהוא הדעת הוא ע"י קדושת שבת וכמוזן לקמן בליק"ת סי' י"ז כי שבת הוא בחי' יראה בחי' ירא שבת והוא ג"כ בחי' דעה כ"ש לדעת כי חני ה' מקדשכם וכמבואר לקמן בכ"י קי"ע וכן בליק"ת סי' י"ז הג"ל כי בשבת נמתקין כל הדינים בבחי' וכל שולטני רוגזין ומארי דדינא כולהו ערקין וכו' ואז היראה ברה ונקיה ואינה מתלבשת בשום דבר ונשאר אך יראת ה' בלבד ומחמת שעיקר עליית היראה לשרשה הוא ע"י

משפט ע"כ כתוב צפ' בשלח שם שם לו חק ומשפט ופי' ש"י שבמרה נלעוו על השבת ועל הדינין וכן ארז"ל (סנהדרין דף כ"ו ע"ב) וזה שגסמך שמירת המשפט לשמירת שבת גם בנביאים כ"ש (ישעי' נ"ו) שמרו משפט וכו' אשרי אנוש וכו' שומר שבת מחללו ועיין גם (יחזקאל כ) וזה שמבואר בספרים שבערב שבת לריך האדם לשפוט א"ע ולפספס מאד במעשיו וע"י עליית היראה לשרשה שהוא הדעת זוכה להשגת התורה שבגולה ועי"ז זוכה לתפלה במס"נ ועי"ז זוכה לתורה שבגלות שהוא בחי' אור הגנוז בחי' השגת התורה שלעתיד שאינה נתפסת בגבול וכו' כמב"פ וזה בחי' קדושת שבת קודש שאז עיקר התגלות התורה בחי' הכל מורים כי בשבת ניתנה תורה גם שבת הוא בחי' סיני בחי' שפלות בחי' שבו איש תחתיו הנאמר בשבת וכנ"ל כ"פ ואז עיקר שלימות התפלה כנ"ל כ"פ ואז אין שום אחיזה להנחש בהתפלה ע"י שמסית את האדם שיתפלל לתועלת עלמו הב לן חיי ומזוגי וכו' כמב"פ כי בתפלה של שבת אין שואלין על לרכיו כלל (ובפרט כי ממילא ע"י קדושת שבת נכנע הנחש כמבואר בזה"ק ועי"ז זוכין להשגת התורה שבגלות שהוא בחי' התורה שיתגלה לעתיד שהוא בחי' אור הגנוז ללדיקים לע"ל כי שבת הוא ג"כ מעין עוה"ב וע"כ אז עיקר זמן שלימות ההשגה בלימוד הקבלה ורזין דאורייתא וכמבואר בכתהאר"י ל"ל וזה בחי' משארז"ל מתן שכרה לה עבדא להגלויי כי הוא בחי' תורה שבגלות בחי' אור הגנוז כנ"ל ומשארז"ל (בר"ר פי' י"ח י"ב) שבשבת הראשון שימש אור הגנוז וע"כ זוכין ע"י שגירת ש"ק לנחלת יעקב שהוא נחלה בלי מלרים כמארז"ל כי התורה הזאת אינה גבול ואינה נתפסת בגבול כנ"ל וע"כ נסמך שמירת שבת לבנין ביהמ"ק והמשכן כי בהמ"ק הוא בחי' סתרי אורייתא. וזה ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם כי התורה הג"ל הוא בחי' קדש כמב"פ וזה את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו חני ה' ופירש הזוה"ק (הקדמת הזוהר דף ה"א) את שבתותי תשמרו דה' עינילא ורצועא דלגו יכו' היינו בחי' היראה שהוא בחי' מלכות בחי' מוראה של מלכות והוא בחי' עינילא בחי' סמך בחי' ששים המה מלכות ורצועא זה בחי' משפט וכמבואר במאמר היכל הק' סי' כ"ט גם רצועא מרמז על הדעת שכלול מארבע מוחין כידוע גם עינילא הוא בחי' התפלה שהוא בחי' סמך בחי' ששים המה מלכות בחי' שחין בחי' כמב"פ ורצועא הוא בחי' מוס היינו בחי' התורה שניתנה למס י"ס וכמבואר במאמר ראיתי מנורת זהב סי' ח"ת. גם עינילא ורצועא מרמז על תורה שבגולה שהוא בחי' מלכות בחי' ב' מלכים ימלוכו וכמב"פ. ומלכות הוא בחי' עינילא כנ"ל ורצועא הוא בחי' התורה שבגלות שהוא בחי' עוה"ב שהוא בחי' מוס סתומה כמבואר בתיקונים ומוצא לקמן בפנים במאמר דרשו ה' סי' ל"ז. וזה בחי' מוס וסמך שבליחות וזה שסיים ומקדשי תיראו מקדש הוא בחי' סתרי אורייתא שנקראים קודש כנ"ל ושם עיקר מקור היראה בחי' יראו את ה' קדושו ובתיב מורא חלקים ממקדשיך וזה בחי' מה רב עובד אשר לפנת (בחי' סתרי אורייתא שהם אור הגנוז הנפון כנ"ל) ליראיך דוקא כי

עיקר היראה הפנימיית שהוא בחי' חכמה כידוע .
 יין - במקדש מלך בפירושו על הזוהר הנ"ל ותבין ביותר
 ה' שסיים כי אני ה' כי קוב"ה ואורייתא כולא חד וע"י
 תיקונים הנ"ל הכלולים בקדושת שבת קודש נעשה כביכול
 קב"ה ב' בחי' נגלה וע"ז ממילא נתגלגל גם שחרי
 ודייתא כמב"פ ועיין לקמן בס"י ע"ג במאמר כי תעבור
 מים אתך אני ותבין גם לעניינינו. וזה בחי' כנסת ישראל
 ה' בן זוגך בן זוגך דייתה כי שבת הוא בחי' אשה בחי'
 שה ריח ניחוח וכמב"פ ומחמת שיעקר התחלת התיקון
 הוא ע"י עליית היראה וכן גמר התיקון שהוא השגת
 תרי אורייתא הוא ג"כ בחי' יראה בחי' ומקדשי תיראו
 נ"ל והיראה נקראת דבר כמב"פ זה בחי' דבר דבר
 הנאמר בשבת וזה אם תשוב משבת רגליך רגל הוא בחי'
 יראה פמבואר בליק"ת סי' ד' היינו כי בחול הוא בחי'
 רגליה יורדות מות ואז יש יניקה להספ"א כביכול מהירא'
 ואז היראה מתלבשת לפעמים בחיזה יראות חילונית
 וכמוזן בפנים ולקמן סי' קעד אבל בשבת עולה היראה
 לשרשה שהוא הדעת כנ"ל וזה עשות הפליך ביום קדשי
 היינו שלא יעסוק אז בשום דבר מחפלי עלמו רק בחפלי
 שמים שהם ד"ת כ"ש כ"א בתורת ה' חפלו וכתוב וכל
 חפליך לא ישוו זה (משלי ג) וכתוב וכל חפלים לא ישוו
 זה (משלי חית) ודרז"ל חפלי וחפליך לא ישוו זה כי ת"ת
 כנגד כולם . וגם מרמז על בחי' התפלה במס"ג שזוכין
 עי"ז שהוא ג"כ בבחי' הנ"ל ששוכח בחפלי עלמו לגמרי
 ועושה עלמו אכזרי על בניו כעורב ועוסק רק בחפלי
 שמים כמבואר בפנים וזה וקראת לשבת ענג ולקדוש ה'
 מכובד וכבודו מעשות דרכיך ממלא חפליך ודבר דבר
 היינו שכ"כ ידבק א"ע בקדושת שבת עד שיסכח בחפלי
 עלמו וענג וכבוד עלמו לגמרי רק יקשר הכל לקדושת
 שבת וזה בחי' ממלא חפליך ודבר דבר ודרז"ל שלא יבקש
 על לרכיו בשבת היינו שאפי' התפלה שלו לא יהי' לתועלת
 עלמו רק בשביל השי"ת כנ"ל . וגם ודבר דבר מרמז על
 שלימות היראה כנ"ל אז תתענג על ה' היינו שיזכה
 לסתרי תורה שהוא בחי' עתיקא קדישא וכמבואר בזוה"ק
 וכמובא במאמר לשמש שם סי' מט . והרכבתיך על
 צמותי ארץ היינו בעלי הלכות שעוסקין בתורה שבנגלה
 שהם בחי' מלכים בחי' צי מלכים ימלוכו כמב"פ
 אבל הוא יהיה למעלה מהם ודרז"ל דרשו שיגלל עי"ז
 משיעבוד מלכויות כי שיעבוד מלכויות היא רק ע"י יראה
 הק' שמתלבשת בהם כביכול אבל ע"י כל הנ"ל ניצל
 משיעבוד מלכויות) והאכלתיך נחלת יעקב אביך שהוא
 נחלה בלי מלרים כי התורה שבגמול הנ"ל הוא נחלה בלי
 מלרים כי איננה מתלבשת בגמול כנ"ל . וזה כי פי ה'
 דבר ה' כ"ש הירא את דבר ה' וכו' כי היראה הוא
 בחי' מלכות ומלכות פה שזה בחי' כי פי ה' דבר :
 סי' ט"ז (ר' יוחנן מנח"ע) שבת הוא בחי' עולם
 המחשבה כידוע ואז שלימות ההשגה של
 הדיקי אמת שמתחבתם משועטת תמיד בחכמות עליונות
 רק שנחול לריכין לבטל עלמך לפעמים מדביקותן בבחי'
 צעולה של תורה וכו' כדי שלא יתגברו הענין דמכסיין

וכו' כמבואר בפנים אבל בשבת נכנעין הענייני הנ"ל שהם
 בחי' קליפות עשו וישמעאל כי רק יעקב אבינו זכה
 לשמור את השבת אבל עשו וישמעאל אין להם אחיזה
 בקדושת שבת קודש (אעפ"י שגם הם מבני אברהם אבינו
 שקיים אחי' עירוב תבטלין כשארז"ל) אדרבא עיקר
 הכנעתם וציעולם ע"י קדושת שבת וע"כ ארז"ל אלמלי
 שמרו ישראל שבת ראשונה וכו' אלמלי שמרו ישראל שתי
 שבתות מיד נג' לין וכן ארז"ל המענג את השבת ניצל
 משיעבוד מלכויות כי עיקר שיעבוד מלכויות הוא מקליפת
 עשו הוא אדום וישמעאל וע"י קדושת שבת נכנעין
 ונתבטלין וכמוזן ג"כ בליק"ת במאמר בראשית לעכ"י
 סי' ס"ז וע"כ בשבת בטלין כל המלכות והעסקים ולא
 ניתנו שבתות אלא לד"ת כי אז אין לריכין לבטל מדביקות
 מחמת העניינים הנ"ל רק יכולין להיות דבוקין בהשי"ת
 והמחשבה תהיה משועטת בחכמות עליונות בתמידות .
 ואז מאירין העניינים בבחי' ועינינו מאירות כשמש כי שבת
 הוא בחי' עינים בחי' תלת גוויין דעינא וכתוב עין וכתוב
 זה וזרחה לכם יראי שמי (אלו שומרי שבת כנ"ל כ"פ)
 שמש נדקה וזשארז"ל ברכו באורה שבשבת הראשון שמש
 האורה ל"ו שעות היינו כנ"ל גם שבת הוא בחי' הלדיק
 הגדול שהוא בחי' מכה רעיא מהימנא שכלול מתרין
 משיחין כמבואר בזוהר פנחס דף רמ"ז ע"ב) (עי"ש גם
 מענין יעקב) וזה בחי' ישמח משה במתנת חלקו וכנ"ל
 כ"פ ועיין זוהר חדש פ' יתרו שבת איהו משה רבינו .
 גם שבת הוא כנגד יוסף הלדיק כנ"ל כ"פ שזה בחי'
 משיח בן יוסף והוא ג"כ בחי' מלכות שזה בחי' משיח
 בן דוד וזשארז"ל (ויקרא רבה פ' כ"ט) כל השביעיים
 חביבין וכו' צבנים השביעי חביב שנאמר דוד הוא השביעי
 וכו' צימים השביעי חביב שנאמר ויצרך א' את יום השביעי
 ואפשר שזה בחי' את שבתותי תשמרו דא עיגולא ורצועא
 דלגו ועיין מקדש מלך ותבין . וזה אם תשוב משבת
 רגליך עשית חפליך ביום קדשי וכו' היינו שלא יתבטל
 מדבקות קדושת שבת כלל בשביל שום עשיית חפליך רק
 הכל יהיה מקושר בדבקות גדול בקדושת שבת . כי גם
 תענוגי הגוף שמתענגין לכבוד שבת יקרים וקדושים מאד
 והם בבחי' דבקות ממש באלקותו ית' וכמבואר בזוהר
 ויקהל דף ר"ד ע"ב ובדף ריח ובדף רנב וכמבואר בס"י
 כי במאמר שאלו את ריב"ק ובליק"ת סי' יז וזהו אז
 תתענג על ה' היינו שיזכה לדביקות אמתית לדבק א"ע
 בהשי"ת לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו שזה עיקר הענג
 של עוה"ב . והרכבתיך על צמותי ארץ היינו שיהיה
 למעלה מבחי' אחיזת קליפת עשו וישמעאל שהם נקראי'
 צמותי ארץ כי הם ראשי כל העמים כי כל השצעים
 אומות עכו"ם כלולים בהם ונחלקים תחתיהם וע"כ דרז"ל
 שניצל משיעבוד מלכויות היינו כנ"ל . והאכלתיך נחלת
 יעקב אביך שהוא הראשון שמבואר בו שמר את השבת
 וזכה לנחלה בלי מלרים שזה בחי' מה שנאמר צמשיח
 ונהרו אליו כל הגוים ואז אהפוך אל העמים שפה ברורה
 לקרוא כולם בשם ה' וע"כ נקרא דוד משיח אלקי יעקב
 וכן לעתיד יאמרו העמים לישראל צית יעקב (דייקא)
 לכו ונלכה באור ה' וכמבואר במ"א :

סי' י"ז (ויהי הם מריקים שקיהם) שבת הוא בחי' הדריק שמגלה היראה וההבה כי שבת הוא בחי' אחת עם הדריק כמוצא בזוה"ק וכנ"ל כ"פ וכו' מאירין היראה וההבה שזה בחי' בראשית ירא שבת והוא מנוחת ההבה ונדבה וכנ"ל כ"פ כי בשבת קודש אז הוא בחי' התגלות הרלוות שהיה להשי"ת בכל הבריחה כולה בכליות וצפרעות שזה בחי' ויכל ה' ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וכן ויכלו השמים והארץ ופורש בזוהר חדש פ' בראשית מלשון כלתה נפשי שהוא ענין ריון וכיסופין יום שנכספו קמי קוצ"ה בריחת שמים וארץ . וגם אז עיקר התגלות ההתפארות שהשי"ת מקבל מישראל שזה בחי' תפילין של השי"ת כי שבת הוא בחי' אחת עם תפילין כמוצא בזוה"ק ובתיקונים במקומות הרבה וע"כ שבת לאו זמן תפילין כי קדושת שבת בעלמנו הוא בחי' תפילין ועיין זוהר חדש שיר השירים מצואר ששבת הוא בחי' תפילין דמארי עלמא וזהו שמצואר בזוה"ק פרשה ויקהל דף רעכד בר גס זכי ואשלים שלימו דיקרא דשבתא כדקאמרן קוצ"ה קארי עליה ואמר ויאמר לו עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר וזה בחי' תפארת עטה ליום המנוחה כי אז עיקר התגלות ההתפארות וזה בחי' מה שפיקוח נפש אחת מישראל דוחה שבת שמזה נראה ויכיר גדול ההתפארות שהשי"ת מקבל מישראל צפרעות ואפי' מהפחות שבישראל וכמוצא בזוהר חדש סמוך לסופו מענין זה שהרי שבת שקולה ככל התורה ובשביל נפש אחת מישראל מחללין שבת ימזה ניכר גדול קדושת נפשות ישראל שרשם וזה בחי' נסת ישראל יהיה בן זוגך וזה בחי' מה שאומרים במזמור שיר ליום השבת מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבותיך היינו הרלוות שהיו להשי"ת במחשבה כביכול לכל הבריחה והעיקר ע"י ההתפארות שיקבל מישראל שהם עלו במחשבה תחלה והמה היוצרים יושבי נטעים עם המלך במלאכתו שבהם נמלך הקב"ה וברא העולם וכמוצא בפנים וזהו שאומרי' במנחה של שבת אתה אחד ושםך אחד זה בחי' ההתפארות שישראל מתפארי' עמו ית' ואומרים ה' אחד בחי' אתם עשיתוני חגיבה אחת בעולם ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ זה בחי' התפילין של השי"ת כשארז"ל שזה בחי' ההתפארות שהשי"ת מתפאר עם ישראל וזה תפארת גדולה וכו' לעמך נתת וזה בחי' ביני ובין בני ישראל אות היא לעולם בחי' אות של תפילין אבל עכו"ם ששבת חייב מיתה כי מאחר שאין לו חלק כלל בהתפארות של השי"ת רק אדרבא כידוע ע"כ אין לו חלק ואסור לו להתערב כלל בקדושת שבת כ"ש ולא נתתו ה' ה' לגויי הארלות וכו' כי לישראל עמך נתתו בהבה וכו' וכן כי בהם ר"ה להניח להם לפניו נעבוד ביראה ופחד וכו' כי ע"י התגלות ההתפארות נתגלה היראה וכן ע"י שנתגלה עי"ז הרלוות וההבה שיש להשי"ת להבריחה ע"י נתגלה ההבה וריון שיאהבו את השי"ת ויפארו אותו שזה בחי' לפיכך יפארו ויברכו לאל כל יאורו וכו' המנחיל מנוחה לעמו ישראל בקדושתו וכו' וזה שםך ה' ה' יתקדש וזכרך מלכנו יתפאר בשמים ממעל ועל הארץ מתחת כי אז נתגלה ההתפארות למעלה ולמטה אפי' על שנאני שחק ועל כל

הברואים והכל ע"י קדושת שבת כנ"ל וזה בחי' ושבת קדשך בהבה ובריון הנחלתנו כי בשבת נתגלה גם ההבה והריון וזה שמצואר בתיקונים תיקון ואו וכן בשאר מקומות שזכור ושמור הם בחי' דחילו ורחימו היינו כנ"ל ואפשר שזה ג"כ סוד ליל שבת ויום שבת כי הלילה הוא בחי' יראה בחי' מפחד לילה ויום הוא בחי' חסד וההבה כ"ש יומם יורה ה' חסדו וכמוצא במ"א וכמו שבכלל הבריחה ברישא חשוכא והדר נהורא כן היראה קודמת להבה בחי' ראשית חכמה יראת ה' כמוצא במאמר בחלולרות סי' הא וכמוכן גם במאמר זה בפנים שבתחלה נתגלה היראה והא"כ עי"ז בעלמנו נתגלה ההבה . ואפשר שזה בחי' משארז"ל מאי טעמא עיזי מסגן ברישא והדר אומרי עיזי הוא בחי' יראה בחי' עוז כמב"פ ואומרי הוא בחי' ההבה כ"ש אהבתי אתכם אמר ה' וכתיב את ה' האמרת היום וכו' והשיב כברייתו של עולם ברישא חשוכא והדר נהורא היינו כנ"ל גם קדושת שבת הוא בחי' שלימות הדעת והשכל כנ"ל כ"פ ואז נכנעין ונתבטלין כל הקליפות שהם בחי' כסילות כמוצא בזוה"ק כי עיקר יניקתם הוא מבחי' פגם המוצא דהיינו מפגם האכילה . אבל אכילת שבת הוא כולה קודש ואין להחילוים שהם בחי' הכסילות שום יניקה משם וכמוצא בכהאריז"ל אדרבא ע"י אכילת שבת נתגדל ונתרומם השכל שזה בחי' אז תתענג על ה' וכמוכן בכהאריז"ל בסוד הסעודות של שבת גם שבת הוא בחי' שלימות המוצא וזה שנסמך אלל יעקב ויחן את פני העיר ודרז"ל ששמר שבת וקבע תחומין ויקן את חלקת השדה וכו' וילב שם מצבה וכו' וזה שהוכיחם הנביא (יחזקאל כב) קדשי בזית (פירש"י ולא כמו שאמרתי לרלוותם תזבחו) ואת שבתותי חיללת וכן (שם כג) עמאז את מקדשי ביום ההוא ואת שבתותי חללו (עיין רש"י שם) וזה שנאמר (שם מד) ואת חקותי בכל מועדי ישמרו (ופירשו המפרשים בדברי הקרבנות שזה בחי' תיקון המוצא) ואת שבתותי יקדשו ושלימות המוצא הוא ע"י גרים כמב"פ וזה שנסמך (ישעי' נו) ובני הנכר הנלוים על ה' וכו' כל שומר שבת וכו' והביאותים אל הר קדשי וכו' עולותיהם וזבחייהם לריון על מצבתי וכו' וזה שנאמר אלל שמירת שבת אתה וזכך וכו' ודרך אשר בשעריך וכן וינפש בן אמתך והגר וכן בפי קרבנות ומצבה הזכר ג"כ כמה פעמים בתורה ענין הגר וגרים נעשים ע"י בחי' הון יוסף ריעים רבים היינו ע"י לדיקה שנותן לת"ח שכלול מכמה נפשות ישראל שע"י נעשה אויר הנח והזך וכו' כמוצא בפנים וזה בחי' מעלת הדיקה של שבת וכן ההולאה שמפזרין על כבוד וענג שבת הוא ג"כ בחי' לדיקה של שבת כמוכן בזוה"ק (שמות דף רנה) על פסוק והוא ילנו בעמלו בחי' מלוה ה' חונן דל וכו' עי"ש וכנ"ל ג"כ ושבת הוא בחי' הת"ח שכלול מכמה נפשות ישראל כי שבת הוא בחי' עולם הנשמות בחי' כי זו שבת וינפש ומקדושת שבת נמשך נפש יתירה לכ"א מישראל ועי"ז נעשה בחי' אויר הנח והזך כי אז נכנעין ונתבטלין כל הסערין אחרנין המבלבלין את האויר של העולם ע"י בחי' הרוח סערה שהוא מבחי' הקליפות עמאות אבל בשבת נכנסין לנוקבא

דמהומא רבא כמבואר בזה"ק ואז האויר של העולם זך ונח בחי' וינח ביום השביעי וכמעט שנראה בחוש לכל אדם זכות האויר של העולם בשבת בפרט להגדולים במעלה וכמוכן בזה"ק ובכה"רז"ל ואז נתבטלין כל בחי' כעס ושנאה ומחלוקת רק אהבה ושלוש בעולם בחי' שבת שלום שכל זה בחי' אויר הלח והזך ואז דיבורים קדושים שהם בחי' דיבור של שבת בחי' דיבור אמונה. כי שבת הוא מקור האמונה כידוע וכל ישראל מדברין אז דיבורי אמונה ומעידין על אחדותו ית' בפרשת ויכלו ובכל התפלות ושירות ותשבחות של שבת קודש ואפי' הסעודות של שבת נקראים סעודת' דמהימנותא שלימתא. וגם צעת סעודה מדברים הרבה דיבורי אמונה ומזמרים זמירות ועוסקין בד"ת גם שבת בעלמו כביכול מדבר דיבורי אמונה בחי' ויום השביעי משבח ואומר מזמור שיר ליום השבת וכו' וכשה"רז"ל ג"כ והדיבורים קדושים אלו הולכים ונחקקים בהאוויר כי האויר של העולם זך ונח אז כנ"ל. ועי"ז גם הטוב הכבוס בין העמים ר"ל נזכר את מעלתו ושרם קרושתו ונכסף ומשתוקק מאד לחזור לשרשו ועי"ז נעשין גרים כמבואר בפנים. וזהו שנראה בחוש גודל ההשתוקקות והכיסופין דקדושה וההרהורי תשובה שבאין לכ"א מישראל בשבת קודש. אך לפעמים מתגבר הרע כ"כ עד שמעלימין את הטוב הכבוס ביניהם ומביאים אותו לתוך פנימיות מחשבתם ואז הטוב יולא בזרע הילודים ונעשין עי"ז גרים וכו' כמב"פ וזה בחי' קדושת הזוג של שבת כי אז חפי' אס נכבש ח"ו הטוב שבו כ"כ עד שנתעלם בתוך פנימיות מחשבתו אזי ע"י קדושת שבת יזכור הטוב את מעלת קדושתו בשרשו ויתגבר נלאת ולהתלבש בשעת זיווג בתוך זרעו הילודים ועי"ז יהיו בניו לדיקים ות"ח וזה שנשמך (ישעי' נו) כי כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וכו' ופירש הזוה"ק היגין דמסרסי גרמייהו בששת ימי החול וממתנים בזווג משבת לשבת לפסוק ובני הנכר הנלוים וכו' כי ע"י זווג של שבת נמשכין בחי' בעלי תשובה וגרים ועי"ז נשלים המזבח בחי' עולותיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי וכו' וכנ"ל. ויש עוד לבאר בזה גם עפ"י פשוטו ענין ואל יאמר בן הנכר הבדל יבדילני ה' מעל עמו ואל יאמר הסרים הן אני עץ יבש כי כה אמר ה' לסריסים וכו' כי העפ"י שמבואר בזה"ק שע"י זווג של אברהם ושרה קודם שהולידו את יצחק נעשה ונמשך מזה נשמת גרים העפ"י כמאחר שעיקר ההתפארות של ה'י"ת הוא דייקא מנשמות ישראל ע"כ יאמר הסרים שהוא עץ יבש מאחר שלא זכה להוליד ע"י זווגו בני ישראל ממש רק שנמשך ע"י זווגו נשמת גרים אשר נא מבני ישראל המה וזה ג"כ ואל יאמר בן הנכר הבדל יבדילני ה' מעל עמו וכו' כי כה אמר ה' לסריסים אשר אשר ישמרו את שבתותי וכו' ובני הנכר הנלוים על ה' וכו' כל שומר שבת מחללו וכו' כי ע"י קדושת שבת נתחקן הכל כי אז עולה הטוב שבנה ונכלל בקדושה שע"י נעשין בעלי תשובה וגרים והטוב שבהם הוא בחי' חלקי נשמות ישראל ממש וגם כי ע"י הנריס נשלים פגם המזבח ונכנע הכסילות ונתגדל השכל וזה טובה גם לנשמות ישראל כי עי"ז נתגלה ביותר אור הלדיק שמגלה ההתפארות

של ישראל שע"י נתגלה יראה ואהבה כנ"ל וזה בחי' אשר ישמרו את שבתותי בחי' אהבה ויראה שהן בחי' שתי שבתות בחי' שבת דמעלי שבתא ושבת דיומא כנ"ל וכן ג"כ ובני הנכר הנלוים על ה' לשרתו לאהבה את שם ה' בחי' אהבה להיות לו לעבדים בחי' יראה כ"ש ואם אדונים אני חיה מוראוי וזה כל שומר שבת מחללו כי הכל נכלל בקדושת שבת כנ"ל ושה"רז"ל השומר שבת כהלכתו חפי' ע"ז כדור אנוש מוחלין לו כי עיקר יניקת ע"ז הוא מפגם המזבח. וע"י קדושת שבת נשלים המזבח כנ"ל. ומחמת שהטוב שהם חלקי נשמות ישראל עם הנריס הם בחי' דגים כמב"פ ע"כ מלוא בשבת לאכול דגים כמא"רז"ל (שבת קי"ח) ועיין בש"ע של הרב ז"ל הלכות שבת סי' רמ"ב. וזה אס תשוב משבת רגלך היינו שע"י קדושת שבת יעלה הטוב שהי' כבוס בין העכו"ם בבחי' רגליה יורדות מות ועכשיו יעלה אל הקדושה. וזה עשות חפליך ביום קדשי כי מחמת שהטוב זוכר אז את מעלתו ע"כ אינו טרוד בחפלי עלמו רק בחפלי שמים כי נתעורר אללו האהבה שיש להשי"ת עם נפשות ישראל ע"כ גם הוא חפץ רק לעשות רצונו ית' גם מרמז על קדושת הזוג של שבת וכנ"ל בס"י י"א וזה בחי' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי ובחרו באשר חפלתו דא זווגא דמטרוניתא כמבואר בזוהר יתרו דף פ"ט וזה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד היינו שיזכה שיאיר אליו אור של שבת קודש שהוא בחי' אור הלדיק כמו שאמרו לרשב"י אנת הוא שבת וכו'. וכמבואר בזוהר נשא דף קמ"ה וקראת לשבת ענג ולקדוש ה' מכובד מאן קדוש ה' דא רשב"י וכו' וזה וכבדתו ודרז"ל לשנות המלבושים של שבת היינו להפשיט לבושי דקדרינותא דחול שהם בחי' לבשו שמים קדרות וכו' שהם מחשיכים אור האהב' ויראה ע"י שמחשיכים אור הלדיק ח"ו אבל בשבת מפשיטין בגדים אלו ולבושין לבושין דנהירין וע"כ בכלל וכבדתו הוא ג"כ נר של שבת כ"ש ע"כ באורים כבדו את ה' וכשה"רז"ל היינו שמאיר אז אור הלדיק שעל ידו נתגלה אור אהבה ויראה שהם בחי' זכור ושומר שנגד זה מדליקין שתי נרות על שבת וזה מעשות דרכיך היינו שלא ילך בדרכיו של עלמו רק בדרכי שמים שהם בחי' לדיקה וחסד כ"ש ושמרו דרך ה' לעשות לדיקה וכו' וכתיב וללכת בדרכיו ופירש"י מה הוא רחום אף אתה רחום מה הוא גומל חסדים וכו' וזה מעשות דרכיך מעשות דייקא בחי' והי' מעשה הלדיקה וכו' כמב"פ וע"כ ארז"ל ודבר דבר וכו' אבל פוסקין לדיקה בשבת היינו כנ"ל. וזה ממלא חפליך ודבר דבר שלא ידבר מענייני חול רק בענייני שבת שהם בחי' דיבורי אמונה שהולכין ונשמעין בכל העולם ע"י האויר הלח והזך שנעשה ע"י לדיקה ואז דיבורים נקראים דיבורים שזה בחי' ודבר דבר. מה שאין כן אס אין דיבורים נשמעין אזי אינם דיבורים כלל וכמבואר בס"י פ"ט לקמן בפנים. אז תתענג על ה' היינו שיזכה להכניע הכסילות שהוא היפוך מתענוג דקדושה כ"ש (משלי י"ט) לא נחיה לכסיל תענוג ויזכה שע"י חכילתו של שבת שהוא ענג שבת יתגדל ויתרומם השכל ועי"ז מאיר לו אור הלדיק שמגלה ההתפארות

שהשי"ת מתפאר עם ישראל ואז יתענג גם הוא על ה' בענג גדול בחי' אהבה בתענוגים גם הלדיק הוא בחי' על ה' בחי' מי מושל צי לדיק וכמבואר במ"א והרכבתיך על צמותי ארץ הם בחי' האבות שהם זרועות עולם וכמבואר במ"א והאבות היינו אברהם ויחזק הם בחי' אהבה ויראה כידוע והאכלתיך נחלת יעקב אביך זה בחי' התגלות ההתפארות שמתגלה ונחיר בשבת קודש שהוא בחי' יעקב שהוא תפארת ישראל ורק בו ובניו הק' מתפאר השי"ת בחי' ישראל אשר כך התפאר והוא בחי' שרש כל הבריאה כמארז"ל עולמי עולמי מי בראך יעקב בראך היינו כנ"ל וע"כ יעקב היה הראשון שמבואר בו ששמר את השבת וזכה לנחלה בלי מלרים כי התפארות הזה הוא בלי מלרים כלל כי הוא בכלליות ובפרטיות ובפרטי פרטיות כי לפעמים חיזה פחות שבישראל עושה חיזה תנועה קטנה דקדושה והשי"ת יש לו התפארות גדול גם מזה וכמב"פ ועיין זוהר חדש בראשית מבואר ג"כ שאפי' הנקודה טובה שיש גם ברשעים מתגולץ ומחיר ג"כ ע"י קדושת שבת .

סי' יח (ר' יונתן משתעי) שבת הוא בחי' התכלית של כל הבריאה בחי' תכלית שמים וארץ . והוא בחי' סוף מעשה במחשבה תחלה כמו שאומרים בפזמון לקראת שבת לכו ונלכה כי שבת הוא בחי' מעין עוה"ב שהוא בחי' התכלית שהוא שיעשוע עוה"ב גם שבת הוא בחי' הפרת הכעס ברחמנות וע"כ לריכין בשבת קודש ליזהר ביותר מן הכעס שזה בחי' לא תצטרו אש בכל מושבותיכם כמבואר בזוה"ק ובשאר ספרים ק' ואז נמתק כנ' מיני חרון ה"ף ר"ל וזה בחי' ביום הניח ה' לך מעלבך ומרגזך בחי' ברוגז רחם תזכור בחי' רחמים גדולים שנתעוררים בשבת כמבואר בזוה"ק כי שבת הוא מקור האמונה הק' וביטול כל הע"ז והאמונות כוזביות שעל ידם בא חרון אף ורוגז וכעס ר"ל. וע"י הפרת הכעס ברחמנות ע"י הענוים העושים עלמין כשירים מתעטרין ג"כ בעטרה של רחמנות ומקבלין הכבוד והשררה בעל כרחם וזה ג"כ כלול בקדושת שבת כי שבת בעלמנו הוא בחי' ענוה ומשים עלמנו כשירים כנ"ל כ"פ ואעפ"כ הוא בחי' מלכות ובו עיקר הכבוד והשררה שזה בחי' כבוד שבת ואז בעל בחי' הסתרת פנים רק אדרבא אז נמשך בחי' הארת פנים בחי' ואנפיה נהירין צגהירו עילאה ואתעטרת לתתא וכו' בחי' העטרה הנ"ל : גם שבת הוא בחי' חכמה שהוא שרש המלכות שזה בחי' אבא יסד ברתא בחי' ה' בחכמה יסד ארץ כידוע וזה ושמרתם את השבת כי קדש הוא קדש הוא בחי' חכמה בחי' מוחין דאבא כידוע ומבואר בכהאר"ל והוא בחי' אהבת החכמים בחי' מנוחת אהבה וגדבה בחי' אהבה בתענוגים בחי' ענג שבת באהבה ובשמחה וזה כי אות היא ציני וציניכם וכו' ר"ת אהבו כמובא וזה בחי' מה שמבואר בתיקונים (ס"ו ל"ו) כי בשבת קודש אז העבודה העיקר בבחי' אהבה וע"כ עיקר הנקרות להלדיקים הוא שצ"ח עליהם על שבת כי שבת הוא בחי' אהבת החכמים כנ"ל גם כי שבת מסוגל ביותר שיקבלו את העטרה של המנהיגות כנ"ל וע"כ המענג את השבת

ניאל משיעבוד מלכויות כי שבת שהוא בחי' האמונה הק' מחזקת במלכות דקדושה שלא יקח אותה זר שאינו ראוי לה ומכנעת בחי' המלכות דסע"א וע"כ עכו"ם ששבת חייב מיתה כי אסור להם ליגע כלל בבחי' המלכות דקדושה שהוא בחי' שבת גם קדושת שבת הוא בחי' שלימות האותיות של דיבורי אמונה שהוא בחי' אשת ר' חנינא בן דוסא שמדתו אמונה בחי' וחנינא בני די לו בקב חרוזין כמבואר בפנים וזה בקב חרוזין מערב שבת לע"ש דייקא כי שלימות האמונה נמשך ע"י קדושת שבת וזה אש"ת ר"ת אבנים שלימות תבנה בחי' שלימות האותיות כמב"פ גם אש"ת ר"ת את שבתותי תשמרו כמובא כי עיקר שלימות האותיות ע"י אמונה הוא בשבת קודש שזה בחי' דבר דבר הגאמר בשבת ושלימות האותיות הוא בחי' יו"ד שהוא בחי' עוה"ב שזה התכלית של כל הנבראים כמב"פ וזה בחי' קדושת שבת שהיא בחי' התכלית בחי' עוה"ב כנ"ל והוא בחי' אות יו"ד כמובא בתיקונים תיקון כ"א חינוך דנטרין אות יו"ד דאיהו שבת בתחומיה וכו' וכן בשאר מקומות וע"כ נסמך פרשת לילית ותכלת לענין שבת שפרשת מקושש כי שבת הוא בחי' התכלית שהוא בחי' תכלת כמבואר בפנים ותכלת הוא בחי' חיבור שחור ולבן היינו שמחבר כל ענין עוה"ב שהוא בחי' ששת ימי המעשה שהם בחי' שחור בחי' שחורה חני צימות החול כשארז"ל לקדושת שבת שהוא בחי' עוה"ב בחי' לובן העליון (שזה בחי' מה ששבת לריכין ללבוש בגדים לבנים). ואדרבא הוא מהפך הדבר מראשו לסופו בחי' חיזה חכם הרוחה את הגולד בחי' סוף מעשה במחשבה תחלה שזה בחי' קדושת שבת שהוא סוף ימי השבוע ולריכין לזכור אותו מאחד בשבת ולהטין עלמנו בכל ימי השבוע לקבל קדושת שבת בבחי' מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת : וזה אש תשוב משבת רגלך וכו' וכדתו מעשות דרכיך היינו חס יזכה לשמירת שבת בשלימות שמרנו שלריכין לקשר המחשבה רק להתכלית וכל הלוכיו ועינוגיו וכל ענייניו הכל לריכין לקשר אל התכלית וימנע עלמנו מכל דבר שהוא ח"ו היפוך רלונו ית' שזה היפוך התכלית וזה וכדתו מעשות דרכיך שלא ילך בדרכי עלמנו רק יקיים בכל דרכיך דעוהו כמב"פ וזה ממנולא חפליך ודבר דבר שכל חפליך וענייניך יסתכל רק על שלימות אותיות הדיבור שיש בכל דבר שזה בחי' התכלית ועי"ז יקשר ח"ע בכל ענייניך רק אל התכלית בבחי' בכל דרכיך דעוהו כמב"פ והכל מרומז בענין שמירת שבת בפשיטות במעשה ובדיבור כשארז"ל אז תתענג על ה' היינו שיזכה להשיג במחשבתו את התכלית שהוא בחי' שיעשוע עוה"ב בחי' עין בחי' עין לא ראתה וכו' שזה עיקר בחי' הענג על ה' כידוע והרכבתיך על צמותי ארץ היינו שיזכה לבחי' מלכות דקדושה ע"י שלימות האותיות שבמלכות משיגין הלדיקים את התכלית כמב"פ . וזה והאכלתיך נחלת יעקב אביך היינו ע"י בחי' המלכות ישיג בחי' עוה"ב שהוא נחלת יעקב שנטל לחלקו העוה"ב כשארז"ל וגם כל ענייני העוה"ב שלו מחמת שהם מקושרים ונדווקים אל התכלית ע"כ הם ג"כ בחי' עוה"ב וע"כ הם בחי' נחלה בלי מלרים כי כל ענייני עוה"ב הם בחי' מלרים

מלרים וגבולים אבל ענין התכלית הוא למעלה מהגבול ומלרים לגמרי. ומחמת זה בעלמנו קשה כ"כ לקרב ענין זה התכלית שהוא בלתי גבול למחשבות בני אדם שהם צבחי גבול וע"כ נאמר עליו עין לא ראתה וכו' אבל הלדיקים שהם צחי יעקב זוכין להשגת התכלית הנ"ל שהוא צחי נחלת יעקב. וע"כ יעקב זכה לזה ע"י שמירת שבת כשדרז"ל ויחן פני העיר שקבע תחומין וכו' היינו דגור אור יוד דליתו שבת בתחומין דילי היינו שקישר מחשבתו בכל דבר רק אל התכלית שהוא צחי יוד צחי תהום שבת וזה ג"כ צחי אס תשוב משבת רגלך כשדרז"ל בפרקי דר"א שאפי' רגל אחד שינח חוץ לתחום יקוב אותו לתוך התחום היינו שישיגה על מחשבתו בשמירה טובה ומעולה שתהיה מקושרת רק אל התכלית שהוא צחי תחום שבת צבחי בכל דרכיך דעוהו הנ"ל וזה כי פי ה' דיבר היינו שיזכה להשגת זה התכלית ע"י שלימות האותיות שבמלכות שזה צחי מלכות פה צחי כי פי ה' דיבר גם יעקב הוא צחי מדת הרחמים כידוע שזה צחי מה שנתעטרין הלדיקים בעטרה של רחמנות שעי"ז מקבלין על עלמן המלכות וההנהגה ועי"ז משיגין את התכלית וזה צחי וקראת לשבת ענג ר"ת עדן נהר גן כמבואר בזוה"ק עין הוא צחי התכלית שעלי' נאמר עין לא ראתה וכו' כשארז"ל נהר הוא צחי מדתו של יעקב כידוע שזה צחי העטרה של רחמנות גן הוא צחי המלכות כידוע וזה מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל כנחלים נטיו כגנות עלי נהר צחי גן ועדן הנ"ל כארזים עלי נטעה פירש"י בגן עדן צחי גן ועדן הנ"ל כארזים עלי מים עיין זוהר ויקרה דף ע"ז כארז בלבנון ישגה מכו ארז דה קוב"ה דיתבי על כורסייה דיעקב שלימה בלבנון ישגה בלבנון ודאי ודה הוא עדן עילאה דעלי' כתיב עין לא ראתה וכו' והאי ארז בהוא אפר עילאה ישגה וכו' וארז לא סליק אלא בעידנה דמיה כד"א כארזים עלי מים כך ארז בלבנון ישגה ומתמן נפיק מצועא ונהר דמיה לאשקאה וכו' :

ס"י י"ט (תפלה לחבקוק) עיקר שלימות לשון הק' הוא בשבת קודש צחי ודבר דבר הנאמר בשבת כי אז עיקר הזמן שכל לשונות העכו"ס שהם צחי המדורה של צבעין כוכבים נופלין ונתבטלין ע"י השלהובת דאשא היורד בע"ש כמבואר בכהאריז"ל ומבואר לקמן בפנים במאמר זה וע"כ אז עיקר זמן קדושת הזוג כי אז נופל ונתבטל הרע הכולל שהוא תבערת המדורה שנ תאוות ניאוף ואז זוכה כ"א מישראל שנמשך עליו חיזה רוב"ק כמבואר בזוה"ק ורוב"ק הזה הוא צחי לה"ק שעי"ז נתבטל הרוע שנות שנ תאוות ניאוף וזוכה לקדושת הזוג בשלימות גם אז עיקר הארת היראה הקדושה צחי ירא שבת וכנ"ל כ"פ וע"י היראה הוא עיקר עשיה ותקון של לשה"ק כמב"פ ויוסף שזכה לשמירת הברית ולשלימות לשון קודש ע"כ הוא צבחי שבת קודש כמבואר בזוה"ק וע"כ מבואר בו ששמר את השבת כ"ש ועבד עבד והכן וכשארז"ל וזה צחי כבוד שבת צחי כבוד ה' מהוקד המבואר בפנים וע"כ מרבין לומר מזמורים לכבוד שבת ואז עיקר זמן ביטול זוהמת הנפש והכניעתו

כמבואר בזוה"ק וכן אדה"ר שנכשל ע"י הנפש צענין עין הדעת עיקר תיקונו היה ע"י שבת כשארז"ל ששבת הגין עליו ושארז"ל שכשפגע בקין ונדע לו כה התשובה פתח ואמר מזמור שיר ליום השבת היינו כנ"ל וזה טוב להודות לה' וכו' שכל זה הוא צחי שלימות לשון קודש ואז עיקר הזמן שעולה הטוב שבתרגום ללשון הקודש שזה צחי מה שהטוב שבנגה עולה ונכלל אז בהקדושה כידוע ומבואר ג"כ בפנים וע"כ גם השיגה של שבת היא קדושה כמבואר בספרים ק' כי אז עולה הטוב שבתרגום שהוא צחי תרדמה צחי שיגה כמב"פ וזה ג"כ צחי קריאת הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום וכמוכן גם בפנים וכשנשלם הלשון קודש ע"י שעולה ונכלל בתוכו הטוב שבתרגום עי"ז נתעוררין ונתגדלין הכח של האותיות של מעשה בראשית שיש בכל דבר ואז כל אכילתו ושתייתו וכל תענוגין אינו אלא מהתנוללות האותיות שיש בכל דבר שזה צחי ויטב לבו זה ברכות המזון ועי"ז מתנוגץ פניו ג"כ באור הזה וכו' כמב"פ וזה צחי גדול קדושת הסעודות של שבת וכל ענין ענג שבת כי מאחר שאז הוא צחי שלימות לשה"ק ע"י לשון תרגום ע"כ אז כל האכילה ושתייה וכל התענוגים הוא רק מהתנוללות האותיות של לשון קודש שיש בכל דבר שזה צחי ויטב לבו זה ברכת המזון כמב"פ וע"כ לריכין להזכיר שבת גם בברכת המזון ובברכת נחמות ליון דייקא וגם ברעה וההלילנו מזכירין נחמות ליון על שם ומליון יסעדך המבואר בפנים שמרמז על ענין זה ושארז"ל הוצא בתוספות ברכות דף ח"ת ע"ב ד"ה ישלים שרבינו הק' ליוה לבניו שישלמו הפרשה קודם אכילת שבת דייקא כי במה שמשלימין הפרשה עם הליבור שנים מקרא ואחד תרגום בזה תלוי עיקר שלימות הסעודה והאכילה של שבת שיהיה מצחי התנוללות האותיות כנ"ל וע"כ לריכין לאכול בשבת בשמחה ובטוב לב כי זה צחי ויטב לבו צחי לב שמח ישיב פנים המב"פ וזה צחי משארז"ל ברכו באור פניו של אדם כי אז מאיר פניו של כ"א מישראל בהזדככות גדול וע"כ פנים בפנים דבר ה' עמכם כמבואר בפנים היה בשבת כי הכל מודים לבי בשבת ניתנה תורה כשארז"ל וע"כ היחוד עליון צבחי פנים בפנים הוא בשבת כידוע וע"כ עיקר הזמן המסוגל לשמוע תורה מפי הלדיק הוא בשבת כי אז הדיבור של הלדיק הוא ביותר צבחי שלימות לשה"ק וזה צחי ויקהל משה שדרז"ל שמלוה להקהיל קהלות ולדרוש בשבת בד"ת היינו כנ"ל. ומחמת שזה צחי מלוות מילה היינו להעלות הטוב שבתרגום ללשון קודש ולהפיל הרע שבו ועי"ז נופל ממילא הרע של כל לשונות העכו"ס ומביא הארה והתנוללות חדש בלה"ק שזה עיקר שלימות קדושת שבת כנ"ל ע"כ מילה דוחה שבת ולא ניתנה שבת אלא למקיימי מצוות מילה כשארז"ל וע"כ דייקא מילה בזמנה דוחה שבת אבל לא שלא בזמנה כי מאחר שהיה אפשר להמשיך התיקון קודם שבת ע"כ אסור לחלל עליה שבת כמו שאסור לחלל שבת ע"י שאר מלאכות שהם ג"כ צבחי הנ"ל שנבראו מחוסר תיקון והאדם לריך להשלים גמר תיקונם כמבואר בפנים וכן עיקר הכח לקיים מצוות מילה מקבלין ע"י קדושת שבת כמבואר בזוה"ק אמור דף ל"א וזה אס תשוב

משבת רגלך וכו' היינו שישמור עלמו מחילול שבת גם רגל הוא בחי' הדיבור ונחי' היראה כמבואר במ"א וקראת לשבת ענג כי אז הסעודה והענג בקדושה גדולה כנ"ל ולקדוש ה' מכובד קדוש ה' דווקא בחי' כל מקום שאתה מולא גדר ערוה אתה מולא קדושה שזה בחי' תיקון הברית שזוכין ע"י שלימות לשה"ק וזה לקדוש ה' מכובד בחי' כבוד ה' מהוקך המבואר בפנים כי שם עיקר הכבוד גם אם תשוב משבת רגלך מרמז על שרגלי הקדושה עולים בשבת קודש מבחי' רגליה יורדות מות כנ"ל כ"פ היינו כי בחול יש אחיזה גם לשאר לשונות העכו"ס לינק מבחי' לשה"ק ע"י לשון תרגום שזה בחי' ואתה תשופנו עקב הנחמך להנחש שיונק מרגלי הקדושה שזה בחי' לא רגל על לשונו אבל בשבת עולין רגלי הקדושה משם והרע של כל לשונות העכו"ס נופלים לגמרי וגם הטוב שבלשון תרגום עולה ונכלל בקדושה שזה בחי' עשות חפליך ביום קדשי שחפלי עלמו שהם דברי הרשות בחי' נגה בחי' תרגום כידוע עושה אותם רק בשביל כבוד שבת ולא בשביל עלמו ומונע עלמו מלעסוק בחפלי עלמו שאין בהם כבוד שבת ובפרט מחפלים ומלאכות שיש בהם חילול שבת חפ"י שבוחר הם ג"כ דברי היתר ורשות מחמת שגמר תיקון עיני העולם לריך להיות רק ע"י אדם אבל בשבת חסור לעסוק בהם כי ע"י קדושת שבת בעלמו נופל הרע לגמרי והטוב שבתרגום עולה ונכלל בקדושת לשה"ק שזה עיקר גמר תיקון העולם ע"י קדושת שבת דייקא שאז שובתין מכל המלאכות : וזה וקראת לשבת ענג וכו' כנ"ל וכברתו מעשות דרכיך כי הדיבור נקרא ג"כ דרך כ"ש וידרכו את לשונם וכשארז"ל וכן ארז"ל אשה נקראת דרך היינו הדיבור של לשון קודש שהוא בחי' חוה אשה זה בחי' דרך דקדושה ולעומת זה יש בחי' דרך אשה מנחפת כמב"פ אבל בשבת נתבטלין בחי' הדרכים שיש בהם אחיזת הסט"א והולכין רק בדרך הקודש גם דרך הוא בחי' יראה כ"ש אשרי כל ירא ה' ההולך בדרכיו וזה ממלא חפליך ודבר דבר היינו שיזכה לבחי' דיבור של שבת דיבור של לשה"ק שהוא פנימיות החיות והכח שיש בכל חפלי האדם ותענוגיו ועניניו שכולם מלוכס בהם האותיות של לשה"ק אז תתענג על ה' היינו שיהי' כל תענוגיו מהתנוולות האותיות של ל"ב חלקים שבמעשה בראשית והתנוולות הזה הוא כביכול בבחי' על ה' כי האותיות של לשון קודש הבא מלמעלה הוא כביכול נחוסר תיקון וגמר תיקונו ע"י שהאדם מעלה הטוב שבתרגום ומביא התנוולות חדש בבחי' לשה"ק והרכבתיך על בנותי ארץ שנילו משיעבוד מלכיות כמארז"ל כי נופל ונתבטל הרע של כל הלשונות ונכנעים תחת בחי' לשה"ק בבחי' ורוממו מכל לשון והאכלתיך נחלת יעקב אביך כי יעקב אבינו זכה לשלימות לשה"ק שזה בחי' הזכורה שהוא פי שנים בחי' שנים מקרא וע"כ זכה ג"כ לקבל הזכרות שזה בחי' כה תברכו בלשה"ק וקבל הזכורה מעשו ע"י שהיה להוט מאד אחר האכילה הגשמית שזה בחי' ויאכל וישת ויקס וילך ודרז"ל בלא ברכת המזון וכו' (היינו שלא היתה חילתו מבחי' התנוולות האותיות שזה בחי' ברכת המזון) ויבז עשו

את הזכורה בחי' בזיון ובסת שהוא במקום עריין בחי' פנס הברית היפך קדושת הזכורה שהוא בחי' לשה"ק תיקון הברית ואח"כ ברה יעקב אל לבן הארמי שהוא בחי' תרגום לשון ארמית ועסק שם לברר הטוב שבתרגום ולהעלותו ללשה"ק שזה בחי' מה שהוליא משם האומות והשבטים ולאן לבן שהי' בהם ניולוי קדושה הרבה כידוע וזה ויעקב קרא לו גלעד שהעלה הטוב שבתרגום ללשה"ק כמב"פ ומחמת שזכה לזה ע"כ לא ראה טפת קרי מימיו כי ע"י ניולין ממקרה לילה ר"ל כמב"פ וזה בחי' וזאת אשר דבר להם וכו' איש אשר כבדנו וכו' בחי' הדיבור של לשה"ק שבו עיקר הזכרה כנ"ל וזה בחי' וזאת הזכרה וכשארז"ל וע"כ הוא הראשון שמבואר בו קדושת שבת וזהו שנסמך ישגבך שם חלקי יעקב לפסוק ישלה עזרך מקודש וכו' שמרמז על שלימות לשה"ק ע"י לשון תרגום כמב"פ וע"כ זכה לאור הפנים בחי' מבקשי פניך יעקב סלה וארז"ל שופרי' דיעקב וכו' כמבואר במ"א וזה וישמע יעקב הל אביו וכו' וזוה תלוי שלימות הדיבור של לשה"ק הבא ע"י היראה דתליא באודיין כמב"פ וילא יעקב מבאר שבע שהוא בחי' מלכות פה כידוע בחי' לשון קודש שהוא בחי' חסד כ"ש ותורת חסד על לשונה וילך חרנה שהלך להמתיק החרון אף (ע"ד שפירש"י וימת תרח בחרן עד כאן חרון אף של מקום וכו') ה ינו שהלך להכניע הרע של לשונות העכו"ס שמהם עיקר החרון אף ח"ו וגם להכניע הרע שבתרגום שהוא לשון ארם שמדברין בו בחרן ולהעלות הטוב שבו ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וכו' אבנים הן אלוטיות כידוע וישכב במקום ההוא ודרז"ל ויש כ"ב אותיות וכו' היינו כי תרגום הוא בחי' חושך בחי' תרדמה ושינה שעי"ז נשלמו כ"ב אותיות של לשה"ק ויחלוס והנה כולם מולב ארלה וכו' כי ע"י שלימות לשה"ק זכה להלומות קדושים וחלס שם ענין הסולם שמרמז על האדם שכל תיקון העולמות תלוי בו שזה בחי' והנה מלאכי חלקים עולים ויורדים בו כמובא ולא עוד אלא גם כביכול והנה ה' נלב עליו והכל ע"י שיעקר גמר תיקון העולמות הוא ע"י שמעלין הטוב שבתרגום ללשה"ק שזה רק ע"י האדם הבעל בחירה דייקא וזה שנתבשר שם על ירושת הארץ שהוא ג"כ בבחי' הנ"ל כ"ש אל חלקים ה' דבר ויקרא ארץ וכמבואר במ"א ונתבשר שם שיזכה לנחלה בלי מזרים כ"ש ופרלת ימה וקדמה וכו' כי כשזוכין לזה אז נכנעין תחתיו כל הלשונות ונתקיים בחי' כי אז אהפוך אל העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' וכו' וזה ויקץ יעקב וכו' ויירא וכו' כי זכה ליראה שבה תלוי שלימות לשון קודש כנ"ל וזה והאכלתיך נחלת יעקב אביך והאכלתיך דייקא כי אז זוכה לשלימות האכילה שתייה אכילתו רק מבחי' התנוולות האותיות הדיבור שיש בכל דבר וזה שסיים כי פי ה' דבר ומחמת ששבת קודש מאיר בהאכילה בחי' התנוולות האותיות ע"כ תבטיל של שבת מועטס ביותר וריחו נו"ף כשארז"ל (שבת קיט) תבלין אחד יש לנו ושבת שמו ואנו מטילין לתוך התבטיל וריחו נודף ודייקא מי שמשמר את השבת מועיל לו וכו' כמבואר שם היינו כנ"ל וע"כ נתתקן לומר בכניסת שבת

פני שבת נקבלה כי שבת הוא בחי' הדיק שפניו מאירות כ"ש עד שע"י קבלת פנים שלו לבד נהעוררין בתשובה כמב"פ וע"כ מלוא לקבל פני הרב בשבת כשארז"ל גם בשבת מאיר פני כ"א מישראל בהזדככות גדול עד שנראה ויכר קדושת אור הפנים של שבת בפנים שלו בבחי' פנים בפנים דבר ה' עמכם המבואר בפנים נמלא שכ"א כפי בחינתו מקבל הארה והתנוללות קודם בהפנים שלו מבחי' הפנים דקדושה של קדושת שבת ממש וזה בחי' פני שבת נקבלה ומחמת זה בעלמו פניו של אדם מאירות ביותר בשבת כשארז"ל זרכו בחור פניו של אדם היינו כנ"ל וזה שאמרו ג"כ ירכו במטעמים היינו בתכלין של שבת וכנ"ל: והנה מבואר בפנים כי חטה מרמז על כ"ב אותיות הדיבור של לשון קודש וכן מבואר בזוה"ק ג"כ ולענ"ד נראה כי שעורה מרמז על לשון תרגום והיא ממולעת בין חטים שהם רק מאכל אדם ובין שאר זרעים של מאכל בהמה וע"כ גם שעורים הם עפ"י רוב מאכל בהמ' סוסים וחמורי' כשארז"ל (פסחים גימל ע"ב) שעורים נעשו יפות ח"ל לא ובשר לסוסים וכו' ואעפ"י כהם לפעמים מאכל אדם ג"כ בפרט בתבשיל ושכר כי הוא בחי' תרגום שמעלין הטוב שבו ללשון הקודש ומהרע שבו יונקין על ידו שאר לשונות העכו"ם שהם בחי' רוח סערה כמבואר בפנים ואפשר שצטביל זה נקראים שעורים ע"ש שיונק מבחינתם בחי' הרוח סערה (וגם ידוע לטבעיים שיעקר גידול השעורים הוא ע"י הרוחות שמנשבין וסוערין עליהם ועיין בפנים במאמר משפטים סי' יוד והבן) וזש"כ (ישעי' כה) ושם חטה שורה ושעורה נסמן וכו' ופירש"י כך הוא מנהגו זורע החטה בחמלע החרישה והשעורה זורע סביב וכו' הוא בחי' תרגום בחי' נגה בחי' ונגה לו סביב המב"פ וע"כ נאמר ליחזקאל (יחזקאל ד) וענת שעורים תאכלנה וכו' כי צעורה"ר היה אז כח ללשונות העכו"ם להתגבר על ישראל ע"י שינקו מבחי' שעורים בחי' תרגום וע"כ בשבת ח"י נאמר ארץ חטה ושעורה היינו ששם שלימות לשה"ק ע"י תרגום וזה שנאמר אלל גדעון (שופטים זיין) והנה לליל לחם שעורים וכו' ועי"ז היה אז מפלת מדין ע"י שהכניעו אותם בשרש יניקתם ע"י מלואת הגפת עמר שעורים כשארז"ל וע"כ גם הסוטה שנחשדה בפגם ניאוף שהוא בחי' הרע של כל הלשונות היה קרובה מנחת שעורים היינו כנ"ל וידוע שהתקרבות הגרים הוא ממה שנתברר הטוב שבנה וע"כ נאמר גם במלות שבת וגרך אשר בשעריך וע"כ התקרבות רוח היה בתחלת קליר שעורים וארז"ל בקלירת העומר הכתוב מדבר ונאמר ותדבק בנערות בועז ללקט עד כלות קליר השעורים וקליר החטים בחי' שלימות לשון קודש ע"י תרגום כנ"ל (וזה בחי' מה שממחרת הפסח מקריבין עומר שעורים וכתוב בו ממחרת השבת (ואין כאן מקום לבאר באריכות) ונצטבעות מקריבין שתי הלחם של חטים) וזהו שאמרה נעמי לרות ועתה הלא בועז וכו' הנה הוא זורה את גורן השעורים הלילה היינו שעוסיק לברר ולהעלות הטוב שבתרגום שהוא בחי' שעורים ובחי' לילה בחי' תרדמה וע"כ כתיב אז ויאכל בועז וישת ויעב לבו וארז"ל זו ברכת המזון וכמב"פ וזה גיבא לשכב בקלה הערמה וארז"ל (מ"ר

רות פרשה ד') לפי שהי' אותו הדור שטופים בזימה וכו' ע"כ עסק אז לתקן בחי' תרגום ולהשלים את לה"ק שעי"ז נופל ונתבעל תאוה זאת ואז היה עיקר התחלת שלימות התיקון וההתקרבות של רות וזה וימד שש שעורים וישת עליה וארז"ל שרימז לה שממנה ילא משיח וכו' היינו כי שלימות לשה"ק ע"י תרגום בתכלית השלימות יהיה רק ע"י משיח וע"כ יתבעל אז הרע של כל הלשונות בשלימות ונאמר כי אז אהפוך אל כל העמים שפה ברורה וכו' ולשה"ק הוא בחי' רוח"ק וע"כ נאמר אלל משיח ונחה עליו רוח ה' רוח חכמה ובינה וכו' וע"כ רימז לה ענין זה בשעורים דייקא וע"כ נאמר (שמואל ב' כח) שתלו את בני שאול בתחלת קליר שעורים וארז"ל שנתניירו עי"ז גרים רבים וזה שנאמר (הושע ג') ואכרה לי וכו' וחומר שעורים ולתך שעורים וכו' עיין רש"י שם אחר ישובו בני ישראל ובקשו את ה' אלהיהם ואת דוד מלכם ופחדו אל ה' ואל עובדו באחרית הימים כי שלימות לשה"ק שיהיה נגמר ע"י משיח הוא ע"י שלימות היראה שיאיר עליהם אז שזה בחי' ונחה עליו רוח ה' וכו' רוח דעת ויראת ה' ועיין בליקוטי הלכות הלכות חדש ה"ד: והנה בענין המבואר בפנים שע"י שזוכה להעלות הטוב שבתרגום ללשה"ק וכו' עי"ז מביא התנוללות חדש באותיות הדיבור של לשה"ק המלובשים בכל דבר יש לומר שהוא ע"ד שמבואר לקמן בפנים במאמר מי האיש החפץ חיים סי' ל"ג עי"ש היינו כי כל זמן שאינו מתקן לשון תרגום ומעלה הטוב שבו אז יש גם לשאר לשונות העכו"ם יניקה ח"ו מבחי' לשון הקודש וע"כ גם מלמעלה מעלימין האור ואין ממשיכין הארה גדולה על האותיות של לשה"ק המלובשים בכל דבר בכדי שלא ליתן עי"ז כח גדול ביותר לשאר לשונות העכו"ם היונקים משם אבל כשמעלין הטוב שבתרגום ומפילין הרע שבו שעי"ז נופל ממילא גם הרע של שאר לשונות ונעשין בבחי' פה להם ולא ידברו אז יכולין להאיר מלמעלה התנוללות חדש והארה גדולה ביותר על האותיות המלובשין בכל דבר ואז כל אכילותיו וסעודותיו הכל רק מהתנוללות אותיות בבחי' ויאכל וישת ויעב לבו זה ברכת המזון כמב"פ היינו כי כשאוכל כפשוטו ומצרך ח"כ ברהמ"ז בכוונה אזי ג"כ עולין ונתבררין עי"ז האותיות שהיו מלובשין במה שאכל כמובא רק שאעפ"י כ האותיות מלובשין עדיין קלת בהנאה גופנית וכה גופני שקבל מהמאכל בגשמיות אבל כשזוכה שכל אכילת וסעודתו הוא רק מהתנוללות האותיות אזי באכילתו הוא מקבץ האותיות ומפשיטן מלבוש הגשמיות ומלרף מהם לרופים ק' ומחזירם לשרשם ממש ע"י בהמ"ז וכיוצא בשאר דיבורים ק' שמדבר בכח האכילה הזאת וזה בחי' סועדים בו (רק) לברך שלש פעמים שהסעודה היא רק בשביל בחי' ברהמ"ז כנ"ל וא"א לבאר כ"כ בדברים דקים ורוחניים כאלה. והנה ההתנוללות חדש שבה מלמעלה על האותיות כפי הנ"ל הוא מבחי' עולם המחשבה ששם השורש העליון של אותיות הדיבור וזה בעלמו ג"כ בחי' לשון ק' היינו לשון הנמשך בשרשו מבחי' קדש שהיא מחשבה עליונה כידוע וכמובא ג"כ בזוה"ק וידוע בזוה"ק שבנין הדיבור של לשה"ק הוא ע"י מהשבה קול ודיבור כמובא במקומות

הרבה צוה"ק ואפשר שזהו ענין הג' סעודות של שבת
 שהם שתי עין נהרגו היינו שתי מחשבה קול ודיבור
 בשרשם העליון וזה ג"כ שתי מחשבה על ה' נגד
 שתי עין שתי מחשבה עליונה שמשם שרש קדושת שבת
 כ"ש ושמתם את השבת כי קדש הוא כי שבת הוא
 עולם המחשבה כידוע והרכבתך על צמותי ארץ היינו
 שתי דיבור שתי מלכות פה כנ"ל והאכלתך נחמת
 יעקב אביך כנגד שתי קול שתי הקול קול יעקב כידוע
 ויש גם בענין זה לבאר הרבה ומוזן ממילא :

סי' כ' (עית תיקונין) שבת הוא שתי הגשמה הק'
 של כלל הגריאה שתי כי זו שבת וינפש
 וכמפורש צוה"ק שבת הוא שתי עולם הגשמות והיא
 שתי הגשמה שעל ידה נתגלגל ביאורי ופירושי התורה
 וע"כ הכל מודים כי שבת ניתנה תורה ומלוא גדולה
 לחדש או בתורה כמבואר צוה"ק והגשמה הזאת היא
 שתי מריס מחמת שסובלת מרירות השיעבוד על התורה
 וזה שתי שבת צמרה נלטו וכמוכח לקמן בפנים במאמר
 רילא סי' כ"ז וזה שתי מי שטרח בע"ש יאכל שבת
 וכן לענין קדושת שבת עלמה ארז"ל שהוא מהדבריה
 שמסרו ישראל נפשם עליהם ומבואר בכהאריז"ל בועל
 מנוחתם יקדישו את שמך לריכין לכוון לקבל על עצמו
 מס"ג וכו' והגשמה הנ"ל כל דבריה כנחלי אש שתי
 הלא כה דברי כאש וזה שתי קול ה' חולב להבות אש
 סופי תיבות שבת וזה שתי האש דקדושה שנתגלה ונמשך
 בשבת קודש שתי רשפיה רשפי אש שלהבת ה' כמבואר
 בכהאריז"ל ועי"ז נדחה ונכנע אש דחול אש דש"א שתי
 לא תבערו אש בכל מושבותיכם וכו' וכמוכח צוה"ק
 ובהקדמת התיקונים ועיין בתיקוני שתיחאה מתיקונים
 אחרונים וכן אש דחול לא לריך לאתחזאה בשבת קדש אש
 דקודש וכו' ועיין בתיקון סע דף קטע שמוחין של שבת
 הם שתי מוחין של אילנות והם שתי הלא כה דברי' כאש
 דביה לא יכיל לאתערבא שום עירוב וכו' : וכשהגשמה
 הזאת נסתלקת ח"ו אזי נסתלקין ביאורי התורה שנמשכין
 על ידה ואז נתעורר מריבה על הדיקים וכו' וזה שתי
 ההבדלה של מולאי שבת כי הבדלה הוא שתי מחלוקת
 עיין זוהר בראשית דף יז ומחמת שהש"א רולה להתחזו
 בהמחלוקת שיהיה ח"ו מחלוקת שלה לש"ש שתי מחלוקת
 קרה ועדתו וזה שמבדילין נמתק שתי המחלוקת שיהיה
 עכ"פ בקדושה שתי מחלוקת שמאי והלל שהוא לש"ש
 וע"כ בענין ברכת הבדלה בעלמה מלינו ג"כ מחלוקת
 ב"ש וב"ה בפרק חית דברכות בש"א נר ומזון בשמים
 והבדלה וכו' בש"א שברא מאור האש ובה"ה וכו' ומחמת
 שמפרשי התורה הנ"ל נקראים מורים על שם שהם מורים
 את מוריהם וכו' כמב"פ ע"כ ארז"ל (שבועות דף יח
 ע"ב) כל המבדיל על היין צמול"ש הויין ליה צנים ראוים
 להוראה שנאמר להבדיל ולהורות גם שבת קודש הוא
 שתי הלב העליון המב"פ כמבואר בהקדמת התיקונים
 דף יג ע"ב ארון ודאי דא ל"ב נור דליק כלול ל"ב
 נתיבות ואילו שבת וביה שכינתא עילאה דאיהו תורת
 חכם ובה לב מבין ואיהו נשמה יתירה דשבת וכו' (והוא
 שתי הנר הדולק באויר המבואר בהמעשה השייך למאמר

זה שתי נור דליק הנ"ל וכמבואר צוה"ק) ומשם נמשכין
 דיבורים חמים כנחלי אש מאחר שהוא שתי נור דליק
 וכן כל ביאורי התורה נמשכין משם שתי ואילו תורת
 חכם כנ"ל ושם עיקר הרחמים שזה שתי הרחמים גדולים
 שנתעוררין בשבת כידוע וכשארז"ל יכולה היא שתרחה
 גם שבת היא הזמן שצריכין לבאר תורה ברבים שתי
 ויקהל משה ודרז"ל צריך להקטיל קבלות ולדרוש בד"ת
 ואז מתפללים תפלה שתי רחמים ותחנונים וגם בהתקשרות
 הליבור שזה שתי ואני תפילתי לך ה' עת רלון שאומרים
 בשבת בזמנה וממילא מוזן כי לתפלה שאינה שתי
 רחמים ותחנונים אין לריכין עת רלון כ"כ מאחר שמגיע
 לו מה שהוא מבקש או מתפלל גם עפ"י דין ומשפט
 מחמת הדקות ומעש"ט שזו אבל לתפלה שהוא רק שתי
 רחמים ותחנונים לזה לריכין בודאי עת רלון דווקא ככדי
 שתתקבל תפלתו גם לתפלה הזאת לריכין התקשרות עם
 הליבור דייקא ככדי שתהא התפלה שתי הן אל כביר
 לא ימאס כמב"פ וזשדרז"ל (ברכות דף חית) ואני
 תפילתי לך ה' עת רלון אימתי עת רלון בשעה שהליבור
 מתפללין וע"כ משרע"ה שנסתלק מחמת שלא היה תפלתו
 שתי רחמים ותחנונים בשעת הכאת הלור כמב"פ ואח"כ
 חזר ושב על זה ואמר ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר
 שהתפלל רק במתנת חנם ורחמים ותחנונים כמו שפירש"י
 ז"ל ופעל עי"ז בחמת שזכה לראות עכ"פ את א"י כשארז"ל
 ע"כ זכה אח"כ שהיה הסתלקותו (שהיה בשביל תיקון
 פגם הכאת הלור וכמבואר בפנים) בשבת בזמנה דייקא
 שאז הוא עת רלון שעל ידו שלימות התפלה שהוא שתי
 רחמים ותחנונים כנ"ל ושבת בעלמה נקראת ג"כ מתנה
 כמארז"ל מתנה טובה יש לי וכו' וזה עיקר שלימות
 התפלה שהיא שתי רחמים ותחנונים וכו' מתנת חנם
 כנ"ל וע"כ קורין אז בתורה בליבור ובשעת התפלה דייקא
 כי ע"י תפלה כזאת ממשיכין תורה וע"כ ארז"ל לעולם
 ישלים אדם פרשיותיו עם הליבור דייקא וזה מחמת
 הטעמים המבוארים בפנים האחד כי תפלה ותורה שהיא
 בליבור ורוב עם עי"ז נתוסף קדושה יתרה גם למעלה
 ביותר וכו' וגם כי ע"י הטוב שבכלל הליבור וגם ע"י
 הטוב שבחכם הליבור עי"ז נכנע הרע של השומעים
 ועי"ז נכנעים כל האויבים למטה ולמעלה וזשדרז"ל (במ"ר
 וילא פרשה עין) והנה באר בשדה זה הבאר וכו' (היינו
 הבאר שהיה לישראל במדבר שמרמו על ביאורי תורה)
 והנה באר בשדה זו ליון וכו' (היינו קדושת א"י שזוכין
 ע"י ביאורי תורה בשלימות) והנה באר בשדה זו סנהדרין
 והנה שלשה עדרי לאן וכו' אלו שלש שורות של תלמידי
 חכמים שהם יושבים לפניו עי"ש (היינו המשכת ביאורי
 התורה של כל מפרשי התורה ע"י חכם שצליבור שהוא
 שתי מופלא שבב"ד ובהתקשרות הליבור דייקא שתי
 וגאספו שמה כל העדרים וכו') והנה באר בשדה זו בית
 הכנסת והנה שם שלשה עדרי לאן אלו שלשה קרואים
 כי אין הבאר שהוא יסקו העדרים שמשם היו שומעין
 את התורה והאזן גדולה זה ילה"ר וגאספו שמה כל
 העדרים זהו הליבור וגללו את האזן וכו' היינו כנ"ל
 שע"י קריאת התורה בליבור נכנע הרע שהוא הילה"ר
 ומחמת

ומחמת שביאורי התורה הנ"ל שנמשכין ע"י קדושת שבת
הם בחי' הדרת פנים ע"כ ארז"ל ברכו באור פניו של
אדם : ובזכות התורה שנמשכין זוכין לא"י. וע"כ ארז"ל
(במ"ד לך לך פרשה מו) אם מקבלים אתם את השבת
נכנסין אתם לא"י וכו' : וע"כ כיבוש יריחו הי' בשבת כמו
ארז"ל כי קדושת שבת וקדושת א"י הם מבחי' אחת כמוצא
ומחמת שיש רשעים המונעים מוליחי דבת הארץ ולריכין
לענוש אותם בחרבא וקטלא. וכמו כן לענין קדושת שבת
ג"כ שזה בחי' מחלליה מות יומת. והכח הזה לריכין
לקבל מאדום שיונק ממזל מאדים כמב"פ. וע"כ השעה
ראשונה של ליל שבת משמש מזל מאדים כידוע. וזה בחי'
משארז"ל (שבת קיט) שני מלאכים מלוים לו לאדם וכו'
אחד טוב ואחד רע היינו לך ומאדים כמבואר בתשובת
מהר"ל סי' קנב וכשמולחין שלחנו ערוך וכו' מלאך טוב
אומר יהי רצון שיהיה גם לשבת הבא כך ומלאך רע
בע"כ עונה אמן היינו כנ"ל. אך מחמת שלפעמים אינם
במדריגה זו שיכולין לקבל כח מאדום ואז יכול אדום
בחי' מזל מאדים הנ"ל לומר פן בחרב אלף לקראתך
ח"ו כמב"פ ע"כ מבואר בס"י רע"א במגן אברהם סק"א
בשם תיקוני שבת שלא לקדש בשעה ראשונה של ליל שבת
מחמת שממשש בו מזל מאדים היינו כנ"ל. וזהו שלא
לקדש דייקא כי הכל לפי רוב הקדושה וכשהקדושה מועטת
בבחי' ואנחנו בקדש עיר קלה גבולך אז ויאמר לא תעבור
זי פן בחרב וכו' וע"כ כשמקדש ואומר אשר קדשנו
במלותיו ורלה בנו ושבת קדשו בזהבה וברצון הנחילנו
וכו'. (כי עכו"ם ששבת חייב מיתה כשארז"ל) ואז אם
הקדושה מועטת ח"ו יכולין לקטרג ח"ו. ומחמת שרוב
הקדושה הוא כשהיא בליבור. ע"כ נהנו לקדש ג"כ בבית
הכנסת כמו שארז"ל ומבואר בש"ע א"ח סי' רס"ט.
והנה מאותיות התורה שנתחדשו נבראים כחות הרוחניות
שהם מלאכים ממש. וזה בחי' המלאכים קדושים דאזופן
לשמתין יתרון בשבת קודש כמבואר בתיקונים. והנה
כשזוכין לקבל קדושת שבת בשלימות אז יש כח להעניש
את הרשעים ולהעביר אותם ממש שזה בחי' שבת שבסגולתו
להשביח אויב ומתנקם כמבואר במ"א. ולפעמים אין כח
רק להכניע את הרשעים ולהביא מורך בלבבם שזה בחי'
ירא שבת ירא שבת שיהי' להם יראה ובושה עכ"פ לפני
קדושת שבת וכמבואר בתיקונים. ולפעמים אין כח רק
לעורר כח האומות עליהם ולרחות אותם ע"י משפט
האומות שזה בחי' מה שמוצא באחרונים בס"י ש"ז בשם
תשובת הב"ח שלפעמים מותר לילך אלל השופט לקבול
לפניו בשבת על החוב שיש לו אלל העכו"ם והעכו"ם.
ילך מן העיר וכו'. וכן מה שמביא שם במגן אברהם
בשם אגודה שעכ"פ יוכל לומר לשופט בחול מדוע לא
עכבת את העכו"ם בשבת אעפ"י שמבין השופט מדבריו
שיעכבנו בשבת הבא וכמו שמבואר בש"ע של הרב ז"ל
ולפעמים אין כח רק להשתיק אותם שלא לדבר סרה
בפניו וכו'. שזה בחי' מה שכתוב בהקדמת התיקונים
בראשית ירא שבת דלא תחלל ליה בפרהסיא וכו' וכשארז"ל
המחלל שבת בפרהסיא הוא כאלו עע"ז ר"ל. ומחמת
שע"י קדושת שבת יכולין לקבל כח מאדום ולזכות לא"י

ע"כ ארז"ל ומוצא בש"ע יאו"ח סי' שו מותר לקנות בית
בא"י מן העכו"ם בשבת וחותם ומעלה בערכאות שלהם
היינו כנ"ל. גם בחי' כל העית תיקונין שנמסרו לזקן
היושב בישיבה לדרוש כמב"פ. כולם כלולים בקדושת שבת
כי קדושת שבת הוא בחי' קדושת הזקן הנ"ל כ"ש בזוהר
ויקהל דף ר"ה יומא דשבתא חדוה איהו לכולא וכו'
וסבא דכל סבין אתער וכו'. ואלו הן התיקונים. מה
שנתעורר כח המטה עוז שהוא בחי' כח המעשים טובים
שלו שהוא בחי' נעשה וגשמע. תיקון זה נמשך בכל שבת
כי אז עולין כל המלאות ומעש"ט של ישראל מאחיזת
הסע"א שהיה בבחי' הרגלין שלהם בכל ימי החול שזה
בחי' אם תשוב משבת רגלך כמוצא במ"א. ואז מחזיר
משרע"ה לכ"א מישראל בחי' הכתרים שלהם שזכו לקבל
בסיני ע"י שאמרו ; נעשה וגשמע כמבואר בכהאריז"ל
שמה נמשך תוספות הארת הגשמות יתרות שזוכין כל
ישראל בשבת קודש : וכן מה שנכנע הרע של השומעין
הדרוש ומוליח אותם מרשות הסע"א ומכניס אותם תחת
רשות הקדושה. זה בחי' מה שבשבת קודש נכנע כל הרע
והסע"א כידוע וכנ"ל ושבת הוא בחי' רשות היחיד שגבהו
יוד ורחבו ארבעה. ואז כל ישראל נכנסין מבחי' רשות
הרבים אל תחת רשות יחידו של עולם. ואסור להוליח
אז מרשות לרשות וכמבואר בזוה"ק ובתיקונים. וגם כי
ארז"ל (שבת קיט) שני מלאכי השרת מלוין לו לאדם
וכו'. ואומרים עליו וסר עוונך וחטאתך תכופר ואמרו
עוד המשמר שבת כהלכתו אפי' עע"ז כדור אנוש מוחלין
לו. ובכהאריז"ל מבואר שבזמן כניסת שבת קודש. אז
עוסק משרבע"ה ושאר הלדיקים גדולים להעלות גשמות
קדושות של החיים והמתים שנפלו לעומק הקליפות ר"ל
ולהכניסם אל הקדושה וכו' : וכן מה שהתפלה לריכה
להיות בבחי' יראה כ"כ עד שלא יזכור אז כלל כח
המעש"ט שלו ויקטין א"ע ולא יתלה בזכותו כללו ויתפלל
רק בבחי' רחמים ותחנונים. זה כלול בקדושת שבת שהוא
בחי' יראה וענוה כמבואר במ"א והוא רק מתנת חנם
בחי' רחמים ותחנונים הנ"ל : וכן מה שלריכין להתפלל
בהתקשרות עם הליבור זה ג"כ כלול בקדושת שבת כנ"ל
וכן מה שנכמרו רחמי לב העליון ונשפעים דיבורים חמים
כנחלי אש. זה ג"כ כלול בקדושת שבת כנ"ל : התיקון
של המשבת התורה ג"כ כלול בזה כנ"ל : וכן בריאת
המלאכים : וכן מה שמקבלים כח מאדום להכניע האויבים
וכו' : וכן מה שזוכין עי"ז לבא לא"י הכל כלול בקדושת
שבת כנ"ל : וזה אם תשוב משבת רגלך היינו שישוב
ויעלה אותם הנפשות שהם תחת רשות הסע"א בבחי'
רגליה יורדות מות. וע"י קדושת שבת יכניע הרע שלהם
ויכניסם תחת רשות הקדושה. 'שזה ג"כ בחי' מי שילף
עם רגלו אחת חוץ לתחום וחוזר ושב תיכף לתוך תחום
הקדושה. שהוא תחום שבת. שזה ג"כ מה שבחול יש אחיה
לד אחיזה להסע"א בהמלאות ומעש"ט ובשבת עולין מהם
לתוך הקדושה. וזה עשות חפ"יך ביום קדשי שאינו עוסק
בחפלים שלו שיש בהם אחיזת הסע"א. ועוסק רק בחפלי
שמים שהם תורה ומלאות שהם בחי' המטה עוז של הלדיק
וקראת לשבת ענג. היינו שאעפ"י שנתעורר אז כח המלאות
ומעש"ט

ומעש"ט שלו. העפ"כ מחמת היראה וענה של שבת הוא מקטין א"ע ואינו מתפעל מהם כלל להשתמש בזכותם בבחי' אל תתהדר לפני מלך. וע"כ קורה הענג רק לשבת וזה ולקדוש ה' מכובד היינו שמקשר עלמו עם נשמות של כלל הליבור והם מכסין ומלבישין אותו כמו לבוש כמוזן במאמר אשרי סי' יג. והלבוש הוא בחי' כבוד כי ר"י קארי למאני' מכבדותא. וזה בחי' ברוז עם הדרת מלך בחי' ולקדוש ה' מכובד. כי ע"ז נתוסף קדושה נה למעלה כנ"ל. וכבודו ודרשו בתיקונים מענין על כן באורים כבדו ה' בחי' נר שבת היינו בחי' הדיבורים חמים כאש שנמשכין מהלב העליון שהוא נר דלוק כנ"ל וזה מעשות דרכיך היינו שלא לעסוק בדרכי עלמו רק בדרכי שמים שהוא בחי' המשכת התורה שנקראת דרך כשארז"ל. ממלוא הפליך ודבר דבר היינו שע"י אותיות ודיבורי התורה יהיו נמלאים ונבראים המלאכים שיקבלו כח החרב נוקמת נקם ברית להכניע הרשעים ועי"ז זוכין לבא לא"י כנ"ל וזה בבחי' ממלוא הפליך כ"ש (מלאכי גימל) הנני שולח מלאכי וכו' (ופירש"י לבער את הרשעים) ומלאך הברית אשר אתם חפלים וכו' ופירש"י מלאך הברית נוקם נקם ברית היינו בחי' המלאכים הנ"ל הם בבחי' חפליך כ"ש ומלאך הברית אשר אתם חפלים וגם א"י נקראת חפץ כ"ש (שם במלאכי ג') ואשרו אתכם כל הגוים כי תהיו אתם ארץ חפץ. ותרגומו ארי תהון אתון יתבין בארעא בית שכינתי עבדין בה רעותי וכתיב וינחם אל מחוז חפלים. נמלא שא"י הוא ג"כ בבחי' חפץ כנ"ל וזה אז תתענג על ה'. היינו שיזכה להמשיך סתרי תורה שהם בחי' על ה' כמבואר בזוה"ק וכן בפנים לקמן במאמר לשמש שם סי' מע והרכבתיך על צמותי ארץ היינו שיזכה לקבל כח החרב להכניע הרשעים בבחי' ואשר חרב גאותך ויכחשו אויבך לך ואתה על צמותימו תדרוך. וזה והאכלתיך נחלת יעקב אביך. היינו שיזכה לירושת א"י. וזה כי פי ה' דיבר היינו כי דברי תורה שלו הם בחי' דבר ה' ממש שמה נבראים מלאכים כ"ש וכרוח פיו כל לבאם ובבחי' ה' יתן אומר המבשרות לבא רב כמב"פ. וזה בחי' המלאכים ששלה יעקב אל עשו קודם שבא לא"י. ועיין בהקדמת התיקונים דף יג. ארון ודאי דא לב נר דליק וכו'. ואיהו שבת וזיה שכינתא עילאה וכו'. פתורא דא לבא וכו' ודא שכינתא תתאה וכו'. וזה ג"כ בחי' אז תתענג על ה' היינו שממשיך סתרי תורה מהלב העליון שהוא בחי' שכינתא עילאה. והרכבתיך על צמותי ארץ היינו שממשיך הלכות פשעי תורה מבחי' שכינתא תתאה שהוא בחי' מלכות פה ותורה שבע"פ קריין לה. והוא ג"כ בחי' לב הנ"ל וזה בחי' לור לבני וכמב"פ במאמר תהלה לדוד סי' יב. וכבר נתבאר לעיל ענין ואני תפילתי שאומרים בשבת במנחה שהוא בחי' התפלה בבחי' רחמים ותחנונים ובהתקשרות עם הליבור שלריכין להתפלל קודם הדרוש. וע"כ אומרים זאת קודם פתיחת הארון לקריאת התורה שבשבת במנחה. כי ע"י התפלה הנ"ל נפתח לב העליון שהוא בחי' ארון (כנ"ל בשם התיקונים) ונמשך תורה. והתורה הזאת הוא הפרשה שלריכין לקרות בשבוע הבאה

וע"כ מאחר שכבר נמשך הארת הפרשה הזאת ע"י בחי' ואני תפילתי הנ"ל ע"כ קורין גם בשני וחג'שי. ובשבת משלימין כל הפרשה ואין לריכין לומר עוד ואני תפילתי הנ"ל עד שבת במנחה שאז לריכין להמשיך מחדש הארת התורה והפרשה של שבוע הבאה וכנ"ל :

סי' בא (עתיקה עמיר וסתים) עיקר השפע אלקי הקדוש שהוא בחי' שכל השנים מאיר בשבת בבחי' ואנפיה נהירין וכו'. ומזה נמשך גם בחי' אור הפנים של האדם בשבת כשארז"ל ברכו צאור פניו של אדם. וזה בחי' פני שבת נקבלה. וע"י שפע אלקי הנ"ל שלהבת הלב עולה מאליה ומזה נמשך בחי' התלהבות דקדושה הבאה לכל אדם עפ"י רוב בשבת קודם שזה בחי' רשפיה רשפי אש שלהבת יה הגאמר על קדושת שבת כמבואר בכהאריז"ל וכנ"ל כ"פ. וזה בחי' מה שמבואר בהקדמת בתיקונים ארון ודאי לב נר דלוק וכו' ואיהו שבת וכו'. גם שבת קודם כלול מקדושת השבעת הנרות שעל ידם זוכין לקבל שפע אלקי הנ"ל. כי שבת הוא בחי' תלת גוונין דעינא ונת עין. שזה בחי' ראו כי ה' נתן לכם השבת ראו דייקא וכמבואר במ"א וזה בחי' קדושת העינים. גם שבת הוא בחי' קדושת האזנים בחי' שמע דברי חכמים שזה בחי' משארז"ל שמלוא להקהיל קהלות בכל שבת ולדרוש בד"ת. ועל העם הוא חיוב גדול לשמוע הדרשה כשארז"ל (גיטין ד' לה. עב.) שבשביל זה בעלי בתים יורדין מנכסיהם מחמת שקובעין סעודתם בשבת בזמן שהחכם דורש וכמובא בפוסקים ג"כ. וזש"כ (ירמי' יז) אש שמוע תשמעון וכו' לקדש את יום השבת וכו'. גם שבת הוא בחי' קדושת החוטם ע"י יראת שמים בבחי' והריחו בירת ה'. שזה בחי' היראה שנמשכת בשבת על כל אדם בבחי' ירא שבת וכנ"ל כ"פ. גם שבת הוא בחי' קדושת הפה שהוא שלא להוליא שקר מפיו. שזה בחי' משארז"ל שאפי' עם הארץ ירא לשקר בשבת. וזה בחי' ודבר דבר הגאמר אלל שבת שזה בחי' קדושת הפה. ושבת קודם הוא בחי' פני המורה. היינו בחי' השכל של שפע אלקי הנ"ל שהוא בחי' אור הפנים הנ"ל והשכל הזה הוא בחי' רוח"ק. שזה בחי' מה שבשבת נמשך בחי' רוח"ק על כל אחד מישראל כמבואר בזוה"ק בכמה מקומות. היינו בחי' רוח חכמה הבא מקדש שזה בחי' ושמתם את השבת כי קדש הוא וכמובא בכהאריז"ל ורוח"ק הזה הוא בחי' סוכה. וזה בחי' סוכת שלם שנפרסת בשבת. וע"כ מברכין הפורים סוכת שלום וכו' וכמבואר בזוה"ק. וסוכה זו הוא בחי' מקיפין. וזה בחי' מה שבשבת נכנסין אורות המקיפין כמבואר בכהאריז"ל וזה בחי' וכולהון מתעטין בגשמתין חדתין. שזה בחי' מה שלעתיד לדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. כי השכל הוא הגשמה כ"ש ונשמת שדי תבינם. וכמבואר במאמר אשרי זרקא סי' לה. וזה ג"כ בחי' קידושין וחופה כמבואר בפנים. כי שבת הוא בחי' כנסת ישראל יהיה בן זוגך. ויש בו חופה וקידושין ויחוד שזה בחי' מה שבלייל שבת אומרים אתה קדשת בחי' קידושין וכו' ובמנחה אומרים אתה אחד בחי' יחוד כמובא בזוה"ק פרשה תרומה מבואר ענין והוא כחתן יולא מחופתו על סוד קדושת שבת וכו'. וע"כ בשבת

ששנת ימי המשתה אין לריכין פנים חדשות כמבואר בפוסקים כי שבת הוא בעלמו בחי' פנים חדשות . כי מאיר אז אור הפנים כנ"ל . ושבת הוא אותיות שבת כמובא . כי כשפוגמין בכבוד שבת ח"ו שהוא בחי' אור הפנים ע"ז באין לידי בושא ח"ו שהוא ג"כ העיקר בפנים כמב"פ גם ע"ז באין לידי לרות ח"ו שהוא 'בחי' סגירו דנהורא עילאה כמבואר בתיקונים . שמי שאינו מקיים ענג שבת אהפך ליה ענג לנגע לרעת . ומחמת שעיקר החיוב על האדם להוליד בנים הוא כדי להגיה צרכה אחריו שימשיכו שכל הפנים בעולם . ע"כ עיקר זמן הזוג היא שבת . שאז זמן הארת השכל הזה בשלימות כנ"ל . וע"כ ע"י מלות שמירת שבת קדש ניולין מעונש יבוס וחליה . כי מי שאין לו בנים ר"ל אזי לריך להתקן אחר פטירתו ע"י מלות יבוס וחליה כמב"פ . אבל ע"י שמירת שבת ניולין מזה כ"ש (ישעי' נו) כי כה אמר ה' . לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וכו' ונתתי לכם בנתי ובחומותי יד ושם טוב מצנים ומננות וכו' . ומה שאעפי"כ גם אשתו לריכה יבוס או חליה עיין זוהר וישב דף קפו . ושם מובא גם הפסוק הנ"ל : ומחמת שלפעמים המוחין והשפע חלקי הנ"ל הוא בהעלם בבחי' עיבור ואז לריכין ללעוק השצעין קלין שזועקת היולדת קודם הלידה והקלין הנ"ל כלולין בשצע קולות שאמר דוד על המים . ע"כ נתתן מקדמונים לומר בכניסת שבת מזמור לדוד הבו לה' בני אלים שבמזמור זה הם השצעה קולות הנ"ל . וזה בחי' התקיעות שהיו תוקעין בכל ערב שבת בכדי לעורר בחי' קולות הנ"ל . ומחמת שהלידה שולדין המוחין הם בבחי' דם נעכר ונעשה חלב שזה בחי' בושא אזיל סומקא ואחי חוורא כמב"פ . ע"כ מבואר בכתבים שלריכין ליטב קודם כניסת שבת קודש בבושא וכו' וכמוזן גם צרמב"ס פרק שלשים מהלכות שבת . ומחמת ששבת אז זמן המשכת המוחין הנ"ל שע"ז נתחדשין חידושי תורה כמוזן בפנים . ע"כ מלוא גדולה לחדש בתורה בשבת . וכן אז הזמן שהחכם לריך לדרוש ברבים כנ"ל כ"פ . כי מאחר שע"י קדושת שבת זכה להמשיך המקיפין שהם בחי' סגולה בוודאי היושר לגלות הסגולה לעם סגולה ולהטיב מטובו לאחרים כמב"פ . וע"כ שבת בעלמה הוא ג"כ בחי' סגולה וניתנה רק לישראל עם סגולה ובליענא כ"ש ביני ובין בני ישראל דייקא אות היא לעולם וכשרז"ל (בילה דף טז) וע"כ אמרו שם ג"כ מהן שכרה לא עבירא לאגלויי . כי מתן שכרה של שבת הוא בבחי' עתיקא טמיר וסתים המבואר בפנים . וע"כ עיקר השלימות של הכל הוא ע"י קדושת שבת כמבואר בזוה"ק . כי ע"י המשכת המוחין והדעת זוכין לשלימות בחי' דעת קנית מה חסרת . וע"כ אין שאלת לרכיו בשבת . כי אז בבחי' כולו טוב . וע"כ עיקר הגאולה תלוי בשמירת שבת כשארז"ל אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין . כי עיקר הגאולה ע"י הדעת . וע"כ טועמיה חיים זכו . כי עיקר החיים נלחיים הוא ע"י הדעת וע"כ במנחה של שבת אומרין אתה אחד ושמך אחד ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ . כי ע"י הדעת השלם הנמשך ע"י קדושת שבת קודש זוכין להכלל באחדותו ית' . וע"כ

שבת בעלין כל מיני כעס ורוגז ודינים . והכל ע"י הדעת כמבואר כל זה בפנים ומחמת שהמשכת הדעת והמוחין הנ"ל שהם בבחי' מקיף ומקיף למקיף הוא ע"י בחי' קולות הנ"ל שהם בחי' יין לארמא קלא . וע"י קדושת שבת הנרות שהם בחי' שמן בחשאי ע"כ מדליקין נר שבת בשמן ואומרים קידוש על היין . ויין ניתן בשבטים אותיות כנגד בחי' השצעין קלין שע"ז נמשכין המוחין מבחי' עיבור ללידה בבחי' נכנס יין ילא סוד וכמוזן גם בספר המדות בסופו . וזה בחי' העין תיבות שבקידוש כידוע וע"כ בשעת קידוש יש להסתכל גם על הנרות של שבת כמובא . כי זה העיקר להמשיך גם המקיפין לפנים ע"י קדושת הנרות . ואז הדעת בשלימות . וע"כ נר שבת עדיף מפני שלום ביתו . כי ע"י המשכת המוחין לפנים נתבטל כל מיני כעס ורוגז כנ"ל וזוכין לשלום בבחי' שבת שלום כידוע . ולריכין לבאר בזה עוד ועיין בכוננות . וע"כ לריכין לשנות מלבושיו בשבת . כי זה בחי' משנה פניו וכו' . כי המקיפין הנ"ל הם בחי' לבושין כמב"פ וזה בחי' הג' סעודות של שבת שהם כנגד עין נהר גן ר"ת ענג שכל זה מרמז על המשכת אורות המקיפין הנ"ל מהעלם אל הגילוי עד שמגלין הסגולה לעם סגולה כנ"ל . עין הוא בחי' המקיפין העליונים שהם בחי' עתיקא טמיר וסתים . שהם טמירין וסתים מכל לך בכל המשך הזמן של עוה"ז והם בחי' עין לא ראתה וכו' כשארז"ל ושם עיקר העידון והענג של עוה"ז בחי' אז תתענג על ה' בחי' מה רב טובך אשר לפנת וכו' ומחמת שכל משך זמן העוה"ז הם טמונים וסתומים בהעלם בבחי' עיבור . ע"כ נקראים ג"כ עין ע"ד מאמר הכתוב אחרי בלותי היתה לי עדנה ותרגס יונתן יהיב לי עידוין וכן דרז"ל במ"ר נתן לי עדוין . (בחי' | עידון ותענוג) נתן לי עידוין מלשון עיבור כמו וזהר שרה ותרנמו ועדיאת . נהר הם בחי' המשכת המקיפין שהם בבחי' זעירא דאנפין אתגליא ולא אתגליא שזה בחי' יעקב וישראל כמב"פ . ותחלת המשכתם הוא ע"י קולות שזה בחי' נשאו נהרות קולם בחי' הקול קול יעקב . גן הוא בחי' גן סדרים דאורייתא כמבואר בתיקונים . שזה בחי' התגלות אורות המקיפין הנ"ל בשלימות לעם סגולה שהוא ע"י בחי' הדיבור שהוא מלכות פה כ"ש מפיו דעת ותבונה . וכן הלמנום שלריכין ללמנס אור השגת השפע חלקי הנשפע מלמעלה במהירות גדול וברגע אחת ולריכין ללמנום ולהלבישו בלבושים ולמלומים הרבה עד שיוכל לבא לאיזה בחי' התגלות שהוא בחי' הולדה . שזה בחי' אחור וקדם לרתי בחי' זוג איש ואשה להוליד בנים . וע"כ הלמנום הזה הוא בבחי' מלכות בחי' גן דאחרביאו ביה עשצין ודשאין כידוע ומבואר במ"א וזה אם תשיב משבת רגליך וכו' . כי כשזוכין להשגת המקיפין הנ"ל ע"י קדושת שבת קודש אז שלהבת הלב עולה תמיד מאליה ומתלהב מאד להתדבק בו ית' ואזי לא די שבוודאי נשמר מאד מחילול שבת ח"ו . אף גם שכל מחשבתו קשורה ודבוקה בקדושת שבת בבחי' וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד וכבדתו וכו' ממלוא חפליך ודבר דבר שנשמר שלא לדבר אפי' איזה דיבור שאינו לכבוד שבת . אז תתענג על ה' והרכבתך

והרכבתיך על צמותי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך ודרש בזה"ק שזה כנגד הג' סעודות של שבת שהם בחי' עין נהר גן . וזה כי פי ה' דבר . היינו שכל זה זוכין ע"י המשכת המקיפין צטרס העליון מהעלם אל הגילוי כל כך עד שנכנסין בפנימיות המוחין ויואלין ונתגליו ע"י בחי' הדיבור בבחי' כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה שזה בחי' כי פי ה' דבר . ומחמת שע"י המשכת הדעת והמוחין זוכין להשיג שכל הגדולה והממשלה שיש להעכו"ם והרשעי' הוא באמת מפלה ושפלות להם וגדולה וממשלה לנו . וזה מבואר במזמור שיר ליום השבת איש צער לא ידע וכו' בפרוח רשעי' וכו' להשמדם עדי עד וכו' כי הגה אויבך יאבדו וכו' ותרם כראש קרני וכו' . לדיק כתמר יפרח וכו' להגיד כי ישר ה' וכו' :

סי' כב (חותם בתוך חותם) בשבת קודש נתתקנין בחי' החותמות הק' כמבואר בזוהר פקודי דף רמח ע"ב . ושם מבואר ג"כ מענין החותם של יום כיפור ועיין בליקוטי הלכות מבואר שזה סוד תחום שבת . תחום אותיות חותם וכמוכן גם בכהאריז"ל . ומבואר בכתבים על מאמר הזוה"ק את שבתותי תשמרו דא עיגולא ורצועא דלגו שזה סוד חותם בתוך חותם . ועיין ב"ר יוד לענין שבת משל למלך שעשו לו טבעת מה היה חסר חותם וכו' מבואר ששבת הוא בחי' החותם וזשארז"ל (ויקרא רבה כט) כל השביעיים חביבים וכו' . בימים ביום השביעי שבת וכו' בחדשים בחדש השביעי וכו' . כי שבת נמשך בו ג"כ בחי' תיקון החותמות . שזה בחי' תשרי שהוא לחדש השביעי כמב"פ . וארז"ל כי תשרי הוא מלשון תשרי ותשבוק וכו' היינו מחילת עוונות . וכן על שבת ארז"ל שכל השומר שבת כהלכתו מוהלין לו על כל עוונותיו . וזה בחי' אם תשיב משבת רגלך בחי' חותם הרגלין שהם בחי' המוכיחי הדור שנקראים רגלין על שם שהם לימודי ה' (בחי' נלח והוד כידוע) וכו' כמבואר בפנים וכמוכן גם בכהאריז"ל על סוד אם תשוב משבת רגלך . עשות חפץ ביום קדשי הוא בחי' חותם הידין שהם כלי המעשה . וזה בחי' ותעש בחפץ כפיה כי בשבת קודש מלוא על חכמי הדור להקהיל קהילות ולדרוש צרכים בדברי תוכחה ומוסר כשארז"ל שזה בחי' חותם הרגלין . וכן העם מחוייבים לשמוע תוכחתם ולקבל מוסרם באמונה שלימה שזה בחי' חותם הידין . כי שבת הוא בחי' שלימות האמונה וביטול כל הע"ז ואמונות כוזביות . וע"כ ארז"ל אפילו ע"ז וכו' מוחלין לו . גם שבעת ימי צראשית הם כנגד השבעה רועים כידוע . ושבת הוא כלליות כולם שזה בחי' ההארה הקדושה של השבעה רועים שהם כלליות כל הקדושה שזה בחי' כי קדש הוא . וע"י ההארה הזאת נשלמת ונתמלאה האמונה הק' כמבואר בפנים . ומשה רבינו שהוא רעיף מהימנא הוא בבחי' אחת עם קדושת שבת . ועל ידו נמשך הארת קדושת שבת לכל ישראל כמבואר בכהאריז"ל על ענין ישמח משה במתנת חלקו וכו' . וזה כי עבד נאמן קראת לו נאמן דייקא כנ"ל . ומחמת שא"א לבא לאלו הרועים שהם כלליות כל הקדושה (שזה בחי' קדושת שבת כנ"ל) כ"א ע"י עזות וכל הקולות דקדושה הן בחי' עזות דקדושה כמב"פ . ע"כ נתתקן

לומר בכניסת שבת קודש השבעה קולות שבמזמור לדוד הבו לה' וכו' וע"כ הם שבעה קולות כנגד השבעה רועים . וע"כ מסיים ה' עוז לעמו יתן בחי' עזות דקדושה שהם בחי' הקולות הנ"ל . וזה ה' יצרך אש עמו בשלום בחי' קדושת שבת שהוא בחי' מלך שהשלום שלו כמבואר בזה"ק . וגם כי ע"ז נתתקן גם בחי' חותם הרגלין שהוא בבחי' וכל בניך לימודי ה' ורצ שלום בניך וכו' כמב"פ . וע"כ היו תוקעין בכל ערב שבת כשארז"ל בכדי לשבר העזות דסע"א ולזכות לקדושת שבת וע"כ אין תקיעת שופר בשבת וארז"ל אין לועקין ואין מתריעין בשבת על שום לרה ר"ל וכו' . (עיין ש"ע אר"ח סי' רפח וסי' תקע"ו) כי כל הקולות והלעקות הם בכדי לשבר העזות דסע"א וכמוכן בפנים . אבל בשבת נכנסת הסע"א מעלמה ע"י קדושת שבת . וזה בחי' ונשבת בה גאון עוזה (יחזקאל למד ושם זיין) והשנתי גאון עזים וכו' בחי' ביטול העזות דסע"א ע"י קדושת שבת . וגם כי קדושת שבת כלולה בעלמה מכל בחי' הקולות דקדושה כנ"ל . וע"כ מלוא להרבות גם בתענוגי הגוף בשבת קודש . כי שבת קודש הוא עולם הנשמות . ואז כל אדם לפי בחינתו זוכה לנשמה יתירה . והנשמה של כל אדם רואה ומשגת תמיד דברים עליונים רק שאינה יכולה להאיר להגוף שידע ג"כ מהשגות אלו מחמת שיראה להתקרב אל הגוף שלא תלכד ח"ו בהעזות של הגוף וכמבואר בפנים . אבל בשבת מאיר הארת הקדושה כ"כ עד שגשבר ונחצטל כל מיני עזות דסע"א ונמשך קדושה גדולה גם על הגופות של ישראל . ואזי יכולה הנשמה הק' להאיר מההארות הק' שלה גם על הגוף . וזה שפירש"י (צילה טז) נשמה יתרה רוחצ לב למנוחה ושמחה ולהיות פתוח לרוחה ויאכל וישתה ואין נפשו קלה עליו היינו כנ"ל . כי אז אין הנשמה ממאסת גם בתענוגי הגוף . כי אכילת שבת וכל תענוגיו קדש הם (כמבואר בזה"ק ובכתבים) עד שהם עובים גם להנשמה וכמבואר בפנים וזה בחי' מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים . וע"כ מלוא גדולה לחדש אז בתורה והוא ענג גדול להנשמה יתירה כמבואר בזה"ק . כי באמת אלו החידושי תורה נמשכין מהארת הנשמה בעלמה שהאירה מהשגות שלה גם על הגוף עד שע"ז זכה לחדש חידושים אלו הנפלאים . וכשהנשמה רואה הרשימות שיש בגוף מההארות שלה הק' (שזה בחי' החידושי תורה הנ"ל שמוצבים גם בלבוש גופני) ע"ז חוזרת ועולה למעלתה ולמדריגתה ביתר שאת כמבואר בפנים . וכל זה נעשה בפרטיות . אלל כ"א מישראל כפי בחינתו . ובכלליות ישראל נעשה זאת ע"י החכם האמת שבדור שהוא בחי' הנשמה של כלל הדור . שבימי החול קשה לו לפעמים להתקרב אללם ולהאיר עליהם מהשגות שלו הק' מחמת הנ"ל . אבל בשבת קודש אז מסוגל ביותר להתקרב אליהם להוכיחם ולקרב אותם ולדבר על לבם . מחמת גדול הארת הקדושה שמאיר אז על כ"א עד שגשבר העזות שלו דסע"א : וע"כ מסוגל ביותר להתקרב לדיקי אמת ולבא אליהם על שבת קודש . וגם מתן תורה בכלליות בבחי' ה' עוז לעמו יתן כפשוטו היה ג"כ בשבת קודש כשארז"ל . ומחמת שלפעמים הגוף רחוק מהנשמה כ"כ עד שאינו

בבחי' צמר להעלם שהיא בחי' הנשמה . וכן בכליות כי לפעמים רחוקים בני אדם מהחכם הדור מאד עד שאין שומעין כלל הקול דקדושה רק קול הברה והתיקון לזה הוא השימוש שישמע להחכם . וכן הגוף ישמע להנשמה במלכות מעשיות . וזה נוהג ג"כ לענין קדושת שבת קודש . וע"כ מלינו במסכת שבת דף קיט שאפי' האמוראים הגדולים והקדושים ז"ל היו טורחין ומשמטין בעלמא לכבוד שבת קודש ר' אבובו הוה יתיב וכו' ומושיף נורא רב ספרא מחריך רישא רבא מלח שיבועא וכו' רב חסדא פריס סילקא רבה ורב יוכף מללחי ליבי וכו' עיי"ש עוד . ומזה תבין גודל מעלת רוחניות קדושת שבת קודש עד שגדולים כאלו היו טורחים ומשתדלין ומשמטין בעלמא לכבוד שבת קודש בכדי לדבק ברוחניות קדושתה ולשמוע בחי' קול הקדושה של שבת קודש שהוא בחי' הנשמה בחי' עולם הנשמות ולבא לעזות דקדושה הוא ע"י שמחה בבחי' כי חדות ה' היא מעוזכס . וזה בחי' גודל השמחה של שבת קודש כמבואר בזוה"ק . וע"כ דרז"ל פסוק זה לפני כבוד שבת (בילה טו ע"ב) מאי דכתיב כי חדות ה' היא מעוזכס וכו' אמר הקב"ה לו עלי וקדשו קדושת היום והאמינו בי ואני פורע . וזה לו עלי וכו' . כי ע"י פגם העזות באים לידי חובות והלוואות כמבואר בליקוטי הלכות הלכות הלואה . אבל לכבוד שבת מלואה גם ללוות וזה וקדשו קדושת היום כי שבת קודש הוא בחי' כלליות הקדושה בחי' ההארה של השבעה רועים שעיי"ז נשלב האמונה . וזה והאמינו בי והאמינו דייקא ואני פורע . כי האמונה הוא שורש כל ההשפעות והברכות בחי' אים אמונות רב ברכות כמבואר במ"א . ועיקר השמחה הוא ע"י הכתרים של בחי' נעשה ונשמע כמבואר בפנים . ומשם נמשך השמחה של שבת כמבואר בכהאריז"ל ששבת מחזיר משרע"ה לישראל הכתרים הג"ל ומשם נמשך בחי' תוספת הארת קדושת שבת לכ"א מישראל . ונעשה ונשמע הוא בחי' תורה ותפלה נגלה ונסתר וכו' . היינו מה שלריך כ"א לעלות בכל פעם ממדריגה למדריגה ושיהיה נעשה מהנסתר אללו בחי' נגלה וכן יעלה ממדריגה למדריגה עד שיזכה להכלל באור א"ס בעלמו כביכול ושם הבחי' נעשה הוא תורת ה' ממש והנשמע הוא בחי' תפלת ה' ממש . וזה בחי' עליות העולמות שנעשה בכל שבת ושבת . ואז עיקר שלימות התורה ותפלה כנ"ל כ"ס . וזה שמתפללין שחרית ואח"כ קורין בתורה . כי נעשה מבחי' תפלה . תורה בחי' נגלה בחי' נעשה וזוכה לבחי' נסתר בחי' נשמע בחי' תפלה במדריגה גבוה ביותר שזה בחי' תפלת מוסף שאז עולין בעליה גדולה מאד ואומרים כתר כמבואר כל זה בכתבים . שזה בחי' מה שאמר רבינו ז"ל בשיחותיו הק' מע דארף גאר דאווינין אין לערינין אין דאווינין היינו כנ"ל ואז זוכין להכלל בא"ס בעלמו כביכול באחדות אחד שזה בחי' אחת אחד וכו' שאומרים במנחה כל שבת אחר קריאת התורה שבמנחה . וע"כ בשבת עיקר זמן לימוד הקבלה שהוא הנסתר שבתורה . ושארז"ל לא ניתנו שבתות אלא לדברי תורה . דברי תורה הם בחי' הנסתר שבתורה כמב"פ . וזה שכתוב ובני הנכר הגלוים על ה' וכו' כל שומר שבת מהללו וכו' והביאותים אל הרקדשי

ושמחתים בבית תפלתו ודרז"ל ענ זה מנין שהקב"ה מתפלל וכו' היינו שע"י קדושת שבת זוכין להארת השמחה הק' הנמשכת מבחי' תפלת ה' ממש . וע"כ שלימות עליית כל המלוות שעושין בימי החול הוא ע"י קדושת שבת כמבואר במ"א . כי קיום המלוות הוא בחי' תורה בחי' נעשה ועיקר החיות שלהם הוא בחי' הנשמע שהיא בחי' נסתר בחי' דביקות שזהו עיקר תכלית שלימות כל המלוות כידוע . וע"כ כלל קדושת שבת הוא ג"כ בחי' נסתר כשארז"ל כל המלוות ניתנו בפרהסיא ושבת ניתנה בלגנעא וכו' ואמרו מתן שכרה לא עבידא לאגלויי כי שבת שבת הוא בחי' עין עילאה שעל זה נאמר עין לא ראתה וכו' וגם שבת הוא בחי' לב מבין כנ"ל בסימן כ' בשם הקדמת התיקונים . וזה בחי' נשמע בחי' ונתת לעבדך לב שומע . כי שבת הוא בחי' עולם המחשבה שהוא בחי' נשמע . וזה מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולאמר לשמך עליון . כי אז מאיר בחי' הנסתר בחי' נשמע בחי' תפלה העליונה מאד שהיא למעלה מן הכל כי הוא בחי' תפלת ה' ממש . וע"כ אז טוב מאד להתפלל ולהודות לה' וכו' . וזה מה גדלו מעשיך ה' בחי' נעשה מאד עמקו מתשבתיך שהם בחי' נשמע בחי' תפלה . וזה ויקהל משה וכו' פלה הדברים אשר לזה ה' לעשות אותם . היינו שהדברים אשר לזה ה' שהם דברי תורה שהם בחי' תפלה בחי' נשמע יהיה נעשה מהם בחי' נעשה בחי' תורה ויהיה לו בחי' נשמע גבוה יותר . וזה ששת ימים תעשה מלאכה שיהיה המלאכה נעשית מאליה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' . כי כשעולין המלוות שעושין בימי החול שהם בחי' נעשה ונכללין בקדושת שבת אזי נכללין כביכול בבחי' אין סוף ואזי נחשבין בבחי' תורת ה' ממש כאלו כל העשיות אלו נעשו מעלמא רק בכח השי"ת לבדו בבחי' כי ממך הכל וכו' . וכן הנשמע שהם בחי' מחשבה ודביקות בחי' תפלה נכלל ג"כ עוד למעלה למעלה עד שהוא כביכול בבחי' תפלת ה' ממש שזה בחי' קדש בחי' חכמה עילאה כידוע . וזה בחי' שבת שבתון וארז"ל שבת ממחשבת עבודה שאפי' בחי' העבודה שבמחשבה שהוא בחי' נשמע בחי' שבת עולם המחשבה . תעלה עוד יותר לבחי' שבת העליון שהוא בחי' תפלת ה' ממש שזה בחי' שבת שבתון לה' . ועיין זוהר אחרי מות דף ע"ט מזמור שיר ליום השבת ליום השבת ממש שבחא דקא משבת קוב"ה (בחי' תפלת ה' ממש) כרין חרותא אשחכח וגשמתא אתוספת דהא עתיקא אתגליא וכו' .

וא"א לבאר כל כך בדברים כאלו כמונן . וזה בחי' את שבתותי תשמורו שתי שבתות כנגד נעשה ונשמע הכ"ל . כי מתחלה לריכין לעשות מכל המדריגות שהם בחי' נשמע בחי' נסתר אללו יעשה מהם בחי' נעשה ויהי' לו נשמע גבוה יותר . היינו שהנשמע שלו יהי' בחי' תורת ה' ממש והנשמע הזה הוא בחי' שבת באמת כי הוא גבוה כביכול אפי' ממדריגת ראשית נקודת הבריאה שהוא תחלת האלילות . ואח"כ כשזוכין להכלל בא"ס עלמו ית' אז גם מדריגה זו נעשה בבחי' תורתו . כי תורתו הוא בחי' תורת ה' ממש וזוכה לבחי' נשמע גבוה עוד יותר שהוא בחי' תפלת ה' ממש . והנשמע הזה הוא בחי' שבת העליון כנ"ל . וזה בחי' בראשית ירא שבת . כי הנשמע הזה

הזה שהוא בחי' שבת הוא בחי' תפלה בחי' יראה בחי' בושח
 ומשם עיקר שלימות השמחה שעי"ז זוכין לעזות דקדושה
 שעי"ז נשלים האמונה שהוא בחי' ירושלים קריה נאמנה.
 וע"כ ארז"ל לא חרבה ירושלים אלא על שחללו בה את
 השבת. וכן עיקר בנין ירושלים תלוי בשמירת שבת כ"ס
 (ישעי' יז) והיה אם שמוע תשמעון אלי נאום ה' וכו'
 ולקדש את יום השבת וכו' ובלו בשערי העיר הזאת וכו'
 וישבה העיר הזאת לעולם וכו'. וזה אם שמוע תשמעון
 דייקא כי קדושת שבת הוא בחי' נשמע כנ"ל. וזה עדות
 ה' נאמנה כמב"ס. כי שבת הוא בחי' עדות כמארז"ל
 שלשה מעידין זה על זה וכו'. ועי"ז נשלים האמונה.
 וע"כ עיקר השלימות של כל הבריאה היא על ידי שבת
 כמבואר בזה"ק כי הוא בחי' בראשית מאמר השלם.
 ומאמר השלם הוא בחי' אב וכן כחדא. וזה ואת שבתותי
 תשמרו אני ה' אלקיכם ופירש"י אהה ואביך חייבים
 בכבודי וכו'. כי קדושת שבת נשרשו כולל אב וכן כחדא
 כנ"ל. וזה בחי' אהה וכן וכו' הגאמר בשמירת שבת
 ומחמת שא"א לבא בכל פעם למדריגת נעשה ונשמע נבזה
 יותר עד שיהיה לו ירידה קודם העליה וזשארז"ל כיון
 ששבת וי אבדה נפש היינו כשמניע ומשיג בחי' מדריגת
 נעשה ונשמע שהוא בחי' שבת בחי' עולם המהשבה עולם
 הנשמות שזה בחי' הנשמה יתירה שזובה האדם לקבל
 בשבת. אזי תיקף אח"כ אחר יליאת השבת יש לו ירידה
 שזה בחי' וי אבדה נפש. ועי"ז זוכה אח"כ בשבת הבאה
 לעליה גדולה ביותר וזוכה לקבל נשמה יתרה ממדריגה
 עליונה ביותר ולהשיג מדריגת נעשה ונשמע נבזה יותר
 וזה ג"כ בכלל מה שאמרו רז"ל אלמלי שמרו ישראל שתי
 שבתות וכו' וע"כ שבת הוא בחי' תשובה כידוע וכנ"ל
 כ"ס. כי ע"י התשובה הירידה נתהפך לתכלית העליה
 וזוכה למדריגה גבוהה ביותר עד שנכלל בא"ס כמב"ס וזה
 בחי' קדושת שבת כנ"ל וע"כ שבת אוחיות בשבת. כי מאיר
 בו בחי' הנשמע העליון שהוא בחי' יראה ובושה בחי'
 בשבת פנים לנן ערן. שזה בחי' עונג שבת. עונג ר"ת
 ערן נהר גן כידוע. וע"כ גם חייבי גיהנם נוחין בשבת
 כי עו פנים לגיהנם. אבל בשבת נתבטל העזות דסע"א
 כנ"ל. וע"כ ארז"ל המענג את השבת לילול משעבוד
 מלכיות. כי עיקר השעבוד מלכיות הוא ע"י עזות בחי'
 עזות מלכותא בלא חגא. ועי"ז ענג שבת ניולין מעזותם:
 וזה אם תשוב משבת רגליך (בחי' חותם הדין כנ"ל)
 עשות חפץך ביום קדשי (בחי' חותם הדין כנ"ל) וקראת
 לשבת ענג (בחי' עונג שבת הנ"ל שמלואה אז לענג גם
 הגוף. והוא ענג גם להנשמה כנ"ל) לקדוש ה' מכובד.
 כבוד הוא בחי' הנשמה כ"ס בסודם אל תבא נפשי ובקהלם
 אל תחד כבודי וכתיב לכן שמח לבי ויגל כבודי ופירשו
 המפרשים כבודי היא הנשמה שהיא עיקר כבוד הגוף.
 היינו שיזכה להרגיש בשבת הארת הנשמה הקדושה שתאיר
 גם להגוף מקדושת ההשגות שלה. ואפשר דר"ל וקראת
 לשבת ענג הוא בפרטיות שכל אחד ירגיש הארה גדולה
 מהנשמה שלו שהוא בחי' שבת עולם הנשמות. ולקדוש
 ה' מכובד ר"ל בכליות שכלל הדור יקבלו וירגישו הארת
 החכם הדור שהוא הנשמה שלהם. וזה ולקדוש ה' (שהוא

החכם הדור) מכובד כנ"ל. וכשהנשמה מאירה אל הגוף
 אז גם הגוף הוא בחי' כבוד (ועיין מה שארז"ל סנהדרין
 ל"ד על פסוק ותחת כבודו וכו') :
 וזהו שארז"ל המכבד את התורה גופו מכובד על הבריות
 ופירשו המפרשים המכבד את התורה שדורש טעמי
 התורה ופנימיותיה בפרט כפי המבואר במאמר זה הג"ל
 על ענין משמת רבן גמליאל בעל כבוד התורה. כי בימי
 ר"ג היו לומדין תורה בעמידה וכו' היינו כי הנפטר
 שבתורה שהוא בחי' עמידה בחי' תפלה היא בחי' הנשמה
 של התורה. וכשזוכין להשיג פנימיות התורה זה עיקר
 כבוד התורה ואז מתכבדין מאד גם גופי הלכות שבתורה
 שהם בחי' נגלה בחי' נעשה. וע"כ מאיר גם זו בהאדם
 הזה הארת נשמתו כל כך עד שגם גופו מכובד על
 הבריות. כי שורש גוף ונשמה הוא ג"כ בחי' נעשה ונשמע
 ועיין עוד בליקוטי הלכות ותבין ציור. וארז"ל כמה
 טפסאי שאר אינשי דקיימי מקמי ספר תורה ולא קיימי
 מקמי לורבא מרבנן. נמלא שיעקר כבוד התורה הוא
 כבוד הת"ח אמתיים. כי מאחד שהם זוכין להשיג ולגלות
 נשמת התורה שהוא בחי' הפנימיית והנסתר שזה
 עיקר כבודה. ע"כ מגיע להם כל הכבוד. וזה ג"כ בחי'
 כבוד שבת שלריכין לכבודו גם בתענוגי הגוף ג"כ. וזה
 ולקדוש ה' מכובד כנ"ל וזה וכבודו מעשות דרכיך היינו
 שלא יעסוק בדרכי עלמנו רק בדרכי שמים להשיג בכל
 פעם נעשה ונשמע נבזה יותר וליך מדרגה לדרגה
 ומעולם לעולם. ונעשה ונשמע שהם תורה ותפלה הם
 עיקר בחי' הכבוד כמארז"ל אין כבוד אלא תורה. וכן
 התפילה היא בחי' כבוד כ"ס שימו כבוד תהלתו וכמבואר
 במ"א. ותורה נקראת דרך כמארז"ל. ובתפילה שהיא
 דביקות נאמר ללכת בכל דרכיו ולדבקה בו. אמלא חפץך
 ודבר דבר ודרז"ל שאסור לאדם לבקש חפציו בשבת. כי
 בקשת חפציו הם לפעמים בחי' קול הברה שלועק רק
 להנאת עלמו הב לן חיי וכו'. וגם כי מחמת שנכלל
 בבחי' אין היינו באור אין סוף ע"כ אינו שואל על לרכיו
 כי שם עיקר השלימות בחי' מאמר השלם. ואינו חסר
 לו שום דבר שזה בחי' המבקש רחמים על חבירו וכו'
 הוא נענה תחלה כמבואר בפנים. אז תתענג על ה'
 שיזכה להשיג הגסתר שבתורה שהוא בחי' נשמע שזה
 בחי' וכמעט שמוע וכו' ותתענג בדשן נפשיכם (ישעי'
 נ"ה) וזה על ה' שהיא בחי' עתיקה כמבואר בזה"ק
 והגסתר הזה הוא בחי' שלימות התפילה בתכלית השלימות
 שזה בחי' ותתפל חנה על ה'. כמבואר ענין זה ג"כ
 בזה"ק והרכבתך על במתי ארץ ודרז"ל שיהי ניול
 משיעבוד מלכיות זה בחי' ביטול העזות דסע"א כנ"ל ע"י
 עזות דקדושה שהוא בחי' מלכות דק' כ"ס ויתן עוז
 למלכו וכו' והאכלתיך נחלת יעקב אביך זה בחי' הקולות
 דקדושה שהן בחי' עזות דקדושה שזה בחי' הקול קול
 יעקב וכו' ודרז"ל שע"י קולו של יעקב מבטלין כח הידים
 של עשו שהן שיעבוד מלכיות של העכו"ם שהוא רק מעזות
 דסע"א שעל זה נאמר העז איש רשע בפניו ודרז"ל זה
 עשו. ומעזות דסע"א נעשה כפירות ועבודות זרות ואמונות
 כוזבות שהם בחי' ידים דסע"א בחי' ידי עשו. ועי'
 קולו

קולו של יעקב שהוא בחי' עזות דקדושה מכניעין את הידים דסע"א וממלאין את הידים דקדושה שהם בחי' אמונה שלימה וישרה וזה כי פי ה' דיבר . כי עיקר המשכת כל התיקונים הנ"ל נעשה ע"י שבשבת מאיר בחי' נשמע העליון ונורא מאד שהוא בחי' תפלת ה' ממש שזה בחי' כי פי ה' דבר . כי זוכין להכלל באין סוף כביכול ששם התפלה שלו הוא בבחי' כי פי ה' דבר שהקב"ה בעלמו מדבר ומתפלל כנ"ל גם נחלת יעקב מרמז על בחי' קודם הבריאה כשארז"ל עולמי עולמי מי בראך יעקב בראך . וע"כ הוא נהלה בלי מלרים . כי הוא בחי' אין סוף ממש כנ"ל . וזהו שמתפללין בשבת רלה נא בנינוחתינו קדשינו בתלותיך ותן חלקינו בתורתך שיהי' החלק שלנו . היינו קיום המלכות שלנו שזה בחי' תורה יהי' בתורת ה' ממש כמבואר בפנים . שבעינו מטובך היינו שנזכה להשיג בחי' הנסתר שהוא בבחי' מה רב טובך אשר לפנת ליראך דייקא כי הנסתר שהוא בחי' נשמע בחי' עדין עילאה דסתים וגנוז הוא בחי' יראה כמבואר בפנים ושם עיקר השביעה בחי' והשביע בלחלוחות נפשך בחי' אורות הלחלוחות כידוע ומבואר במ"א וזה ושמח נפשינו ביסועתך . כי ממש עיקר השמחה בחי' וגיטו ברעדה כמבואר בפנים . וזה ביסועתך כי ע"י השמחה זוכין לעזות דקדושה שהוא בבחי' עזי וזמרת יה ויהי לי ליסועה וזה וזמרת י"ה דייקא שהוא בחי' תפלת ה' כמבואר לקמן בפנים בס' ק"ה ומשם עיקר השמחה והעזות דקדושה שעי"ז בא יסועה . כי כל היסורים ר"ל באים רק לשבר עזות הגוף עזות דסע"א . אבל כשזוכין לבחי' עזות דקדושה וממילא נתבטל עזות דסע"א עי"ז בא יסועה . ומחמת שעי"ז נבנית ירושלים קריה נאמנה ע"כ נקראת ירושלים עיר עז לנו יסועה וכו' (ישעי' כ"ו) וכמבואר במ"א וזה שסיים פתחו שערים ויבא גוי לדיק שומר אמונים כי עי"ז נשלם האמונה כנ"ל וזה ועבר לבינו לעבדך באמת היינו שע"י השמחה דקדושה שהוא בחי' עזות דקדושה זוכין לטהרת הלב מכל מיני כפירות ואמונות כוזביות שמעמאין כנדה וזוכין לאמונה שלימה בכל לב בבחי' אמונתך בתוך לבי וכת"ב ומלאת את לבבו נאמן לשניך וזה שכתוב הסירו את חלקי הנכר וכו' והטהרו וזה בחי' ומכל גילוליקם הטהר אתכם . וזה שכתוב (ד"ה ב' יט) כה תעשו ביראת ה' באמונה ובלבב שלם . וזה והנחילנו ה' חלקינו באהבה וברלון שבת קדשך כי כל זה כלול בקדושת שבת כנ"ל גם לעבדך באמת מרמז על תיקון החותמות שהם בחי' אמת כשארז"ל (שבת כ"ה יומא סע) חותמו של הקב"ה אמת וזה אם תשוב משבת רגלך . אם תשוב משבת ראשי תיבות אמת כמובא בכתבי הארז"ל . וזה בחי' הוהתם הרגלין . וכן ארז"ל אמונה אתקריאת כד אתחבר בה אמת וזה בחי' חותם הידין שהוא בחי' אמונה כנ"ל וזה ג"כ בחי' נחלת יעקב כ"ש תתן אמת ליעקב והכל כלול בקדושת שבת שהוא בחי' אמת כנ"ל כ"פ :

סי' כג (לוי' לדק) שבת הוא בחי' הפנים דקדושה בחי' הנסין נהירין כ"ש ואנפיה נהירין וכו' . וזהו שארז"ל ברכו באור פניו של אדם . וע"כ

טועמיה חיים זכו כ"ש באור פני מלך חיים . וזה בחי' השמחה של שבת . בחי' שובע שמחות את פניך . ולאו ככנע ונתבטל הפנים דסע"א שהם בחי' חלקים אחרים כמבואר בזוה"ק ונתבטל בחי' החושך הנפין חשוכין כשארז"ל ברכו באורה . ונתבטל בחי' המרה שהורה ועלבות ויגיעת הפרנסה ותאוות ממון . בחי' בעלזון תחללה כ"ש ביום הגיח לך ה' חלקיך מעלכך ומרגיך ומן העבודה הקשה ודרז"ל בזוה"ק ענין זה על שבת ק' וכן דרז"ל במד"ר ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסף עלב עמה זה שבת וכו' . היינו כי בשבת נמשך בחי' ביטול תאוות ממון . שהוא בבחי' מרבה נכסים מרבה דאנה כי אם יש לו מנה רולה מאתים וכו' . נמלא שכל מה שמוסיף עושר הוא מוסיף עלב . אבל הברכה של שבת מביא עשירות אמיתי שהוא בבחי' חיובו עשיר השמח בחלקו ומעשרת גם בנשמיות כשארז"ל עשירים שבחין לארץ מפני שמכבדים את השבת . אבל העשירות הוא בקדושה בבחי' ביטול תאוות ממון בבחי' ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסף עלב עמה כנ"ל . גם שבת הוא בחי' אמת כנ"ל כ"פ . ואמת הוא אור הפנים כידוע . וזה אם תשוב משבת רגלך ר"ת אמת . וזה רגלך כי אמת יש לו רגלים בחי' קושטא קאי כמבואר גם בכתבי הארז"ל . וע"כ יעקב אבינו שמדתו אמת כ"ש תתן אמת ליעקב כידוע הוא הראשון . שמבואר בו ששאר את השבת כ"ש ויחן פני העיר וכמו שדרז"ל . וע"כ דרז"ל ג"כ מטבע תיקן להם מרחללות תיקן להם שמרמו על ביטול תאוות ממון כמבואר בפנים : וע"כ מלוא להרבות בהוללות שבתות כי זה מורה על ביטול תאוות ממון . בחי' מטבע תיקן להם . וכן מלוא לרחוק בחמין ערב שבת כשארז"ל כי זה בחי' מרחללות תיקן להם לרחוק מהגילולים והע"ז של תאוות ממון שנלחו בהאדם בימי החול . וזה שמובא בכהארז"ל לומר הפסוק אם רחן ה' את לואת בנות ליון וכו' . היינו שרוחלין עלמן מעומאת אחיזת ע"ז של תאוות ממון שהוא בחי' לואה כ"ש לא תאמר לו . וזה שמבואר בכהארז"ל בסוד רחילת חמין בערב שבת שהוא סוד ההוא שלהובא דאשא שירד בערב שבת לכוות את ראשי השלש קליפות טמאות שהם רוח סערה ועין גדול ואש מתלקחת שלא יתאחו בהקדושה ע"י קליפת נוגה שצולה אז העוב שבה ונכלל בקדושה וכו' . היינו כי ענין המשא ומתן שלרין האדם לעשות בימי החול הוא בשביל בירור הנילוות הק' מבחי' קליפת נוגה כידוע . וע"כ אסור לעשות סחורה בדברים האסורים כי הם מבחי' הקליפות טמאות שאי אפשר לבררן גם ע"י משא ומתן והם בבחי' לא תאמר לו . ותאוות ממון הוא בחי' הרע של כל הקליפות טמאות הנ"ל . וע"כ נראה בחוש בענין תאוות ממון בחי' הרוח סערה דמסער גופיה ונשמתייה דבר גם ומסער את כל העולם כולו והכל ע"פ רוב ע"י עירדת הממון . וכן עין גדול הוא החשך עין וערפל שמתגבר על האדם בעלבות ודאגת הפרנסה . וכן אם מתלקחת הוא החמימות שבלב ואש הענבי הנוער בהאדם לחסוף ממון . והנה הגם כי מוכן לכל אדם כפי בחינתו גדל טעות העולם ושעות דעתם

ברדיפת הממון . כי הלא אהב כסף לא ישבע כסף וכל מה שיש לו יותר מתאוה יותר ומרבה בדאגות יתירות ציואר ולמי הוא עמל ומחסר ומאבד את נפשו מכל עובה . אך תחמת שבחמת לריכין לעשות משא ומתן בלחונה ונעשה עי"ז תיקונים וצירורים גדולים . ע"כ ניתן להאדם חשק לזה . ואז רולים הג' קליפות עמלות להתחזו בזה ולהתגבר בתאוות ממון ממש שהוא בחי' ע"ז לא תאמר לו . אך אם מתגבר על ילרו ועושה משא ומתן בחמת ולאמונה ושמה בחלקו ואינו אך להעשיר אז הוא מברר ע"י המשא ומתן שלו בחי' הטוב שבמונה וכלל בקדושה ואז המשא ומתן שלו בבחי' שמת זבולן בלאחך וממשיך פרנסתו וממונו בקדושה גדולה מבחי' אמת אור הפנים שהוא שרש כל השפע והפרנסה דקדושה . והוא בחי' קדושת שבת שהוא שרש כל הברכות וההשפעות . וע"כ היו מסדרין הלחם הפנים בשבת דייקא . כי לחם הפנים הוא בחי' הפרנסה דקדושה שנמשכת מבחי' אור הפנים כמבואר בזוה"ק פרשה תרומה דף קנ"ה . וע"כ נכה ההארה הקדושה של קדושת שבת רוחלין עלמן תלחית הקליפות הג"ל ומכניעין אותן . וזה ג"כ סוד המדורה של שבעין כוכבין המבואר בזוה"ק פרשה ויקהל . כי בתאוות ממון כלולין כל העבודות זרות של השבועים אומות עכו"ם וע"י קדושת שבת מכניעין ומבעלין אותם והגם כי לעיל בפנים בסי' י"ט מבואר ענין המדורה הג"ל על תאוות ניאוף שהוא הרע הכולל של שבעין לשון . בחמת הכל א' והא ב'הא תליא . כמבואר גם במאמר זה בפנים שטיקר תיקון תאוות ממון הוא ע"י תיקון הצרית . כי אי אפשר לזכות לבחי' הארנו אור הפנים הג"ל . כי אם ע"י צרית . וכמבואר גם בזוה"ק . ושבת הוא בחי' צרית כ"ש צרית עולם וכו' . וכמבואר בזוה"ק . וכן לקמן בפנים בסימן ל"א ובסימן ס"ג . וגם הוא בחי' קדושת הגדיק . כי צרית ולדיק ושבת הם בחי' אחת כמבואר בזוה"ק . וע"י כל זה נתתקן תאוות ממון וזוכין לאור הפנים דקדושה . וזה שאומרים במזמור שיר ליום השבת בפרוח רשעים כמו עשב וכו' להשמדם עדי עד וכו' כי הגה אויביך ה' כי הגה אויביך יאבדו . כי נמשך אז בחי' ויגרש מפניך אויב ויאמר השמד כמבואר בפנים . לדיק כחמר יפרח וכו' בחי' גדולת ושבת הגדיק המאיר ע"י קדושת שבת . וע"כ מלוא לקבל פני הגדיק בשבת . כי אז מאיר ביותר אור פניו הקדושים ע"י אור הפנים של שבת . וזה בחי' פני שבת נקבלה וכחבר גם לעיל . גם שבת ק' הוא בחי' מלוא מזוזה שיש בה שם שדי ושם הויה שזה בחי' והיה שדי בלריך . וכן במלוא מילה ושבת כמבואר בתיקון כ"ב דף ס"ו . וזה אם תשוב משבת רגלך היינו שיעלו הרגלין שהם בחי' ממון (כ"ש ואת היקום אשר ברגליהם זה ממונו של אדם וכמבואר בפנים) מבחי' רגליה יורדות מות שהוא לחיות הסע"א והע"ז של תאוות ממון . ע"י קדושת שבת ק' שהוא בחי' אמת שזה ר"ת אם תשוב משבת . ואמת הוא אור הפנים בחי' ביטול תאוות ממון . עשות חפליך ציוס קדשי . היינו שלא יעסוק בשבת בעשיות חפליז ומשא ומתן שלו בשביל הממון . וקראת לשבת ענג

לקדוש ה' מכבוד . היינו שלא די שלא יעסוק בעשיות חפליז בשביל הממון . רק אדרבא יפזר ממונו על הוללות ענג וכבוד שבת . וכבודו מעשות דרכיך ממלוא חפליך ודבר דבר . היינו שיהי' מקושר כל כך בחלקות המאיר בקדושת שבת בחי' אור הפנים עד שיהי' נזהר אפילו מדיבור שאינו לכבוד שבת בכדי שלא יבא לחיזה דיבור של שקר וכיולא שהוא היפך ח"ו מקדושת שבת . אז תתענג על ה' היינו שיזכה להסתכל על שרש התענוג של ממון ופרנסה בקדושה העליונה מאד שהוא בחי' על ה' בחי' מזוני במזל תליא שהוא בחי' על ה' כמבואר בזוהר ויקרא דף ע"ט ובשאר מקומות שזה בחי' השקך על ה' יהבך והוא יכלכלך על ה' דייקא . וזה בחי' והי' שדי בלריך וכו' בחי' תיקון תאוות ממון כמבואר בפנים . כי אז על שדי תתענג וכו' (אויב כ"ב) היינו כנ"ל . והרבבתיך על במתי ארץ הם העשירים שהם צרום המעלה והם פני הארץ אלו העשירים . אבל הוא יהי' למעלה מהם . והאכלתיך נחלת יעקב היינו שיזכה לשפע אמת שפע הנמשך מאור הפנים שהוא בחי' יעקב בחי' מבקשי פניך יעקב סלה . וכתיב תתן אמת ליעקב . וע"כ זכה יעקב לנחלה בלי מלרים שהוא בחי' ביטול תאוות ממון כמו שפירשו המפרשים על מה שארז"ל כל המכבד את השבת נותנין לו נחלה בלי מלרים וכו' וממלאין לו משאלוה לבו וזה כי פי ה' דיבר . היינו כי קדושת שבת הוא בחי' דיבור כמובא בזוה"ק בראשית דף ל"ב . מאן מלה היינו דיבור והאי דיבור אקרי שבת ובגין דשבת אקרי דיבור דיבור דחול אסור בשבת וכו' ומבואר בתיקון שבעין דף קכ"ב . דבור לקביל שונאי בלע וכו' . בחי' ביטול תאוות ממון . וגם כי תאוות ממון הוא בחי' עבודה זרה מילי דכרבי שגראה שמרוויח על ידה ובחמת לא כן הוא . כי אל אחר אסתרים ולא עביר פירין . וע"כ המתדבקין בה הם בעלי חובות . כי עבודה זרה נקראת חובה וכו' כמבואר בפנים . אבל שבת הוא בחי' אמת אור הפנים שרש כל השפע וע"כ מלוא גם ללוות ולענג את השבת כשארז"ל אמר הקב"ה לוי עלי וקדשו קדושת היום והאמינו בי ואני פורע . כי קדושת שבת הוא בחי' כי פי ה' דבר כנ"ל . ודבר ה' וודאי מלליח ועושה פירות (כ"ש ישעי' נ"ה) כי כאשר ירד הגשם והשלג וכו' כן יהיו דברי אשר ילא מפי וכו' וזה בחי' הגימל סעודות של שבת שהם כנגד בחי' עתיקא קדישא וזעיר אנפין וחקל תפוחין קדושין המרומוזים בפסוק זה של אז תתענג על ה' וכו' כמבואר בזוה"ק כי הם בחי' שרש השפע דקדושה הגמשכת ע"י אמת ללמונה כנ"ל וכמבואר בפנים . וזהו שאומרים בליל שבת יהא רעוא מן קדם עתיקא קדישא וכו' למליא רישא דזעיר אנפין ולהטיל לחקל תפוחין קדישין בנהירו דאנפין (דייקא) וכו' ויטייביב לנא מזונא וכו' ממזל דכל מזונא ביה תליין היינו כנ"ל :

סי' כ"ד (אמליעותא דעלמא) מבואר בליקות"ג סימן ב' במאמר ימי חנוכה . שבימי החול יש לחיזה להעלבות בהמלות אבל בשבת נמשך מנוחה ושמחה ואז עולין כל המלות שעושין גם בימי החול וכו' . וזה בחי' מה

מה שמבואר בכהאריז"ל על ענין אם תשוב משבת רגליך
 שאז עולין הרגלין מבחי' רגליה יורדות מות היינו שעולין
 מבחי' אחיזה הקליפות שהם בחי' עלבות מרה שחורה
 בחי' סערה דמותה. וזה בחי' כי חללת נפשי ממות את
 עיני מן דמעה (בחי' עלבות ומרה שחורה שמשם נמשכין
 הדמעות כמבואר לקמן בפנים בסימן לו) את רגלי מדחי
 אתהלק לפני ה' בארלות ההיים בחי' שמחה שהוא עיקר
 החיות כ"ש ויחי רוח יעקב וכתוב תודיעיני אורח היים
 שובע שמחות וכו'. וע"כ נאריך בזה"ק בגודל השמחה
 שלריך האדם לשמחה בשבת בפרט כי שקולה שבת ככל
 התורה וככל המלות. ולריכין לקבל קדושת שבת בשמחה
 גדולה וזה עולין כל המלות מבחי' אחיזת העלבות
 לבחי' שמחה וזה שמבואר בכתבים אם תשוב משבת רגליך
 אל תקרי אם בחיריק הלא אם בלירי בחי' אמא תתאה
 שהיא המלכות וכו'. כי אז עולה המלכות שהיא השכינה
 בחי' המלכה אל שרשה העליון שהוא בחי' שמחה וזה בחי'
 מלכות דעשיה העולה מן הקליפות ומן הגלות בבחי' כי
 בשמחה תלחו כמבואר בפנים. וע"כ הגאולה תלוי בשמירת
 שבת כמארז"ל אלמלא שמרו ישראל שני שבתות מיד נגאלין
 וי"ל כי שתי שבתות מרמז ג"כ על עליית הקדושה ע"י
 עשיית המלכה בשמחה דייקא. כי המלכה בעלמה היא
 בחי' מלכות כידוע והיא בחי' שבת מלכתה. והעיקר
 הוא כשעוסין אותה בשמחה וכן כשמקבלין קדושת שבת
 בשמחה. והשמחה נמשכת מלב העליון בבחי' נתת שמחה
 בלבי בחי' בינה לבא (כמבואר במאמר תהלה לרוד סימן
 י"ב) שהוא בחי' שבת הגדול כידוע. ועיין זוהר הקדוש
 בראשית דף קס"ג שפירש עבדו את ה' בשמחה לקבל
 עלמא עילאה וכו'. ובזוהר ויקרא דף ר"ג. כד יפקון
 ישראל מן גלותא שכינתא נפקא עמהון וכו' הה"ד כי
 בשמחה תלחו וכו'. ועיין בפרדס בשער ערכי הכינויים
 שכשהמלכות מקבלת השמחה מבינה נקראת גם היא שמחה
 היינו כנ"ל. וזהו שאומרין בכל התפלות של שבת ישמחו
 במלכותך שומרי שבת וכו'. במלכותך דייקא כנ"ל וזהו
 שמתפללין ושמה נפשנו ביצועתך וטהר לבנו וכו' ועיין
 בכוונות :

וקדושת שבת הולכת ומעוררת כל העולמות לעבודת
 הסי"ת כמוזן בזה"ק בכמה מקומות. (ועיין
 זוהר תרומה דף קל"ה ע"ב. ועל דא ברכה דא אלטריכו
 כל עמא לברכה וזמנעלי שבתא ברעו לבא ובחדוה וכו'.
 קלא אזלא בכלהו רקייעין דמתקדשי בקדושה דמעלי שבתא
 זכאין אתון עמא קדישא דאתון מברכין ומקדשין לתתא
 בגין דיתברכון ויתקדשון לעילא כמה משריין עילאין
 קדישין וכו'. וסם בדף קל"ו ע"ב. כד נהיר ימנא ביומא
 דשבתא סליקו דחדוה סליק בכלהו עלמין בנייחא בחדוה
 כדן השמים מספרים כבוד אל ומעשה ידיו מגיד הרקיע
 וכו' ע"ש עוד ובשאר מקומות בזה"ק) וזה בחי' מלכות
 מלביש את נה"י כמבואר בפנים. וע"י קדושת שבת נמשך
 ברכה לכל העולמות בבחי' כי היא מקור הברכה כמבואר
 בזה"ק יתרו דף פ"ח כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא
 שביעאה תליין וכו'. ונאמר ויברך את יום השביעי וכן
 על כן בירך ה' את יום השבת וכו' וזה בחי' נה"י

מלבישין את חג"ת וכו' כמבואר בפנים :
 ועיקר הברכה הוא שכל וכו' וזה בחי' חג"ת מלבישין
 את חב"ד כמבואר בפנים. וזה בחי' המוחין
 הקדושים הנשפעין בשבת בחי' לדעת כי אני ה' מקדשכם
 לדעת דייקא כנ"ל כ"פ. וזה ושמרתם את השבת כי קודש
 הוא קודש הוא בחי' המוחין כידוע. וזה שמובא בכהאריז"ל
 מענין חקל תפוחין קדישין שמרמז על גימל מיני עליות
 שיש להמלכות. היינו בתחילה כנגד נה"י ואח"כ כנגד
 חג"ת ואח"כ כנגד חב"ד וכו' היינו כנ"ל. ולריך להמשיך
 חמונה לתוך ברכת הידים שהוא ברכת השכל כי אין
 לסמוך על השכל בעלמנו וכו' כמבואר בפנים. וזה בחי'
 שבת אותיות שין בת שין מרמז על תלת אבהן שהם
 בחי' חג"ת בחי' ברכת הידים הנ"ל וגם שין מרמז על
 תלת מוחין כידוע בת היא בחי' מלכות בחי' חמונה
 כידוע וכמוזא לקמן בפנים סימן כ"ז. וממילא מוכן כי
 החמונה הזאת לריכין להמשיך מבחי' עולם כזה שמדריגת
 חמונה בחי' מלכות שבו הוא גבוה ולמעלה מבחי' המוחין
 והשכל של עולם זה שהוא בו עכשיו. וזה בחי' מלכות
 דילירה נעשה ממנה חב"ד דעשיה (ולריכין לבאר
 עוד בזה) :

ובפנימיות הברכאן שהוא דקות הברכאן. נתברך מהם
 המיישב והמסדר את השכל שהוא בחי' כתר
 בחי' ואהי' עמך ואברכך וכו'. וגם שם לריך חמונה
 בחי' חמון מופלא. וזה בחי' שמפנימיות חג"ת ומפנימיות
 מלכות דילירה נעשה כתר דעשיה וכו' כמבואר בפנים
 וזה בחי' ויודו שמים פלאך ה' (בחי' כתר בחי' פלא)
 אף חמונתך בקהל קדושים. היינו ע"י בחי' חמונה ומוחין
 כמבואר בפנים וזה בחי' פנימיות קדושת שבת שהוא
 בחי' השם אהיה (כנ"ל בסימן) ואלו בשם ספר ברית
 מנוחה) בחי' כתר שזה בחי' קדושת כתר שאומרים בשבת
 כמבואר בכהאריז"ל והוא בחי' המיישב והמסדר את
 השכל שזה בחי' קדושת שבת שהוא בחי' טובה ונחת
 ומנוחה וישוב הדעת וגם שם לריך חמונה. וזה בחי'
 שמפנימיות חג"ת ומפנימיות מלכות דילירה נעשה כתר
 דעשיה. וזה בחי' פנימיות קדושת שבת שהוא שין בת
 שמרמז על בחי' חג"ת ובחי' מלכות כנ"ל. וע"כ אמרו
 רז"ל אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות דייקא מיד נגאלין
 כי על הגלות של עכשיו נאמר ותרד פלאים. וכן קץ
 הגאולה נקרא קץ הפלאות ע"כ לריכין לזה בחי' שתי
 שבתות היינו להמשיך בחי' הברכאן ובחי' חמונה שזה
 בחי' שבת אחת. ולהמשיך ג"כ בחי' פנימיות הברכאן
 ופנימיות החמונה שנעשה מזה בחי' כתר שהוא בחי'
 פלא והוא בחי' פנימיות קדושת שבת כנ"ל : וזה בחי'
 עליית העולמות שעולין בשבת עד למעלה למעלה כמבואר
 בפנים. ומחמת שבתו כתר הוא בחי' ממקומו כמבואר
 בפנים. ע"כ כתיב אל ילא חיש ממקומו ביום השביעי.
 וע"י הרדיפה שהמוחין והמחשבה רודפין להשיג האור
 אין סוף. והמסדר והמיישב שהוא בחי' כתר מעכב את
 השכל. כדי ליישב את השכל. עי"ז נעשין היכלין להשיג
 אור האין סוף בבחי' מטי ולא מעי. ואעפ"כ לא ידוע
 ולא איתידע. וזה דייקא תכלית הידיעה. כי תכלית

הידיעה אשר לא נדע. וזה בחי' והשביע בלחלוחת נפסך
 כי אורות אלו הם הלחלוחת וכו' כמבואר בפנים. וע"כ
 נסמך פסוק זה לענין אס תשוב משבת רגלך וכו'. כי
 כל זה זוכין ע"י קדושת שבת וזה בחי' אס שבתותי
 תשמורו כי אס זה ביני וביניכם לדורותיכם לדעת כי
 אני ה' מקדשכם. כי עיקר הדביקות שזוכין ישראל לידע
 מהשי"ת ולדבק בו זוכין ע"י קדושת שבת. וע"כ ארז"ל
 מתן סכרה לא עבדא לאגלוויי. כי הוא בבחי' לא ידע
 ולא חתיידע שזה בחי' קדושת שבת שהוא בחי' תכלית
 הידיעה אשר לא נדע כמבואר לקמן בפנים בליקו"ט
 סימן פ"ג. וע"כ שבת הוא בחי' הנקודה הפנימית
 והאמלעית של כל הבריאה שהיה בששת ימי המעשה
 כמבואר בזה"ק. כי ע"י קדושת שבת זוכין להשיג האור
 אין סוף שהוא בחי' אמלעיתא דעלמא. כי ממנו הכל
 שואבין חיות ושפע כמבואר בפנים:

וזה מזמור סיר ליום השבת טוב להודות לה' ולומר
 לשמך עליון. היינו על התגלות אורות הלחלוחת
 הנ"ל שהם בחי' עליונים על הכל כמבואר בפנים. להגיד
 בבקר חסדך ואמונתך בלילות. היינו כי המשכת בחי'
 התגלות אורות הנ"ל שהוא ע"י הברכה הנשפעת מהג"ת
 שהראשון שבהם הוא חסד שהוא בחי' יום כ"ט יומם
 ילום ה' חסדו. ואמונתך בלילות הוא מה שלריך להמשיך
 אמונה לתוך הברכה. ואמונה הוא בחי' מלכות בחי'
 לילה. כי שמחתי ה' בפעלך במעשי ידך ארץ. היינו
 כל זה נמשך ע"י השמחה של מלכה שהוא בחי' מלכות
 דעסיה שזה ג"כ בחי' יומם ולילה. בחי' שמחה בלפרא
 ורננה ברמשא (זה"ק בראשית דף כ"ט ע"ב) מה גדלו
 מעשיך ה' מאוד עמקו מהשבותיך. היינו בחי' פנימיות
 ודקות הברכה שהם בחי' מחשבה ופכל בחי' הכ"ד.
 אים בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת בפרוח רשעים
 וכו' להשמדם עדי עד ואתה מרום לעולם ה'. כי
 הכסילות שהיא היפך חב"ד הקדושה הינו יכול להבין כלל
 אך יכולין להכניע הקליפות והעכו"ס הרשעים ולהעלות
 מהם נילוני הקדושה מאחר שלעת עתה גדלה הללחתם
 כל כך. שזה בחי' מה ששאלו סבי דבי אמונא שהם
 בחי' הכסילים הנ"ל לר' יהושע בן חנניא מי ייגור.
 היינו מי הוא זה שיוכל ליכנס לתוך היכלי התמורות
 ולהעלות משם הקדושה וכו' כמבואר בפנים. אבל באמת
 אין זה שאלה כלל. כי כפי גדול הללחתם כך הוא גדול
 מפתח ועליית הקדושה מהם. בבחי' להשמדם עדי עד.
 ואתה מרום לעולם ה'. כי הגה אויבך ה' כי הגה
 אויבך יאבדו וכו' ותרם כראם קרני כו' לדיק כתמר
 יפרח וכו'. כי ע"י השמחה דקדושה הקליפות כלין
 ואובדין מאליהם ובעל כרחם יחזירו מעממן נילוני הקדושה
 שבהם וכמבואר בפנים. וכמו כן ג"כ ע"י קדושת שבת
 כנ"ל כי שבת הוא מעין עוה"ב שאז יהי' השבתת
 וביטול הקליפות לגמרי ועליית הקדושה בשלימות:

וזה אם תשוב משבת רגלך בחי' עליית המלכות
 ומלכות מלביש את נה"י כנ"ל עשות הפציק
 ביום קדשי. זה בחי' מה שנה"י מלבישין את חג"ת
 שהם הידים שהם כלי המעשה ומהם כל הברכות כ"ש

כי ה' ארקיך ברכך בכל מעשה ידיך. וכתוב וכתוב
 את כל מעשי ידך. וכתוב מעשה ידיו ברכת (והברכה
 הוא בחי' חפץ ב"ש ולא חפץ בברכה וכו')
 וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכבוד זה בחי' מה
 שחג"ת מלבישין את חב"ד יששם עיקר העונג והכבוד
 וב"ש ותתענג בדשן נפשיכם (ישעי' ג"ה) דשן הוא
 בחי' המוחין כ"ש דשנת בשמן ראשי. וכמבואר במ"א.
 וכתוב כבוד חכמים ינחלו. וכן להיפך אצל הכסיל
 נאמר לא נאווה לכסיל הענוג (משלי יט) וכתוב לא
 נאווה לכסיל כבוד (ישם כו) וכבדתו מעשות דרכיך
 היינו שלא יסמוך על שכלי לבד רק ימשיך אמונה
 לתוך ברכת הישכר שהוא חב"ד שהוא בחי' דרך
 כ"ש בדרך חכמה הוריתיך וכו' (משלי ד) וכתוב ראה
 דרכיה וחכם (ישם ואו) וכתוב ואשרו בדרך בינה
 (ישם שית) וכתוב חכמת ערום הבין דרכו (ישם יד)
 וכתוב ודרך חכמות יודיענו (ישעי' מט) וכתוב בכל
 דרכך דעהו (משלי ג) וכן דרכיך הודיעני. נמצא
 שתכמה בינה דעת הם בחי' דרך. וזה בחי' כי לא
 מחשבותי מהשבותיכם ולא דרכיכם דרכי. וכן אמונה
 ותמימות נקראים דרך כ"ש דרך אמונה בחרתי. וכתוב
 אישרי תמימי דרך. וזה וכבדתו מעשות דרכי היינו
 שימשיך אמונה שהוא בחי' מלכות בחי' כבוד ה'
 כמבואר בפנים. לתוך ברכת השכל שהוא בחי' דרכים
 כנ"ל. ורז"ל דרשו מעשות דרכיך שלא ירוץ ולא
 יפסיע פסיעה גסה. היינו שיתקן בחי' המסדר והמיישב
 את הישכר שהוא מעכב את המוחין ממרוצתם ורדיפתם.
 והוא בחי' כתר שהוא בחי' כבוד כמבואר בפנים.
 סימן ואו במאמר קרא את הוישע ממצוא חפצך
 ודבר דבר ישירי' נוהר בדיבורו עד שיתיישב הישב
 ישירי' צורך מצוה וכבוד שבת ישירי' נמשך ג"כ מבחי'
 כתר הנ"ל ישירי' סייג לחכמה שתיקה כמבואר
 במאמר קרא את הוישע הנ"ל. אז תתענג על ה'
 היינו שיזכה להשיג אורות הצחצחות שהם כביכול
 בבחי' על ה' בידוע. ועיין זוהר ויקהל דף ר"ט.
 וחרבכתך על במתי ארץ ודרז"ל שניצול בשיעבוד
 מלכות היינו בחי' ביטול הקליפות והיכלי התמורות
 הנ"ל. או אפשר דר"ל שיזכה להשיג עי"ז השגות
 כאלו שהם למעלה מכל המדרגות הגבוהות כמבואר
 בזוהר נח דף ס"ה בדרוש הש' היכלין ועיין שם במקדש
 מלך. ותבין והאכלתיך נחלת יעקב אביך. ודרז"ל
 שיזכה לנחלה בלי מצרים. היינו השגות אור אין
 סוף כביכול שהוא בלי מצרים מאחר שהוא באמת
 אין סוף. ואור הזה הוא בחי' אמצעותא דעלמא שזה
 בחי' ארץ ישראל שהוא אמצעותא דעלמא וגבוה
 מכל הארצות כמו שארז"ל והיא נקראת במתי ארץ
 ונחלת יעקב כמו שפירשו המפרשים ז"ל. וזה כי פי
 ה' דבר. היינו כל זה נעשה ע"י עליית המלכות שהוא
 בחי' מלכות פה בחי' פי ה' ע"י עשיית המצוה
 בשמחה שזה בחי' שמחה ראש במענה פיו (משלי
 טו) וכשרז"ל פסוק זה על השי"ת (ב"ר פ"רשה ג)
 ונאמר דאנה בלב איש ישחנה ודבר טוב ישמחנה

(משלי יב). או יש לפרש אם תשוב משבת רגלך וכו'. היינו שישמור עצמו מכל עובדין דחול שיש בהם אחיזת העצבות בחי בעצבון תאכלנה וכבודתו מעשות דרכיך שלא יפסיע בו פסיעה נסה שהוא בחי' רוגז ועצבות. כשדרז"ל אל תרגזו בדרך שלא תפסיעו פסיעה נסה. ממצוא חפצך ודבר דבר שלא ידבד דיבור של חול מענייני חפצו בכדי שלא יבא לעצבות. ורז"ל דרשו מזה בפירוש שלא יבקש על חפציו בכדי שלא יהי' נזכר שיש לו חולה בחוך ביתו ויצטער אז התענג על ה' דא סעודתא דעתיקא שמשם שרש השמחה דקדושה כמבואר בזוהר ויקרא דה קל"ג שוש איש ביה בעתיק יומין אתמר דהא הוא חרוחא דכולא. והרכבתיך על כמתי ארץ דא סעודתא דחפל תפוחין פדישין היינו בחי' עליית המלכות בגימל בחי' הנ"ל. והיא ג"כ נקראת שמחה כנ"ל. והאכלתיך נחלת יעקב אביך דא סעודתא דז"א שהוא בחי' נהר היוצא מעדן להשקית את הנן. כי עולה עד למעלה למעלה. וממשיך משם שמחה על בחי' המלכות עד שעיי"ז נתבטלין הקליפות ועולה הקדושה משם בשלימות וזה בחי' יגל יעקב ישמח ישראל וכתוב רנו ליעקב שמחה. ועיי' בזוהר תרומה דף קס"ה מאן דעייל לכמי דהאי רסיע (עיי' מקדש מלך) אצטרך למיעל בחדווא ולא בעציבא וכו'. דהא תמן כולא הוא בחדווא ועל דא כתיב עבדו את ה' בשמחה ועיי' זוהר ויקרא דף חית שמחה דא כנסת ישראל וכו' בואו לפני ברננה דא שלימו דירה. דשמחה ברב ורגנה בפה ודא הוא שלימו יתיר וכו' (ועיי' מקדש מלך שם) וזהו שסיים כי פי ד' דיבר בחי' התגלות השמחה בשלימות כנ"ל. ועיי' זוהר נח דף ע"ב ע"ב כד אתער חדווא דכל הדוון וכו' ועיי' מקדש מלך שם. ועיי' דף ע"ד כד סלקא ברעותא דמוב"ה למענד יקרא ליקריה סלקא מנו מחשבה רעותא לאתפישטא וכו'. ועוד בעא לאתפשטא וכו' ונפיק יעקב גבר שלים וכו'. עוד אינפשטת האי מחשבה וכו' וכדין נפקא דיבור דאשלים כולא וגלי בלא וכו' וכדין כד איהו יקא בלהו קיימא בחדווחא וכו' ומבילא מובן כי אי אפשר לבאר כל כך בדברים כאלו בפרט אחר אשר ידעתינו קציה בהם מאד :

סִימָן כ"ה (אחוי לן מנא) מכואר בזוה"ק שע"י קדושת יצבת נכנע היצה"ר שהוא בחי' המדמה שכלב. (עיי' תיקון מ"ח) וזה בחי' מה ישנהלקי רז"ל נב"ר פרישה י"א י"ב. אם אדה"ר לן כבודו עמי משום שנאמר אדם ביקר כל ילין נמשל כבהמת נדמו היינו שהתגבר עליו תיכף בחי' כח המדמה. ורמזן אמרי לן כבודו עמי ובמוצאי שבת ניטל ממנו זיו וטרדי מן עדן וכן הסבימו בפדר"א ומדרש הר"י"ם שישבת הגין על אדה"ה. כי ע"י שבת נכנע המדמה שהוא כח הבהמות. וזה ג"כ על דרך שפירשו המפרשים ז"ל ישמני זה לא נתגרש מן עדן תיכף שמא יאכל טען החיים בשבת. כי לא נחשד על זה שיאכל ביצבת מן המחוכר כי אימת

שבת עליו. היינו כנ"ל. כי בשבת נכנע כח היצה"ר וע"כ אעפ"י שכחונ נכשל באכילת עץ הדעת ועבר על הציווי מחמת פיתוי הנחש וחוה. אבל בשבת אין לחוש לזה כי אז נכנע כח היצה"ר שהוא בחי' מדמה וגובר כח השכל וזה שמבואר בזוה"ק שבשבת יושב האדם בעולם הנשמות (חרומה קרו) ואז שולטת הנשמה ולא הגוף (ויקהל ר"ה) היינו כנ"ל. וזה בחי' הגימל סעודות של שבת כנגד בחי' שכל בכח ושכר בפועל ושכר הנקנה. כי סעודות וענג שבת היא מצד השכל ולא מצד הגוף שחוא המדמה. וזה בחי' כבוד שבת היפך המדמה שהוא בחי' העדר הכבוד בחי' ביקר כל ילין נמשך כבהמת נדמו וזה בחי' לא נאווה לכסיל כבוד כי המדמה הוא כסילות היפך השכל וזה בחי' לא נאווה לכסיל חענוג. כי שלימות הענג הוא כשחוא מצד השכל שזה בחי' ענג שבת שהוא ראשי תיבות עדן נהר גן. שהם בחי' שלימות השכל כידוע. ועיי' בכהאריז"ל מבואר מענין עליית העולמות בשבת ואיך שהפנימיות של התחתון עולה ונעשה חיצוניות לחיצוניות עליון. וענין שהסעודות של שבת הן בחי' חיצוניות והתפילות הן בחי' פנימיות וכו' ע"ש והנה מבואר כאן בפנים שכשהפנימיות התחתון עולה אזי נתעוררין הקליפות בחי' המדמה שבמדריגה זו וצריך להכניעם ע"י גדולת הבורא וכו'. וע"כ נתייחד לומר בכניסת שבת כמה מזמורים המדברים הרבה מגדולת הבורא ית' וכמבואר גם בליקושי הלכות. וזה שאומרים במזמור לדוד הבו וכו' קול ה' שובר ארזים קול ה' יחולל אילות ופירש"י על הכנעת העכו"ם. וכן במזמור שיר ליום השבת מה גדלו מעשיך ה' וכו' בפרוח רשעים וכו' להשמדם עדי עד וכו' וכן מקולות מים רבים אדירים וכו' אדיר במרום ה' וכמו שפירש"י ז"ל וע"כ מצוה להתליף את מלבושיו בשבת. כי אז גם ברוחניות כל אחד לובש מלבוש חדש ממה שעולה הפנימיות של מי שהוא תחת מדריגתו ונעשה לבוש להחיצוניות שלו כנ"ל וזה שנוהגין ליסע לצדיקים על שבת ולישב על שלחן סעודתם בכדי שהפנימיות שלהם יהיו נעשה לבוש להחיצוניות של הצדיק כמבואר בפנים וכבר מבואר במ"א שזה בחי' מאימתי קורין את שמע בערבית משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן וכאשר שמעתי בזה דברי צחות בישם רבינו ה"ק זצ"ל וע"כ ס"ל לר"מ מישעה שבני אדם נכנסים לאכול סעודתן בערבי שבתות היינו כנ"ל. והתגלות גדולת הבורא הוא ע"י צדקה שנותנין לעני הגון שעיי"ז נתגלין ומאירין הגוונין עילאין שיש בכסף והב שהם בחי' עיני ה' בחי' כסות עינים בגדי ישע וכו' כמבואר בפנים וזה בחי' שמש בשבת צדקה לעניים וכמבואר בזוה"ק ובתיקונים תיקון כ"א דף נ"ח שענג שבת הוא בחי' צדקה לעניים. וכמה שמפורין מעות להוצאות שבתות עיי"ז מאירין הגוונין עילאין שיש בכסף והב בבחי' לי הכסף ולי זהב. כי שבת בעצמו הוא בחי' עיני ה' בחי' תלת גוונין דעינא וכת עין שזה בחי' הגוונין

הגוונין הנ"ל גם שבת הוא בחי' יוסף הצדיק (כידוע ומכואר בזוה"ק) שממנו נמשך כל העשירות של כסף וזהב של ישראל כמבואר בזוהר בראשית דף קצ"ו ע"ב. גם כי כל המיעדים וימים טיביס דם בחי' חנוונין עילאין שזה בחי' וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחוישת והכלת וארגמן וכו' כמבואר בזוהר תרומה דף קל"ה. ושבת הוא בחי' תחלה למקראי קודש וכו'. וע"כ כדורין בו כל דגוונין עילאין הנ"ל והגוונין אלו הם בחי' בגדי ישע וכו'. וזה סיד הבגדים והלבושים של שבת והם בחי' כחחן יכהן סאר וכנרה תעדה כליה כי סיד שבת הוא בחי' קול חחן וקול כלה כמבואר בחיקון כ"ד. ודכגדים ארו הם בגדי תפארת שזה בחי' תפארת עשה ליים המנוחה וכו'. ומכואר בזוהר ויקהל דף ר"ט. שכשישראל מכבד את השבת כראוי אזי הקב"ה קייר עליו ישראל אשר בך אתפאר כי אז מאירין הגוונין עילאין שהם בחי' הדחפארות של ישראל. ועיין זוהר יתרו דף צ' ע"ב על פסוק לא תעשון אתי וכו'. שם מבואר מענין גדול אתה וגדול שמך בנבורה שזה בחי' לי הכסף ולי הזהב וענין הגוונין וענין ישראל אשר בך אתפאר וכו'. ושם מובא ג"כ הפסוק שוש אשוש בה' כי הלבישני בגדי ישע וכו' שזה בחי' מה שמובא בפנים בסוף המאמר שע"י שמעורר עד עצמו שמחה של מצוה וכו' זוכה ג"כ לשבר המדמה וליכנוס למדריגה העליונה שרוצה לכנוס בה וכו'. וזה בחי' גדול השמחה שצריכין לשמוח בשבת ק' כמבואר בזוה"ק. וזה בחי' מה שאומרין ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו'. וזהו שמתפללין ושמח נפשינו בישועתך וטהר לבינו לעבודך באמת כי ע"י השמחה זוכין למהר את הלב מאחזת המדמה שהוא בחי' שרירות לב וזוכין לבחי' שכל בכח ושכל בפועל ושכל הנקנה ואפשר שזה ג"כ בחי' חקר תפוחין קדישין שמבואר בכהאריו"ל שהם כנגד גימל בחינות היינו כנגד בחי' נה"י (זה בחי' שכל בכח) וכנגד חג"ת (זה בחי' שכל בפועל כי חג"ת זה בחי' כלי המעשה) וכנגד חב"ד (זה בחי' שכל הנקנה שהוא בחי' שלימות הידיעה והשכל). וזה בחי' אם תשוב משבת רגלך (שמרמו על עליית המלכות ובחי' נה"י כנ"ל כ"פ) עשות חפצין ביום קדישו (בחי' חג"ת כלי המעשה) וקראת לשבת עונג לקדוש ה' מכובד (בחי' חב"ד ששם עיקר בחי' הענג והכבוד כנ"ל) ולפי פשוטו ר"ל שיהי' נזהר מכל מיני חילול שבת שהוא מבחי' היצה"ר והמדמה שבלב כמבואר בחיקון מ"ח הנ"ל שזה בחי' כל העונדין דחול שרובם הם רק מבחי' המדמה ויכבד את השבת בענג וכבוד גדול לשם שמים וזה וכבדתו מעשות דרכיך ממצוא חפצין ודבר דבר שיהי' נזהר לשנות את השבת מבחי' ימי החול בכל הפרטים. שלא יפסיע פסיעה גסה ושלא ידבר כדיבורו של חול וישנה את מלבושיו לכבוד שבת כנ"ל. וכמו שדרו"ל. אז תתענג על ה' ודרו"ל שהוא כנגד בחי' עתיקא שהוא בחי' השכל עליון וגורא מאד כידוע. והרכבתך על

במתי ארץ ודרו"ל שניצול משיעבוד מלכות היינו שיזכה לשכר כל בחי' המדמה שכל המדריגות שהם מבחי' היצה"ר שנקרא מלך זקן וכסיל בחי' המדמה שהיא כסילות היפך השכל דקדושה והאכלתיך נחלת יעקב אביך שהוא בחי' תפארת כידוע. שזה בחי' התגלית הגיונין עילאין שהם גדולת הכורא ית' שעל ידם מייצגין המדמה ונכנסין אל השכל. ועיין זוהר ויקרא דף כ"ג. שוש אשיש בה' בעתיק יומין אתמר דהא הוא חדווא דכרא. וזה ג"כ בחי' אז תתענג על ה' היינו שיזכה לקבל שמחה מבחי' עתיק וכמבואר בזוה"ק (אחרי מית דף ע"ט) שבשבת נמשך שמחה מבחי' עתיק שזה בחי' שוש אשיש בה' כנ"ל שע"י משברין המדמה שזה בחי' והרכבתך על במתי ארץ כנ"ל והאכלתיך נחלת יעקב אביך היינו שיזכה לבחי' השכל דקדושה שהוא בחי' נחלת יעקב כמבואר בפנים בס' א' במאמר אשרי תמימי דרך :

ועיין בחיקון י"ט. דף מס ע"ב. ב' חרין דרועין גדולה וגבורה. ת' תפארת וכו' תלת כתרין דשין גימל ספירין עילאין וכו'. וזה ג"כ בחי' אז תתענג על ה' בחי' השין של שבת שהוא כנגד השלש ראשונות והרכבתך על במתי ארץ כנגד ב' של שבת שהוא בחי' חו"ג שהם זרועות עולם בחי' במותי ארץ כידוע והאכלתיך נחלת יעקב אביך כנגד התיו של שבת שהוא בחי' תפארת בחי' יעקב כנ"ל וזה בעצמו ג"כ בחי' התגלות הגוונין (שהם בחי' תפארת בחי' עיניים עין יעקב) המלובשין בכסף וזהב (שהם בחי' גדולה וגבורה כמבואר בזוהר יתרו הנ"ל) ע"י הצדקה שהוא בחי' יעקב כידוע וכמבואר בפנים בסימן י"ג במאמר אשרי העם. ועי"ן זוכין לכנוס אל השכל שהוא בחי' השין של שבת כנ"ל וזה שסיים כי פי ד' דבר שזה בחי' צדקה רוח נדיבה כמבואר במאמר אשרי העם הנ"ל בסיפוי וזה בחי' לב טהור ברא לי וכו' היינו בחי' טהרת הלב מבחי' המדמה הנ"ל אל תשליכני מלפניך ורוח קדשך אר תקח ממני. כי ע"י התגברות המדמה עי"ן נסתרק ממנו הרוח הקדוש שהוא בחי' רוח חכמה ובינה בחי' השכל דקדושה שהוא בחי' רוח כ"ש אכן רוח הוא באנוש. וזה שנסמך לזה השיבה לי ששון ישעך בחי' השמחה דקדושה ורוח נדיבה תסמכני שהוא בחי' צדקה שעל ידי כל זה משברין המדמה ומטהרין את הלב ונכנסין אל השכל כנ"ל. וע"כ מצוה להרבות בצדקה של שבת ולקבל שבת בשמחה כנ"ל :

סימן כו (רציצא) ידוע ומבואר בדברי רו"ד כי שבת הוא אחד מהדברים שמסרו ישראל נפשם עליהם. כי שבת הוא בחי' שרימות עליית ניצוצי הקדושה ביותר ולזה צריכין מסירת נפש כידוע וכן עיקר שלימות התפילה הוא בשבת כנ"ל. וכן עיקר שלימות קדושת המחשבה הוא בשבת. כי שבת הוא בחי' עולם המחשבה כידוע. ע"כ צריכין להתפלל בשבת בדביקות גדול ובקדושת המחשבה ביותר ואם רואה ח"ו שגם בשבת מחשבתו מבלבלת ואינו יכול להתפלל

להתפלל כראוי שזה בחי' סגם קדושת שבת ח"ו .
 אז צריך להתפלל במסירת נפש ועי"ז משבר את
 המחשבות זרות ומעלה הניצוצות דקדושה שבהם .
 (וכמוכן לקמן בפנים בסימן פ' במאמר ה' עוז לעמו
 יתן) וחוזר ונמשך עליו קדושת שבת בשלימות. וזה
 שימיני כחותם על לבך וכו' ומבואר בתיקון כ"ב דה
 ס"ו שזה נאמר גם על סוד שבת ועיין כתבי האריז"ל
 מענין תחום שבת שהוא אותיות חותם וכו' . וזה כי
 עזה כמות אהבה וכו' בחי' מסירת נפש וכו' רשפיה
 רשפי אש שרהכת יה שזה נאמר ג"כ על סוד קדושת
 שבת כמבואר בכתבים מים רבים לא יוכלו לכבות
 את האהבה וכו' בחי' שלהובין דרחימותא שנתעוררין
 אצל כל אחד מישראל בשבת שע"ז מוסר נפשו
 ממש על קדושת השם וקדושת שבת בכלליות וכן
 בפרטיות על פנימיות קדושת שבת כנ"ל . וזה אני
 חומה ושדי כמגדרות כשפירש"י ז"ל אז הייתי בעיניו
 כמוצאת שלום היינו שזכיתי לקדושת שבת שהוא
 בחי' שבת שלום כידוע . וזה שמבואר גם בכתבי
 האריז"ל ועל מנוחתם יקדישו את שמך יכוון למסור
 נפשו ונשמתו על קידוש השם :

וזה בחי' כך עלה במחשבה כי ע"י מסירת נפש
 זוכין להעלות הניצוצות הקדושים לסוד עולם
 המחשבה. (וכמוכא בסידור קוד יעקב בכוונות אל
 נקמות ה' שאומרין בהודו) שזה סוד שבת כנ"ל
 ואפשר שזה ג"כ בכלל אמרם ז"ל כיון ששבת וי אבדה
 נפש. כי ענין מסירת נפש הוא רק בשם המושאל
 כפי הנראה לעין האדם שמפקיר חיותו ומוסר גופו
 ונפשו בשביל לעשות רצונו ית' זה נקרא אצל האדם
 מסירת נפש. אבל באמת אדרבא המסירת נפש הוא
 בחי' החזרת הנפש לשרשה העליון. כי הנפש ישראלי
 בשרשה הוא אחדות אחד עמו ית' כידוע. וכשרוצין
 להפרידה משרשה ח"ו שאז תאבד ותכלה לגמרי ר"ל
 אז מרוצה ביותר להפריד הנפש מן הגוף ושתחזור
 לשרשה בשלימות ובנקיות ובקדושה כמו שניתנה לו.
 וכמו כן קדושת שבת הוא עולם הנשמות עולם
 המחשבה והוא שרש נפשות ישראל. וכמבואר בספר
 הבהיר וביום השביעי שבת וינפש מלמד שיום השבת
 מקיים כל הנשמות שנאמר וינפש. דבר אחר שמשם
 פורחין כל הנשמות וכו' עיי"ש. וע"כ כשרואה שרוצין
 להפריד ולעקר את נפשו משרשה שבקדושה ולהביאו
 לידי חילול שבת ח"ו בשביל לעבור על דת . אזי
 מרוצה ביותר למסור את נפשו ולהפרידה מן הגוף
 בשביל להתזירה לשרשה העליון שבקדושה. וכמו כן
 גם בפרטיות לענין פנימיות קדושת שבת כנ"ל ואז
 סתדבקין בנפשו גם שאר ניצוצי הקדושה הניתנין
 בשבי ובמאסר הקליפות ר"ל עד עכשיו ועולין ג"כ
 עמו ועי"ז נעשה יחוד גדול ונורא למעלה כידוע
 ונתוסף הארה יתירה על נפשו ועל ניצוצי הקדושה
 אשר עלו עמו. וע"כ כל ימי החול שהם מצד הגשמיות
 והגופניות ואז הנפיץ בבחי' רגליה יורדות מות כידוע
 ויש בה אחיזת הסמ"א ר"ל. וע"כ מחוייבים לזכור

את השבת מאחד בשבת בכדי שלא תאבד הנפש
 לגמרי ר"ל בעובדין דחול ע"י שמזכרת את עצמה
 בכל פעם בקדושת שבת שהוא שרשה העליון . וזה
 יש לה כח גם בחול להתגבר על מה שצריכין להתגבר
 ולברר עי"ז בירורים קדושים כידוע. אבל כשמגיע יום
 השבת בעצמו והנפש רואה מרחוק קצת אור שרשה
 העליון . אזי מתחלת ביותר להתגעגע ולהשתוקק לחזור
 לשרשה וממאסת כל ענינים הגופנים וכל עובדין דחול
 שזה בחי' וי אבדה נפש. כי רואה ומשגת אז ביותר
 כי רוב מעשי ה' העוה"ז תהי' וכמעט שהוא בחי'
 אבדון להנפש. ואז צועקת מפנימיות לבבה וי אבדה
 נפש . כי רוצה להתקרב לשרשה העליון שהוא
 קדושת שבת . וזה בעצמו הוא בחי' מסירת נפש
 כנ"ל ועי"ז בעצמה זוכה לקבל קדושת שבת ולתוספת
 נשמה יתירה ביותר (וכעין זה מוכן גם בפנים במאמר
 אית לן בירא סימן לא) ואז בשמאיר הנפש כל כך
 עד שנדחה אחיזת הסמ"א הנאחזת בדברים הגופנים
 אז מצוה לענג גם הגוף כי אז גם תענוגי הגוף קודש
 הם כידוע . וזה אם חשוב משבת רגלך שמרמו על
 מה שבשבת קודש עולה הקדושה מבחי' ורגליה יורדות
 מות כידוע. עשות הפצץ ביום קדשי . שרא יעסוק
 אז בעובדין דחול. וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד
 היינו כי בימי החול ששולטת סמרא דמוחא ר"ל אז
 נדמה להאדם שזה ג"כ בחי' חיות ותענוג . אבל
 כשנרחין הסטרין הנ"ל ונופלין ע"י קדושת שבת אז
 רואה בעינים שעיקר הענג וחכבוד הוא לקדושת שבת
 שהוא בחי' עולם הנשמות . וע"כ מי שמוסר נפשו על
 קידוש השם שזה בחי' קדוש ה' כידוע . הוא נקרא
 מכובד כי עי"ז נפשו חוזרת לשרשה העליון בקדושה
 גדולה בבחי' כבוד ה' יאספק כידוע . ולפי ששמו זה
 בעצמו שמונע עצמו בשבת קודש מלעשות שום
 עובדין דחול בכדי להרוויח בהם . ואעפ"כ מפזר ממונו
 בשביל ענג וכבוד שבת זה בעצמו ג"כ הוא בחי'
 מסירת נפש וכמבואר כעין זה במ"א . וכבדתו מעשות
 דרכך וכו' . היינו שאפילו דברים שאינם כל כך
 מבחי' עובדין דחול שאין בהם מלאכה ממש אעפ"כ
 יזהר בהם מחמת כבוד שבת עד שיזהר אפילו בהליכתו
 ובדיבורו שלא יהי' כמו בחול בכדי שלא לבלבל
 קדושת מחשבתו הדביקה בקדושת שבת בבחי' מסירת
 נפש כנ"ל . אז תתענג על ה' . היינו שיזכה באמת
 לזה בתמידית שיהי' עיקר תענוגו רק מהשי"ת . וע"כ
 ארז"ל נותנין לו משאלות לבו . שנאמר והתענג על
 ה' ויתן לך משאלות לבך . כי כל זמן שאינו זוכה
 לזה אז אי אפשר ליתן לו משאלות לבו על דרך
 שארז"ל וכי נותנין לתינוק כל מה שרוצה . כי לפעמים
 האדם רוצה בדבר כזה שהוא איבוד נפשו ח"ו. אבל
 כשזוכה להתענג רק על ה' אז בוודאי רשאים ליתן
 לו כל משאלות לבו . וכן אז תתענג על ה' מרמו
 על בחי' עתיק . היינו שזוכה שנמשך הארה גדולה
 על נפשו מבחי' עליונה ונראה מאד שהוא בחי' עתיק .
 והרכבתך על במותי ארץ ודרז"ל שניצול משיעבוד
 מלכות

מלכיות. היינו שניצול מכר מיני אחיזת הסמ"א בחי' מלכיות דסמ"א ע"י שמאיר בנפשו שהוא ג"כ בחי' מלכות דקדושה כידוע הארה גדולה מאד יזוה בחי' מה שהמלכות הוא בשבת בבחי' חקל תפוחין קדישין כידוע. והאכלתיך נחלת יעקב אביך ודרז"ל יזווכה לנחלה בלי מצרים. כי זוכה שגמשך קדושה גדולה גם על תענוגי הגוף שלו. עד שגם הם הם רוחניים וקדושים מאד בבחי' תענוגי עוה"ב שהם בחי' בלי מצרים שזוה בחי' נחלת יעקב שנמל לחלקו העוה"ב כמו שדרז"ל. היינו שגם תענוגי עוה"ז שלו. הם מקושרים ודבוקים בבחי' עוה"ב שהוא בחי' בלי מצרים וכלי גבול כלל כידוע. וזה כי פי ה' דבר. כי גם בכל תענוגי הגוף מלוכש בהם אותיות קדושות מבחי' דבר ה' בבחי' כי על כל מוצא פי ה' יהיה האדם כידוע. וע"כ כשזוכה להתענג בהם בקדושה כראוי אז גם הם רוחניים וקדושים מאד שזוה בחי' מצוות ענג שבת כנ"ל. ועיין בפע"ח שער נפירת אפים פרק ד'. שע"י מסירת נפש נמשך בחי' ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן וכו'. וידוע שזוה סוד ענג שבת ר"ת עדן נהר גן. וזה ג"כ הגימל בחינות שבפסוק אז התענג על ה' וכו' כידוע :

סימן כז (רציצא) שבת הוא בחי' שלום כמבואר בפנים. וע"כ ארז"ל המשמר שבת כהלכתו אפילו עובד ע"ז וכו' מוחלין לו. כי ע"י השלום של שבת מנ"לך כל הע"ז ומקרבין א"ע אל האמת. וזה בחי' ובני הנכר הנלוים על ה' וכו' כל שומר שבת מחללו וכו'. גם שבת הוא בחי' ברית. כ"ש ברית עולם. וברית הוא בחי' בועז בחי' עוז. וזה שמסיימין במזמור לדוד שאומרים בכניסת שבת ה' עוז לעמו יתן בחי' עוז הנ"ל. ה' יברך את עמי בשלום בחי' שבת שלום. וזה בחי' הקולות שבמזמור הנ"ל. כי ע"י בחי' קול זוכין לשלום כמבואר בפנים. וזה בעצמו בחי' שיר השירים אשר לשלמה שאומרים בכניסת שבת. וזה ג"כ בחי' מזמור שיר ליום השבת. גם שבת הוא בחי' הארת פנים הדרת פנים בחי' והדרת פני זקן. כי בשבת נמשך הארת הזקנה דקדושה. כ"ש בזוהר ויקהל דה ר"ה. וסבא דכל סבין איתער. ואז נמשך הארת תליסר תיקוני דיקנא כמבואר בכתבי הארז"ל. והם שורש כל דרושי התורה. וע"כ מצוה ביותר לחדש בתורה בשבת כידוע. וזה בחי' הדרת פנים הארת פנים. וע"כ ארז"ל ברכו באור פניו שר אדם וכו'. וזה בחי' טועמיה חיים וכו'. בחי' דרשוני וחיו המבואר בפנים. וע"כ תיכף אחר פסיק יבא יעקב שלם וכו'. כתיב ויחן את פני העיר ודרז"ל ישקבע תחומין ושמר את השבת. כי כל זה בליד בקדושת שבת כנ"ל. וזה בחי' ענג שבת וכבוד שבת כי כל הבחינות אלו הנ"ל בחי' ענג. ברית הוא בחי' עונג כידוע. חכמה הוא בחי' ענג כנ"ל כ"פ וע"כ כתיב לא נאווה לכסיל תענוג. קול זמרה ושירה הוא בחי' ענג כידוע בחי' ע"ש עשיתי לי ישרים וישרות. ופירש"י בלי ישר. ותענוגית בני אדם. ישלום הוא בחי' ענג

כ"ש והתענוג על רוב שלום. וכן ברית שהוא בחי' עוז הוא בחי' כבוד. כ"ש הבו לה' כבוד ועוז. וכמבואר במאמר תפלה לחכיקה סימן י"ט. זקן זה קנה חכמה. זה בחי' כבוד. כ"ש ונגד זקיניו כבוד וכתוב כבוד חכמים ינחלו וארז"ל אין כבוד אלא תורה וכו'. היינו בחי' דרושי התורה שזוה עיקר כבוד התורה. וכמו שארז"ל המכבד את התורה גופו מכבד על הבריות. קול שירה וזמרה. הוא בחי' כבוד. כ"ש למען יזמרך כבוד וכו'. וכתוב כבוד את ה' מהונך ודרז"ל אם יש לך קול ערב וכו' כמבואר בפנים. שלום הוא בחי' כבוד היפך המחלוקות שהיא בחי' חרפות ובזיונות (כ"ש משלי כ) כבוד לאיש שבת מריב. וכן למשוד את כל העולם לעבודתו ית' וכו'. זה בוודאי עיקר הענג. כ"ש שכן ארץ ורעה אמונה והתעיג על ה' וכו'. וכן זה עיקר הכבוד בבחי' מלא כל הארץ כבודו. וכתוב ונגלה כבוד ה' וכו' ספרו בגוים את כבודו. וכיוצא בזה הרבה וכתוב כי מכבדי אכבוד. וזה אם תשיב משבת רגלך וכו' וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד וכבודו וכו'. אז תתענג על ה' בחי' עתיק היינו שזוכה לבחי' תליסר תיקוני דיקנא. שהם עיקר בחי' ההדרת פנים. גם זה בחי' והתענוג על רוב שלום בחי' שלום רב לאוהבי תורתך וכו' כמבואר במגלה עמוקות אופן קע"ב שזוה בחי' תליסר תיקוני דיקנא והרכבתך על במיתי ארץ ודרז"ל שניצוד משיעבוד מלכיות כי זה בחי' באר היטב בשבעים לשון. שע"י פירושי וביאורי התורה וכו'. היטב לנו בכל הלשונות וככל העכו"ם כמבואר בפנים. ובזוה"ק דרשו שזוה מרמו על חקל תפוחין קדישין בחי' עליית המלכות בגימל בחינות. נגד נה"י זה בחי' תיקון הברית שהוא יסוד המכריע בין נצח והוד. ונגד חג"ת. זה בחי' הקול קול יעקב שהוא בחי' תפארת המכריע בין חסד וגבורה. ונגד חב"ד זה בחי' הדרת פנים בחי' זקן זה קנה חכמה. שע"י כל זה נשלמה המלכות שהוא בחי' ברית שלום כידוע. ועי"ז ממשיכין כל העולם לעבודתו ית' בבחי' והי' ה' למך על כל הארץ שזוה בחי' שכם ראשי תיבות שם כבוד מלכותו כידוע. וזה והאכלתיך יעקב אביך זה בחי' הקול קול יעקב שהוא בחי' תפארת שהוא כולל מריש כל דרגין עד סוף כל דרגין כידוע. וע"כ כלולין בו כל הבחינות כולם. כי הוא בחי' נהר היוצא מעדן להשקות את הגן כידוע. וע"כ זכה לנחלה בלי מצרים. שזוה בחי' כי אז אהפוך אל כל העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו שהם אחד. וזה כל העמים תקעו כף הריעו לאלקים בקול רנה. כי מאחר שע"י בחי' קול הנ"ל נתקרבו כולם. ע"כ ראוי ישיריעו כולם בקול רינה. ומחמת ישקוב דנ"ל הוא כנגד בחי' חג"ת בחי' ידים ע"כ. אמר תקעו כף. וה דבר עמים תחתינו ולאומים תחת רגלינו (כנגד בחי' נה"י) יבחר לנו את מהותנו את גאון יעקב (כנגד בחי' חב"ד וחג"ת כמובן במאמר קרא את יהושע סימן ואז) וזה בחי' כי מלך כל ה' רין אלקים זמרו משכיל.

כי הזדככות קול רנתו הוא כפי הזדככות חכמתו כמבואר בפנים . ועי"ז כל העולם יקבלו מלכותו ית' עליהם כנ"ל . וזה ג"כ בחי' אם תשיב משבת רגלך (כנגד בחי' נה"י) עשות הפצ"ק ביום קדשי (כנגד בחי' חג"ת) וקראת לשבת ענג וכו' (כנגד בחי' חכ"ד כנ"ל כ"פ) וכברתו מעשות דרכיך כולל ג"כ כל העניינים הנ"ל . חכמה נקראת דרך כ"ש בדרך חכמה הורתיך . ברית נקרא דרך כמובא במאמר תפלה לחכמה סימן י"ט ובליקו"ט סימן פ"ז קול הוא בחי' דרך כ"ש קול קורא במדבר פנו דרך ה' . שרם נקרא דרך כ"ש דרכי דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום . ועי"ז נתקרבין כל הרחוקים לעבודתו ית' . שזה עיקר כבודו ית' כמבואר במ"א . וזה וכברתו מעשות דרכיך שלא יעסוק בדרכי עצמו . רק להמשיך הדרכים הקדושים הנ"ל שע"ז נתגדל כבודו ית' שזה בחי' כבוד שבת . ממצוא הפצ"ק ודבר דבר שלא ידבר אפילו מחפצי עצמו כדל רק מחפצי שמים . כי עיקר שלימות הדיבור הוא ע"י הקול . כי הקול מנהיג להדיבור וכשזוכה לקול הקדוש הנ"ל אזי ממילא גם הדיבור מקושר מאד להשי"ת . וכל דבריו הוא רק בשירות ותשבחות להשי"ת . שזה עיקר שלימות הדיבור . וכן לקרב הרחוקים לעבודתו ית' ע"י הדיבור כבחי' שיחזו בכל נפלאותיו הודיעו בעמים עלילותיו וכו' וצא הרבה (כשזוכה לזה) אז התענג על ה' וכו' כנ"ל . כי פי ה' דבר . היינו כי קדושת שבת הוא בחי' הדיבור כמבואר בזהר בראשית דף ל"ב . וכנ"ל ב"פ . כי הדיבור דקדושה כלול מכל התיקונים הנ"ל התגלות החכמה הוא ע"י הדיבור כ"ש מפיו דעת והבונה . תיקון הכרית הוא ע"י הדיבור כמבואר במאמר תפלה לחכמה הנ"ל . תיקון הקול הוא בשלימות כשהוא מקושר להדיבור כמבואר בזה"ק . שלום הוא בחי' הדיבור . כ"ש אדברה נא שלום . וכתוב כי ידבר שלום אל עמו וכו' . וכמבואר במ"א . לקרב כל העולם לעבודתו ית' הוא ע"י הדיבור כנ"ל . וכ"ש כי אז אהפוך אל כל העמים שפה ברורה (דייקא) לקרוא כולם בשם ה' ולעבדו ששם אחד . וע"כ בשלימות תיקון הדיבור כלולים כל התיקונים הנ"ל . שזה בחי' מה ששבת כלול ג"כ מכל התיקונים הנ"ל . וזה כי פי ה' דבר : סימן כח (בני קן ביתא) . מבואר בכתבי האריז"ל . לכוון בשבת בשני שניות אלו הק' שהם א"ב ג"ג י"ת צ"צ . ש"ס ו"צ י"ת . וזה בחי' חסד ואמונה . כי א"ב ג"ג י"ת ק"ן הוא בחי' חסד . ש"ס ו"צ י"ת הוא במלכות שהוא בחי' אמונה . כי בשבת נמשכין חסדים גדולים . כמבואר בזה"ק . ונשלמה זאמונה הק' שהוא בחי' מלכות שזה בחי' שבת מלכתא והוא יסוד האמונה כידוע . וזה בחי' מזמור שיר ליום השבת וכו' להגיד בבקר חסדך (בחי' חסד לאברהם בקר דאברהם) ואמונתך בלילות בחי' תיקון האמונה שהיא בחי' לילה . והוא בחי' השם ש"ק ו"צ י"ת גימטריא תולעת שו"א בחי' יעקב כמבואר בכתבים שזה בחי' תולעת יעקב . ויעקב תיקן ערבית שזה בחי' ואמונתך ברילות . וזה

בחי' תתן . אמת ליעקב חסד לאברהם . כי אמונה אתקריאת כד איתחבר בה אמת . וע"י שני השמות הק' הנ"ל נתבטלין כל הע"ז וחכפירות שהם בחי' אלקים אחרים שנכנעין ונתבטלין בשבת כמבואר בזה"ק . כי שרש יניקתם הוא מבחי' קליפות דעשיה . שיש להם איזה יניקה ואחיזה מבחי' הקדושה דעשיה שהוא אל אדני גימטריא צו . וע"כ ארז"ל אין צו אלא ע"ז כמבואר בכתבים . וע"כ הכנעתם ג"כ ע"י חסד שהוא בחי' אל כ"ש חסד אל כל היום . וע"י מלכות דקדושה (בחי' אמונה) שהוא בחי' אדני . וע"כ היה אברהם אבינו הראשון שקרא להשי"ת בשם אדני כשארז"ל . כי אברהם הי' איש החסד וראש למאמינים . וע"כ בשבת שמאריין השני השמות הקדושים בהארה יתירה אל אלה דלת נון יוד גימטריא שבת כמבואר בכתבים . ע"כ נתבטלין אז כל העבודות זרות והכפירות . וע"כ ארז"ל אפילו עבד ע"ז וכו' מוחלין לו . וע"כ שבת אותיות בשת . כי עי"ז נתבטלין החרפות ובושות הבאים ע"י הכפירות הנ"ל . והנה שרש יניקתם הוא מאלפין שבדאה וע"י החסד מתקנין אלו האלפין כמבואר בפנים . וע"כ היו נשואי יעקב ללאה בתחלת בניסת שבת כמובא . ועיין בכוונות ומנהגי האריז"ל דף מ"ח . כי יעקב הי' בו ג"כ מבחי' אברהם כידוע וכמשארז"ל אברהם נקרא ישראל וכו' . ואמרו שאברהם לא ניצול מכבשן האש אלא בזכות יעקב וכו' (ב"ר פ' ס"ג) גם שבת הוא בחי' הת"ת האמת כמבואר בזה"ק והכנסת שבת כהכנסת אורחים ת"ת שצריך לשמש לפניהם וכשארז"ל (ישבת דף ק"ט) רב נחמן בר יצחק מכתף ועייל מכתף ונפיק אמר אלו מקלעין לי רב אמר זרב אסי מי לא מכתפינא קמיהו וכו' . אלו איקלע קן רבי יוחנן לא מכתפינ קמיה וכו' . וכמבואר גם בתיקונים . וע"כ ע"י הכנסת שבת נמשך ג"כ התיקון של בחי' עולת תמיד . כמבואר בפנים ביהר שאת . וזה בחי' עילת שבת בשבתו על עולת התמיד וכו' עיין זוהר אחרי דף ע"ט וזה בחי' מוסף שבת שהוא סוד יוסף הצדיק (כמבואר בזה"ק) שנאמר בו אסף אלקים את הרפתי . כי ע"י בחי' עולת שהיא בחי' תולע הנ"ל נתבטלין החרפות . וע"כ נקרא יוסף שור בחי' תולע גימטריא שור כמבואר בכתבים . וע"כ יעקב ויוסף הם הראשונים שמבואר בהם שמירת שבת כשארז"ל . וע"כ דרו"ל על יעקב שקבע תחומין כי תחום שבת הוא סוד האלפין הנ"ל . וע"כ הם ארפים אמה לכל רוח . נמצא שהאדם יש לו מהמקום שעומד עליו או ממקום עירובו ארפים אמה למורח וארפים למערב ובכללם הם ד' אלפים וכן לצפון ולדרום . וזה שמבואר בכתבי האריז"ל כי תחום אותיות חותם ש"זא בגימטריא ג"פ שם אהיה במילואיהם וכו' שמשם שורש האלפין הנ"ל כידוע . וזה ושמו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורותם ודרז"ל . לדרתם כתיב שיהי' לו דירה נאה ומתוקנת לכבוד שבת . כי דירה של שבת הוא בחי' ביתא בין שמיא לארעא המבואר בפנים כי שבת הוא תכלית מעשה שמים

שמים וארץ . והוא יסוד וקיום של השמים והארץ . כ"ש ויכולו השמים והארץ וכו' והכנסת שבת הוא בחי' הכנסת אורחים ת"ח אמתיים לתוך ביתו שהוא בחי' תיקון האלפין שבלאה כנ"ל . וזה "לעשות את השבת ראשי תיבות ל"אה . וזה לדרתם כנ"ל . וזה ברית עולם ותרגומו קים עלם . כי הוא קיום העולם כנ"ל . וע"כ נסמך שבת אצל מקדש כי מקדש גימטריא ג"כ חמד הנ"ל (כמובא בכתבי הארז"ל) נתתקן ע"י שבת כנ"ל . וע"כ מצוה לחדש בשבת בדברי תורה . כי אז החידושי תורה בוודאי אמתיים ונמשכין מהארפין שבקדושה . ורא עוד אלא שאז ע"י קדושת שבת מתקנין גם הארפין ומעלין הטוב שבהם בבחי' תוכו אכר וקליפתו זרק כמבואר בפנים . ואפשר שזה סוד מה שבערב שבת עולה הטוב שבנגה ונכלל בקדושה והרע שבו ומכל שכן הרע של השלש קריפות טמאות לגמרי נופל ונתבטל . וזה אם תשוב משבת רגליך . היינו שלא יצא חוץ לתחום שבת שמרמז על האלפין דקדושה כנ"ל . ותמיד במילוי יוד גימטריא חותם ותחום . עשות חפצין ביום קדשי . היינו שלא יעשה מלאכה בשבת . כי זה חילול שבת היינו בחי' בזיון ובושה וחרפה בחי' עבודה זרה . וזה בחי' ואת שבתותי חללו כי אחרי גילוליהם לבם הולך (יחזקאל כ) (ושם כב) קדשי בויז ואת שבתותי חללת . כי חילול שבת הוא בחי' בזיונות וע"ז . וע"כ ארז"ל המחלל שבת בפרהסיא הוא כעובד ע"ז . כי כל עובדין דחול הם בחי' בירורים היינו לברר התורה מאחיזת אלפין הנפולין הנ"ל . וכן כל הדרכים שהולכים ונוסעים בחול הם רק בשביל זה כמבואר בליקטי הלכות . אבל בשבת אסורים כל המלאכות . כי האלפין נתתקנין ממילא ע"י קדושת שבת ואסור לעורר אז שום עובדין דחול . גם אם תשוב משבת רגליך מרמז על עליית הקדושה בשבת מבחי' רגליה יורדת מות כמבואר בכתבים . היינו כי השקר אין לו רגלים . היינו התורות של השידין יהודאין הנמשכין מאלפין הנ"ל הן פורחין באויר ואין להם על מה שיסמוכו כמבואר בפנים וכמשארז"ל (קטין ס"ח עיי"ש) עליהם שאין להם כח ברגליהם . וע"כ ארז"ל הני ברכי דרבנן דשלהי מנייהו . כי רוצים לינק מרגלי הקדושה כמבואר בכתבים הנ"ל . אבל בשבת מאיר השם שקוצי"ת שהוא בחי' תולעת יעקב בחי' תתן אמת ליעקב שזה בחי' אם תשוב משבת ראשי תיבות אמת . ואז עולין הרגלין אל הקדושה ואין להנ"ל שום אחיזה בהם . וזה עשות חפצין ביום קדשי שימנע מחפצי עצמו שלפעמים יש בהם אחיזת אלו הנ"ל שמסיתין אותו לזה שהם בחי' ע"ז כנ"ל שזה בחי' ובשיקוציהם נפשם חפצה (ישעי' סו) אבל בשבת נופלין ונתבטלין ע"י שמאיר אז בחי' חסד דאברהם שזה בחי' כי חסד חפצתי ולא זבח ודעת אלקים מעולות (הושע ואו) היינו שעיקר תיקון העולות הוא ג"כ ע"י שממשיכין ע"ז בחי' חולע דקדושה שהוא בחי' חסד כנ"ל . שע"ז מתתקנין האלפין וממשיכין תורות כאלו שזוכין לדעת את השי"ת

על ידם . וזה ג"כ בחי' כי חפץ חסד הוא וזה בחי' עשות חפצין ביום קדשי שימנע מחפצי עצמו ויעסוק בחפצי שמים להמשיך תורת אמת הנמשכין מאלפין דקדושה שזה בחי' כי אם בתורת ה' הפצו וכו' . וזה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד . מכובד דייקא היפך בחי' החרפות ובושות הנמשכין מאלו הנ"ל . וזה ג"כ בחי' ענג שבת . כי אלו התורות הנפולות הנמשכין מאלפין הנ"ל הנפולין דרך השידין הנ"ל אעפ"י שבני אדם מתענגין בהם ג"כ כי כל דבריהם דרך משל ומליצה וטעמים נפלאים . אבל אין בהם תועלת כי אין בהם כח להדריך את האדם בדרך הטוב . כמבואר בפנים . וזה בחי' ותענוגות בני אדם שדה ושדות . ודרז"ל שידה ושידתין וכו' . ועיין זוהר בראשית י"ט ע"ב היינו כי יש בחי' ענג שנמשך מבחי' הקריפות והשידין הנ"ל . ועל זה צועק הנביא (ישעי' נז) על מי תתענגו על מי תרחיבו פה תאריכו לשון ופירש"י כשאתם מתעתעים ומלעיבים בנביאים היינו כי שע"י שמתענגים מהתורות הנ"ל ואח"כ כשרואין שאין בהם תועלת הם מלעיבים ומבזים ומחרפים את היראי ה' שתורתם תורת אמת בנבואה ורוה"ק . וזה הלא אתם ירדי פשע זרע שקר וכו' . היינו כי מחמת שהחידושים הנ"ל נמשכין דרך הקליפות שהם בחי' פשע ושקר שאין לו רגלים ומבישא לא הוה טבא . ע"כ אין בהם תועלת . ובחי' ענג זה מתהפך לנגע . כי הם נקראים נגעי בני אדם כידוע ומשם באים חרפות ובזיונות בחי' נגע וקרן ימצא (משלי ואו) מה שאין כן התורות של הת"ח אמתיים הנמשכין מאלפין שבקדושה הענג שמקבלין מחידושי תורה כאילו . הוא עונג אמתי ענג דקדושה שהוא ר"ת עדן נהר גן . כי ממשיכין תורתם ממקום גבוה ונורא בחי' עדן עין לא ראתה דרך האלפין שבקדושה עד שממשיכין אותם לגן סדרים דאורייתא ומלבישין אותם בלבושים כאילו עד שמורים בהם דרך ישרה לעבודת ה' שזה בחי' דרך עין החיים שבגן עדן . וחדושים כאילו הם בוודאי ענג אמתי . שזה בחי' (איוב כב) קח נא מפיו תורה ושים אמריו בלבבך (היינו בחי' התורות הקדושות הנ"ל) אם תשוב עד שדי תבנה תרחיק עולה מאהליך (היינו שאפילו אם כבר נלכד בהתורות הנפולות הנ"ל ישוב עכ"פ מעכשיו להתורות הקדושות שהם בחי' שדי שהוא השם הק' שמכניעין בו את השידין והקליפות כמבואר בזוה"ק . וזה בחי' היוד של שדי שמרמז על תיקון האלפין כמבואר בפנים . וע"כ כשישוב עד שדי תבנה היינו שיזכה לבנין בית דקדושה שהוא בחי' בין שמיא לארעא כמבואר בפנים . ולא עוד אלא שתרחיק עולה מאהליך . היינו שירחק ויבריל ויפריש את הסטרין אחרנין שלא יהיו להם אחיזה בהאלפין שבלאה שזה בחי' מאהליך כי אהל אותיות לאה כמובא בכתבים) ושית על עפר בצר וכו' (עיין רש"י ומפרשים) היינו שיזכה לבנות בתורה בנינים ומבצרים חזקים ויאסוף בהם אוצרות וסגולות מלכים מלאים עצות ודרכים נפלאים וישרים לעבודת ה' . ביראה ואהבה שהם בחי'

זהב וכסף כידוע . וזה שסיים כי אז על שדי תתענג שיזכה לענג אמתי ענג דקדושה שהוא בחי' שדי היפך מתענוגות בני האדם שנמשכין ממקום שנמשכין וכנ"ל . וזה בחי' שכן ארץ ורעה אמונה (בחי' השם הק' שקיצו"ת שהוא בחי' מלכות בחי' אמונה כנ"ל) והתענג על ה' וכו' . וזה ג"כ וענוים יירשו ארץ (בחי' ואנכי תולעת ולא איש שהוא בחי' ענוה כשארז"ל וענוה הוא בחי' לאה כמבואר בכתבים שזה בחי' עשתה ענוה עקב לסילוחא כידוע) והתענגו על רוב שלום . כי שם עיקר הענג כנ"ל . ונתבטלין כל מיני מדנים ומחלוקות וחרפות ובושות וזוכין לשלום . וזה בחי' ענג שבת כנ"ל . בבחי' אהבה בתענוגים . כי ע"י האהבה בחי' חסד של אברהם אוהבי מתקנין האלפין שהם בחי' התענוגים דקדושה כנ"ל . וזה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד . כי אז זוכין לכבד את יראי ה' שהם בחי' קדושים . כ"ש יראו את ה' קדושו . והם בבחי' שבת בחי' ירא שבת . וכ"ש זורחה לכם יראי שמי ודרז"ל אלו שומרי שבת ומחמת שבשבת נמשכין תיקונים הנ"ל . ע"כ מצוה לענג אותו ולכבדו כפשוטו ג"כ . וזה וכבדתו מעשות דרכיך ממצוא חפצך ודבר דבר בכדי שלא יעורר שום עובדין דחול ואפילו דיבור של חול שיש בהם ח"ו אחיזת אלו הנ"ל . אז תתענג על ה' והרכבתך וכו' שמרמו על גימל בחי' ערן נהר גן הנ"ל . וגם אז תתענג על ה' היינו שע"י שישמור שבת כפשוטו ויזהר בענג וכבוד שבת יזכה לקבל פנימית קדושת שבת שזה בחי' אז תתענג על ה' שיזכה לבחי' אמונה וענוה שנאמר בהם לשון ענג . וגם לבחי' חידושי תורה אמתיים שהם בחי' ענג ונמשכין בשרשן מבחי' עליונה וגבוה מאד שזה בחי' על ה' דא עתיקא כידוע . והרכבתך על במותי ארץ היינו שינצח את אויביו המבזים ומחרפים אותם שזה בחי' ויכחשו אויבך לך ואתה על במותימו חדרוך . וכמשדרז"ל שניצול משיעבוד מדכיות כי הם מקבלין ג"כ מאלו הנ"ל . והם נקראים במותי ארץ כי הם פורחים באויר בגובה הארץ . אבל הוא ירכוב עליהם וימשול בהם ע"י שיזכה לחידושי תורה אמתיים שהם שרש המלכות דקדושה . כ"ש בי מלכים ימלוכו . והאכלתיך נחלת יעקב אביך בחי' אל תיראי תולעת יעקב הנ"ל . והוא זכה לישא את לאה בקדושה גדולה ולהמתיק דיניה וכו' כמבואר בכתבים . וכו' מבואר שמירת שבת כנ"ל . וזכה לנחלה בלי מצרים . כי שרש האלפין הנ"ל הם ג"כ לפעמים בבחי' שלג ולפעמים בבחי' צמר כמבואר בכתבים . ועיין בליקושי תורה דהארז"ל על פסוק אם יאדימו כחולע כצמר יהיו ולפעמים פוגמין כל כך עד שארזו הנ"ל יונקין מאלפין הנפולין עד שנעשה מאותיות צמר מצר ח"ו . אבל יעקב אבינו שהוא בחי' תולעת יעקב זכה לבשר כל הקליפות ושלא ליתן להם שום אחיזה עד שזכה לנחלה בלי מצרים . וזה שסיים כי פי ה' דבר . כי דרז"ל ע"פ אל תיראי תולעת יעקב מה תולעת אין כחו אלא בפה אף ישראל אין בהם אלא

ן

בפה כי ע"י הדיבור דקדושה שיש להם מכלין ומנצחין את כל האויבים שלהם ומבטלין כל הכפירות ע"י דיבורי אמונה התרוי' בפה של אדם . כ"ש אודיע אמונתך בפי וכמבואר במ"א וזוכין לברך ולהעלות גם השוב שבאלפין הנפולין שזה בחי' אם תוציא יקר מזולל כפי תהיה . וגם כי זוכה לבחי' תורת חסד שהוא בחי' חסד דאברהם ומבואר בזוה"ק טוב טוביה כדול כגויה חסד דאתפשט לבר . היינו שמלמד תורתו לאחרים ומקרבם לעבודת ה' שזה בחי' ותורת חסד על לשונה כשדרז"ל . ואז הוא בוודאי בבחי' אם תוציא יקר מזולל כפי תהיה . היינו שזוכה לבחי' ותגזור אומר ויקם לך כשדרז"ל . וזה שנשמך פסוק ותגזור אומר ויקם לך לפסוק כי אז על שדי תתענג וכו' היינו כנ"ל : **סימן כט** (החי גברא) מבואר בזוה"ק בראשית דף ל"ב . והוא דבור חקרי שבת וכו' וזדף סמך מבואר שם טוב דא לדיק וכו' ר' ילחקה אמר דא שבחא דשבת וכו' וע"כ שבת הוא בחי' דיבור שיש בו טוב . שע"י הדיבור נשמע ונתקבל . כי שבת הוא בחי' הנפש של כלל הצריחה . בחי' זכיוס השביעי שבת וינפש . ונפש הוא הדיבור ועיקר הטוב שבנפש שהוא בחי' הדיבור . הוא ע"י סגוקחין הדיבור מהדעת שזה בחי' קדושת שבת שהוא בחי' דעת . כ"ש לדעת כי חגי ה' נקדשכם . וכמבואר לעיל כ"פ . ולהקיס ולרומס את הדעת הוא ע"י שבת הלדיקים . והשי"ת הוא לדיקו של עולם וכו' כמבואר בפנים . וזה בחי' טוב דא שבחא דשבת . כ"ש מזמור שיר ליום השבת טוב וכו' . כי שבת הוא בחי' ברית בחי' לדיק כמבואר בזוה"ק כ"פ . וכן זדף סמך הנ"ל מסיים שם ר' הייא אמר כלל חד וכלהו חדא חמרו וכו' וע"כ המזמור שיר (שהוא) ליום השבת . הוא בעלמנו בחי' שבת הלדיקים . ויום השביעי בעלמנו מנצח ואומר מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' שהוא בחי' לדיקו של עולם כנ"ל . וע"כ מאריך במזמור זה בשבת הלדיק ג"כ כ"ש לדיק כתמר יפרא וכו' וגם מה שמאריך שם במפלת הרשעים הוא ג"כ מחמת שע"י מעשיהם גורמין ח"ו בחי' פגם הדעת . כי הדמים מתיזין להמוח וכמבואר בפנים וע"כ מפלתם הוא בחי' תיקון הדעת . וגם בכדי שלא להרהר ח"ו אחר מעשה השי"ת ע"י הללחת הרשעים . כי השי"ת הוא לדיקו של עולם . כ"ש אל חמונה ואין עול לדיק וישר הוא . וכתב כי לא חלדיק רשע . והללחת הרשעים הוא בשביל מפלתם . כ"ש בפרוה רשעים וכו' להשמדם עדי עד וכו' . לדיק כתמר יפרא וכו' . וזה שסיים להגיד כי ישר ה' לורי ולא עולתה בו היינו בחי' אל חמונה ואין עול לדיק וישר הוא הנ"ל שזה בחי' שבת לדיקו של עולם שע"י מעוררין ומרימין את הדעת שהוא בחי' קדושת שבת כנ"ל וע"כ חומרים מזמור זה בכניסת שבת קודש : ותיקון הדיבור שהוא בחי' קדושת שבת מלכתא בחי' מלכות פה הוא בחי' בנדים לבנים כמבואר בפנים . וע"כ מלוה ללבוש בשבת בנדים לבנים כמבואר בכתבי הארז"ל . וזה בחי' כבוד שבת כבדו בכסות נקי' כי ר"י קארי למהמיה מכבדותא וכמבואר בפנים . ואז נכנעת השפחה בישא שהוא בחי' מלכות

מלכות דסע"א. וכמבואר בזוה"ק עקב דף רע"ב שהשכינה
 מטרת א"ע כזיכור (שזה בחי' הרחילה והטבילה לכבוד
 שבת כידוע). ונעשה יחוד קוב"ה בשלימות. שזה בחי'
 וטהר לבינו לעבדך באמת ומבואר בכונות וטהר לבינו
 (שתהיה טהורה הנוקבא הנקראת לב בסוד לא יבא בך
 ערל ועמא רק תהי' טהורה) לעבדך באמת (להזדווג
 בחפזת) והנחילינו ה' אלקינו וכו' שבת קדשך וכו'
 היינו כנ"ל. כי ארז"ל השומר שבת וכו' מוחלין לו על
 כל עוונותיו. ועי"ז מטרהין השכינה כזיכור מהומים
 שגורמין לה ע"י העוונות. וזה שכתוב (יחזקאל כג) כי
 נאפו ודם זידיהם וכו' עוד זאת עשו לי עמאלו את מקדשי
 וכו' ואת שבתותי חללו. היינו כנ"ל. אבל ע"י שמירת
 שבת מטרהין כזיכור את השכינה כנ"ל. כי שבת הוא
 בחי' ברית בחי' שדי כידוע וכמבואר במ"א ובזוה"ק
 והוא שדי וזורק ויורה תיקונים לכל מה שלריכס לתקן
 בבחי' והי' שדי בלריך וכו' כמבואר בפנים. והוא בחי'
 תיקון הכללי. כי שקולה שבת ככל התורה והשומר שבת
 וכו' מוחלין לו על הכל כנ"ל כי שבת הוא בחי' המוח
 שממנו נמשך לבטונית ותיקונים לכל הפגמים. וכמבואר
 בזוה"ק כי זכור את יום השבת הוא כנגד מוחא ובכחבי
 הארז"ל מבואר כי אותיות ראש הם סמוכים לאותיות
 שבת וכו' וראש הוא המוח נשש משכן הנשמה שהוא
 בחי' קדושת שבת שהוא עולם הנשמות כנ"ל כ"פ. גם
 שבת הוא עיקר התקרבות ישראל לאביהם שבשמים בבחי'
 זיני וזין בני ישראל אות היא לעולם וכו'. וכ"ס כי
 אות היא זיני וזיניכם לדורתכם לדעת כי אני ה' מקדשכם
 גם ע"י שבת זוכין לפרנסה בלי טורח שזה בחי' ברכו
 בזמן (שירד בערב שבת גם לאורך שבת) וקדשו בזמן
 שלא ירד בשבת בכדי שלא יהיה להם אפילו מקלט טורח
 של הלקיטה כ"ס היום לא תמלאוהו בשדה וכו' שבו איש
 תחתיו אל ילא איש ממקומו וכו' וזה בחי' איסור מלאכה
 בשבת וכל השפע והפרנסה ננושכת רק משבת כמבואר
 בזוה"ק וכמובא במאמר תלת נפקין סימן כ"ח. וארז"ל
 עשירים שחפץ לארץ זוכין על שמכבדין את השבת:

וע"כ בשבת מסוגל ביותר לעסוק בסודות התורה כמובא
 כי זה בחי' ביומוי דר"ש הוה אמר חד לחבריה
 פתח פיך ויאירו דבריך (שפירושו לדבר בסתרי תורה
 כידוע). כי רשכ"י היה קשת הברית וכו' כמבואר בפנים
 וכל זה כלול בקדושת שבת. וע"כ קראו החברייא לרשב"י
 שבת כמבואר בזוה"ק. וע"כ מלוא להקהיל קהלות בשבת
 ולדרוש ברבים. ודוד המלך אמר על זה בשרתי לך
 צקהל רב הנה שפתי לא אכלא כשדרז"ל כי אז הדיבור
 מותר בבחי' פתח פיך כנ"ל וזה בחי' ודבר דבר הנאמר
 בשבת וזה בחי' הזמירות שגורבין בשבת בבחי' למען
 יזמרך כבוד ולא ידום המבואר בפנים:

וע"י שמירת שבת מקימין כזיכור את השכינה מנפילתה
 כי עיקר נפילתה כזיכור הוא ע"י חילול שבת
 ח"ו. כמו שארז"ל אלמלא שמרו ישראל שבת ראשונה לא
 היה שום עכו"ם ולשון שולטין בהם. ואמרו עוד לא
 חרבה ירושלים אלא על שחללו בה את השבת וזה בחי'
 כנפול עמה ביד לר' וכו' ראוה לריס שחקו על משבתיה

וע"כ עיקר התקומה מנפילתה תלוי ג"כ בשמירת שבת
 כמו שארז"ל אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין
 וזה בחי' חקים את סוכת דוד. בחי' הפורס סוכת שלום
 שאימריין בשבת וכ"ס (ירמי' י"ז) והיה אם שמוע תשמעון
 אלי וכו' ולקדש את יום השבת וכו' וזבחו בשערי העיר
 הזאת מלכים ושרים יושבים על כסא דוד וכו'. וע"כ
 מלוא בשבת לקדש על היין כי אז היין בבחי' זכה נעשה
 ראש בחי' מוחין שהם בחי' קודש כידוע וזה בחי' העין
 תיבין שבקידוש בחי' נכנס יין ילא סוד שנימטריא שלו
 שבעים. כי אז הדיבור מותר כנ"ל וזה בחי' סוד ה'
 ליראיו אלו שומרי שבת בחי' ירא שבת וכנ"ל. וזה
 ובריתו להודיעם. כי שבת הוא בחי' ברית כנ"ל והוא
 בחי' סוד ג"כ רק של ישראל נחגלה הסוד כשארז"ל
 ששבת ניתן בלינעא ומתן שכרה לא עבדא לאגלויי.
 וע"כ מבואר בש"ע שלא לקדש בעת שליטת מאדים היינו
 בכדי שלא יהיה היין בבחי' כי יתאדם שאחריתו דס ח"ו
 שזה בחי' שליטת מאדים ושרו של אדום שיוקין מבחי'
 התגברות הדמים ח"ו. שזה בחי' מרוע אדום ללבושך.
 (המבואר בפנים וזה שסיים) ובגדיך כדורך בגת ותרגמו
 כחמר במעלר. ויין דקדושה הוא ממתיק את הארמימות
 ומהפכו ללבונית בבחי' דם נעכר ונעשה חלב שזה בחי'
 בגדים נקיים ולבנים. וזה בחי' חכלילי עינים מיין ולבן
 שינים מחלב. כבס זיין לבושו וכו'. וזה בחי' זכרו כזין
 לבנון (הושע י"ד) היינו זיין דקדושה שממתיק בחי'
 הארמימות ומהפכו ללבן ע"י שממשיך לבטונית מן המוח
 שנתעורר ונתתקן ע"י היין דקדושה שזה בחי' ונוזלים מן
 לבנין מן לבונא דמוחא. שעי"ז נמשך בחי' אס יהי'
 חטאיכס כשנים כשלג ילבינו וכו' וכמבואר בפנים. וזה
 בחי' היעוזב מלור שדי שלג לבנון (ירמי' י"ח) כי ע"י
 בחי' ברית בחי' שבת שהוא בחי' שדי עי"ז נתעוררין
 המוחין ונמשך לבטונית שזה בחי' שלג לבנון כנ"ל. וזה
 זכרו כזין לבנון. וזכרו דייקא בחי' זכור את יום השבת
 שהוא כנגד מוחא כנ"ל וכמבואר בתיקון כ"ד דף ס"ט
 גם זכור מרמו על תיקון הברית כמו שדרשו בזוה"ק על
 יראה כל זכורך וכו'. וזהו שדרשו רז"ל זכור את יום
 השבת זכרהו על היין כי אז נתתקן היין כנ"ל. וע"כ
 לריכין ליתן עיניו בכוס כי היין נתתקן ע"י שמסתכל
 בו הלדיק האמתי בעיניו כמבואר בפנים. וע"י שמירת
 שבת כל ישראל הם בבחי' לדיקים מאחר שממחלין להם
 כל עוונותיהם כנ"ל (ועיין בתיקונים דף כ"ד) ושבת
 בעלמו הוא בחי' תלת גוונין דעינא ונת עין. וע"כ
 מלוא להסתכל על היין שבכוס להמתיקו ע"י קדושת
 העינים של שבת גם שבת הוא בחי' תיקון הכללי של
 המשא ומתן שהוא ע"י לדיקה. כי שבת הוא בחי' ביטול
 תאוות ממון. וע"י שזובתין בשבת מכל מיני מלאכה
 ואפילו ממשא ומתן ולא עוד אלא שמפזרין מעות על
 הולאות שבת והמעות הזה הוא בחי' לדיקה ממש בחי'
 לוו עלי בחי' מלוא ה' חונן דל וכמבואר בזוה"ק ובתיקונים
 עי"ז נתתקן כל ממונו ומשאו ומתנו שיהיה בבחי' משא
 ומתן באמונה ובבחי' תיקון המוחין וכמבואר בפנים.
 וזה בחי' משא ומתן. היינו שנתתקן בחי' הדמים של

הכבוד המתגברים ע"י העוונות על המוח והראש שזה
 בחי' משה. בחי' כי עוונותי עברו ראשי כמשה כבוד
 יכבדו ממני ונמתקין ע"י הלדקה שהוא בחי' מתן כ"ס
 מתן אדם ירחיב לו וכמבואר בפנים זה התיקון בעלמו
 נעשה בשלימות ע"י קדושת שבת וענג שבת כנ"ל. כי
 בשבת נכנע הכבוד לפני המוח כמבואר לקמן בפנים סימן
 כ"ז במאמר שאלו את ריב"ק (ועיין בתיקון כ"ד דף
 ס"ט) ועל הולאות ענג שבת נאמר ג"כ מתן אדם ירחיב
 לו כשארז"ל כל המוסיף מוסיפין לו כי הוא בבחי' לדקה
 ממש כנ"ל. וע"כ מלוה להרבות בלדקה כפשוטו ג"כ
 וליתן לעניים על הולאות שבת בכדי להמשיך כל התיקונים
 הנ"ל בשלימות ולזכות לקבל קדושת שבת בשלימות בבחי'
 מתן אדם ירחיב לו ולפני גדולים ינחנו כי אין לך דבר
 גדול מזה שיזכה לקבל קדושת שבת בשלימות כמו שארז"ל
 (שבת דף ק"ט) שאמרו לו לרבה בר רב הונא מי
 עדיפת לן מינה כי שבת בעלמה הוא בחי' גדול שבגדולים
 ולריכין לפזר ממון הרבה לכבודו ולהרבות בלדקה בכדי
 לזכות לקבל קדושתו ולהריק ממנו עי"ז המשה כבוד של
 התגברות הדמים הנ"ל שזה ג"כ בחי' וחשי"ך בלדקה
 פרוק. וזה שאמר הנביא (ירמ' י"ז) והיה אם שמוע
 תשמעון אלי נאום ה' לבלתי הביא משה בשערי העיר
 הזאת ביום השבת ולקדש את יום השבת לבלתי עשות
 בו כל מלאכה וכו' לבלתי הביא משה דייקא שלא לגרום
 ח"ו ע"י חילול שבת בחי' התגברות הדמים שהם בחי'
 משה כבוד הנ"ל. וזה שסיים ואם לא תשמעו אלי לקדש
 את יום השבת ולבלתי שאת משה וכו' (שאת משה דייקא
 כנ"ל) והלתי אם בשעריה וכו' כי המשה הנ"ל הוא
 מבחי' התגברות הדמים שבכבוד שעל זה נאמר לא תבערו
 אש וכו' ביום השבת כמבואר בתיקון כ"ד הנ"ל. ע"כ
 והלתי אם בשעריה ח"ו וכשארז"ל אין הדליקה מלויה
 אלא במקום שיש חילול שבת. וזה שכתוב גם (נחמיה
 י"ג) איך שהוכיח אותם על שעושים משה ומתן וקונים
 מהגורים בשבת. ומסיים ומנערי העמדת על השערים
 לא יבא משה ביום השבת משה דייקא כנ"ל ועיין בזוהר
 חדש פרשה ויטב. וזה אם תשוב משבת רגלך עשות חפליך
 ביום קדשי (שימנע לעשות שום מלאכה ומשה ומתן ביום
 השבת) ולא עוד אלא וקראת לשבת ענג וכו' שיפור
 מעותיו לענג את השבת ולכבדו בצנדים נקיים ולבנים
 כנ"ל. וזה וכבודו מעשות דרכיך ממלאה חפליך ודבר
 דבר שלא ידבר מחפלי עלמו. רק יהיה הדיבור דיבור
 של שבת שהוא בחי' דיבור הנלקח מהדעת כנ"ל והדעת
 הוא בחי' חפץ כ"ס ודעת דרכי יחפלו וכתוב כי אין
 חפץ בכסילים וכתוב בקש קהלת למלוא דברי חפץ ודרז"ל
 (ר"ה כ"ח) בקש קהלת להיות כמשה שהוא בחי' הדעת
 כידוע וע"כ היה דבריו בשלימות בבחי' אלה הדברים
 אשר דבר משה. וזה מזמור שיר ליום השבת ר"ת למשה
 כמובא. כי הם בחי' אחת. גם הלדיקים נקראים ארץ
 חפץ. וכתוב ואדירי כל חפלי צם. וע"כ הדיבור של שבת
 הלדיקים הוא ג"כ בחי' דברי חפץ שזה בחי' ממלאה
 חפליך ודבר דבר. גם תיקון הברית הוא בחי' חפץ כ"ס
 ונחרו באשר חפלי ומחזיקים צבריתי. גם לדקה היא

בחי' חפץ כ"ס (חיוב ל"א) אם אמנע מחפץ דלים וכו'
 וכתוב כי חסד חפלי וכו'. ויש לפרש ג"כ. אם תשוב
 משבת רגלך הוא בחי' תיקון הברית הכלול בקדושת שבת
 שזה בחי' רגלין כ"ס (שמואל ב' י"א) רד לביתך ורחץ
 רגלך. ועוד כיוצא בזה. וע"כ עיקר קדושת הזיווג הוא
 בשבת כידוע עשות חפליך ביום קדשי הוא בחי' תיקון
 הכללי של המשה ימתן שנעשה ע"י לדקה וכלול ג"כ
 בקדושת שבת וזה בחי' עשות חפליך כי עיקר עשיית
 חפלי של האדם הוא במשה ומתן. וקראת לשבת ענג
 לקדוש ה' מכובד זה בחי' תיקון הדיבור ע"י שבת
 הלדיקים שזה בחי' וקראת והקריאה הוא בדיבור. וזה
 ולקדוש ה' מכובד בחי' שבת הלדיקים. גם הדעת שממנו
 נלקח הדיבור כנ"ל הוא עיקר הענג כנ"ל כ"ס : וזה
 בחי' על מי תתענגו על מי תרחיבו פה תאריכו לשון
 וכו'. (ישעי' כ"ז) כי יש גם ענג דסע"א שמתענגין גם
 ממה שדוברין על הלדיק עתק היפך הענג דקדושה הנ"ל
 כי זה לעומת זה וע"כ הוכיח אותם שם מאד על פגם
 הברית וכו' כי תלויים זה בזה כנ"ל וזה וכבודו וכו'.
 כי כל זה הוא בחי' תיקון המלכות שהוא בחי' מלך
 הכבוד. וזה מעשות דרכיך כי כל הבחינות הנ"ל הם
 בחי' תיקון הכללי שהוא בחי' דרך הגשר בשמים. כי
 הוא משהר את השמים כמבואר בפנים. ממלאה חפליך
 וכו' כנ"ל אז תתענג על ה' שיזכה להמשיך לבנויות בבחי'
 ונוזלים מן לבנון. ולבנון הוא בחי' עדין עילאה כמבואר
 בזוהר (ויקרא דף ע"ז) על פסוק כארז בלבנון ישגא
 ועדין העליון הוא בבחי' על ה' כידוע וזה ג"כ בחי'
 עתיק כמו שדרשו על זה בזוה"ק. כי הלבנון הנ"ל הוא
 בחי' עתיק. (וזה שתירגם כיון לבנון כחמר עתיק וכו')
 כי הצנדים לבנים הם בבחי' ולמכסה עתיק כמבואר
 בפנים. ורז"ל דרשו על זה שהם דברים שכיסה עתיק
 יומין וכו' (פסחים קי"ט) וזה ועתיק יומין יתיבלבושיה
 כתלג חוור (דניאל זיין) בחי' צנדים לבנים הנ"ל שהם
 בחי' שלג לבנון כנ"ל. וע"כ כל הבחינות והתיקונים הנ"ל
 נאמר בהם לשון עתיק. אלא דיבור נאמר (ד"ה א' ד')
 והדברים עתיקים ודרז"ל (בבא בתרא ל"א ע"ב) דברים
 הללו עתיק יומי"א אמרם. תיקון העשירות והמשה ומתן
 ע"י לדקה נאמה (משלי חית) הון עתק ולדקה. תיקון
 הצנדים לבנים ע"י תיקון הברית כנ"ל הוא בחי' ולמכסה
 עתיק כנ"ל והרכבתיך על במותי ארץ ודרז"ל שניטול
 משיעבוד מלכויות כי נכנעת השפחה בישראל מלכות דסע"א
 ע"י תיקון המלכות דקדושה בכל הבחינות הנ"ל. וזה
 בחי' ג' עליות של המלכות. תיקון הברית כפשוטו הוא
 בחי' רגלין בחי' נה"י תיקון המשה ומתן הוא בחי' חג"ת
 שהם כלי המעשה בחי' עשות חפליך כנ"ל. תיקון הדיבור
 ע"י שבת הלדיקים עי"ז לוקחין הדיבור מהדעת כנ"ל
 הוא בחי' חב"ד. וגימל עליות אלו הם בחי' חקל תפוחין
 קדישין כנ"ל כ"פ. ותיקון המלכות הוא בחי' גן כידוע
 והאכלתיך נחלת יעקב אביך הוא בחי' נהר היוצא מעדין
 להשקות את הגן והוא בבחי' זעיר אנופין כמבואר בזוה"ק
 זה בחי' דרך הגשר בשמים ויעקב נקרא יושב אוהלים
 על שם זה כמבואר בפנים. כי יעקב הוא בחי' תפארת

בחי' זעיר אנפין והוא זכה לתיקון הכללי בשלימות בכל
 הבחינות עד שזכה להמשיך לבנונית בחי' יחשוף הלצן עד
 שתיקן בחי' המלכות בשלימות. וע"כ זכה לנחלה בלי
 מנרים כי נתהפך אללו מבחי' מנר לבחי' למר. בבחי'
 אם יאדימו כחולע כלמר יהיו המבואר בסוף המאמר
 כי הוא זכה לשמירת שבת בשלימות שכלול מכל בחי'
 תיקונים הנ"ל. וזכה לכל התיקונים הנ"ל בפרטיות ג"כ
 כי הוא זכה לבחי' דיבור בדיעה כמבואר לקמן בפנים
 סימן ע"ד במאמר רומה על וכו'. ודיבור בדיעה הוא
 ע"י שבה הלדיקים. וזה בחי' כל אלה שבטי ישראל שנים
 עשר (וכולם היו לדיקים כשפירש"י בפרשה וישלח על
 פסוק ויהיו בני יעקב שנים עשר) וזאת אשר דבר להם
 חזיהם ויברך וכו' שזה בחי' שבה הלדיקים שעי"ז בעלמו
 נשלם הדיבור ונתקיימים ברכותיו. כי עיקר הברכות
 תלוי ג"כ בשלימות הדיבור בבחי' ותגזור אומר ויקס לך
 וכתיב ויברך אתכם כאשר דבר לכם וכמבואר במ"ה .
 תיקון הברית בשלימות זה בחי' ראשית אוני הנאמר
 ביעקב וכמבואר בפנים. תיקון המשא ומתן והעשירות
 ע"י לדיקה זה בחי' וכל אשר תתן לי עשר העשרנו לך
 הנאמר אלל יעקב וכן וירב בלבן וכו' כי מששת את כל
 כלי מנה ננחת מכל כלי ביתך וכו' כי עשה מלאכתו
 וכל משאו ומתנו באמונה ונזהר שלא ליגע בממון של
 אחרים ח"ו. וזה בחי' כי הנני חלקים וכי יש לי כל .
 בחי' ההיפך מתאוות ממון שכל מה שיש לו יותר חסר
 לו ביותר וחומד יותר אבל יעקב אמר וכי יש לי כל
 ואינו חסר לי כלום. וע"כ זכה לנחלה בלי מנרים. כי
 תיקון הכללי של כל הבחינות הנ"ל הוא בחי' שדי בחי'
 שבת כנ"ל. וזה בחי' ענג שבת בחי' כי אז על שדי
 תתענג (חיוב כ"ב) כי כל הבחינות אללו הם בחי' ענג
 ברית הוא בחי' ענג כידוע דיבור בדיעה הוא בחי' ענג
 כנ"ל עשירות וממון הם בחי' ענג להאדם ורוב העשירים
 הם מעונגים בחי' הרך בך והענוג מאד וכו' הרכה
 והענוגה שדרז"ל על מרתא בת ביסות וכשזוכין לכל
 הדברים הנ"ל בקדושה ע"י בחי' תיקון הכללי שבהם
 הם צוודתי ענג גדול דקדושה בחי' ענג שבת וכן תיקון
 המלכות שהוא בחי' כבוד הוא בחי' ענג כ"ש והתענגתם
 מזיו כבודה (ישעי' ס"ו) ותיקון הכללי הוא בחי' שדי
 בחי' והיה שדי בלריך שזורק ויורה תיקונים גם לכל
 מקומות הלרים כמבואר בפנים. וזה בחי' נחלה בלי
 מנרים וזה בחי' (חיוב כ"ז) כי מנה תקות חנף כי יבלע
 (היינו אם יגזול שזה בחי' פנס המשא ומתן) וכו'
 הלעקתו ישמע אל כי תבא עליו לרה. אם על שדי יתענג
 וכו'. כי ע"י שפוגם בזה אינו זוכה שיהיה דיבורו נשמע
 ונתקבל כי פגם במלכות שמזה באים כל הלרות ר"ל .
 ע"י שליטת העת רעה שפחה בישא ר"ל. וגם אינו זוכה
 לענג דקדושה שזה בחי' אם על שדי יתענג. כי ביעול
 תאוות ממון הוא ע"י בחי' שדי כמבואר בפנים במאמר
 לוי' לדיק סימן כ"ג . וזה בחי' והי' שדי בלריך וכסף
 תועפות לך בחי' תיקון הממון ועשירות דקדושה בבחי'
 ביעול תאוות ממון ע"י לדיקה שזה בחי' וכסף תועפות
 לך שמדמו על לדיקה כמבואר במאמר מריקים שקיהם

סימן י"ז . ורז"ל דרשו וכסף תועפות שכולין לו פרנסתו
 שזה בחי' שפע כפולה שהוא בחי' תיקון תאוות ממון
 כמבואר בליקות"י סימן מ"ס. וזה שסיים כי אז על
 שדי תתענג וכו' תעתיר אליו וישמעך (שתפלתו נשמעת
 ומקובלת) ונדרך תשלם זה בחי' אשר נדרת בפך זו
 לדיקה המבואר בפנים בחי' שלימות הדיבור ע"י לדיקה
 וזה שסיים ותגזר אומר ויקס לך וכו' שזה עיקר בחי'
 שלימות הדיבור כנ"ל. וזה ועל דרכיך נגה אור כי פנס
 הברית שהוא בחי' פנס הכללי שכלל בחינה הוא בחי'
 פנס הדרך. בחי' כי השחית כל אשר את דרכו. וזה בחי'
 דרך רשעים כאפלה וכמבואר במ"ה. אבל תיקון הברית
 הוא בבחי' ועל דרכיך נגה אור וזה וכבדתו מעשות
 דרכיך כנ"ל כי כל בחי' אללו הם בחי' דרך. ברית הוא
 בחי' דרך כנ"ל וכמובא במ"ה. לדיקה הוא בחי' דרך
 כ"ש בדרך לדיקה תמלא (משלי ט"ז) וזה בחי' תיקון
 המשא ומתן שהוא בחי' דרך כ"ש שמח זבולן בלאחד .
 תיקון הדיבור ע"י שבה הלדיקים זה בחי' דרך כ"ש כי
 יודע ה' דרך לדיקים וכתיב (שופטים ה') והולכי על
 דרך שיחו וכו' שם יתנו לדיקות ה' וכו' (עריש"י ומפרשים)
 בחי' שבחי הקב"ה בעלמו שהוא לדיקו של עולם. וזה
 וכבדתו כי כל בחי' אללו הם בחי' כבוד. ברית הוא בחי'
 כבוד כמבואר במאמר תפלה לחבקוק סימן י"ט. בפרט
 כי הוא בחי' בגדים לבנים שהן בחי' כבוד כמבואר בפנים
 ממון הוא בחי' כבוד כ"ש והעושר והכבוד מלפניך וכמוהו
 רבים וכתיב ומאשר לאבינו עשה את כל הכבוד הזה
 וכמבואר במ"ה. לדיקה היא בחי' כבוד כ"ש כבד את ה'
 מהוגך וכתיב רודף לדיקה וחסד ימלא חיים לדיקה וכבוד
 (משלי כ"ה) תיקון הדיבור הוא בחי' כבוד בחי' למען
 יזמרך כבוד ולא ידום כי עיקר הכבוד הוא בהדיבור
 כמבואר לקמן בפנים סימן קל"ד. וזה בחי' מלך הכבוד
 בחי' מלכות פה כמבואר בפנים וזה שסיים אז תתענג
 על ה' וכו' כנ"ל כי פי ה' דבר. כי כל הבחינות הנ"ל
 הם בחי' תיקון הדיבור שהוא בחי' מלכות פה שבו
 התחלת מאמר זה וסופו כמבואר בפנים. גם תיקון
 הכללי שהוא בחי' תיקון הברית שכלל הבחינות הנ"ל
 הוא ג"כ בחי' פי ה' כמבואר בזוהר שמות דף קן ברית
 קיימא פה ה' הוא וכו'. ועיין תיקון י"ח דף ל"ב פה
 חתקריאת מסערא לדיק וכו' בחי' תיקון הדיבור ע"י
 שבה הלדיקים. וכן לדיקה הוא בחי' פה בחי' בפך זו
 לדיקה כמבואר בפנים וכמבואר במאמר אשרי העם סימן
 י"ג שזה בחי' כי פי ה' דבר וזה בחי' חני ה' מדבר בלדיקה
 (ישעי' ס"ג) ועיין בתיקון כ"ה דף כ"ח שכינתא חתקריאת
 לדיקה וכו' ובגלותא חיה עניה וכו' ובאן אתר חיהו
 עני וחיהו עניה בלדיק דחיהו ברית וכו' וכל מאן דעביד
 לדיקה במסכנא גרים ההוא נהר דיתמשך מעדן דחיהו
 חיימא עילאה להסקות את הגן דחיהו דלת דלה מסכנא
 ועני חיהו יום השבת ומאן דמקיים ביה ענג שבת גרים
 לאשקאה ההוא דלת וההוא עני חתמלי ואתקרי נהר וכו'
 מבואר לעניינינו :

סימן למד מישראל דסכינא . סבואר בזוה"ה יתרו דף
 צ"ב . יום שבת רזא דכר מהימנותא
 דתליא

דתליא מרישא עד סופא דכל דרגין שבת אידי כולא תלת דרגין אינון . שבת עילאה שבת דיומא שבת דליליא וכולהו חד ואיקרי כלא שבת וכו'. ואלין אינון כללא ורזא דכל אורייתא תורה נביאים וכתובים וכו'. וכן ארז"ל בכמה מקומות שקולה שבת ככל התורה והמצוות . והנה כל התורה ומצוות הם בחי' שיעורים ונבוכים לחכמתו ית' שעיי"ז זוכין להשגות אלקות כמבואר בפנים . ובקדושת שבת כלולים כל בחי' הצמצומים והשיעורים ונבוכים שזוכין עלידם להשיג אלקותו ית' שזה בחי' את שבתותי תשמרו וכו' לדעת כי אני ה' מקדשכם . וארז"ל מתן שכרה לא עבדא לאגלווי . היינו השכל העליון של השגות אלקות שמלובש בקדושת שבת זה לא עבדא לאגלווי כי הוא בבחי' עין לא ראתה וכו' ואי אפשר לדבר מזה כלל והוא רק בבחי' נודע בשערים בעלה לכל חד כפום מה דמשער בלביה ואפילו מלכא לפומא לא אנלייא וכמבואר מזה קצת במ"א . וזה בחי' שבת שין בת כמבואר בזה"ק היינו ענפי השכל העליון שהם בחי' שין כידוע מקושרין ומאירין אז בהארה גדולה בבחי' בת שהוא בחי' מלכות בחי' חכמה תתאה כמבואר בפנים . וזה בחי' כי כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וכו' ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם טוב מבנים ובנות וכו' היינו כי בנים ובנות הם בחי' השכליות העליונים שהם בחי' בנים והשכליות התחתונים שהם בחי' בנות כמבואר בפנים שזה בחי' בת תחלה סימן יפה לבנים . אבל עיי' שמירת שבת זוכין לקבל עוד שכריים נבוכים ועליונים ביותר ומלובשים בלבושים וצמצומים קדושים נפלאים ביותר עד שהם טובים מבנים ובנות הנ"ל . וזה שנאמר בענין שמירת שבת אתה ובנך ובחך וכו' בחי' בנים ובנות הנ"ל . ויש לומר כי זה בחי' יד ושם טוב יד מרמו על השכל עליון של בחי' השגות אלקות שזה בחי' ה' אחד בחי' רשות היחיד גבוה יוד ורחבו דלת וכמובן בתיקונים . ושם טוב רמו על השכל תחתון שהוא בחי' מלכות בחי' ושמו אחד וכמבואר במאמר אנכי סימן דלת . ועיין במאמר היכר הקודש סימן נ"ט ועיין בכוננות שבת בענין מזמור לרוד שאומרים בכניסת שבת וצריכין לכוון להעלות העולמות וכו' ובהבו לה' הראשון יכוון להוריד שפע אור מתליסר תיקוני דרישא דאריך אנפין דעשיה לדעת דעשיה ועיי"ז יעלה הדעת דעשיה ביסוד דיצירה וכו' ובהבו לה' כבוד ועוז יכוון להמשיך מאריך אנפין דיצירה מתליסר תיקוני רישא דיליה לבינה דיצירה ומבינה לגבורה ומגבורה להוד דיצירה ומהוד דיצירה לבינה דעשיה ויעלה בינה דעשיה להוד דיצירה וכו' . ובהבו לה' כבוד שמו יכוון להמשיך הארה מאריך אנפין דבריאה מתליסר תיקוני רישא דיליה עד נצח דבריאה ומשם לנצח דיצירה ומשם לחכמה דעשיה ויעלה חכמה דעשיה לנצח דיצירה וכו' ועיי"ש עוד נפלאות . וכן בכוננות גימל פעמים בואי כרה ובכוננות מזמור שיר ליום השבת ותבין שם לעניינינו איך שכל זה מרמז בדברי רבינו ז"ל כאן במה שאמר השגות

אלקות אי אפשר להשיג כי אם עיי' צמצומים רבים מעילה לעלול משכל עליון לשכל תחתון וכו' כמבואר בפנים וכל זה כלול בקדושת שבת שאז מאירין שכליים עליונים ונפלאים מאד בלבושים וצמצומים נפלאים מאד כמובן למעיין בזה"ק ובכוננות האריך ל (ואין עניינינו מה בפונטרס הזה להאריך בעניינים כארו אשר שגבו ונפלאים מדעתינו ואין לנו עסק בנסתרות) וזה שאומרים במזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולומר לשמך עליון כי אז מאירין בחי' יד ושם הנ"ל בהארה עליונה ונפלאה מאד . (ועיין בכוננות ה' מלך גאות לבש שהתפארת מתלבש באדרת שער סוד תיו יוד נימין דאריך אנפין כי אז הז"א יורש מקום אבא ולכן כתיב ושמרתם את השבת כי קודש הוא קודש גימטריא תיו יוד נימין הנ"ל וכו' ואסשר שזה שייך ג"כ לסוד השערות המבואר בפנים וצריך ביאור ואין כאן מקומו כנ"ל) . והנה שבת סתם הוא בחי' מלכות כידוע ומבואר בזה"ק וזה בחי' חכמה תתאה שמשגיגין על ידה השגות אלקות ואי אפשר לזכות כזה כי אם עיי' שונא בצע וכו' שזה בחי' מה שבימי שלמה שהיה המלכות דקדושה על תיקונה ומכונה נאמר אז אין כסף נחשב כמבואר בפנים . וזה בחי' קדושת שבת שהוא ג"כ בחי' שלמה מלך שהשלום שלו שזה בחי' מזמור שיר ליום השבת ר"ת שלמה כמובא . (וזה שמוכא בזה"ק וילך דף רס"ד ע"ב מזמור שיר ליום השבת ותנינן ליום השבת ממש . שיר דקוב"ה אמר שיר השירים אשר לשלמה שיר דקוב"ה אמר עיי"ש .) ואז אין כסף נחשב וממאסין בממון ואין עוסקין בשום עסק ומשא ומתן ואדרבא מסורין ממון על הוצאות שבת כי שבת הוא בחי' ביטול תאוות ממון בחי' שונא בצע כנ"ל כ"ס . ובשבת משמש בתחילת היום מול שבתאי שממנו נמשך בחי' מרה שחירה ועצבון סירדת הפרנסה שזה בחי' עיגולים וסבוכים דס"ט"א בחי' שמו העם ולקטו בשמותא כמבואר בפנים . וע"כ יש מהעכו"ם שהיו לובשין לבושין שחורים ועבדין הספידא בלילי שבתות כמבואר בזה"ק (עקב רע"ב ע"ב) אבל ישראל קדושים הדבוקים במלכות דקדושה זוכין לקבל קדושת שבת שהוא בחי' עיגולים וסבוכים דקדושה שהם בחי' הצמצומים ולבושים הקדושים שמסבכין עמהם עד שמשגיגין השגות אלקות ושובתין אז לגמרי מכל מיני סיבוכים ועיגולים לצורך פרנסה שיש בהם אחיזת הס"ט"א כנ"ל שזה בחי' שבו איש תחתיו אך יצא איש ממקומו ביום השביעי . וצריכין להמשיך חיות להחכמה תתאה הנ"ל ועיקר החיות הוא מאור הפנים המאיר בשלש רגלים עיי' שמתקבץ לתוכן השמחה של כל המצוות שעושין בכל השנה וכו' כמבואר בפנים . וזה בחי' גודל השמחה שצריכין לשמחה בשבת כמבואר בזה"ק ואז עולין כל המצוות אפילו שעשו בששת ימי החול מאחיזת העצבות שבהם ועולים ונכרלים בקדושת השמחה של שבת כמבואר בליקו"ג במאמר ימי חנוכה סימן ב'. וע"כ מאיר אז אור הפנים דקדושה בבחי' ואנסהא

נהירין בנהירו עילאה וארז"ל ברכו באור פניו של אדם וכו' שזה בחי' באור פני מלך חיים בחי' טועמיה חיים זכו. וע"כ מחוייב כל אדם להקביל פני רבו בשבת כמבואר בזוהר ויקרא דף רס"ה ע"ב בכדי לקבל אור הפנים להחיות את בחי' המלכות. כי שבת הוא תחילה למקראי קודש ובו כלולים פדושת כל השמש רגלים שמאיר בהם אור הפנים. וע"כ ארז"ל שאמר הקב"ה לישראל שאם ישמרו את השבת יתן להם רגלים בג' חדשים ניסן סיוון תשרי היינו כנ"ל. כי מסנו נמשך פדושת כולם והוא ראשון למקראי קודש כידוע. וע"כ יום טוב נמי איקרי שבת כשארז"ל :

והנה המלכות דפדושה בחי' שבת הוא בחי' דלת כנ"ל בסימן כ"ט בשם התיקונים דף נ"ח. וכמובא בכתבי הארז"ל בסוד שדה וכו'. וע"י חירול שבת ח"ו יונקין ממנה הדלת מלכיות דס"א שהוא בחי' עמלק שהוא כלליות כולם כמבואר בפנים. וע"כ ארז"ל אלמרי שמרו ישראל שבת ראשונה לא היו שום עכו"ם ולשון שולטין בהם שנאמר ויצאו מן העם ללקוט וכו' ויבא עמלק כו' היינו כנ"ל. וכן אמרו המענג את השבת ניצור משיעבוד מלכיות ואמרו אלמרי שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאדין שתי שבתות דייקא כנגד קוב"ה ושכינתיה שהם בחי' שבת דיומא ושבת דלילא כמבואר בהקדמת התיקונים דף ב'. וזה שאמרו רז"ל לא חרבה ירושלים אלא בשביל שחללו בה את השבת היינו כנ"ל. ואז כביכול שאנו ישאג על נהו כמבואר בפנים וצריך לראות לחתוך את המרכות ולהבדירה סבין הדלת מלכיות ולהעלותה משם. ועיקר עלייתה ע"י בחי' החסד בבחי' זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד. וע"כ מצוה להרבות בצדקה לעניים על שבת וכן הוצאות שבת בעצמה היא בחי' צדקה וחסד כנ"ל כ"ס. וכמבואר בזוה"ק ובתיקונים וע"י מבדילין את המלכות מהם ומעלין אותה אך אור הפנים שזה בחי' פני שבת נקבדה. וע"כ אברהם שהי' איש החסד והיה משחדל בתיקון המלכות כמבואר בפנים. וע"כ ארז"ל עריו שפיים אפילו עירובי תבשידין שזה משום כבוד שבת ויו"ט כשארז"ל חד אמר משום כבוד יום טוב וחד אמר משום כבוד שבת וכו' וארז"ל כל זמן ששרה קיימת היה נר דרוק מערב שבת לערב שבת וכו' וכן אצל רבקה. וזה בחי' דלת רשויות לשבת (שבת דת ואו) ומבואר בליקוטי הש"ס דהארז"ל שהם כנגד הארבע עולמות שזה ג"כ בחי' כנגד ארבעה בנים דברה תורה כמבואר בכוונות והם בחי' הארבעה בנים שיצאו מאברהם כמבואר בפנים. ומחמת שבשבת שורט עולם הבריאה שזה בחי' ביום השביעי נתערה וישב על כסא כבודו וכמבואר בכוונות ויעקב הוא בחי' הבן תם שהוא כנגד בריאה. וע"כ מבואר בו בפירוש ששמר את השבת כ"ש ויחן פני העיר ודרז"ל שקבע תחומין וכו' :

ועיקר התגלות החסד שעל ידו קולרין ומבדילין את המלכות מהארבע מלכיות הוא ע"י תוכחה וכו'. ולריכין לקבל תוכחתם אפילו כשהוא בדרך ציון כדי

לקבל ע"י"ז את החסד הנ"ל. וגם כי לריכין לדון את המוכיח לכף זכות. כי אין אדם נתפס על לערו. כי אפילו הטוב שלנו שהם התפילות שלנו מבבלין אותם וכו' כמבואר בפנים. וזה שכחוב (נחמי' י"ג) ואריבה את חורי יהודה ואומרה להם מה הדבר הרע הזה אשר אתם עושים ומחללים את יום השבת וכו'. ואריבה דייקא בחי' התוכחה שהוא דרך מריבה וציון. וע"כ סיים זכרה לי אלהי. והוספה עלי כרוב חסדך כי ע"י התוכחה נתגלה חסד כנ"ל. וע"כ כשילאו מן העם ללקוט ביום השביעי כתיב ויאמר ה' אל משה עד אנה מאנתם לשמור מצוותי וכו' וארז"ל על זה בהדי הולא לקי כרבה ע"י הרשעים מתגנין הכשרים כמו שפירש"י שם. נמלא מבואר שהלדיקים סובלין לער גדול מהפגמים של החוטאים. וע"כ מבזין אותם לפעמים בתוכחתם. אבל באמת התוכחה הזאת הוא באהבה גדולה בבחי' את אשר יאהב ה' יוכיח וכמבואר בזוה"ק ויקרא דף רס"ו ע"ב בענין התוכחה של משה וע"כ ע"י התוכחה הזאת מתגלה החסד. וזה בחי' טובה תוכחת מגולה (בחי' התוכחה שהוא בגלוי וציון כמו שפירשו המפרשים ז"ל) מאלהבה מסותרת כי ע"י התוכחה הזאת נתגלה האהבה והחסד כנ"ל. ואפשר שזה סוד השלהובא דאשא שירד בערב שבת לכוות את הסע"א שרוליס להתאחו בהמלכות דקדושה ולעלות עמה וכו' כמבואר בכתבים וכנ"ל כ"פ. וזה כי עזה כמות אהבה קשה כשאלו קנאה (קנאה היא בחי' התוכחה על דרך וקנא את אשתו וכו' וכמו שארז"ל) רשפיה רשפי אש שלהבת יה בחי' השלהובא דאשא הכ"ל היורד בערב שבת כמבואר בכתבים. וע"י מבדילין את המלכות מהם ומעלין אותה אל אור הפנים כנ"ל. וע"כ ארז"ל שמלוא להקהיל קהילות בשבת ולדרוש להם דברי תורה ומוסר וכמו שנוהגין הלדיקים גם עכשיו. ובאמת קדושת שבת בעלמה היא בחי' תוכחה ומוסר כי התורה הק' לועקת ומכרות ומוכיחה אותנו תמיד כ"ש בראש הומיות תקרא עד מתי פתאים תאהבו פתי רק בהול מחמת העירדא שבימי החול ומחמת שליטת הסע"א שיש אז ע"כ אינו נשמע קול הכרוז והתוכחה כל כך. אבל בשבת שאז נכנעת הסע"א וכל שולטני רוגזין וכו' בלבו ערקין וכו' אז נשמע לכל א' בלבו קול הכרוזים הק' והתוכחה הק' שהתורה מכרזת ומוכחת אותנו וע"י"ז באין הרהורי תשובה לכל א' ומתבונן בעלמו על אבירת נפשו בימי החול שזה בחי' כיון ששבת וי אבדה נפש וכמבואר במ"א ונתגלה חסד בבחי' פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה. כי שבת הוא בחי' התגלות הדיבור כמבואר בזוהר בראשית דף ל"ב שזה בחי' פתיחת פה של המוכיח ושל כלל התורה הק' שע"י נתגלה חכמה וחסד שזה בחי' המוחין הגדולים וכן החסדים הגדולים המאירין בשבת קודש כידוע. וע"כ אפילו עם הארץ ירא לשקר בשבת מפני שאימת שבת עליו ע"י קול הכרוזים ושל התוכחה הנ"ל הנשמע בשבת. והנה לפעמים באה התוכחה של שבת קודש בדרך ציון בבחי' וי אבדה נפש הנ"ל. כי מתבונן בנפשו גדול פחיתות ושפלות מדריגתו עד שהוא נבזה בעיניו נמאס ויוכל

ועל לקוץ בחייו וליפול בדעתו לגמרי ע"ז. ע"כ לריך לתק את עלמו ולידע שגם זה הוא רק מפיתוי הילר שרגה להפיל אותו בדעתו עד שימאס ויקוץ לגמרי בהתוכחה ומוסר הג"ל ועל זה נאמר (משלי גימל) מוסר ה' בני אל תמאס ואל תקוץ בתוכחתו כי את אשר יאהב ה' יוכיח וכאב את בן יראה היינו כי דרך האב לרנות ולפיים את בנו אחר התוכחה שזה בחי' התגלות החסד ע"י התוכחה כג"ל אשרי אדם מלא חכמה וכו' היינו כי המוסר והתוכחה הג"ל הוא רק בשביל התגלות החכמה וחסד ואהבה. ואיך אפשר ליפול בדעתו ח"ו ע"י מוסר כזה. הלא אדרבה מזה בעלמו נראה שהקב"ה רוצה עדיין לקרב אותו. ועל זה נאמר (איוב הא) ומוסר שדי אל תמאס כי שבת הוא בחי' שדי כידוע. כי הלא כל זה בשביל להבדיל את המלכות מבין הסט"א ולהעלותה אל אור הפנים המאיר ע"י שמחה ואיך אפשר ליפול בעלבות ח"ו ע"י תוכחה כזאת. ומה שהתוכחה הוא בדרך ציון הוא ג"כ מחמת אהבה בכדי להתעורר ביותר ע"י בהתעוררות אחתי אבל לא בעלבות ומרה שהורה ח"ו רק בשמחה והתחזקות דקדושה על זה בעלמו שזכה שהעך מ"ה הקב"ה מוכיח אותו ומדבר על לבו לשוב אליו שזה רק מחמת גודל אהבתו אליו בבחי' כל אהבה שאין עמה תוכחה אינה אהבה וכן צוה"ק כל רחימותא דלא קשיר עמה קנאה וכו'. וזה בחי' נאמנים פלעי אהב (משלי כ"ז) שפירש"י על התוכחה של משה שהיתה בדרך ציון ולריכין לקבל התוכחה הזאת ג"כ באהבה בכדי לקבל על ידה את החסד שע"י מתקנין את בחי' המלכות כג"ל. וגם כי כביכול אין אדם נתפס על לערו. כי קדושת שבת בשרשו הוא גבוה ונפלא מאד והוא ענין דק ורוחני מאד ולא ניתן רק לישראל בבחי' ציני וביני בני ישראל אות הוא לעולם. וגם לישראל ניתן צלינע"א ונכוד כמו שארז"ל והכל מחמת גודל רוחניותו ודקותו בבחי' מתן שכרה לא עבירה לאגלויי. וע"י הפגמים שפוגמין בכל ימי החול נחטין ח"ו כח להמלכות דסט"א לינק ממנה והוא פגם ולער גדול לקדושת שבת ח"ו. ולא עוד אלא שאפילו שהטוב שלנו שהם התורה ותפלה ומנוות של יצי החול יש בהם ג"כ אחיזת הסט"א מחמת גודל הבלבולים שיש לנו בדעתינו בשעת עסקינו בהם ובפרט בשעת התפלה וכמבואר בפנים. וכשאניע קדושת שבת שאז זמן עליית כל התפלות וכל הדברים שבקדושה כידוע. ואז רוצים גם בחי' הבלבולים הנמשכין מלד הסט"א לעלות ג"כ עמהם ח"ו ויש לער גדול כביכול לקדושת שבת ע"י. וע"כ היא שולחת בלבינו דברי תוכחה ומוסר בדרך ציון (וכבר נתבאר לעיל שאפשר שזה סוד השלהובא דאשא שיוור בערב שבת שע"י מופלת הסט"א למטה ואינה יכולה להתאחז בהמלכות דקדושה והמלכות דקדושה עולה למעלה וגם הטוב שבנה עולה עמה כידוע. היינו שהבלבולים גמורים שאינם יכולים לקבל תיקון עדיין נופלין למטה. והתפלות והדברים שבקדושה עולין למעלה לשרשם העליון וגם הנילוות הקדושים והטוב שיש בהבלבולים שיכולים לעלות ולקבל תיקון עולים ג"כ עמהם כג"ל ועיין לקמן בסימן פ"ב בפנים במאמר

הנעלבים ואינם עולבים וכו' ונחין משם סעד לדברינו חלה. כי זה שמקבל באהבה התוכחה שהוא בדרך חרפה וציון ג"כ בכלל שומעין חרפתו ואינם משיבין וכו' ועושים מאהבה שע"י נמשך בחי' השלהובא דאשא הג"ל ונופלין הקליפות הטמאות למטה וכו' שזה בעלמו ג"כ בכלל התיקון שלריכין לחתוך ולהבדיל את המלכות דקדושה מהם ולהעלותה למעלה כג"ל. וזהו שמבואר בבחי' הארז"ל כי שבת אומיות שבת. כי לריכין להתבנייש בפני קדושת שבת. היינו ע"י בחי' התוכחה ומוסר הג"ל בבחי' מוסר כלימתי אשמע ורוח מבינתי יעני. (איוב כ') ומחמת שקול התוכחה הג"ל הוא בחי' קרן השופר בחי' הרם כשופר קולך וכו' המבואר בפנים. ע"כ היו נוהגין לתקוע בשופר בערב שבת כמו שארז"ל. ועיקר התוכחה היא לכל אחד כפי עזותו. כי שבת הוא ציטול העזות דסט"א בחי' והשכתי גאון עוים וכג"ל בסימן כ"ב. כי עיקר שלימות התורה והתפלה הוא בשבת כג"ל כ"פ. ועיקר שלימותו הוא ע"י עזות דקדושה כמבואר בפנים. וזה בחי' כי תדות ה' הוא מעוזכם שדרז"ל על ענין שבת וכג"ל בסימן כ"ב הג"ל. וארז"ל: (פסחים קי"ב) אבל עושה דבר מועט כדחן הוי עו כנמר וכו'. ומחמת שהחכמה תתאה בחי' מלכות הג"ל הוא בחי' סכינא כמבואר בפנים ע"כ מבואר בש"ע סימן ר"ג להשחיז את הסכין בערב שבת. ומחמת שהקול הוא כפי בחי' המלכות כמבואר בפנים ע"כ נתתקן לומר בכניסת שבת מוזמר לדוד שמדבר מהשבעה קולות. וזה יזל מים מדליו היינו בחי' תיקון הדלת שהיא בחי' מלכות הג"ל וזרעו במים רבים בחי' הלדקה וחסד שע"י מתקנין בחי' המלכות בחי' והוכן בחסד כסא. וזה וזרעו במים רבים בחי' אשריכם זרעי על כל מים שנאמר על לדקה וירם מאנג מלכו. כי חנג הוא עמלק בחי' כלליות המלכות דסט"א שרולים לינק מבחי' המלכות דקדושה בפרט בעלייתה בערב שבת ואפשר שזה סוד המדורה של שבועין כוכבים שנתעורר בערב שבת כמבואר צוה"ק וכג"ל בפנים בסימן י"ט. היינו בחי' מלכות עמלק שכלול מכל השבעים עכו"ם כ"ש ראשית גויים עמלק. ואפשר כי לזה נקרא חנג כי קדושת שבת הוא בבחי' ימים יולרו ולא אחד בהם ודרז"ל על שבת וגם ארז"ל שחושבין ג' ימים לפני השבת וניצל ימים לאחר השבת. ושבת הוא הנקודה הפנימית של כולם ע"כ לעומת זה המלכות דסט"א נקרא ג"כ חנג היינו חלק ונימל גימל כנגד בחי' הג"ל. אך ע"י לדקה שהוא בחי' זרע כ"ש זרעו לכם ללדקה והוא בבחי' זרעו במים רבים בחי' אשריכם זרעי על כל מים כג"ל. ע"י קולרין וחוטכין את המלכות ומרימין אותה מביניהם שזה בחי' וירם מאנג מלכו. וע"כ ארז"ל ראה הקב"ה שעתיד המן לעמוד על ישראל לפיכך הקדים שקליהם לשקליו היינו כג"ל. וזה ותנשא מלכותו. ודרז"ל וירם מאנג מלכו זה שאלו ותנשא מלכותו זה דוד וכו' היינו כי הגם ששאלו זכה ג"כ למלוכה. אבל עיקר תיקון המלכות היה ע"י דוד. וע"כ אמר לו שאלו בעלמו ידעתי כי מלך תמלך וכמבואר בפנים. וזה אם תשוב משבת רגלך עשות חפץך ציוס

קדשי וקראת לשבת ענג ולקדוש ה' מכובד . היינו שימנע
 מעשיית חפלו בשבת ויפזר מעותיו בשביל ענג וכבוד שבת
 שכל זה בכלל שונא בלע . גם ההולאה של שבת הוא
 בכלל לזקה וחסד שעושיין עם יום השבת שעי"ז בעלמו
 מתקנין בחי' המלכות וזוכין לקבל קדושת] שבת כנ"ל .
 גם מה שמונע עלמו מעובדין דחול ביום השבת עי"ז
 אין יכולין הסט"א לינק ח"ו מבחי' המלכות . וכמבואר
 בכתבי האר"ז"ל על סוד איסור תחומין ואיסור עשיית
 מלאכה בשבת . ועי"ז שמענג את השבת ומכבדו שזה
 בחי' השמחה והחדוה של שבת . עי"ז ממשיך חיות לבחי'
 המלכות מאור הפנים . וזה ישמחו במלכותך (דייקא)
 שומרי שבת וקוראי ענג וזה וכבדתו מעשות דרכיך וכו'
 היינו שימנע את עלמו מכל מיני סיבובים ועיגולים
 שיש בהם אחיזת הסט"א שזה בחי' רוב הדרכים של
 האדם שהם בשביל ממון ופרנסה שזה בחי' שטו העם
 ולקטו בשטותא שזה היפך בחי' הכבוד בחי' לא נאווה
 לכסיל כבוד . אבל בשבת נתבטלין כל הסיבובים הנ"ל
 וזוכין לבחי' חכמה שזה בחי' כבוד כ"ש כבוד חכמים
 ינחלו . ואז הוא בבחי' וישם לדרך פעמיו שמעלין אותה
 אל אור הפנים כמבואר בפנים . וזהו ממלאה הפליך
 ודבר דבר שימנע אפי' מדיבור של חול שהם בשביל
 חפלו . כי הדיבור הוא בחי' מלכות פה שהיא בעלמה
 בחי' קדושת שבת כנ"ל בשם הזוה"ק . ע"כ לריכין אז
 לשמור גם את הדיבור . בפרט כי בחי' דיבור הוא כנגד
 שונאי בלע כמבואר בתיקונא שבטין דף קכ"ב . ע"כ שומר
 א"ע מלדבר מענייני חפלו בשבת בכדי שלא לפגום עי"ז
 בקדושת שבת ח"ו . אז תתענג על ה' היינו שיזכה
 לקבל השכל העליון של השגות אלקות במדרגה גבוהה
 ועליונה מאד . שהוא בחי' על ה' שזה בחי' אז תתענג
 על ה' דא עתיקא וכו' . והוא ג"כ בחי' עדין שעליו
 נאמר עין לא ראתה וכו' כמבואר בזוהר ואתהנן דף
 רס"ו ע"ב עין לא ראתה וכו' יעשה מאן יעשה עתיקא
 וכו' . והרכבתיך על צמותי ארץ זה כנגד בחי' עליית
 המלכות שזה בחי' החכמה תתאה שמתלבש בתוכה בחי'
 השכל העליון הנ"ל . וע"כ דרז"ל שניאל משיעבוד מלכויות
 היינו שהמלכות דקדושה עולה מביניהם אל אור הפנים
 כנ"ל שהוא ג"כ בחי' אז תתענג על ה' כידוע . ושם
 עיקר הענג והשמחה . וזה בחי' גימל עליות של בחי'
 המלכות נגד נה"י ונגד חג"ת חב"ד שזה בחי' חקל
 תפוחין קדישין כידוע . כי [התוכחה של המוכיחים הוא
 בבחי' רגלין כמבואר במאמר חותם בתוך חותם סימן
 כ"ב . כי מחמת שמסע עיקר בחי' יניקת ואחיזת הסט"א
 בבחי' רגליה יורדת מות ר"ל . ע"כ שם עיקר עסק
 המוכיחים הקדושים לטהר את בחי' הרגלין בבחי' רחלתי
 את רגלי וכו' ולהעלותה נגד בחי' נה"י . העליונים שזה
 סוד חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך כמבואר
 בפירש האר"ז"ל בסוף התיקונים . כי ע"י פתיחת פה
 של המוכיח נתגלה חכמה שהוא בסוד מחשבה העליונה
 ועי"ז עולה המלכות וכו' כמבואר בפירוש האר"ז"ל וזה
 בחי' (ישעיה חית) ויסרני מלכת בדרך העם הזה שזה
 בחי' תיקון הרגלין שלא לילך בעלת רשעים ח"ו רק

אדרבא ואשיבה רגלי אל עדותיך כנ"ל . וע"י התוכחה
 נתגלה חסד שהוא הראשון שבחג"ת . וזה בחי' עליית
 המלכות נגד חג"ת . וזה בחי' (הושע ז') ואני יסרתי
 חזקתי זרועותם וכו' . ועי"ז מתקנין המלכות בשלימות
 ומעלין אותה אל אור הפנים המאיר בשלש רגלים שזה
 בחי' חב"ד כ"ש חכמת אדם מאיר פניו . וזה בחי' ג"כ
 רחילת פניו ידיו ורגליו בחמין ערב שבת מלוא כי זה
 הכנה לשבת לבחי' העליות של בחי' המלכות כנ"ל . וזה
 והאכלתיך נחלת יעקב אביך זה כנגד בחי' הגהר היואל
 מעדין להשקות את הגן . כי הוא עסק בזה ביותר להמשיך
 השכל העליון של השגת אלקות ע"י למלומים ולבושים
 רבים עד שיאיר בו גם לכל המדריוגות התחתונות שזה
 בחי' מה שזכה לנחלה בלי מזרים כי מבחי' מלך נעשה
 אללו למר שזה סוד השערות בחי' ושער רישיה כעמר
 נקי והשערות אלו הם סוד הלבושים והלמלומים הנ"ל
 כמבואר בפנים והיה נקי לגמרי מכל מיני סיבובים
 דסט"א שהם בחי' שערות דסט"א שעל זה נאמר הן עשו
 אחי איש שער ואנכי איש חלק ודרז"ל (ב"ר פ' ס"ה)
 כד"א כי חלק ה' עמו . כי עסקו של יעקב הוא רק
 להמשיך השגות אלקות שזה בחי' חלק הנ"ל שהוא גימטריא
 הויה אהיה הויה אדני כמבואר בכתבים שזה בחי'
 היחוד הקדוש שנעשה בבחי' העליונה מאד בחי' ראש .
 והיחוד התחתון שהוא בבחי' נה"י כמבואר בכוונות נר
 שבת ונר הנוכח וכידוע . שזה בחי' מה שממשיכין
 הארת ענפי השכל העליון עד למטה ממש לתוך בחי'
 מדריוגות התחתונות כביכול . וע"כ זכה יעקב בשלימות
 לתקן בחי' המלכות דקדושה עד שלא הי' בו שום אחיזה
 מבחי' המלכויות דסט"א רק אדרבא הוא עוסק לבטל
 ולהכניע כל בחי' המלכויות דסט"א שזה בחי' וידו אוחזת
 בעקב עשו וכמו שדרז"ל . והוא זכה לבחי' אור הפנים
 דקדושה כמבואר במאמר רליאל סימן כ"ז שזה בחי'
 מבקשי פניך יעקב סלה . וארז"ל שופריה דיעקב וכו' .
 וע"כ נקרא יעקב וישראל כנגד בחי' השכל התחתון
 והעליון . וזה ג"כ בחי' הבכורה והברכה כידוע . וזה
 בחי' וקח לי משם שני גדיי עזים טובים בחי' העזות
 דקדושה שלריכין לתורה ולתפלה ועי"ז קיבל הברכה כי
 עי"ז תיקון בחי' המלכות בחי' ויתן עוז למלכו . וזה
 בחי' הקול קול יעקב כי קולות הן בחי' עזות כמבואר
 במאמר חותם בתוך חותם סימן כ"ב . והקול הוא כפי
 בחי' המלכות כמבואר בפנים . ובדרך לחות יש לומר כי
 יעקב עטן עם רבקה מאחר שהוא איש חלק היינו מבחי'
 כי חלק ה' עמו וכל השתדלותו רק בטר קוב"ה להמשיך
 השגות אלקות כנ"ל א"כ למה לו לקבל הברכות במרמה
 אלו ימושגי אבי והייתי בעיניו כמתעתע ודרז"ל כעובד
 עבודה זרה כי ארז"ל המחליף בדיבורו כאלו עובד
 עבודה זרה . והגם כי מה שרלה יחק לברך את עשו
 לפי פשוטו הוא מחמת המרמה והרמאות של עשו כ"ש
 כי ליד צפיו ואעפ"כ מה לי בכך מאחר שאין עסקי
 להשתדל בשום סיבובים ועיגולים שיש בהם אחיזת הסט"א
 כנ"ל . אס כן למה לי ליכנוס בענין חמור כזה . אך
 רבקה ידעה בגבואה שיטקב לריך לקבל הברכות . ע"כ
 הכריחה

והתגבר כנגדו בעזרת דקדושה הנמשך מלך החכמה
 דקדושה בבחי' החכמה תעזו לחכם וכו'. אך מחמת שיש
 בזה משקל גדול וקשה מאד להבחין בין השני מיני עזות
 ולהחזיק במדת העזות דקדושה ולהתרחק לגמרי מבחי'
 העזות דסע"א שהוא שורש כל העוונות. וע"כ הי'
 לריכין להעיל גורל על זה בבחי' בחיך יוטל את הגורל
 ומה' כל משפטו. כי לריכין לבקש הרבה מהשי"ת לכון
 את המשקל בזה וכמוכן גם במאמר חותם בחוך חותם
 הנ"ל. וכבר מבואר ענין השעירים והגורל הנ"ל גם
 בליקוטי הלכות. וע"כ יעקב אבינו קודם הסתלקותו
 שעסק אז בתיקון המלכות דקדושה שנתגלית ע"י השנים
 עשר שבטים שזה סוד יס של שלמה העומדת על שנים עשר
 בקר. וע"כ אמרו אז שמע וברוך שם וכמוכן במאמר
 בקרוז וכו' סימן ל"ו. ע"כ התחיל בתוכחה. כי ע"י
 תוכחה מתקן בחי' המלכות כנ"ל וכמבואר בפנים.
 והוכיח אותם העיקר על פנים העזות דקדושה שלא
 כוונו בזה את המשקל בדיקדוק. וזה ראובן בכורי אתה
 וכו' יתר שאת ויתר עזו בחי' כהונה ומלכות שזה בחי'
 השכל העליון והשכל התחתון הנ"ל ומאחר שהיה בכורו
 של יעקב בודאי היה זוכה לזה וקרא אז את המלכות
 בשם עזו בחי' העזות דקדושה הנ"ל. אך פחו כמים אל
 תותר וכו' כי קנא קנאת אמו וכו' וכמו שארז"ל ונדמה
 לו שהוא בחי' עזות דקדושה ובחמת פנים בזה. וכן
 שמעון ולוי אחים וכו' תרור אפס כי עזו וכו' היינו ג"כ
 כנ"ל. וע"י התוכחה הנ"ל העלה את המלכות שהוא בחי'
 עזות דקדושה שלא יהי' בה חזיונות המלכות דסע"א ואז
 התחיל לברך את יהודה שהוא עיקר בחי' המלכות
 דקדושה כי ממנו ילא דוד משיח והוא ג"כ כמעט שכל של
 בזה ח"ו בהריגת תמר רק שנינו מזה ע"י הוידוי
 והתגבר בעזות דקדושה והודה ולא בוש ואחר שאמר
 הוליאווה ותשרף אמר לרקע ממני וכמו שפירש"י וזה כרע
 רבך כהרריה וכנביא מי יקימנו. כי העזות דקדושה היא
 נכללת ביחד עם עמה ובושה שזה בחי' כריעה וכמוכן
 במאמר חותם בחוך חותם הנ"ל וכמבואר בליקוטי
 הלכות. וכן כי עבד העזות דסע"א הוא להתגבר על
 הכל להשגין מעלתו אשילו במה שאינו נוגע לתועלת
 עלמו וכמוכן. אבל ענין העזות דקדושה הוא העיקר
 להתגבר על עלמו בבחי' איזו גיבור הכובש את ילדו.
 והתגברותו על אחרי"ם הוא רק על הרולים לעמוד כנגדו
 ולכפו מעבודתו וגם בזה ארז"ל אל יתבייש משני
 המנעיגים ואעפ"כ אל יתקוטע עתהם. ופסעמים
 מתגבר עלמו גם על אחרי"ם אבל שלא לעזבתו רק
 לעזבתם. ואי אפשר לבאר בזה כל כך ומוכן למשכיל.
 וזה ג"כ בכלל כרע רבך כהרריה וכנביא מי יקימנו כי
 שוכב בענוהו במקומו בגבורה גדולה ועזות גדול דקדושה
 באופן שגם יכנעו אותו וגם יזו אותו ממקימו שז
 דבר וענין כלל.

נחזור לעניינינו וע"כ בשבת ג. ח. נסתקין כל הדינים
 ונתבטל כל מיני עזות וחיצא של גח מצו
 אשה זונה ע"י החגלות מצו הרצן שבישבת בבגה
 כשבואר באידרת נשא דת קב"ש. ובאידרת דאזינו דף
 וצ"ג

הכריחה אותו לזה ולמדה אותו כי בחמת בודאי. אשרי
 תמימי דרך ההולכים בתורת ה' וכולך בתום ילך בטה.
 אך מאחר שע"י פיתויי הנחש וערמימותו נת-רב עוב
 ורע. ע"כ לפעמים אי אפשר לגמור התיקון ג"כ כי אם
 ע"י בחי' מרמה בבחי' שארז"ל שרי להו ללדיקייא לסגויי
 ברמאותא עם רמאי וכמבואר בזה"ק על יעקב בעלמו
 שהלך עם הנחש בארחה עקימא וכו'. וע"כ הראתה לו
 רבקה זאת מבחי' העזות שאין לך מדה גרוע הימנה
 וכמבואר כאן בשנים שאין לו חלק כלל בהתורה הקדושה
 וכו' ובמאמר חותם בחוך חותם מבואר שכל העונשין
 החליף אברהם אבינו על שעבד מלכות ועונש העזות
 שאר בגיהנם כמו שארז"ל עז פנים לגיהנם ומכל זה
 מוצן גדול פחיתות המדה הזאת. ואעפ"כ אי אפשר
 להתקרב אל הקדושה כי אם ע"י עזות דקדושה כמבואר
 בפלים. מזה מוכן כי מאד עמקו מחשבותיו ית' עד שלפעמים
 לריכין להשתמש גם בעניינים כאלו ללורך המשכת התיקונים
 הקדושים שרריכים להכנות חלקות. וזהו שארז"ל שני נדיי
 עזים טובים טובים לך שעל ידם את נוטל את הנרכות
 ופופים לבניך שעל ידם מתכפר להם ביום הכיפורים
 וכו' וכפ"ל השעיר עניו זה עשו וכו' את כל עוונותם
 עוונות תם שנאמר ויעקב איש תם. היינו כנ"ל כי
 פענין העזות הנ"ל ים משקל גדול דק ורוחני מאד כי
 הוא מדה גרועה מאד וכונל כל העוונות שהם בחי'
 עזות למרות עיני כבודו ח"ו וכמבואר בזה"ק על ענין
 והרע בעיניך עשיתי. אבל כל זה נמשך מלך הסע"א
 מבחי' קניפת עשו כ"ש העו איש רשע בפניו ודרז"ל
 זה עשו. ע"כ אשילו אם כבר נכשל האדם ח"ו אי אפשר
 לו לשוב אל הקדושה כי אם ע"י שיתגבר בעזות גדול
 דקדושה נגד העזות דסע"א ולא יתבייש לשוב אליו ית'
 שזה בחי' מה שאומרים בתחילת הוידוי שאין לנו עזי
 פנים וכו' היינו לבאר שאין הוידוי מלך עזות ח"ו. כי
 זה היה עזות אם היו אומרים לא חטאנו. אבל מאחר
 שמתאודים ואומרים חטאנו ומתחרטים על זה. רק
 שפעפיי"כ מבקשים כפרה וסליחה לחטאים ורולים להתקרב
 אליו ית' אין זה מלך עזות דסע"א ח"ו רק מלך עזות
 דקדושה שזה רלונו ית'. וכבר האריך בליקוטי הלכות
 הרבה מעניינים אלו עיי"ש. פי מחמת שהסע"א מתגברת
 בעזות גדול מאד ונכמה אופנים בבחי' יורד ומסית
 פונה ומקטרב וכו'. ע"כ אי אפשר להתקרב אל הקדושה
 פי"א ע"י עזות דקדושה וכמבואר במאמר חותם בחוך
 חותם הנ"ל. אך שרריפין ליהרר בענין זה מאד. כי יש
 בזה משקל גדול כנ"ל. וע"כ ביום כפור מתכפרין ע"י
 הפני שצרי עזים דייקה ושניהם שוים בקומתם וכו' כמו
 שארז"ל. ואעפ"כ אחד לה' ות' לעזאזל שהוא בחי' העזות
 דסע"א ועליו מתאודים כל עוונות ישראל שנאמר ונשא
 השער עניו זה עשו וכו' את כל עוונותם את כל
 עוונות תם וכו' כנ"ל. כי יעקב רולה ביותר ליך
 בתמימות בנח ערמה ומרמה בבחי' ויעקב חיש תם
 וכמו שפירש"י שם. רק מחמת שעשו חיש שציר הוא
 בענין ערמנות מאד ורונה נגוד המהם בחוקף עזותו
 ח"ו. ע"כ מוסרת התקם נפעמים ליך עזו ג"כ בערמימות

רצ"ג עיי"ש . וכל זה נכלל בבחי' נחלת יעקב כנ"ל .
 וכ"ש כי תפארת עזמו אתה . וכתיב עזו ותפארת
 במקדשו תפארת הוא בחי' יעקב כידוע . וזה בחי' ה'
 צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה וכן מה לך
 הים כי תנוס וכו' (בחי' המלאות שנעשין ע"י העזות
 דקדושה של ישראל כמבואר בפנים) מלפני אלה
 יעקב וכו' . וזה כי סי' ה' דבר . היינו כי בשבת נתגלה
 הארת השכל העליון שהוא בחי' מחשבה העליונה
 ע"י לבושים וצמצומים רבים עד שנתלבש בבחי'
 הדיבור שהוא ג"כ בחי' קדושת שבת וכמבואר בזוהר
 בראשית דף ל"ב הג"ל תא חזי כל אינון עמיסין
 סתימין דנפקי מגו מחשבה ולא נטיד לון לא אתגליין
 עד דמלה מגלה לון . מאן מלה היינו דבור והאי
 דבור איקרי שבת וכו' היינו כנ"ל . גם כי פי' ה'
 דבר מרמו על צדקה כנ"ל כ"ס שע"י צדקה וחסד
 מתקנין את המלכות כנ"ל . גם כי פי' ה' דבר מרמו
 על התוכחה שעושה בזה צדקה וחסד יותר עם העני
 מן הדעת בבחי' אשרי משכיל אך דל משכיל ממש
 והוא נומל עמו בזה חסד יותר מפי שנותן מטונו לצדקה
 לעני . וכמבואר בזוהר שמות דף קכ"ט . גם עיין
 בזוהר בלק דף ר"א ע"ב . תלת סומין אידין (היינו פי'
 האתון ופי' הארץ ופי' הבאר) אתכריאו ערב שבת בין
 השמשות בשעתא דקדש יומא סלקא פי' דממנא ער
 כל שאר סומין ומאן איהו האי יומא דאסתלס ואתקדש
 בכורא ההוא דאתקרי פי' ה' וכו' . והנה פתיחת פי'
 האתון היה להוכיח את ברעם שהוא בבחי' אחת עם
 עמלק כמבואר בזוהר ורצה לעסור אומה החוגגת שלש
 רגלים . כי עיקר תיקונה הוא ע"י שמעלין אותה ע"י
 התוכחה והתנלות החסד לבחי' אור הפנים המאיר
 בשלש רגלים שזה בחי' בקרנא דחמרא בחי' יששכר
 חמור גרם כמבואר בפנים . וע"כ חמורו של ברעם
 בעצמו שהתגבר בעזות דסט"א כל כך עד שעשה עמה
 מה שעשה . ועכשיו שרצה להתגבר בעזותו ולסגום
 ח"ו בבחי' המלכות דקדושה שעיקר התנלותה על
 ישראל . ע"כ חמורו בעצמה שתחה סיה והוכיחה אותו
 בבחי' תיסרך רעתך ומשובותיך תוכיחך כי האתון היה
 מצד הסט"א ואעפ"כ הוכיחה אותו וכו' והוא נכנע
 ואמר אח"כ בפה מלא לא אוכל לעבור את פי ה'
 כידוע כי פי' ה' שליט עליו . ואצל קרח ודתן ואבירם
 שרצו להתגבר בעזותם נגד משה והוכיח אותם משה
 ולא קבלו . נאמר ותפתח הארץ את פיה וכו' . פי'
 הבאר הוא בקדושה תחות פי' ה' כמבואר בזוהר שם
 ופי' ה' שליט על כולא כנ"ל . וזה שסיים כי פי' ה'
 דבר . גם כי פי' ה' דבר מרמו על תוכחה כמו שמירש"י
 בתחלת קהלת . דברי קהלת . כל מקום שנאמר דברי
 אינו אלא דברי תוכחה וכו' . והנה ידוע כי המלכות
 בחי' חכמה תתאה נקראת ארני ותקונה הוא ע"י החסד
 שזה בחי' מה שהי' אברהם הראשון שקרא להשי"ת
 אדני כמו שארז"ל וכנ"ל ובפנים במאמר זה מבואר
 שחסד זה בחי' אל נהירו דחכמתא וכו' . וזה בחי' מה
 שמבואר בכתבים בסוד גר שבת גר גימטריא אלף לפי

אדני . גם שבת גימטריא אך אלף דלת נון יוד
 הינו כנ"ל בחי' חיקון המלכות ע"י החסד שכל זה
 כדול בקדושת שבת כנ"ל :
סי' לא (חית לן בירא) עיקר נדקה רחמי הוא ע"י
 הדעת כמבואר בפנים . ועיקר שלימות הדעת
 הוא בשבת כנ"ל כ"ס . וע"כ עיקר שלימות הנדקה הוא
 ע"י שבת . גם כי עיקר שלימות הדעת הוא ע"י חמונה
 וכן עיקר שלימות חשיבות הנדקה היא ע"י חמונה .
 ושבת הוא חמונה והוא מקור הברכה . בבחי' חיש חמונות
 רב ברכות בחי' ויברך אל' את יום השביעי וכו' כמבואר
 כל זה בפנים ומשבת מתברכין כל שיתא יומין כמבואר
 בזוה"ק ומבואר כבר לעיל כ"ס כי ההולאה על שבת
 הוא ג"כ בחי' נדקה לעניים כמפורס בזוה"ק ובתיקונים
 וזה ג"כ בחי' יותר ממה שצ"ב עושה עם העני העני
 עושה עם צע"ה"כ כי חעפ"י שלכאורה נראה שטורחין
 בכל ימי החול בשביל שבת בבחי' מחד בשבת לשבתא
 בפרט בערב שבת מי שלח ערר צע"ס מה יאכל בשבת
 ושבת צעי הכנה כדכתיב והכינו את אשר יביאו . ובשבת
 לא ירד בו המן רק צע"ס הי' משנה וכו' אבל באמת כל
 ההשפעות וברכות של כל הימים הוא רק מקדושת שבת
 וע"כ כל המוסף מוסיפין לו כשארז"ל ועשירים שבתין
 לארץ על שמכבדין את השבת . וע"כ קדושת שבת מנהיג
 כל הגלגלים והמזלות כי היא נקודת המרכז של כל הימים
 שהם בחי' העיגולים שסביב הנקודה כמבואר בזוה"ק .
 והחיות של כל העיגולים והגלגלים וכו' הכל נמשך משבת
 כי הוא בחי' תכלית מטעם שמים וארץ כ"ס ויכולו
 השמים והארץ וכו' שבו נגמרו כולם כשדרז"ל גם שבת
 הוא בחי' ברית ברית עולם כמבואר בפנים ובזוה"ק .
 ועי"ז עיקר קיום האמונה ועיקר קיום המזלות בבחי'
 חס לך בריתי וכו' חוקות שמים וארץ לא שמתי כמבואר
 בפנים . וע"כ ליל שבת זו שולט מאדים ויום שבת שולט
 שבתאי שטבע הכוכבים אלו לא לטובה ח"ו כידוע . וע"י
 קדושת שבת גם הם נמה פכין לעוב שזה בחי' משארז"ל
 (שבת דף קיט) ששבת גם מלאך רע עונה חמן על
 הברכות וכידוע . וע"כ קודם ליל שבת משמש כוכב נדק
 וכן בוקר יום שבת אחר שבתאי שולט כוכב נדק להורות
 שגם שני כוכבים אלו נחשפין לטובה ע"י בחי' נדקה
 של שבת כי נדקה מנהגת כל הגלגלים כמבואר בפנים
 (ועיין חל"ג תענית ד' חית ע"ב ד"ה שמש נדקה) וע"כ
 כשמל יהושע את ישראל נאמר היום גלותי את חרפת
 מלרים מעליכם ופירש"י שהיו אומרים ראו כי רעה נגד
 פניכם כוכב אחר יש וכו' והוא סימן על דם וכו'
 וכשמלו בימי יהושע ובא אותו הדם הוסרה אותה החרפה
 וכו' . היינו כי ע"י ברית שהוא בחי' שבת נהסך גם
 הוראת הכוכב הנ"ל לטובה כנ"ל וזה שסיים ויקרא שם
 המקום ההוא גגל וכו' כי שלימות הגלגלים תלוי בברית
 כנ"ל . וע"כ נאמר אלל יעקב ויברכני ה' בגלגל וכן אלל
 יוסף ויברך ה' וכו' בגלל יוסף כי יעקב זכה לשמירת
 הברית כ"ס ראשית חוני וכשדרז"ל ובפרט יוסף ושניהם
 זכו ג"כ לשמירת שבת כשארז"ל וכנ"ל כ"ס . וע"כ זכו
 לשלימות הנדקה כ"ס משפט ונדקה גיטקב וכו' ואלל

יוסף נאמר ויכלכל יוסף וכו' ועי' ב' שלימות הגללים
 שמעם נמשכן כל הברכות בבחי' כי בגלל הדבר הזה
 יברך וכו' גלגל הוא החוזר בעולם וכמבואר בפנים .
 וע"כ כוכב לזק הוא בין שבתאי למאדים כדי להמתיקם
 ולהפך הוראתם לעובדי ע"י כח הלדקה כנ"ל כי גם
 בשרשו הוא כך כמו שפירש"י על ויסקיפו ע"פ סודם
 כל השקפה שבמקרא לרעה חוץ מהשקפה ממצוין קדשך
 שגדול כח מתנות ענייב שהופך מדת הרונזו לרחמים:
 ומחמת שבת הוא בחי' ברית ע"כ אז עיקר זמן קדושת
 הזווג של ת"ח כשארז"ל ושבת הוא בחי' ברית עילאה
 שהוא בחי' חירות בחי' בן חורין וע"כ אסור במלאכה
 והוא עבד תולדין וכו' שזה בחי' אשר פריו יתן בעתו
 קדרז"ל על עונת ת"ח משבת לשבת וזה בחי' לעשות
 את השבת לדורותם וכו' . יהוא בחי' אברהם וע"כ שמר
 גם אברהם את השבת וקיים אפילו עירוני תבטילין
 כשדרז"ל וכנ"ל . ובו כליל גם ברית תתאה שהוא בחי'
 למדן בחי' שמירת איסור והיתר וע"כ ארז"ל המבדיל
 על היין במול"ש זוכה לבנים זכרים ובעלי הוראה ושבויות
 ד' יח ע"ב) שנאמר להבדיל ולהורות זכרים הם בחי'
 ברית עילאה כמבואר בזוה"ק על ענין יראה כל זכורך
 בחי' לדיק בשמירת הברית קודם בשלימות. ובעלי הוראה
 הוא בחי' למדן בשמירת איסור והיתר. ומחמת שברית
 תתאה הוא בחי' מלאך ע"כ ארז"ל שמלאכים מלוין
 להאדם בכניסת שבת. כי שבת הוא בחי' הרב האמת
 שדומה למלאך ה' לבאות שכלול משני בחי' ברית הנ"ל
 ואז מאיר הארת הרב האמת בשלימותו וע"כ מבואר
 בזוה"ק שמלואה בשבת להקביל פני הרב כי אז עיקר זמן
 ההתקרבות להרב האמתי שהוא בבחי' מלאך ה' לבאות
 בבחי' ותורה יבקשו מפיהו וע"כ ארז"ל על ר' ידא בר
 אילעי שהיה רוחץ פניו ידיו ורגליו בחמין ע"ש ומתעטף
 וכו' ודומה למלאך ה' לבאות וכו' היינו כנ"ל : ועי'
 ברית נתגלה חסד ואהבה והשתוקקות שעי"ז נעשין נפשות
 בחי' נכספה וגם כלתה נפשי וכו' כמבס"ג וזה בחי'
 הנפש יתירה שנהוסף באדם בשבת ע"י אהבה והכיסופין
 של שבת שזה בחי' אהבה בתענוגים בחי' ענג שבת כי
 שבת הוא מנוחת אהבה וגדבה ובו נתגלה חסד כנ"ל
 כ"פ וזה ויכלו השמים וכו' ויכל אלי וכו' ודרז"ל מלשון
 כיסופין והשתוקקות והנפשות הנ"ל הם בחי' הנקודות
 שנעשין לאותיות התורה שעי"ז נלטרפין ונדרווגין אותיות
 התורה לעשות פעולות טובות שזה בחי' תורה יבקשו
 מפיהו כמבואר בפנים וע"כ הכל מודים כי בשבת ניתנה
 תורה ואז עיקר זמן שלימות קריאת פרשיות התורה
 בליבור מס"ת וכשר ועיקר השלימות להוליא הכיסופין
 וההשתוקקות בפיו ובדיבור דייקא שעי"ז נעשה הנפש
 בפועל וכו' . כי עיקר הנפש מהדיבור בחי' לנפש חיה
 לרות ממלאך כמבס"ג וזה בחי' ודבר דבר הנאמר בשבת
 כי שבת הוא בחי' הדיבור קדושה כנ"ל כ"פ בשם הזוה"ק
 ולריכין לזכר אז מדיבור של חול שלא יתלבש בו חיזה
 רצונות וכיסופים שאינם טובים שהם היפוך מקדושת
 שבת וע"כ אין שואלין אז שום שאלת לרכיו ג"כ . כי
 אעפ"י שבחול יש בזה מליה להתפלל על לרכיו ובלבד

שיכון לבו לשמים שימלא לו הקב"ה כל משאלותיו בכדי
 שיוכל לעבוד את ה' בשלימות בלי שום מניעות ומתוך
 הרחבת הדעת ואז גם שאלת לרכיו נכלל בתוך הכיסופין
 דקדושה ולריכין להוליאם בפה ובדיבור דייקא ועל זה
 נסדר סדר התפלה שזה בחי' רלון ירחיו יעשה ואת
 שועתם(דייקא) ישמע ויושיעם כמבס"ג. אבל בשבת גם
 זה אסור. כי אז לריכין שלא יתלבשו הכיסופין בשום
 עניינים גשמיים כלל רק שיהי' כיסופין דקדושה בשלימות
 שזה בחי' מה שמתפללין ראה נא במנוחתינו קדשנו
 במלותיך וכו' וסדר לבינו לעבדך באמת והנחילנו ה'
 אלי באהבה וברלון (דייקא) שבת קדשך וכו'. וע"י קדושת
 שבת נמשכן לו ממילא כל שפע גשמיים ג"כ כמארז"ל
 כל המענג את השבת נוחנין לו כל משאלות לבו וכו' .
 וע"כ נתקן לומר סמוך לכניסת שבת שיר השירים שהוא
 מלא מכיסופין והשתוקקות קודם של כנסת ישראל להקב"ה
 במאמר ישקני מנשיקות פיהו וכו' . וזה בחי' הגלגולי
 נפשות שנעשין בכל ע"ש כמוצא בזה"ק ובכת' הארז"ל
 היינו בחי' הארת הרלון וכיסופין והשתוקקות דקדושה
 שנתעורר אז בכל העולמות ונמשך הארה גדולה גם לזה
 העולם מקדושת הכיסופין שבעולמות העליונים ושל נשמות
 הלדיקים שבג"ע העליון וכן עולין הכיסופין וההבלים
 דקדושה שישראל משתוקקין וכנספין מאד להשי"ת תמיד
 בכל ימי השבוע (שזה בחי' התפלות של חול שעולין ג"כ
 אז כידוע) בפרט עכשיו בכניסת שבת שאז מוצו ררין
 מאד כ"א שישראל לקדושת הכיסופין דקדושה. והכיסופין
 אלו עולין למעלה למעלה ומאירין בכל העולמות כולם.
 ואז נמשך בחי' יש הכל אשר נעשה וכו' אשר יש רשעים
 שמגיע אליהם כמעשה הלדיקים והכל ע"י הכיסופין הכל
 כמבס"ג וע"כ מגיע אז עפ"י רוב הרהורי תשובה גם
 להרשעים כנראה בחוש. וע"כ באמת ארז"ל שהמלאכים
 מניחין ידיהם על ראשו ואומרים וסר עווקך וחטאתך
 תכופר וכן ארז"ל השומר שבת וכו' אפילו עובד ע"ז כדור
 אנוש מוחלין לו והכל ע"י הרהורי תשובה וחריטה אמתיית
 וכיסופין דקדושה הבאין להאדם בשבת כנ"ל וכמוזן גם
 בפנים. שזה בחי' וי אברה נפש וכו'. ועי"ז בעלמו זוכין
 לקבל הנפש יתירה של שבת : ועי"ז זוכין שיהיו אכילותיו
 וסעודותיו בבחי' לחם הפנים כמבואר בפנים. וזה בחי'
 הסעודות של שבת ולריכין לסדר בהם י"ב חלות כמבואר
 בזוה"ק והם כנגד י"ב חלות של לחם הפנים שהיו מסדרין
 בשבת כ"ש בפ' אמור ביום השבת ביום השבת יערכנו
 ואז כל העכו"ם וכל הכוכבים ומזלות נכנעים תחתיו וכו'
 כמבס"ג. וזה בחי' קדושת שבת כ"ש אלל יאשיהו המלך
 (מלכים ב' כג) והשבת את הכמרים וכו' ואת המקטרים
 לבטל לשמש ולירח ולמזלות ולכל לבא השמים. וע"כ ע"י
 קדושת שבת מוחלין לו על כל עוונותיו כי אז השלחן
 בשלימות בבחי' שלחן דומה למזבח שמכפר בבחי' פני
 ילכו והגיחותי לך . שיתוקני הרגלין שהם בחי' הפרנסה
 שיהיה בבחי' פנים ואז יתכפר וכו' כמבואר בפנים. כי
 שבת הוא מעין עוה"ב שאז יתגלה בחי' פנים. ואז
 יתקיים וזרחה לכם יראי שמי שמש לזקה שאור החמה
 נתוקפה יתגלה וכו'. ועי"ז ממשיכין הפרנסה שהיא

עכשו מנחון ולאחורי הקדשה ממשיכין אותה ע"י קדושת שבת לפניו שחיי' בנחי' לחם הפנים כמבואר כ"ז בפנים : וזהו אם תשיב משנת רגליך היינו שחזקן הרגלין שהם בחי' פרנסה עד שיכין בנחי' פנים שזה בחי' הת-לק לפני כמנפ"ג וזה זוכין ע"י שמוליאין קנים פין דקדושה צפה וכדיבור שעל זה נסדר סדר התפלה שהוא ג"כ בחי' רגל כמנפ"ג וזהו אם תשיב משנת ר"ח אמ"ת כמבואר בכתבים ואמת הוא בחי' חור הפנים בחי' הפנים דקדושה כידוע וכמבואר במ"א גם רגל הוא בחי' אמונה כמבואר במ"א וזה בחי' רגלי עמדה במישור גם רגל הוא בחי' תיקון הברית כמו ורחן רגליך וכמבואר בכתבים. וזה עשית חפליך ביום קדשי חפץ הוא לשון חשק וכיסופין בחי' דביקה תשיקה וחפילה שארז"ל וזה בחי' אם תעוררו את האהבה עד שתחפץ בחי' ההגלות החסד שהוא בחי' אהבה והשתוקקת שזה בחי' כי חסד חפליתי וכתיב כי חפץ חסד הוא וכתיב עישה חסד משפט ולדקה בארץ כי באלה חפליתי (ירמי' ט"ח) היינו שימנע מעשיית הפליו בשבת שמלוכס בהם חשק וכיסופין של עניני נשמות ויפסוק רק בחפלי שמים שהוא בחי' חסד ואהבה וכיסופין דקדושה בחי' לעשית רלונך וכו' חפליתי. וכתיב כי אם בתורת ה' חפלו. וכתיב במצותי חפץ מאד וזה בחי' דע את חלקי חביב ועבדיהו בלב שלם יבנפש חפילה (ד"ה א' כה) וגם הלדקה הוא בחי' חפלי שמים ככל וע"כ פוסקי' על הלדקה בשבת וע"י הלדקה בשלימותה ע"י אמונה וברית נחתקן כל פרנסתי וממנו שהם בחי' רגלין שיהי' בנחי' פנים כמיון בפנים וזה בחי' מי העיר ממזרח לך יקראוהו לרגלו מזרח הוא בחי' לדקה כמנפ"ג וזה ג"כ בחי' והלך לפניך לדרך וכו' וכמבואר כ"ז במאמר יובן ה' אלי את הללז סי' סז. וע"כ הפסוק ז- מי העיר ממזרח וכו' נאמר על ארצה"ש שהי' ראש למאמינים וראש לנימולים והי' אים החסד ובעל לדקה כשארז"ל. וזה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד כי גם ענג וכבוד שבת הוא בחי' חסד ולדקה. כי אז חכילתו קודש בנחי' לחם הפנים וכנ"ל. כי כ"ז שאין זוכין לחשק וכיסופין דקדושה בשלימות שהם בחי' נקודות הכסף אז גם חכילתו אינה בשלימות וזה בחי' (ישעי' נח) למה השקלו כסף בלא לחם ויניעכס בלא לשבעה היינו שאינו זוכה להארת הרלין באכילתו וזה עיקר השובע בחי' ומשביע לכל חי רלין. וזה בחי' לחם הפנים בחי' אני בלדק אחזה פניך אשבעה וכו') שמינו שמיע אלי ואכלו עוב ותתענג בדשן נפשכם. כי חכילה דקדושה הוא בחי' ענג דקדושה כנ"ל. וזה שמינו שמוע אלי היינו בחי' אמונה בשלימות בחי' שמיע ישראל וכו' כי עיקר אמונה הוא במה שאינו רואה צפינו ואינו משיג בשכלו רק ששמיע מאבותיו ורבותיו הק' כידוע. וע"ז נשלמת האכילה כמבואר בפנים וכן במאמר ויסב סי' סב. וזה בחי' שכן ארץ ורעה אמונה והתענג על ה' וכו' בחי' ענג שבת כנ"ל וכשדרז"ל. וזה בחי' אהבה בתענוגים כי הם בחי' חסד ואהבה. ועיקר סיוע אמונה הוא ע"י שמירת הברית שהוא בחי' שדי כמנפ"ג וזה בחי' כי אז על שדי תתענג וכנ"ל כ"ס וזה ג"כ בחי' ונאמר

הלדקה ששלמת ע"י אמונה וברית שזה בחי' וכתענגו על רוב שלום בחי' מרבה לדרה מרבה שלום וזה ולקדוש ה' מכובד כי שבת הוא בחי' אמונה וברית שהם עיקר הקדושה כ"ס ועם קדושים נאמן וארז"ל קדושים תהיו שחיי' גדורים מן העריות וכו' וכס בחי' כבוד פי אמונה הוא בחי' מלכות בחי' כבוד אל כידוע. וזה בחי' וכבודו הוא אמונתי. ותיקון הברית הוא ג"כ בחי' כבוד כמבואר במאמר תפלה לתפוקת סי' יט. וגם לדקה וחסד הם בחי' כבוד כ"ס רודף לדקה וחסד ימלא חיים לדקה וכבוד וזה בחי' פור נתן לאניונים וכו' קרטו תרום כבוד וזה בחי' יעלו חסידים בכבוד חסידים דייקא בחי' אהבה וחסד וזה (ישעי' מג) מאשר יקרת צפיני נכבדת ואני אהבתך וכו'. גם בחי' ורחם לכם ירלי שמי שמש וכו' המבואר בפנים הוא ג"כ בחי' כבוד כ"ס (ישעי' נט) וממזרח שמש את כבודו ושם (סמך) וכבוד ה' עליך זרח : וזה וכבודו מעשות דרכיך ממליא חפליך ודבר דבר. כי ע"י אמונה וברית ולדקה וחסד נחתקין הדרכים כמנפ"ג וע"כ הם בצלתי נהראים ג"כ דרך. בחי' ברית הוא בחי' דרך כמבואר בפנים. אמונה הוא בחי' דרך כ"ס דרך אמונה בחרתי לדקה נקראת דרך כ"ס (משלי טז) בדרך לדקה תמלא חסד ואהבה נקרא דרך כ"ס (סס ב) ודרך חסידיו ישמיר וזה ממלא חפליך ידבר דבר שזה- שלא ידבר שום דיבור שמלוכס בו עניני חשק וכיסופין שהם בחי' חפילה מעניני חול ודברים נשמיים רק מעניני רוחניות וקדושת שבת. וע"כ דרז"ל מזה שלא לבקש על לרבי בשבת היינו כנ"ל : אז תתענג על ה' היינו שניחנין לו כל משאלות לבו כ"ס והתענג על ה' ויחן לך משאלות לבך כמו שדרז"ל יתחפלין לו כל חפליו בנשמות ג"כ ממילא כנ"ל וזה תתענג על ה' כי זוכה ע"י קדושת שבת לכיסופין דקדושה כאלה עד שכל תענוגי הוא רק על ה' וזה דרז"ל בזה"ק שזה בחי' עתיקא ששם שירש הרלין העלין דקדושה בחי' ועתיקא קדישא גליא רלין דיייה בחי' הכיסופין העליינים הנמשכין ממקום עליו ונבוא ינפלא מאד שהוא בחי' עתיקא קדישא והרכבתך על צמותי ארץ ודרז"ל שניצל משיעבוד מלכות כ"ס ואזה על צמותימו תדרוך שזה בחי' עד אשית אויביך הדום לרגליך שכל העכו"ם והכוכבים ומזלות (שהם בחי' במתי ארץ) נכנעים תחתיו ובזה"ק דרשו זה על חקל תפיחין קדישין שמרמו על עליית המלכות בנחי' נה"י חנ"ת חב"ד היינו ששולה מבחי' הרגלין עד בחי' פנים שזה בחי' לחם הפנים המבואר בפנים. כי לחם הוא בחי' המלכות כמבואר בכוננות ופנים הוא בחי' חב"ד כידוע וכ"ס חכמת אדם תאיר פניו. והאכלתיה נחלת יעקב חב"ד ודרז"ל שזוכה לנחלה בלי מלרים. כי כל זמן שלא נתגלה עדיין אור השמש בשלימות והוא רק בנחי' מראה החמה ואז היא בנחי' מלרים בנחי' מראה החמה עמוקה מן הלל. והלל הוא בחי' הנכנסת השי"ת בהלגשת דרך הענב שזה בחי' הסתרת פנים לביכול בחי' כל רודסיה השיגוה בן המלרים. לבל ציעקב נאמר ויזרח לו השמש שזה בחי' מה שנאמר על לעתיד תרחם לכם ירלי שמי שמש לדקה ונאמר

ונאמר ולא יכף עוד מוריד שזה בחי' ביטול המצרים לגמרי
 בחי' סר ללם רחי' נחלה בלי מצרים . וזה שארז"ל
 ויירא לו השמש לרפאותו מללעתו כי בתחלה נאמר ויגע
 בכף ירכו ופירש צוה"ק שנגעו בפרנסתו שלא יהי'
 תמכי אורייתא ח"ו וכל זה ע"י שמראה החמה עמוקה
 מן הגל שעי"ז לוקחים העכו"ם כל שפע הפרנסה וישראל
 כיוצא בזה ממשלת בנח"י וכסתרתני פני והיו לאכול אבל
 כשזוכין לבחי' אור השמש בעלמה אז אדרבה כולם
 פורחים בשביל פרנסת ישראל בבחי' לחמינו הם סר ללם
 מעליהם כמבפ"ג וזארז"ל צוה"ק והאכלתיך נחלת יעקב
 וכו' על ז"א שהוא בחי' כלל הנקודות שהם בחי' רוח
 וגמשיין בשרשן מהנקודה עילאה שהוא בחי' חכמה עיין
 בעץ חיים שער הספח"א פרק הא כי יעקב הוא בחי'
 ז"א הכולל ואו קצוות שהתחלחם מחסד בבחי' עולם חסד
 יבנה היינו בחי' התגלות החסד הנ"ל שעי"ז זוכין לאהבה
 וכיסופין פרישים שהם בחי' הנקודות הקדושות שעי"ז
 נלשרפין האיתיות לטוב לעשות פעולות טובות ואז נחבטלין
 כל המצרים וכל העכו"ם והכוכבים ומזלות נכנעים תחת
 ישראל כנ"ל ועי"ש בע"ה הנ"ל בסוד מונה מספר
 לכוכבים וכו') וע"כ מלינו אלל יעקב לשון כיסופין כ"ש
 נכסוף נכספת לבית אביד . וכן לשון נקודות כ"ש אם
 כה יאמר נהודים יהיה שברך וכו' . וזה כי פי ה' דיבר
 כי כל הנ"ל כלול בהדושת שבת שהוא בחי' הדיבור
 דקדישה כנ"ל כ"פ בשם הצוה"ק . כי אמונה היא בחי'
 מלכות פה יזה בחי' אודיע אמינתך בפי . ברית כ"ש
 צוהר שמים דף הל . ברית קיימא פה ה' הוא . לדהה
 בחי' אשר דברת בפך ודי"ל זו לדהה וכמוצא במאמר
 אשיי סי' יג חסד ואהבה והשזירהית שעי"ז נעשין
 נפשיה לאותיות העיקר ע"י שמוציאין צפה ובדיבור
 כמבפ"ג . תהון הארילה בבחי' לחם הפנים הוא בבחי'
 הדיבור דקדישה בחי' וידבר אלי זה השולחן אשר לפני
 ה' וירבר אלי ייקח בחי' לא על הלחם לבדו יחי' האדם
 כי על כל מילא פי ה' יחי' האדם וכמוצא במ"א :
סי' לב (אד' שפתי תפתח) מבוואר צוה"ק יתרו
 פח ע"כ צהאי יומא כל דיין אחכפין ולא
 מתזרין בעלמא וס' ג"כ בדרך פס ובלילא דשבתא וכו'
 דאזדוונת יטרוניחא למלכא ירו' . ומה מוצן שנתך אז
 ג"כ התיקון המבוואר בפנים היינו האלפין שבגינה נמשכין
 להכלה שהיא בחי' מלכות בחי' שבת מלכתא ועי"ז נמתקין
 דינים כנ"ל והיא בחי' כלה כ"ש צוהי כלה וארז"ל
 כנסת ישראל יהי' בן זוגך . ע"כ לריכין אז ג"כ לשורר
 שמתת הלב וכמוצא צוה"ק מנדול השתחה שלריכין
 לשמחה בשבת בפרט בכניסת שבת לריכין לקבל שבת
 בשמחה גדולה . וזה בחי' כל המזמורים שאומרים בכניסת
 שבת שמבוואר בהם הרבה מענין השמחה שלריכין לשמחה
 בהשי"ת וכן במזמור שיר ליום השבת כי שמחתני ה'
 בפעליך וכו' ועיקר מקום השמחה הוא בלב . ועי"ז
 מעשיבין הארה גדולה מבחי' בינה לבא שהוא בחי' שבת
 כגדול שבת עילאה לבחי' מלכות שהוא בחי' שבת סתם
 למבוואר צוה"ק ונתיקודים . והשמחה היא נמשכת ע"י
 בחי' הרנלק שפס בחי' נלח והוד שזה בחי' לבו נשא את

רגליו וכמוצא בפנים שזה בחי' ריקודין של חתונה
 וזה בחי' אם תשיב משבת רגליך וכמוצא לעיל כאן
 בסי' יוד בשם ספר אור ישראל שמוה סעד לרקד בשמחת
 שבת . ויש גם נלח והוד עליונים שהם בחי' שפתיים
 כמוצא בפנים וזה בחי' ודבר דבר הנאמר בשבת
 ומבוואר בפנים שזה סוד הריקודין שהי' בנישואי ללה
 והיו מזמרין הא ללה וכו' וכבר מבוואר לעיל מה שמיצא
 בכתבים בכונות האר"י ד' מח . שנישואי יעקב ללה
 הי' בכניסת שבת וסי' לדבר משתה גימטריא שבת גדול
 וכו' ושבת גדול הוא בחי' בינה כמוצא בתיקון יט ד'
 מס ע"ב ושבת גדול בינה שבת קטן מלבנות) והיא בחי'
 ללה עלמא דאתכסיא כמבפ"ג ועיין בכונות ומנהגי
 האר"י ד' מח הנ"ל :

סי' לג (מי האיש החפץ חיים) שבת הוא בחי' שלום
 כמוצא צוה"ק (קרח קצו ע"ב) גם שבת
 הוא בחי' אהבה בחי' מניחת אהבה ידבה וכ"ש ושבת
 קדשך באהיה וברלון הנחלתנו . גם שבת הוא בחי' דעת
 כ"ש לדעת כי אני ה' מקדשכם . וע"י קדושת שבת זוכין
 לדע בדיעה שלימה כי מלא כל הארץ כבודו ולית אחר
 פנוי מני' כלל . כי באמת בכל ששת ימי המעשה נאמר
 בהם כי טוב ונאמר וירא אלי את כל אשר עשה והנה
 טוב מאד ודרז"ל מאד זה מלאך המות וכו' . כי אפי'
 בסערא דמותא שהם בחי' ימי רע ממש יש בהם ג"כ
 ניליות הקדושה מבחי' אותיות התורה שהם בחי' טוב
 שזה בחי' טע בכחפי שתיים פת באפריקא שתיים כמבפ"ג
 וכ"ש ואתה מחי' את כולם . רק שש רבו הלבישים
 והאותיות מכוסים ומלומלמים מאד ואינם יכולים לקבל אור
 מלמעלה ע"כ לריכין להמשיך עליהם הארת קדושת שבת
 בבחי' זכריהו מאחד בשבת . כי שבת הוא בחי' שביבת
 וביטול הרע לגמרי ואז נכנע כח הילה"ר כמוצא צוה"ק
 וכנ"ל כ"ש וע"י שכיפה את יליו היינו הימי רע והמדות
 רעות עי"ז הרע נחבלבל לגמרי נגד הימי טוב שבהם
 ואזי האיתיות בולטית ויאלטרפין ומאירין ביותר כמוצא
 כ"ז בפנים וע"כ גם הארת הל"יק האמת שכיפה את
 יליו עד שדומה למלאך ה' לבאות כמוצא בפנים . ועי"ז
 הוא תמיד בבחי' קדושת שבת כמוצא צוה"ק אפי"כ
 בשבת גדלה הארתו ביותר ומחוייבים אז לקבל פניו
 כמוצא צוה"ק . כי גם אהבה שלו שבמדות שזה בחי'
 אהבתו להשי"ת בכל ימי החול הוא ג"כ נגדונו בחי' אהבה
 שבדעת שהוא למעלה מהימים והמדות שזה בחי' קדושת
 שבת בחי' וברכתו מכל הימים וקדשתו מכל הזמנים .
 אך אפי"כ צוה"ק בקדושת שבת בעלמו נחוסף הארתו
 ביותר כי אז הוא זמן בחי' התגלות התורה הלפונה
 והגנוזה ואור הלדיקים הלפונים והגנוזים שזה בחי' אור
 הגנוז לע"ל שמאיר בכל שבת כשארז"ל . כי שבת הוא
 מעין עוה"ב שאז יתגלה אהבה שבדעת . וזה בחי' משארז"ל
 ששבת ניתן בלינעא ומתן שכרה לא עבדא לאגלויי כי
 הוא בחי' אור הגנוז כנ"ל . וע"כ ארז"ל השומר שבת
 וכו' אפי' עט"ז כדור אנוש מוחלק לו . כי כשמקשרין
 א"ע באמת לקדושת שבת עי"ז יכולין לעלות מכל הימי
 רע שהם בחי' כל המדות רעות ולדבק א"ע בהשי"ת

גם משם ולשוב בתשובה שלימה כמוזן בפנים . וע"כ עיקר זמן קריאת התורה בשלימות הוא בשבת . כי אז אותיות התורה בולטות ומלטרפות ומקבלין אור רב מלמעלה וע"כ אז עיקר הזמן שלריכין להקהיל קהילות ולדרוש דר"ת כשארז"ל וכנ"ל כ"פ . כי שבת קדש הוא בחי' הרב האמת שדומה למלאך ה' לבאות (היינו שכופה את ילרו וכו' כמזפ"ג) שעליו נאמר ותורה יבקשו מפיהו וע"כ אז עיקר הזמן המסוגל לקבל תורה מפי הרב האמת . וע"כ ארז"ל על ר"י בר אילעי שהי' רוחן בחמין ע"ש וכו' ודומה למלאך ה' לבאות . ואז עיקר הזמן לחדש חידושי תורה אמתיים (וכמבואר בזוה"ק) מחמת כי אז הוא בחי' התגלות התורה הלפונה והגנוזה והתגלות הדיקים הגנוזים כנ"ל . וע"י קדושת שבת זוכין לקשר את לבו לדעתו שיהי' לבו ברשותו עד שע"י מקבלין גם המדות שבלב אור האהבה שדעת זה בחי' ועהר לבינו לעבדך באמת והנחילינו ה' אלי באהבה וברלון שבת קדשך וכו' וע"י כל אחד מישראל רואה ומשיג את האור הגנוז לפי בחינתו וכמבואר בפנים . וזה בחי' ההארה הקדושה שמגיע בשבת לכ"א מישראל כפי בחינתו והארה הזאת הוא מבחי' התנווללות הארת אור הגנוז שמתנוולן בשבת לכ"א מישראל שזה בחי' מעין עוה"ב כנ"ל : וזה בחי' מזמור שיר ליום השבת שאמר אדה"ר לאחר החטא וכשנדע לו כח התשובה וזא שבת והגין עליו כשארז"ל אז פתח ואמר מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ודרז"ל מלשון וידוי דברים כי בוודאי לריכין להתוודות מאד בחרטה גדולה ובלב נשבר מאד בכדי לכפות את ילרו ולבטל בחי' הימי רע השורין ומחפיין על הימי טוב שבהם וזה ולומר לשמך עליון היינו בחי' זכין למשמע קלין מלעילא המזפ"ג כי אז הימי טוב מקבלין אור רב מלמעלה היינו שמאיר עליהם חיזה התנווללות מבחי' אור האהבה שדעת שזה בחי' ולומר לשמך עליון כי יש בחינות ומדריגות עליונות שהם למעלה מבחי' הימים והמדות ששם אין להרע שום שליטה כלל ושם נאמר לא יגורך רע וגם חשך לא יחשיך ממך שמוה נמשך גם למטה שהאדם איך שהוא ומדותיו אינן בשלימות אטפי"כ אין מגיע הפגם להדעת כ"כ וע"כ יודע בדעתו מאלקותו י"ת ושמלא כל הארץ כבודו . ויודע בידיעת התורה . רק שהעיקר שיהי' לבו ברשותו שיקשר כל המדות שבלבו לידיעה הזאת ולדעת הזה וכמבואר מזה הרבה בליקוטי הלכות וזה להניד צבוקר חסדך ואמונתך בלילות כי אפי' בלילה וחשכות לריכין להאמין מאד שיש שם ג"כ חיות אלקותו ית' ואותיות התורה הק' שמונש בהם אהבתו וחסדו ית' שזה בחי' בה' אהלל דבר באלקים אהלל דבר . וזה כי שמחתי ה' בפעלך במעשה ידך ארנן היינו ג"כ כנ"ל לקבל הכל בשמחה ובאהבה ולא יהיה מחולק במדותיו שזה בחי' ויהי ערב ויהי צוקר יום אחד שזה בחי' כי שמחתי וכו' ארנן וכמבואר בזוה"ק שמחה בלפרא ורננה ברמשא היינו כנ"ל . וזה מה גדלו מעשיך ה' היינו בחי' המדות שבפועל שמונש בהם אהבתו ית' שבכלל הם בחי' הששת ימים כידוע . אבל מאד עמקו מחשבותיך היינו בחי' אהבה שדעת שהוא

למעלה מהימים והמדות שזה בחי' . קדושת שבת שהוא בחי' עולם המחשבה ומחמת ששם אין שום שליטה ועישה לבחי' הימי רע כלל . ע"כ דייקא ע"י התנווללות אור אהבה שדעת נתבטלין הימי רע לגמרי ויכולין לדבק גם משם להשי"ת ולחזור בתשובה כנ"ל . וזה מאד עמקו מחשבותיך מאד הוא בחי' סטרא דמותא כנ"ל . כי דייקא ע"י בחי' עומק המחשבה שהוא בחי' אהבה שדעת יכולין לעלות אפי' מתוך סטרא דמותא ממש ר"ל ולשוב להשי"ת ולדבק א"ע בהדעת והשכל דקדושה שהוא בחי' מקור חיים שכל בעליו בחי' טועמיק חיים זכו הנאמר בשבת וזה איש בער לא ידע וכו' בפרוח רשעים כמו עשב וכו' היינו בחי' התגברות הימי רע הנ"ל להשמדם עדי עד ואתה מרום לעולם ה' כי הגה אויבך ה' כי הגה אויבך יאבדו יתפרדו כל פועלי חון בחי' ביטול הרע ותרם כראש קרני בחי' אותיות בולטות ומלטרפות ומקבלין אור רב מלמעלה וכן כל המזמור סובב על דרך זה יזה שמבואר בכתבים מזמור שיר ליום השבת ר"ת למשה כי משה ושאר לדיקים גדולים יורדים בכל ערב שבת בכניסת שבת להעלות נשמות הנפילות מעמקי הקליפות ר"ל היינו כנ"ל . כי משה הוא בחי' אמת גם קדושת שבת בחי' ישמה משה במתנת חלקו והוא בחי' הליך הגנוז שנאמר בו וירא את האור כי טוב ליגנוח שזה בחי' ותרם אותו כי טוב הוא ודרז"ל שנתמלא כל הבית אורה ותלפנהו וכו' . והוא בחי' אור האהבה שדעת כי משרעה"ש הוא בחי' הדעת כידוע וע"י האור הזה שמתנוולן בשבת ע"י דייקא יכולין להעלות כל הנשמות הנפולות כנ"ל . וע"כ מזמור שיר ליום השבת ר"ת ג"כ שלמה שהוא בחי' מלך שהשלום שלו כי ע"י זוכין לבחי' שלום רב שיתחברו כל הפכים יחד כמזפ"ג . וזה אם תשיב משבת רגליך כי בחול אז יש שליטה להימי רע לינק מהימי טוב שהם בחי' אותיות התורה בבחי' רגליה יורדות מות . אבל בשבת עולין הרגלין דקדושה מהם בבחי' אותיות בולטות כנ"ל . עשות חפליך ביום קדשי כי עיקר החפץ הוא בלב ששם מקור כל המדות והימים שבהם יש אחיזה להימי רע אבל בשבת ימנע מעשות חפליו ויעסוק רק בחפלי שמים שיקשר לבו להדעת הקדוש המתנוולן בשבת בבחי' מי האיש החפץ חיים המבואר בפנים וקראת לשבת ענג כי כשאין לבו ברשותו יאינו מקשר הלב להדעת שאז הוא כסיל בחי' לא יחסוך כסיל בתבונה כי אם בהתגלות לבו אז הוא רחוק מענג וכבוד דקדושה כ"ש (משלי יט) לא נאווה לכסיל תענוג ושם (כו) לא נאווה לכסיל כבוד . אבל בקדושת שבת אז הוא זמן הענג והכבוד בבחי' ולקדוש ה' מכבוד בחי' כבוד חכמים ינחלו . ורז"ל דרשו כבדהו בכסות נקי' כי מחמת שאז נתבטלין הימי רע שהם בחי' לבושין חסוכין ושחורין דמחפיין על הימי טוב . והימי טוב הם בחי' לבושין דנהירין לבושין קדושים שמונש בהם אהבתו ואלקותו ית' כמזפ"ג ע"כ בשבת לריכין לשנות המלבושים . וזה וכבדתו מעשות דרכיך היינו שלא ילך בדרכי עלמו ואחר שרירות לבו ח"ו בבחי' והלך בדרכי לבך (קהלת יא) שזה בחי' אולת אדם תסקף דרכו

רק יקיים בכל דרכיך דעהו; שיקשר לבו; לדעתו שעי"ז
 יוכל למלא את השי"ת בכל מקום אפילו בדברים גשמיים
 ולדבק א"ע גם משם אליו ית' באופן שיהי' כל מעשיו
 לשם שמים וכשארז"ל. וזהו עיקר כבודו ית' בבחי' מלא'
 כה"כ. וזה ממלא חפליך ודבר דבר היינו שלא ידבר
 שום דיבור מחפלי עלמנו רק מחפלי שמים שעי"ז בונה
 את אותיות התורה ומלרפס לעוב שזה בחי' עושי דברו
 לשמוע בקול דברו דעבדין להאי דבר וכמבואר בפנים
 וזה בחי' ויקהל משה וכו' ואז לזכור על הזהרת שבת
 והתחיל אלה הדברים אשר לזה ה' לעשות וכו' היינו
 בחי' עושי דברו הנ"ל (ויש בזה לבאר עוד ומוכן ממילא)
 וזה בחי' ממלא חפליך ודבר דבר שגם מכל ענייני
 חפלו יהי' נבנין ונעשין דברי תורה ע"י האותיות בולטין
 ומלטרפין ע"י הארת קדושת שבת רק שבשבת לריכין
 למנוע גם מזה שלא לדבר שום דיבור רק מחפלי שמים
 ממש ואפי' בקשת לרכי' חסור כמו שדרז"ל. וזה אז
 תמעט על ה' דרשו בזה"ק דא עתיקה. כי זוכה לבחי'
 התגלות התורה שבגמול שהיא בחי' אורייתא דעתיקה
 שהיא בחי' התגלות אור אהבה שבדעת שזה בחי' ועתיקה
 קדישא גלי רלון דיליה היינו בחי' אהבה ורלון. ושדרז"ל
 המענג את השבת נותנין לו כל משאלות לבו שנאמר
 והמענג על ה' ויתן לך משאלות לבך כי מאחר שזוכה
 לקבל אור אהבה שבדעת אז גם כל המדות שבלבו טהורים
 וקדושים ואין להרע שום אחיזה בהם ע"כ נותנין לו
 משאלות לבו. וזה ג"כ בחי' והמענגו על רוב שלום כי
 עי"ז נתגלה שלום רב בעולם כמבפ"ג. וזה והרכנתך
 על צמותי ארץ ודרשו בזה"ק דא חקל תפוחין קדישין
 שמרמז על ענייית המלכות בבחי' גה"י חג"ת חב"ד.
 היינו כי הלב הוא בחי' מלכות ג"כ כידוע ולריכין לעלות
 מדרגא לדרגא עד שיקשר הלב להדעת ושדרז"ל
 על זה שנינו משיעבוד מלכויות היינו שנינו מלכות
 הימי רע המדות רעות שהם בחי' המלכויות דסט"א בחי'
 הילכה"ר שנקרא מלך זקן וכסיל בחי' לא יחפון כסיל
 בתבונה כנ"ל. והאכלתיך נחלת יעקב אביך דא זעירא
 דאנפין שהוא כלול מוחו קלוות שהם כלל בחי' הימי טוב
 שהם המדות טובות שהם כלל התורה שהיא בחי' ז"א
 כידוע ורז"ל דרשו שזוכה לנחלה בני מלרים. כי כשהימי
 רע חוסין על הימי טוב אז ח"א גם להימי טוב לקבל
 אור מנמעלה אבל כשזוכין להתגלות הימי טוב אז מקבלין
 הימי טוב אור רב מנמענה. היינו שנמשך עליהם אור
 האהבה שבדעת שהוא בחי' נחלה בני מלרים כי היא
 למענה מהזמן והמדות ואינה מלוכנת בשום לבוש כלל
 היינו שזוכה לבחי' גדולה כ"כ עד שבחי' האהבה שבמדות
 שלו שהוא בחי' ז"א יהי' בחי' אהבה שבדעת בחי'
 למענה מהזמן בחי' נחלה בני מלרים נגד שאר המדרגות
 וכמבפ"ג. וזה כי פי ה' דיבר היינו בחי' שלימות הדיבור
 דקדושה שנמשך בשבת בבחי' עושי דברו דעבדין להאי
 דבר לשמוע בקול דברו זכין למשמע קלין מלעילא כמבפ"ג
 וכנ"ל. גם כי זה בחי' כי שפתי כהן ישמרו דעת שעי"
 הרב האמת נתגלה בחי' אהבה שבדעת וכו' ומכש"כ
 שעי" בחי' דיבורי השי"ת בעלמנו בחי' כי פי ה' דיבר

שזה בחי' קדושת שבת כנ"ל בשם הזוה"ק בוודאי נתגלה
 אור אהבה שבדעת בבחי' כי ה' יתן חכמה מפיו
 דעת ותבונה :

סימן לד' (ואתם תהיו לי וכו') שבת הוא בחי'

צדיק מושך בחי' ויוסף הוא השליש.
 כי יוסף הצדיק הוא בחי' שבת כמבואר בזה"ק בפרט
 בזהר חדש. והוא בחי' שורש נשמות ישראל בחי'
 כי בו שבת וינפש. כי שבת הוא עולם הנשמות
 כמבואר בזה"ק וע"כ זוכין בשבת לנשמה יתירה. וכמו
 שעיקר הממשלה שר הצדיק הוא להאיר ולעורר לבם
 של ישראל לעבודת ה' כמבפ"ג. כמו כן ע"י קדושת
 שבת נתעורר לב כ"א מישראל להשי"ת וכ"ש אך
 את שבתותי תשמרו כי אות היא ביני וביניכם לדורותיכם
 לדעת כי אני ה' מקדשכם. וכמו שהצדיק הוא בחי'
 מלאפוס בחי' מלא פום מחמת שהפה וכלי הדיבור
 שלו שהם כלי השמע הם בשלימות ובמילואם. כמו
 כן שבת הוא בחי' שלימות הדיבור בחי' ודבר דבר
 הנאמר בשבת וכנ"ל בשם הזוה"ק ומשבת נמשך כל
 השמע כידוע והוא מקור הברכה בחי' ויברך אתכם
 כאשר דיבר וכמבפ"ג. וארז"ל שקולה שבת ככל
 התורה והמצוות. וכמו שע"י קבלת התורה זכו כל
 ישראל לבחי' צדיק מושך בחי' ישראל ממשלותיו
 מחמת שאותיות התורה הם התלבשות רצונו ית' ועכשיו
 שהתורה מסורה בידינו עי"ז גם רצונו ית' מסור בידינו
 להיות רצונו כרצונו כמבפ"ג כמו כן ע"י קדושת
 שבת ששקולה ככל התורה ונאמר בו באהבה וברצון
 הנחלתנו. עי"ז נמסר כביכול רצונו ית' בידינו. וע"כ
 ארז"ל המענג את השבת נותנין לו כל משאלות לבו
 שזה בחי' הרחב ס"ך ואמלאהו בחי' ימלא ה' כל
 משאלותיך. וכמו שכ"א מישראל יש לו חלק בהתורה"ס
 ויש בכ"א נקודה מבחי' כלל התורה מה שאין בחבירו
 כמבפ"ג. כמו כן יש לכ"א מישראל חלק ונקודה
 בקדושת שבת כפי בחינתו וכמבואר בזה"ק (ויקרא
 ד' רמב) מאן דאיהו חסיד יבין ליה נפש יתירה
 מבחי' חסד. וכן מי שהוא מבחי' גבורה או משאר
 המדות הקדושות נותנין לו נפש יתירה כפי מדתו ובזה
 יש מדרגות עד אין סוף כי כל מדה וספירה כלולה
 מכל המדות הקדושות בחי' חסד שבחסד גבורה שבחסד
 וכו'. וחסד שבגבורה וכו' כמבואר כ"ז במקובלים וכ"א
 כפי בחינתו מקבל בחי' נפש יתירה משבת קודש שהוא
 כלליית הקדושה בחי' כי קדש הוא. וע"כ אפי' על
 נפש אחד מישראל ואפי' של הסחות מישראל מחללין
 את השבת וכמבואר מזה בזהר חדש סמוך לסומו.
 ועיקר שלימות קדושת שבת בכלל זוכה הצדיק הגדול
 שהוא בחי' משה בחי' ישמח משה במחנת חלקו.
 וכן שאר הצדיקים זוכין ג"כ בוודאי לקבל שבת בהארה
 יתירה. אך אעפ"כ יש גם לכ"א מישראל חלק
 בקדושת שבת. וע"כ אפי' משרע"ה בעצמו מחוייב
 לחלל את השבת בשביל להציל נפש אחד מישראל.
 ועיין זוהר חדש בראשית שאסילו הנקודה טובה שיש
 ברשעים מתנוצץ ומאיר ביותר ע"י קדושת שבת עד
 שעי"ן

שע"ז ישנם להם חלק בעוה"ב. וע"כ חייבים לקבל פני רבו בשבת כנ"ל כ"ס בשם חזו"ק (ויקרא רסה) . וכן צריכין לנסוע לצדיקים על שבת קודש. והצדיקים צריכים להקהיל קהילות ולדרוש בד"ת בשבת כשארז"ל כי אז עיקר הזמן המסוגל ביותר להאיר הארתם שהוא בחי' הארת קדושת שבת קודש בכלל ישראל . וכן צריך כ"א מישראל לכלול א"ע עם כלל ישראל בכדי לקבל עי"ז הארת קדושת שבת קודש בבחי' ומקבלין דין מן דין שתאיר הנקודה שלו מקדושת שבת לחבירו וכן לקבל מחבירו הארת הנקודה שלו שיש לו בקדושת שבת . וע"כ מתפללין ויגוחו בו כל ישראל מקדשי שמך . כי כ"א מישראל יש לו חלק בקדושת שבת . וע"כ צריכין להתפלל על זה שכל ישראל יגוחו בקדושת שבת . וזה בחי' ויקהל משה את כל עדת בני ישראל וכו' וציום על קדושת שבת . גם כמו שהצדיק הוא בחי' מלאסוס מחמת שבחינתו נמשך מבחי' חכמה ובינה שהוא בחי' נקודה עם ואו כמבס"ג . כמו כן קדושת שבת נמשך ג"כ מבחי' חכמה ובינה שהם בחי' י"ה בחי' אבא וא"מא כמבואר בכוונות שבת בסוד שלהבת י"ה . והכל מודים כי בשבת ניתנה תורה והתורה עם העולם הוא בחי' נקודה עם ואו כמבס"ג גם שבת בעצמו הוא בחי' הנקודה שבכל ששת ימי בראשית שזה ג"כ בחי' נקודה עם ואו . והנה קדושת שבת הוא בחי' צדיק יסוד עולם כמבואר בזוה"ק וזה בחי' יסוד דאצילות ששם שורה אור אהבה הקדושה כמבס"ג וזה בחי' מנוחת אהבה וכן באהבה וברצון הנחלתנו וזה בחי' ענג שבת בחי' אהבה בתענוגים . וע"כ ארו"ל המשמר את השבת וכו' מוחלין לו על כל עוונותיו . כי זה בחי' על כל פשעים תכסה אהבה . וע"כ ע"י קדושת שבת נחבטלין כל אהבות רעות שהם בחי' ערלת לב בחי' חרפה שזה בחי' וישבות דין וקרון (משלי כב) וכן והשבית קצין חרפתו לו (דניאל יא) ופרש"י שהקב"ה ישיבת גידושו וחרפתו של האויב וכו' . וזה בחי' מה שמבואר בזוה"ק בסוד ובן שמונת ימים יסול לכם וכו' בכדי שיעבור עליו שבת אחד קודם שנימול . כי א"א לקיים מצוות מילה שהוא בחי' ביטול העולה שהוא בחי' חרפה כ"א ע"י קדושת שבת קודש . וזה בחי' רשפיהרשפי אש שלהבת יה שזה נאמר על סוד השלהובא דאשא שיורד בערב שבת על ראשי הקליפות סמאות שלא יעלו אל הקדושה . והקליפות הג"ל הם בחי' ערלה בחי' חרפה (כמבואר לקמן בס' בסנים) וסיים מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה . כי כל זה ע"י אור אהבה הקדושה השורה ביסוד דאצילות שהוא בחי' קדושת שבת כנ"ל . וע"כ ארו"ל זכורו מאחד בשבת כי אפי' בששת ימי החול שיש בהם שליטת הקליפות הג"ל שהם בחי' חרפה שזה בחי' חול מלשון חילול וחרפה כלשון חלידה לך חולן הוא לך וכיוצא בזה הרבה אעפ"כ צריכין לקשר א"ע אל הנקודה שהוא בחי' שבת שע"ז נחבטלין כל החרפות וע"כ שפאי הי' אגל כל ימיו לנבוד שבה בכדי לקדש

אכירתו עי"ז שלא תהיה בבחי' חרפת רעב ח"ו . נמצא ישנם בענין קדושת שבת קודש שהוא כלל בחי' הנקודה הקדושה וע"כ נקראת קודש כי קדש הוא בחי' הנקודה כידוע וכמבס"ג יש בזה ג"כ בחי' נימול נקודות וכמבואר בזוהר (יתרו ד' צב תלת דרגין אינון שבת עילאה שבת דיומא שבת דלילא . ועיי"ש במקדש מלך שפירש דר"ל בינה וז"א ומלכות . ולעניינינו י"ל כי הארת שבת קודש שמקבלין ע"י התקשרות להצדיק שהוא בחי' נקודה הכלליות של ישראל זה בחי' שבת עילאה . כי הצדיק הוא בחי' נבון וחכם כמבס"ג . והארת קדושו . שבת שמקבלין ע"י כלליית ישראל בבחי' ומקבלין דין מן דין כי כ"א יש בו נקודה מבחי' קדושת שבת שהוא בחי' קדושת כלליית התורה מה שאין בחבירו וצריכין לקבל דין מן דין כנ"ל זה בחי' שבת דיומא שהוא בחי' ז"א בחי' תפארת עסה ליום המנוחה שזה בחי' ישראל אשר נך אתפאר דכלולין מנוונין סניאין וכ"א יש בו נקודה קדושה שהוא בחי' צדיק בחי' שבת מה שאין בחבירו . ועיקר ההתפארות כשנכללין הנוונין זה בזה והארת קדושת שבת שצריך כ"א מישראל לקבל ע"י הנקודה הקדושה שלו בעצמו וצריך כ"א לעורר את לבו בפרט בכניסת שבת קדש ולהאיר הנקודה הקדושה שלו שיש בו מבחי' קדושת שבת זה בחי' חפזונים והזמירות שירות ותשבחות שנתקנו לומר בשבת קודש בכדי שתתעורר הנקודה הקדושה ע"י בחי' סי' דבר חכמות ותאיר לתוך לבו של כ"א עד שיתבשרו ממנו החרפות ואהבות רעות שהם בחי' ערלת לב ויזכה לאהבה קדושה בבר לבב שזה בחי' וטהר לבנו לעבדך באמת והנחילנו ה' אלהינו באהבה וברצון שבת קדש . והארת קדושת שבת שמקבל כ"א מניה וביה ע"י התעוררות הנקודה שלו שהוא בחי' צדיק מושל זה בחי' שבת דליא בחי' מלכות ובבחי' זונכנסין לקדושת שבת קודש כי א"א לקבל בשלימות מהנקודה שבתבדו ואפי' מהנקודה הכליית של הצדיק שמשמיע וסאיר בו בכל עת אעפ"כ א"א לקבל בשלימות הארת הקדושה כ"א ע"י שיתעורר בתחלה הנקודה שיש בו בעצמו כי לכל דבר צריכין אתערותא דלתתא תחלה כידוע ועיין בזוהר יתרו ד' צב הג"ל וחבין ביותר : וזה אם תשיב מ"שבת רגלך עשות חפצך ביום קדשי היינו שישמור עצמו מכל מיני חיכול שבת וגם מרסו אם תשיב משבת רגלך היינו שתאיר הארה הקדושה של הצדיק שהוא בחי' שבת בתוך כלל ישראל שהם בחי' וכל העם אשר ברגליך כי הם בחי' תסכי אורייתא כמבס"ג וע"כ הם בחי' רגלין . וזה בחי' מה שע"י הארת שבת עולין רגלי הקדושה מאחיזת הקליפות כסובן בכתבים היינו שנתבטלין עי"ז כל החרפות ואהבות רעות הג"ל גם סאותן שהם בחי' רגלין . וזה עשות חפצך ביום קדשי חפץ הוא לשון רצון ואהבה בחי' אהבה עד שתחפץ . וע"כ נאמר על הפס"ל לא יחפץ כסיל בתכונה כ"א בהתגלות לבו . כי מתגברין עליו אהבות רעות שהם בחי' ערלת לב היסוך בחי' ותנות

הגות דבי תבונות וע"כ כל חפצי האדם וקראים חפצים כי יש לו אהבה רצון ואהבה. אבל בשבת צריכין לסבל אור האהבה דקדושה כ"כ שהוא בחי' אור החסד הנשאר ביסוד דאצילות עד שיתבטלו ממנו כל מיני אהבות הגשמיות המלוכשין בעשיית חפציו של האדם. וזה וקראת לשבת ענג ולקדושה' מכבוד. כי שבת הוא בחי' יסוד דאצילות בחי' ברית שלום שהוא בחי' שדי כידוע ששם עיקר הענג בחי' כי אז על שדי תתענג ושם שורה אור האהבה הק' שהוא בחי' אהבה בתענוגים. ושם נתבטלין כל החרפות ובזיונות וזוכין לכבוד. וגם כי הנקודה הק' שהוא בחי' צדיק יסוד עולם בחי' שבת הוא בבחי' חכמה כמבפ"נ ושם עיקר הענג כידוע. בבחי' אין למעלה מענג ואין למטה מנגע. וע"כ על הכסיל נאמר לא נאווה לכסיל תענוג. וזה בחי' (משלי ואו) נואה אשה חסר לב (כי פגם הברית ששם עיקר החרפות ואהבות רעות הם פגם הלב) וכו' נגע וקרין ימצאוחרפתו לא חמחה. כי זה בחי' הדיוטא התחתונה בבחי' אין למטה מנגע. ושם עיקר החרפה הבא מכסירות ורוח שטות בבחי' אין אדם עובר עבירה וכו'. אבל הנקודה הקדושה של בחי' צדיק ברית שלום. הוא בחי' ענג ושם נתבטלין כל החרפות בבחי' חכם בני ושמת לבי ואשיבה חורפי דבר (משלי כז) וזוכין לכבוד בבחי' כבוד חכמים ינחלו שזה בעצמו ג"כ בחי' ויוספ הוא השליש בחי' מלכות מלך הכבוד. וזה בחי' ענג וכבוד שבת כנ"ל. וזה וכברתו מעשות דרכי היינו שלא יהיוך אחר דרכי לבו בבחי' והלך בדרכי לבד וכן מדרכיו ישבע סוג לב (משלי יד) ממצוא חפצך ודבר דבר שישמור עצמו מלדבר אפי' דיבור אחד שר חול שיש בו איזה אחיזה מעניני החפצים ואהבות הגשמיות בכדי שלא יפגום עי"ז בקדושת שבת שהוא בחי' הדיבור דקדושה כנ"ל. שזה בחי' מלאפוס שהפה והדיבור הם בשלימות ובמלואם כנ"ל. גם כי הנקודה הק' הוא בבחי' פי ידבר חכמות כמבפ"נ. וזה אז תתענג על ה' שיוכה לבחי' שבת עיראה הנ"ל שהוא בחי' על ה' בבחי' מי מושל בי צדיק וכמבואר במ"א וזשדרז"ל שנותנין לו כל משאלות לבו. כי מאחר שזוכה להאיר אל לבו אור הנקודה העליונה עד שיתבטלו מלבו כל חרפות ואהבות רעות וכל אהבתו ותענוגו על ה'. בוודאי צריכין למלאות כל משאלות לבו הק' בבחי' הרחב פיך ואמלאיהו כנ"ל. והרכנתך על במותי ארץ ודרז"ל שניצול משיעבוד מלכות היינו שניצול מכל מיני אהבות רעות הנמשכין מבחי' היצה"ר שנקרא מלך זקן וכסיל. וע"כ שיעבוד מלכות נקרא חרפה כ"ש הביטה וראה את חרפתינו וכיוצא בזה הרבה. וזה כנגד בחי' שבת דלילא. והאכלתיך נהלת יעקב אביך ודרז"ל שזוכה לנהלת בלי מצרים. זה כנגד בחי' שבת דיומא שהוא בחי' מה שצריכין לקבל הארות הנקודות הקדושות של כ"א מישראל סכרדיית ישראל שזה בחי' בלי מצרים כי אין סוף רבחי' הנקודות הללו בבחי' אשר לא יספר מרוב ח

הנאמר על כלל ישראל שזה בחי' נהלת יעקב אב של שבעים נפש שהם שורש כדר ישראל. וגם כי ע"כ אור האהבה הק' ששורה אצל הצדיק יסוד עולם שהוא הנקודה הכלריית של ישראל נמשך ומאיר לכ"א מישראל לנקודתו הק' בפרטיות העיקר ע"י כלל ישראל וכמבואר מזה גם בליקוטי הלכות וזה בחי' ויקהל משה את כל עדת ישראל הנ"ל. וזה בחי' ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה שארז"ל. ואור אהבה הק' הזאת הוא בבחי' בלי מצרים בבחי' משארז"ל כד הוה רחימתין עזיזא וכו'. וגם כי הוא בבחי' על כל פשעים תכסה אהבה שזה ג"כ בחי' בלי מצרים כי אין שום דבר שיחצוץ ויבטל את אור האהבה הק' הזאת. ואורי יש לכוון לזה גם דרשת הזוה"ק שדרש על פסוק זה אז תתענג וכו' שהם כנגד הג' סעודות של שבת וכו'. וזה כי פי ה' דיבר. היינו כי כל אלו הנקודות שהם בחי' צדיק בחי' ברית שלום הם בחי' הדיבור דקדושה שזה בחי' מלאפוס כנ"ל בחי' פי ידבר חכמות הנ"ל כמובא בזוה"ק ברית קיימא פה ה' הוא וכן פה אתקריאת מסטרא דצדיק. גם ר"ל ע"ד כי פי המדבר עליכם שפירש"י כפי כן לבי כמובא בפנים. ועיין בפרדס רמונים בערך שבת שכתב שם ששבת הוא כלריות יסוד עם מלכות וזה בחי' ויוספ הוא השליש הנ"ל:

סימן לה (אשרי העם זרקא) שבת היא בחי' תשובה כידוע וכנ"ל כ"פ ותשובה הוא להשיב את הדיבור למקום שניטל משם שזה בחי' שבת שעולין העולמות אל מקום עמידתן שהיה קודם החטא של אדה"ר כמובא בכתבים וכמבואר בליקוטי תורה להארז"ל פ' בראשית. ושורש כד הדברים הוא חכמה כ"ש כולם בחכמה עשית וכמבואר בפנים. וע"כ השבת נקרא קודש שהוא בחי' חכמה יעילאה וכמבואר בכתבים וזה בחי' מה שאומרים במזמור שיר ליום השבת מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבותיך. ואז יתפרדו כל פועלי און שהם הקליפות בחי' החכמות חיצוניות וזוכין לשלימות השכל דקדושה שהוא חלק ארוך ממער בבחי' לדעת כי אני ה' מקדשכם וקדש הוא חכמה. וזה בחי' הנשמ' יתירה שזוכין בשבת בחי' ונשמח שדי תכינם וכמבואר בפנים. וצריכין לחדש את השכל שהוא הנשמה ע"י בחי' שינה שאז בא הנשמה בתוך אמונה שהוא בחי' מלכות ומתחדשת שם בבחי' חדשים לבקרים רבה אמונתך. וזה בחי' שבת שהוא גם בחי' מלכות בחי' שבת מלכתא בחי' אמונה כמבואר בטאמר אית לן בירא סי' לא. וע"כ גם השינה של שבת יקרה מאד וכמובא וזהו שאומרים במזמור שיר ליום השבת דהגיד בבוקר חסדיך בחי' המוחין שהם בחי' חסדים כידוע ואמונתך כלילות. ואפשר שזה סוד שני שבתות שבת דיומא שהוא בחי' חכמה ושבת דלילא שהוא בחי' מלכות בחי' אמונה וכמובן גם בכתבים ועיין כתיקון יש דף מס. שבת הגדול בינה שבת הכפן מלכות ב' תרין דרועין וכו' תיו חסארת וכו' תלת כתרין

כתרין דשין ג' ספירין עיראין וכלהו כלילין כתיובתא וכו'. וזה באי בשלים וכו' תוך אמוני עם סגורה אמוני דייקא כנ"ל. ומחמת שלימוד פשטי אורייתא הם ג"כ בחי שינה ע"כ נתתקן לומר בשבת משניות שבת ועירובין בכדי לחדש הנשמה ע"י הלימוד משנה פשטי אורייתא שהם בחי שינה וכמבואר בזהר פנחס ד' רמד ע"ב: ועיקר המוחין שמקבלין ע"י בחי אמונה אין מקבלין אלא מאור הפנים. וזה בחי ברכו באור פניו של אדם שארז"ל וזה בחי פני שבת נקבלה. וזה בחי ואנפיה נהירין בנהירו עילאה ואתעפרת לתתא בעמא קדישא וכלהון מתעטרין בנשמתין חדתין כדין איהו שירותא דצלותא לברכא לה בחדוה בנהירו דאנפין וכו'. כי גם עיקר שלימות התפלה הוא מבחי הנשמה בחי כל הנשמה תהלה יה וכו'. ויש כמה בחינות באור הפנים כמבפ"ג והכל כלול בקדושת שבת. כי עיקר התגלות אור הפנים של התורה הוא בשבת. כי הכל מודים כי בשבת ניתנה תורה. וארז"ל לא ניתנו שבתות אלא ללמוד בהם תורה וארז"ל שצריכין להסתהיל קהלות בכך שבת וללמוד תורה. וכן עיקר הארת פני הצדיקים הוא בשבת שאז זוכין להשגה יתירה ביותר בבחי' חכמת אדם תאיר פניו. וע"כ חייב אדם להקביל פני רבו בשבת כמבואר בזה"ק כי ע"ז מקבלין שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים. וזה בחי באור פני מלך חיים בחי טועמיה חיים זכו הנאמר בשבת. והנה ארז"ל זכור את יום השבת זכרהו מאחד בשבת. וע"כ כל השכוע נקראת שבת כ"ש שבע שבתות וכיוצא. וכן אומרים יום אחד בשבת יום שני בשבת וכן כולם כי קדושת שבת נמשכת ע"י ששת ימי המעשה בבחי' כי ששת ימים עשה ה' וכו' וביום השביעי שבת ונפש וכן וינח ביום השביעי וכמבואר גם בזה"ק ששבת הוא הנקודה של כל הששה ימים שזה בחי גם משארז"ל בגמרא שלשה ימים קודם השבת ושלשה ימים לאחר השבת. והנה ענין מה שקדושת שבת מתלבשת גם בתוך הששת ימי המעשה זה ג"כ בחי מה שהנשמה באה בשעת שינה בתוך אמונה ומתחדשת שם. כמו כן הוא בכדל. שבששת ימי המעשה שאז אין המוחין מאירין כ"כ ואז עיקר החיות הוא רק מבחי אמונה בבחי' וכל מעשיהו באמינה. וע"כ הם רק בבחי' שינה מאחר שאין המוחין מאירין אז בשלימות שזה בחי יושב במלך כישן דמי. אך אעפ"כ בהעלם מתרבוש גם בהם קדושת שבת שהוא בחי עולם הנשמות עולם השכל ומתחדש שם בתוך בחי אמונה שע"י שמחוקין א"ע ומחייין א"ע עם האמונה כל ימי השבוע ומזכירין א"ע בכך יום בקדושת שבת שאז מאיר השכל והאמונה בשלימות. ע"ז בעצמו זוכין אח"כ לקבל קדושת שבת הבא בשלימות יותר ובהארה יתרה בבחי' התחדשות ממש וי"ל שזה ג"כ בכלל אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין. כי בשבת ראשונה זוכין לבחי' שלימות השכל והחכמה שהוא בחי נשמה ואח"כ צריכין לחדש השכל

והנשמה שזה בחי ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית וחדוש בראשית הוא חידוש החכמה כ"ש כולם בחכמה עשית כמבפ"ג. שזה נמשך בשבוע השניה שאז נמשך בכל ששת ימי המעשה בחי חידוש מעשב"ר ע"י שמחדש בכל פעם השכל והנשמה של קדושת שבת העבר בתוך בחי אמונה שבכל ששת ימי המעשה שהם בבחי' שינה. ואז זוכה בשבת השני לקבל שכל חדש ונשמה חדשה. וע"כ התלמיד חכמים זוכין בחזק לקבל בחי שכך חדש ונשמה חדשה שזוכין שאר בני אדם בשבת וכמבואר בתיקונים. והם יש להם מדריגות האמונה הגבוה יותר וע"כ זוכין בשבת קודש לקבל נשמה חדשה ונבזה במעלה יתירה מאד וע"י שמקבלים פניהם בשבת זוכה כ"א לפי בחינתו לקבל הארה חדשה להנשמה שלו מאור הפנים והנה יש כמה בחינות שינה כי יש שינה בנשמות שהוא נייחא למוחין שזה בחי מה שב"א אפי' הקטן במעלה זוכה לקבל בשבת הארה וקדושה יתירה הנשפע עליו מלמעלה שזה בחי הנשמה יתרה כנ"ל. ואחר שבת מסתלקת הארה הזאת ונשאר בבחי' שינה בכל ששת ימי המעשה וצריך לחזק א"ע אז באמונה יתירה ולהחיות א"ע בהרשימו שנשאר בו מקדושת בחי נפש רוח ונשמה שנתוסף בו בשבת ככל השלשה ימים שלאחר השבת ודחשתוקק בכח הרשימו הזאת לזכות לקבל קדושת שבת הבא בתוספות הארה וקדושה יתרה. וע"ז זוכה ישלישה ימים קודם השבת מתחיל להתנוצץ בו הארה ורשימו מקדושת נפשו רוח ונישמה יתירה של שבת הבאה עד שבשבת הבאה זוכה לבחי' התחדשות הנשמה והמוחין בהארה יתירה ביותר וכן ככל יאבת ושבת. וזה בחי ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדורותם היינו שיזכה בכך פעם לקבל קדושת שבת בהארה יתירה ביותר וכמבואר גם בתיקון מה תרין שבתות הכא לקביל שבינתא עיראה ותחאה היינו כנ"ל ויש בחי לימוד שהוא ג"כ בחי שינה לגבי דביקות השי"ת והוא לימוד פשטי אורייתא בחי משנה כנ"ל וזה בחי מה שמבואר בזה"ק ובתיקונים ששישה סדרי משנה הם כנגד ששת ימי המעשה והם בחי יצירה בחי מש"ט כידוע וכמובן גם במאמר אני ה' הוא שמי סי' יא. ויש שינה שהוא בחי מו"מ באמונה שעושין בכל ששה ימי המעשה שע"ז ג"כ זוכין לקבל אח"כ קדושת שבת בהתחדשות יתירה שזה בחי אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות איתם ששת ימים תעשה מלאכה תעשה דייקא שהמלאכה נעשית מאליה שזה בחי מו"מ באמונה ובמחון שיודע שלא בכחו ועצם ידו יעשה לו חיל כי רק הוא ית' הנותן לו כח לעשות חיל. וע"כ כל עשיותיו הם רק כמתעסק בעלמא כדי לצאת ידי חובתו לעשית איזה דבר מו"מ אז מלאכה ביזביל פרנסה אבל אינו מעמיק בענין זה כל כך וממש כאלו המלאכה נעשית מאליה ואז אינו אץ להעשיר ומכש"כ שלא יגע בפרומה של אחרים ויקיים הוי ממעט בעסק ועסוק בתורה היינו שאפי' בשעת העסק

העסק תהי' ג"כ מחשבתו דבוקה בתורה וכסבא"נ וכן לקמן בפנים בס' רפג במאמר כי תצא . ומו"מ ומלאכה כזו הם בחי' מלאכת המשכן כמבואר במאמר זכיום הביכורים בליקו"נ סי' ד ובשאר מקומות . וזה זכיום השביעי יהיה לכם קודש שבת שכתון לה' . כי דייקא עי"ז זוכה אח"כ לקבל קדושת השבת כהארה יתרה ביותר מבחי' הקדושה והארה שהיה לו בשבת שלפניו שזה בחי' שבת שכתון לה' וזה בחי' שתורה אני ונאוה שתורה אני בששת ימי המעשה ונאוה בשבת קידש כשהרז"ל במדרש שיר השירים . היינו כי כל ישות ימי המעשה הם בבחי' ואמונתך גלילות שהם בחי' חישכות ושחריות . ודייקא עי"ז זוכין אח"כ לקבל בשבת שכר חדש מאור הפנים בבחי' חכמת אדם תאיר פניו שזה בחי' ונאוה אני בשבת היינו כנ"ל . אך מחמת שהאמונה שוכנת בתוד החיצוני . ע"כ צריכין להמשיך בחי' חשמל מעולם הבינה להלביש את המלכות בחי' האמונה שלא ינקו ממנה החצונים . וזה נעשה ע"י שמקיים ודובר אמת בלבבו אזי אמת בחי' אם לבינה מסככת על בנהא וכו' שהרב עושה חשמל היינו מלבוש סביב האמונה שלא ינקו ממנה החיצונים וחשמל לב גמטריא שמע וכו' כמבואר כ"ז בפנים . וישארז"ל הובא ג"כ בפירוש"י אתה ובניך וכו' להזהיר גדולים על יביתת הקטנים . היינו שימשיך הארה מבחי' עולם הבינה שהוא בחי' שבת הגדולה על בחי' אמונה בחי' מלכות שהוא בחי' שבת הקטן כנ"ל בשם התיקונים וכמבואר גם בפנים כי האמונ' הוא בחי' מאור הקטן ביו"ז בן גנס בחי' ינקא וזה בחי' מ"ש (ירמי' יז) וזהו אג' שמעו תשמעון אלי נאום ה' וכו' וקדש את יום ה' וכו' וישבה העיר הזאת לעולם וכו' . היינו אם תמשיכו מבחי' בינה לבא בחי' חשמל דב"הנ"ל שהוא גימטריא שמע עי"ז יהי' ת קן המלכות וקיום ישוב ירושלים שהוא בחי' אמינה כמבס"ג . וזה שמברכין בשבת דפנים סוכת שלום עלינו וכו' ועל ירושלים היינו שנמשך בחי' אמת מסככת על בנרא הנ"ל וע"כ אין צריכין להתפלל אז על שמירה כי נשמרין ממילא ע"י בחי' סוכת שלום הנ"ל וכמבואר בזה"ק . וזה שמובא בכוונות שבתיות שלום יכוון לסוד ש"ע נהורין סוד חשמל שהוא מספר בשלום . וכן הפורס סוכת ר"ת מספרו אדני (שהוא בחי' מלכות הנ"ל כידוע) שלום עלינו ר"ת ש"ע וכו' . היינו כמבואר בפנים כי ע"י החשמל הנ"ל מקבלין מאור הפנים שהוא סוד ש"ע נהורין של אור הפנים . וזה ג"כ סוד שתי הנרות של שבת אחת כנגד מלכות ואחת כנגד בינה כמובא בכוונות היינו כנ"ל . וזה ג"כ בכלל אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות היינו בחי' שתי שבתות הנ"ל שהם בחי' בינה ליבא ובחי' מלכות מיד נגאלין . כי אז לא הי' יכולין החיצונים לינק מהקדושה כלל . וזה שמתפללין וטהר לבנו לעבדך באמת היינו בחי' ודובר אמת בלבבו הנ"ל . ואפשר שזה ג"כ סוד השלהובא ראשא שיורד בע"ש על

ראשי הקליפות בכדי שלא יעלו אל הקדושה . והשלהובא הנ"ל הוא בחי' שלהבת יה כי נמשך מבחי' חכמה ובינה כמבואר בכוונות . היינו כי בחול יש להם איזה אחיזה זיניקה מהקדושה בבחי' רגליה יורדות מות . וזה ג"כ בכוונה מלמעלה בבחי' עת אשר שלט האדם באדם לרע לו כידוע כי אז השכינה בחי' מלכות כביכול יורדת ביניהם בבחי' זאת ירושלים שמתיה בתוך הגוים וכו' המובא בפנים בכדי לברר הניצוצות הקדושים שיש ביניהם בבחי' שבירת כלים . וזה בעצמו ג"כ סוד המו"מ ומלאכות שעושין בימי החול כדי לברר בירורים עי"ז כידוע וכמבואר גם בפנים . וזה כשעושין מו"מ באמינה כי באם לאו אזי ח"ו הם מתגברין לינק ביותר מן הקדושה ומחמת שצריכין אז שמירה גדולה ע"כ צריכין לקיים ודובר אמת בלבבו . בכדי להמשיך חשמל וכו' כנ"ל . אבל בשבת עולה הקדושה לגמרי עם כל הניצוצות הקדושים שנתבררו מכיניהם . ואז רוצים גם הם להיות כרוך אחריה ולעלות עמה ויורד שלהובא ראשא מבחי' בינה בחי' חשמל הנ"ל ומדחה אותם ומפיל אותם לגמרי . וזה שסיים (ירמי' יז) ואם לא תשמעו אלי לקדש את יום השבת וכו' והצתי אש בשעריה וכו' . כי אז שלהבת האש הנ"ל שלט בה בעצמה ח"ו וכשארז"ל אין הדליקה מצויה אלא במקום שיש חילול שבת ח"ו . וזה שמכס"ג מענין שע"י התמיד עולה חב"ד דעשיה ליצירה וכל הניצוצות הקדושים שבקליפה שהם בחי' העכו"ם והארצות שמביב ירושלים עולים לבחי' אמונה שהוא בחי' מלכות בחי' ירושלים . והנה מכס"ג שזה נעשה גם ע"י מו"מ באמונה . ובסוף המאמר מבואר שזה בחי' באור סניך יהלכון שיעסוק במו"מ בכדי לחדש את נשמתו ושכלו בתוך אמונה ולקבל חירוש המותין מאור הפנים עי"ז עולים כל הניצוצות וכו' . והגם שזה נעשה גם בחול ע"י מו"מ באמינה . אבל עיקר שלימות הענין נעשה ע"י קדושת שבת שאז צריכין לשוב דייקא מכל מלאכה ועסק . ואפ' התיקונים שנעשו ע"י העובדות והעשיות שבששת ימי החול הכל נעשה רק בכח קדושת שבת שהוא הנקודה הקדושה שבכל ששת ימי המעשה . וע"כ צריכין לזכור את השבת בכל פעם ולהמשיך קדושת שבת על ששת ימי המעשה בבחי' זכריהו מאחד בשבת . כי עיקר ביטול הרע והקליפות וכן עיקר שלימות עליית הקדושה הוא בשבת . וע"י שממשיכין קדושת שבת לתוך ששת ימי המעשה עי"ז יש כח לברר הניצוצות הק' גם ע"י עובדין דחול שבששת ימי המעשה ובמובן גם במאמר מרכבות פרעה סי' לח . וזה בחי' מו"מ באמונה . כי בזה שנוהר לעשות מו"מ באמונה ובאמת ומקשר את מחשבתו אל התורה הס' שזה בחי' חב"ד דעשיה העולה אל יצירה כמבס"ג ובפרט כשזוכה לקיים ודובר אמת בלבבו ומכוון במחשבתו שכל העסק שלו הוא בכדי לחדש את מוחו ושכלו ולקבל שכר חדש ונשמה חדשה מאור הפנים . בכל זה ממשיך על עצמו בחי' קדושת שבת גם

בששת

בששת ימי החול כי כל הנ"ל כלול בקדושת שבת
 כי אז עיקר שלימות עליית העולמות וחב"ד דעשיה
 עולין ליצירה ומלכות דעשיה עולה מהקליפות עם כל
 הניצוצות הק' שנתבררו כמבואר בכוונות. ואז עיקר
 הארת עולם הבינה בחי' שבת הגדול כי בשבת עולין
 לשם ואז עיקר התחדשות הנשמה והשכר מבחי' אור
 הפנים כנ"ל. וע"כ אפי' האנשים הפשיטים שעושין
 מו"מ ומלאכתם באמונה כפשוטה צריכין לכוון עכ"פ
 בסשימות ולהזכיר א"ע בכל פעם בקדושת שבת.
 היינו לכוון בשביל שיהיה לו רווח ויהיה יכול לכבד
 את השבת ולענגו כראוי. וכן בכדי שיוכל להחזיק
 לומדי תורה שגם בימי החול הם בבחי' קדושת שבת
 נגד שאר בני אדם כנ"ל. גם ע"י שכולל עצמו
 במחשבתו עם הת"ח בשעת עשיית המו"מ יש לו כח
 ביותר לברר ניצוצות הק' ולתקן תיקונים גדולים ע"י
 המו"מ שלו והוא טובה ברוחניות גם להת"ח. כי
 המוחין שלהם מתחדשין בתוך המו"מ שלו שעושה
 באמונה בבחי' ודלא קרי ליהוי צוותא לחבריה המבס"נ.
 וע"י שנשמת הת"ח ושכלם מתחדש בתוך עשיית המו"מ
 שלו באמונה שע"י יש לו ביותר איזה שייכות עמהם ע"י
 זוכה אח"כ בשבת גם הוא לקבל בחי' התחדשות הנשמה
 והשכל מאור הפנים. וכן ע"י שמקשר מחשבתו אל
 השבת גם בשעת עשיית המו"מ ע"י מתחדש כביכול
 בחי' קדושת המוחין של שבת בבחי' עשיית המו"מ
 שלו באמונה וע"י זוכה בשבת לקבל מוחין חדשים
 ונשמה חדשה בהארה יתרה כנ"ל. וזה ויקהל משה
 את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים
 אשר צוה ה' לעשות אותם ששת ימים תעשה מלאכה
 וביום השביעי יהיה לכם קודש וכו' היינו שהמלאכה
 שלהם תהי' באמונה שזה בחי' תעשה מלאכה כנ"ל
 גם שתהיה בהתקשרות לקדושת שבת שע"י המלאכה
 הוא בבחי' מלאכת המשכן. כי זוכין ע"י לקבל
 התחדשות המוחין שהם בחי' ביהמ"ק כמבס"נ ומקדש
 איקרי משכן כשארז"ל (וע"כ נסמך מלאכת המשכן
 והמקדש לקדושת שבת כי אעפ"כ אינה דוחה שבת
 כי קדושת שבת גבוהה ביותר) וע"י זוכין לקבל ביותר
 קדושת שבת בבחי' שבת שבתון הנ"ל. וע"כ הקהילים
 ביחד למצוה זו בכדי שיהיו העושי מלאכה ומו"מ
 כלולים וקשורים ביחד עם הת"ח והוא טובה לשניהם
 ומסוגל ג"כ לקבל ע"י קדושת שבת ביותר כנ"ל.
 וע"כ ארז"ל לא חרבה ירושלים אלא על שביזו בה
 ת"ח. וכן ע"י שחללו את השבת כי ע"י פוגמין בכל
 הנ"ל וגורמין חורבן ירושלים. וע"כ כל הג' מצוות
 שנצטוו ישראל בכניסתן לארץ כדולים ג"כ בקדושת
 שבת העמדת מלך הוא בחי' שבת מלכתא בחי'
 אמונה. וכריחת זרעו שני עמלק הוא בחי' הכנעת
 הקליפות ועליית ניצוצות הקדושה שעולין בקדושת
 שבת. וע"כ דרו"ל ויצאומן העם ללפוט ביום השביעי
 וסמוך לי' ויבא עמלק. ובנין ביהמ"ק הוא בחי' חידוש
 הנשמה והמוחין שמקבלין מאור הפנים כמבס"נ וזה
 זוכין בשלימות בשבת. והנה מבואר בפנים שתקיעות

הוא בחי' התעוררות השינה וחידוש המוחין מאור
 הפנים וזה בחי' התפיעות שהיו תוקעין בכל ערב שבת
 כשארז"ל היינו בכדי לעורר את העולם מבחי' השינה
 שבששת ימי החול לכ"א כפי בחינתו כנ"ל ולקבל
 התחדשות המוחין והנשמה מאור הפנים ע"י קדושת
 שבת קודש כנ"ל: וזה שנמזמר שיר ליום השבת
 כלולין כל הג' מצוות הנ"ל כי הנה אויביך ה' כי הנה
 אויביך יאבדו וכו' ותרם כראם קרני. וכן להשמדם
 עדי עד ואתה מרום לעולם ה' זה בחי' כריחת זרעו
 של עמלק ועליית ניצוצות הק'. בלוחי בשמן רענן
 הוא בחי' העמדת המלכות שהוא בחי' שמן כ"ש ע"כ
 משתך שמן ששון וכו' וכמובא במ"א. שתולים בבית
 ה' בחי' בנין ביהמ"ק. וכן ה' מלך גאות לבש וכו'
 בהי' מלכות מקולות מים רבים אדירים וכו' אדיר במרום
 ה' בחי' מפלת הרשעים כמו שפירש"י לביתך נאווה
 קודש בחי' בנין ביהמ"ק: וזה אם תשיב משבת
 רגליך רגל הוא בחי' אמונה כמבואר במ"א. כי בחול
 יורדת הקדושה למטה למטה בבחי' רגליה יורדות מות
 בכדי לברר בירורים קדושים. גם משם כנ"ל. אבל
 בשבת עולה הקדושה מביניהם בבחי' ואשיבה רגלי
 אל ערותיך כמבואר בכתבים וזה בחי' תשובה ששבה
 למקומה לאתר דאתגמלת סתמן שהוא בחי' חכמה
 עילאה ששם שרשה בבחי' ה' בחכמה יסד ארץ אבא
 יסד ברתא כידוע. גם רגלך מרמו על הנצוצות הק'
 שנתבררו ע"י עשיית מו"מ באמונה שזה בחי' רגלין
 בחי' שמח זבולין בצאתך כמבס"נ וכמבואר גם במ"א.
 ובשבת אז זמן שלימות העלייה של כל הניצוצות הק'
 הנ"ל ואז דייקא אסור לעשות שום מו"מ שזה בחי'
 עשות חפצין ביום קדשי. גם רגלך מרמו על לימוד
 פשטי אורייתא בחי' ששה סדרי משנה שהם כנגד
 ששת ימי החול כנ"ל. וזה בחי' תנאים בשוקין והוא
 בחי' יצירה. ושלימות עליית בחי' זה הלימוד הוא ג"כ
 ע"י קדושת שבת כי בשבת עולין העולמות ואז עולה
 עשיה ביצירה ויצירה בבריאה וכו' כידוע. וזה בחי'
 מה שמבואר בכתבים אם תשוב משבת ר"ת אמת.
 כי עיקר התיקון של בחי' האמונה ושמירתה שלא
 יינקו ממנה החיצונים ולא תהיה בבחי' רגליה יורדות
 מות הוא ע"י אמת היינו שיקיים ודובר אמת בלבבו
 שע"י נמשך הארה מעולם הבינה בבחי' אמא מסכנת
 על בנהא כנ"ל וזה אם תשיב אל תקרי אם בחיריק
 אלא אם בצירי כמובא בכתבים. וזה עשות חפצין
 ביום קדשי היינו שימשיך קדושת שבת גם על ששת
 ימי המעשה שע"י גם המו"מ שלו וכן הרימוד שרו
 של בחי' ששת ימי החול הוא בשלימות. אך בשבת
 עצמו ימנע גם מלעשות מו"מ באמונה. כי שבת הוא
 בחי' התעוררות השינה ופבלת המוחין ונשמה חדשה
 מאור הפנים. וזה וקראת לשבת ענג היינו בחי' קבלת
 המוחין שהם עיקר הענג כנ"ל כ"ס. שזה בחי' לא
 נאווה לכסיל תענוג. וכן שם עיקר הכבוד בבחי' כבוד
 חכמים ינחלו. שזה בחי' ולקדושה' מכובד. גם כי עיקר
 הענג הוא ע"י התחדשות המוחין שזוכין לקבל בכל

שבת כי תענוג תמידי אינו תענוג. וע"כ צריכין לחדש המוחין בכ"ס. ועי"ז בא גם בחי' התחדשות הכבוד בבחי' כבודי חדש עמדי (איוב כט) וזה בחי' ענג וכבוד שבת כנ"ל. גם ענג ר"ת עדין נהר גן בחי' ונהר יוצא מעדין להשקות את הגן כמבואר בזה"ק. עדין הם בחי' המוחין בחי' חכמה עילאה בחי' דביקות בחי' עין לא ראתה כשארז"ל. נהר מרמז לפעמים על בינה ולפעמים על תפארת כידוע. וזה בחי' ודובר אמת בלבבו כי אמת הוא בחי' תפארת בבחי' חתן אמת ליעקב. ולב הוא בחי' בינה לכא היינו בחי' ההארה שנמשכת מעולם הבינה על האמונה בחי' מלכות שהוא בחי' גן כידוע שע"ז נשמרת האמונה שלא יינקו ממנה החיצונים וזוכין על ידה להתחדשות המוחין כנ"ל. וזה וכבודו מעשות דרכיך ממצוא חסדך ודבר דבר. כי בחול יש רשות להאדם לידך בדרכי עצמו בשביל עשיית חסדיו וכן לדבר בעניניו. רק שגם אז צריך שתהי' מחשבתו רבוקה בהשי"ת ובהתורה הק' וישמור א"ע כפשוטו שיהיו כל מעשיו עפ"י התורה הק' ושהיו כל מעשיו לש"ש שזה בחי' בכל דרכיך דעהו ודייקא עי"ז זוכין לפעמים לבחי' התחדשות המוחין כמב"נ אבל בשבת גם זה אסור רק כל מעשיו וענייניו ודבוריו צריכין להיות קדושים בקדושת שבת. וזה אז התענג על ה' ודרשו בזה"ק שזה בחי' עתיקא קדישא היינו שזוכה לקבל התחדשות המוחין שזה עיקר הענג כנ"ל מאור הפנים העליונים והגבוהים במעלה מאד שהם בחי' עתיקא קדישא כידוע. גם אז התענג על ה' כפשוטו הוא שיזכה לדביקות אמתי בהשי"ת שזה עיקר שלימות המוחין. והרכבתך על במותי ארץ זה בחי' חקל תפוחין קדישין בחי' עליית המלכות שהוא בחי' אמונה בשלימות עד שזוכין על ידה להתחדשות המוחין. שזה בחי' עליית המלכות בבחי' נה"י חג"ת חב"ד. (ויש לבאר בזה עוד זמון ממילא) וזשדרז"ל שניצול משיעבוד מלכות היינו בחי' הכנעת הקליפות שהם בחי' מלכות דסט"א מלכות עמלק ועליית ניצוצות הקדושה מביניהם כנ"ל. והאכרתך נחלת יעקב אביך זה בחי' ז"א היינו בחי' ודובר אמת בלבבו כנ"ל. בחי' חתן אמת ליעקב שע"ז נשמרת האמונה שלא יינקו ממנה החיצונים עד שזוכין לקבל על ידה בחי' התחדשות המוחין שהם בחי' אמתת ענג על ה' שזה בחי' שכן ארץ ורעה אמונה והתענג על ה' וזשדרז"ל שזוכה לנחלה בלי מצרים. כי נתבטלין כל המצרים שהם בחי' הגויים והארצות שסביב ירושלים (בחי' צוה ה' ליעקב סביבו צרו וכשארז"ל) ע"י בחי' ההארה הגדולה שנמשך על בחי' האמונה בחי' ירושלים מעולם הבינה שהוא בחי' שבת הגדול ע"י בחי' ודובר אמת בלבבו הנ"ל. גם י"ל דר"ל שזוכה שאין המוחין שלו מתבלבלין ומתייגעין לעולם שזה בחי' נחלה בלי מצרים (כעין שמבואר בספר המדות אות דעת) ואז אין צריך לבחי' שינה וכשדרז"ל על יעקב אבינו וישכב במקום ההוא דייקא וכו'. גם כי פשטי אורייתא שהם בבחי' שינה כנ"ל הם בבחי' התאוות

מצר וגבול אבל הנסתר שבתורה הם בחי' בלתי גבול כידוע. וע"י קדושת שבת זוכה למוחין גבוהים שהם בחי' סתרי תורה. וע"כ בשבת מסוגל ביותר לעסוק בלימוד זה כמבואר בכתבים. וזה ג"כ בחי' נחלה בלי מצרים הנ"ל. וזה שסיים כי פי ה' דיבר היינו כי ע"י קדושת שבת עולה הדיבור שהוא בחי' מלכות כידוע עד בחי' הבינה שהוא בחי' פי ה' בחי' פום ממלל רברבין כידוע ומבואר בכתבים. וכן עיקר התחדשות המוחין שזוכין בשבת מקבלין מבחי' פי ה' בחי' כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה. שזה בחי' מה שמבואר בכתבים כי בשבת עולה המלכות עד החכמה וכו' בחי' כי קדש הוא היינו כנ"ל :

ס' לו (בקרוב ערי מרעים) כל נפשות ישראל ששרשם הוא יעקב אבינו בבחי' כל הנפש הבאה לבית יעקב כי הוא אב של שבעים נפש ושורש כולם הוא שבת קודש בבחי' כי בו שבת וינפש ודרש בספר הבהיר שמשם פורחין כל הנשמות גם בשבת עיקר התגלות הע' פנים לתורה שהם בחי' אור הפנים. אנפין נהירין בבחי' ואנפיה נהירין בנהירו עילאה. והכל מודים שבשבת ניתנה תורה ואז עיקר זמן שלימות קריאת התורה ומבואר בזה"ק אורייתא מתעטרא ביה בעטרין שלימין וכו' כל דנטר שבת כאילו נטר אורייתא כלא. וע"כ שבת נקראת נחלת יעקב כי הוא הראשון שמבואר בו שמירת שבת כשארז"ל ועל כלל התורה נאמר ג"כ תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב. וכן כלל קדושת שבת מקושר בכלל קדושת ישראל בחי' ביני ובין בני ישראל אות הוא לעולם וכן כי אות הוא ביני וביניכם לדורותיכם לדעת כי אני ה' מקדשכם וארז"ל עכו"ם ששבת חייב מיתה וארז"ל (סנהדרין נט ע"א) עכו"ם שעוסק בתורה חייב מיתה כי אין להם חלק בשבעים פנים לתורה. כי העכו"ם הם מבחי' אנפין חשוכין וכשארז"ל (שם בדף הג"ל) שהתורה הוא כנערה המאורסה לישראל שנאמר מורשה קהלת יעקב וכו'. כמו כן שבת נקראת כלה וארז"ל כנסת ישראל יהי' בן זוגך וכו' וכן עיקר התגלות סודות התורה הוא בשבת כידוע ושבת בעצמו הוא בחי' סוד כי ניתן בצנעא וכשארז"ל. וע"כ בשבת קודש שאז זמן הכנעת כל הסטרין אחרנין כמבואר בזה"ק אנוסלין ונכנעין כל הע' עכו"ם עם כל מדותיהם הרעות. וע"כ ארז"ל כל המשמר את השבת מרוחק הוא מן העבירה וידוע כי כלל המדות הם שבעה מדות וכל אחת כלולה מעשרה. וע"כ קודם שזוכין לטהר כל המדות מאחיזת הרע שבהם שהם בחי' המדות רעות של הע' עכו"ם צריכין לצעוק שבעים קולות כמב"ס והשבעים קולות כלולין בהשבעה קולות שאמר חד כמב"ס נ במאמר עתיקא ס' כא. וע"כ בכניסת שבת אומרים השבעה קולות הנ"ל. וזה בחי' השבעים תיבות שבקדוש שר שבת שאומרים על היין והם כנגד השבעים קולות הנ"ל בחי' יין לארמא קלא כמבואר בזה"ק וכמבואר במאמר עתיקא הנ"ל : וכלל כל התאוות

התאוות והמדות רעות של השבעים עכו"ם הוא תאוות
 ניאוק. וקדושת שבת הוא בחי' שמירת הברית כידוע
 וכ"ש ברית עולם. וע"כ הוא ההיפך מתאוה זאת.
 וע"כ נקראת קודש כי כל מקום שאתה יוצא גדר
 ערוה שם אתה מוצא קדושה. וע"כ אז עיקר זמן
 הזווג כי אז הזווג בקדושה גדולה ואין לתאוה הגשמית
 שום אחיזה בו שזה בחי' כה אמר ה' לסריסים אשר
 ישמרו את שבתותי ובחרו באשר הפצתי ומחזיקים
 בבריתי ודרש בזה"ק (יתרו ד' פט) על ענין הת"ח
 שמסרסין עצמן בכל ששת ימי החול וממתינים בזווגם
 על שבת מחמת שאז זוגא דמטרוניתא עיי"ש שמאריך
 איך שמקדשים עצמן אז בשעת הזווג ומכוונים בקדושה
 עליונה וכו' וע"כ נקראים סריסים שזוכין לבטל
 התאוה הגשמית כ"כ עד שהם כסריסים ממש שאין
 להם שום תאוה כלל וכל זוגם הוא רק בהתעוררות
 לכוון בקדושה העליונה ולהעמיד בנים צדיקים וכו'
 בבחי' ההתעוררות והחשק שיש להם לקיים כל המצוות
 לשם שמים. כי שבת הוא בחי' אחת עם מירע"ה
 בבחי' ישמח משה במתנת חלקי. כי שבת הוא בחי'
 דעת כנ"ל כ"פ והדעת הוא בחי' משה כידוע וכמבפ"ג
 וכן שבת קודש הוא כלליות כל התורה כי שקולה
 שבת כנגד כל התורה והמצוות שזה בחי' משה רבינו
 גמטריא תרי"ג שהוא כלליות כל התורה. וע"כ עיי'
 קדושת שבת נמשך על כ"א מישראל מבחי' פרישות
 וקדושת מירע"ה שהיה פרוש מאשתו מכל וכל.
 ועיי' זוכין לביטול תאוה זאת. וגם כי עיקר אחיזה
 זאת התאוה הוא מהרוח שטות וכשרו"ל על פסוק
 כי תשטה אשתו וכו'. וע"כ עיי' הארת הדעת שמאיר
 על כ"א מישראל בקדושת שבת בבחי' דעת כי אני
 ה' מקדשכם עיי' זוכין לבטל תאוה זאת ואז הזווג
 בקדושה עליונה בבחי' זכו שכינה יצויה ביניהם בחי'
 שם י"ה שיש באיש ואשה שמבחי' שם זה שהוא
 מרמז לחכמה ובינה משם נמשך קדושת שבת כמבואר
 בכתבי האריו"ל בכוונות שבת בסוד שלהבת י"ה ומשם
 נמשך בקדושה עליונה סוד שלהוכין דהוימותא של
 קדושת הזווג של שבת ברחימו ודחילו כמובן בתיקון
 טז דה לא ועיי' בכוונות הנ"ל ותבין. וע"כ יוסף
 שזכה לבטל התאוה הזאת ולעמוד בנסיון וזכה עיי'
 להתגלות התורה בחי' חכמה ובינה כמבפ"ג זכה ג"כ
 לקדושת שבת כ"ש וטבוח טבח והכן וכשרו"ל.
 ומבואר בזה"ק שיוסף בעצמו הוא בחי' שבת היינו
 כנ"ל. גם כי עיקר תאוה הזאת הוא באה מעכירת
 הדמים היינו מטחול שהוא לילית שפחה בישא אמא
 דערב רב ושבת הוא מלכותא דשמיא בחי' שבת
 מלכתא ואז נכנעת השפחה בישא הנ"ל בבחי' מפני
 שרי גבירתי אנכי בורחת כמבואר בתיקון טח. וע"כ
 ארז"ל לא חרבה ירושלים אלא על שחיללו בה את
 השבת כי אז הוא ח"ו בבחי' שפחה תירש גבירתה.
 והנה מבואר בפנים שלפעמים כשגוברין עליו ההרהורים
 ח"ו אז צריך להוריד דמעות בשעת קבלת מלכות
 שמים בק"ש וזה בחי' בכיין וקריין את שמע. כי

הדמעות הם ממותרות המרה שחורה. ועיי' נדחין
 ויוצאין לחוץ המותרות היינו ההרהורים והתאוות וכו'
 וכו'. ועיי' בש"ע בסי' רפח בהג"ה ס"ב דאם ענג
 הוא לו שיבכה בשבת בכדי שיצא הצער מלבו מותר
 לבכות והט"ז תמה על זה דא"כ כל מצטער יבכה
 בשבת. רק אם ביכה מרוב דביקותו בהשי"ת כמצוי
 במתפללים בכוונה מותר ועיי"ש במשנצות זהב.
 ודענינו הבכיה לבד אפשר לפעמים שלא יועיל
 לדחות ההרהורים. כי אעפ"י שע"י הבכיה נדחין
 ויוצאין מותרות המרה שחורה שמשם נמשכין ההרהורים
 ר"ל אעפ"י לפעמים טוב יותר להסיר דעתו מהם
 לגמרי ולדחותם בהיסח הדעת ע"ד דאגה בלב איש
 יסחגה מדעתו שארז"ל ושלא לבכות עליהם כלל. כי
 לפעמים יכולין להתעורר ולהתגבר עליו ביותר עיי'
 הבכיה מחמת שמתוך הבכיה שבוכה עליהם הוא
 מעמיק מחשבתו בזה ביותר וע"כ טוב מזה לפעמים
 ההיסח הדעת לגמרי ונדחין ממילא. כי המחשבה ביד
 האדם וכמבואר במ"א. ע"כ הסגולה לזה הוא כשבוכה
 בשעת קבלת מלכות שמים בק"ש שאז עיקר עמקות
 מחשבתו הוא בדביקות בהשי"ת ובפבלת עמ"ש ועיי'
 הדמעות נדחין המותרות שהם בבחי' מלכות הרשעה
 ואז נדחין ממנו ההרהורים. וזה ג"כ שביאר התרגום
 על פסוק והמה בוכים פתח אהל מועד. וזה היה כדי
 לבטל ההרהורים שהתגברו אז מאד וקשה להתרגום
 קושיית הט"ז כי מי יודע אם עיי' הבכיה יצא הצער
 מלבו עיי' שנדחין ויוצאין מותרות המרה שחורה או
 אם ח"ו עיי' דבכיה יעמיק מחשבתו בהצער ביותר
 וימשך אחר צערו ביותר שמעם זה אסור לבכות
 בשבת גם למצטער כי אולי עיי' יעמיק מחשבתו
 בצערו ביותר וכמו כן גם לענין דחיית ההרהורים קשה
 לו ג"כ בג"ל כי הלא טוב יותר היה ההיסח הדעת
 מזה לגמרי בכל בחי' ושלא לחשוב בהם כלל כי עיי'
 הבכיה מהעוררין לפעמים ומתגברין ביותר וע"כ פירש
 התרגום בכיין וקורין את שמע. כי מחמת התגברות
 ההרהורים אז לא היו יכולים לסלקם בהיסח הדעת ואף
 עם קבלת עמ"ש בק"ש לבד ג"כ לא היו מסתלקים
 אז. רק מחמת שהיו מצטערים מאד על ענין ההרהורים
 וברחו מהם לקבל עליהם עמ"ש בדביקות כ"כ עד
 שהיו בוכין מרוב דביקותם. הגם שבתוך זה עבר על
 מחשבתם שבוכין גם על זה שיצא הצער מלבם היינו
 לפטור מעצמן ההרהורים רעים שהם מבחי' מלכות
 הרשעה כי אינם הפצים בהם בשום אופן רק בקבלת
 עמ"ש בדביקות גדול. אעפ"י מאחר שעיקר עמקות
 מחשבתם היה בדביקות קבלת עמ"ש ע"כ לא היה
 חשש אולי יתגברו עיי' ביותר כנ"ל רק אדרבא עיי'
 יפרדו ההרהורים מהם. ועיקר שלימות קבלת עמ"ש
 הוא בשבת קודש שזה בחי' מה שבקדושת כתר
 אומרים ג"כ שמע ישראל וכו' וכמבואר בהקדמת
 התיקונים מענין ההבדל וההפך שבין היחוד שנעשה
 עיי' ק"ש ותפלה דחול ובין היחוד שנעשה עיי' ק"ש
 ותפלה של שבת. ועיי' בתיקון יח דף לד. וליה

אמרין ישראל בשבתות ויומין שבין שמע ישראל וכו'.
 כי אז עיקר הכנעת וביטול ארזים אחרים אל אחר
 מלכות הרשעה כידוע: וע"י התגלות התורה שנמשך
 בשבת נעשין נשמות חדשות וזה בחי' הנשמה יתרה
 שזוכין בשבת בבחי' למיעבד נשמתין ורוחין חדתין
 שאומרים בשבת כמב"פ וע"כ אז עיקר הזמן להקדיל
 קהלות וללמד תורה כשא"ל כי אז נעשה לכ"א
 מבחי' התגלות התורה סם חיים בבחי' טועמיה חיים
 זכו. וע"כ אז עיקר זמן התקרבות לצדיקים ולשמוע
 מהם ד"ת. כי שבת הוא בחי' קדושת הברית כנ"ל
 שע"י נמשך בחי' שלימות המוחין לכ"א כפי בחינתו
 וע"י יכול אז לתפוס ולהבין דיבירי הצדיק עד שיהי'
 נעשין אצלו בבחי' סם חיים כנ"ל. כי שבת הוא
 מקור הברכה בחי' ויברך אל' את יום השביע הנאמר
 בשבת. היינו כי ע"י גודל קדושת שבת נצטייר האור
 למעלה בבחי' ברכה עד שאינו יכול להתקלקל ע"י
 שום דבר גם ברדתו למטה שזה בחי' ע"כ בירך ה'
 את השבת בירך בצירי דייקא בחי' ובירך ולא אשיכנ'
 המבפ"נ היינו שכביכול הקב"ה בעצמו צייר האור
 לטובה בבחי' ברכה. וע"כ מיניה נפקין כל ברכאן
 כמבואר בזוה"ק. כי בשב' קדיש עירין כל העולמות
 עד שבמסוף שבת עולה ז"א נכתר אבא ונוקבא בכתר
 אמא ובמנחה עולין עוד יותר שזה בחי' מה שבשבת
 קודש נצטייר האור לברכה למערה ששם הוא בחי'
 קמץ ופתים בחי' כתר. ועכשיו נצטייר גם שם האור
 לטובה ולהרבה כנ"ל. וזה בחי' אם תשיב משבת
 רגלך כי בחול יש אחיזה להשבעים עכו"ם עם מדותיהם
 הרעות ברגלי הקדושה בבחי' רגליה יורדות מות
 כמבואר בכתבים וכו' זה בבחי' עת אשר שלט האדם
 באדם לרע לו כידוע וכמבואר בפנים ישכר נפיש
 מישראל קודם שיש לה התגלות בתורה ועבודה.
 מנסין ומצרפין את הנפש בגלות של הע' עכו"ם
 היינו בתאוותיהן הרעות והעיקר בתאוות ניאוף שהוא
 הרע הכולל שר כד' העכו"ם. וכל זה בכדי לשבר
 הקליפה ולאכול הפרי היינו לבוא ע"י אח"כ להתגלות
 התורה. ובשבת עולין גם רגלי הקדושה מביניהם
 והרע שלהם נופל למטה לגמרי וכמובן גי' במאמר
 תפלה לחבקיק סי' יט. וזה בחי' רגלך שהוא בחי'
 זוג כמו ירחיק רגלך וכמובא גם בכתבים כי אז הזוג
 בקדושה כנ"ל. וזה עשות חפצין ביום קדשי בחי'
 זוג שר יצרת וכמובן בזוהר יתרו ד' פס' ובחרו באשר
 חפצתי דא זוגא דמטרוניתא כי בשבת יכולין לזכות
 לזוג בקדושה כ"כ עד שיהי' נקי מכל סיג תאוה
 ח"ו ולא יהיה כזה שום חפץ עצמו רק חפצי שמים
 בשביל יחוד עליון כמובן בזוהר הנ"ל. ופראת לישבת
 ענג ולקדוש ה' מכובד. כי ברית הוא בחי' ענג וכבוד
 וכנ"ל כ"פ גם כי ע"י זוכין להתגלות התורה שהוא
 בחי' מוחין בחי' חכמה בינה ודעת כמבפ"נ והמוחין
 הם בחי' ענג וכבוד כנ"ל כ"פ ג"כ. וזה בחי' מצוות
 היענג והכבוד י"ל יצבת גם לקדוש ה' מכובד מרמו
 שתקשר עצמך לבחי' מלכות שמים שהוא בחי' קדושה

וגדר ערוה בחי' קדושים תהיו כי קדוש אני וכמבפ"נ
 וכבוד הוא בחי' מלכות בחי' מלך הכבוד כידוע.
 וכבודו מעשות דרכיך ממצוא חפצין ודבר דבר שימנע
 עצמו מכל עניני חול אפי' שאין בהם מלאכה ואפי'
 מדיבור שר חול בכדי שלא ליתן אחיזה להרע שר
 העכו"ם שהוא בחי' השפחה בישא לינק משבת. רק
 שחכמה מפניה לגמרי וכמובן גם בתיקון מח הנ"ל.
 אז תתענג על ה' כי בשזוכין לקדושת שבת שהוא
 בחי' תיקון הברית ביטול תאוות ניאוף אזי ממילא
 נתבטלין ממנו כל התאוות רעות וזכה שיהי' כל
 תאוותו וענוגו רק על ה'. ורז"ל דרשו בזוה"ק דא
 עתיקא קדישא כי זכה להשיג סודות התורה כאלו
 בבחי' דמטמדין מגליין ליה שסודות אלו נמשכין
 מבחי' אורייתא דעתיקא. והרכבתך על במותי ארץ
 דא חקל תפיחין קדישין בחי' עריית המלכות דקדושה
 כי זוכה להתקשר במלכות דקדושה ולהפיל ולהפריד
 בחי' אהיזת מלכות הרשעה. והשרדו"ל שניצול משיעבוד
 מלכות היינו כנ"ל. והאכרתך נחלת יעקב אביד
 שהוא אב של שבעים נפש שזוכה להתגלות הע' פנים
 לתורה שהם שורש השבעים נפש של בית יעקב.
 וזהו שדרש בזוה"ק דא ז"א כי השבעים פנים לתורה
 הם בחי' ז"א כמבואר בזוה"ק וכמובן גם במאמר פתח
 ר"ש סי' סמך. והשרדו"ל שזוכה לנחלה בלי מצרים
 היינו כי כנגד השבעים פנים לתורה שהם שורש הע'
 נפש של בית יעקב יש מצרים וגבולים היינו המדות
 רעות י"ל השבעים עכו"ם בבחי' יצב נכולות עמים
 למספר בני ישראל. אבר הוא יזכה לבטל כל המצרים
 הנ"ל. וזה יססיים כי פי ה' דיבר היינו כי קדושת
 עיבת כלול מבחי' תיקון הברית שהוא בחי' פי ה'
 כנ"ל כ"פ בשם הזוה"ק גם מבחי' המלכות דקדושה
 שהוא בחי' מלכות פה גם מרהי' התגלות המוחין
 בבחי' כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה שזה בחי'
 מה שאמרו על משרעה (שהוא בחי' הדעת דקדושה
 של כלל התגלות התורה) ישכל כחו הוא בפיו כשארז"ל
 וכמובא לקמן בסי' מג. וע"כ ע"י קדושת שבת שהוא
 בחי' הדיבור דקדושה כמובא בזוהר בראשית ד' לב
 ע"י נתבטל תאוות ניאוף וכמובן בסי' מג הנ"ל וזוכין
 לזוגים דקדושה וזוכין להתגלות הדעת והמוחין כנ"ל:
סי' לו (דרשו ה' ועוזו) שבת הוא בחי' נפש בחי'
 כי זו שבת וינפש וכמבואר בזוהר ויקהל דף
 ר"ב האי יומא יומא דנשמתין הוא ולא יומא דגופא.
 והוא בחי' אדם בחי' ויחי האדם לנפש חיה לרוח ממללא
 ורוח ממללא הוא בחי' קדושת שבת בחי' ודבר דבר
 הנאמר בשבת וכמובא בזוהר בראשית ד' לב. והוא בחי'
 לורה בחי' חכמה ודעת בחי' כי קדש הוא וקדש הוא
 בחי' חכמה כמובא וכתוב לדעת כי אני ה' מקדשכם.
 והוא בחי' אור כשארז"ל ברכו באורה והוא בחי' חיים
 בחי' טועמיה חיים זכו. והוא בחי' זכרון כ"ש זכור את
 יום השבת והוא בחי' חסד כי בשבת נתגלין חסדים
 גדולים וכל דינן מתכפין ולא יתערין כלל כמבואר
 בזוה"ק. והוא בחי' חכמת התורה כי הכל מודים כי

בשבת ניתנה תורה. ולא ניתנו שבתות אלא ללמוד בהם תורה כשארז"ל. גם שבת 'הוא בחי' לדקה בחי' וזרחה לכם יראי שמי (אלו שומרי שבת) שמש לדקה וכמו שדרז"ל שמש בשבת לדקה לעניים. וזה בחי' התורה שהוא בחי' אדם כמזכ"נ. ואז נכנע ונתבטל הרע שבד' יסודות זכ"ל הד' יסודות נכללין אז בקדושה כנ"ל בס' ד' ובס' חית. כי שבת יש בו מסגולת התענית כמוצא וכמבואר לקמן בפנים בס' נז. וע"כ נתבטלין על ידו התאוות שנמשכין מבחי' הרע שבד' יסודות כמו ע"י התענית. ויותר עוד וכמבואר במ"א. וזה ג"כ בחי' אותיות אדם מס' סתומה הוא בחי' עוה"ב כידוע וכמזכ"נ וזה בחי' שבת שהוא מעין עוה"ב. דל"ת הוא בחי' תיקון הד' יסודות אלק' הוא בחי' החכמה והשכל שזוכין ע"י קדושת שבת כנ"ל. וכ"ז בחי' אותיות אדם כמזכ"נ. ולא עוד אלא שבשבת גם הגוף והחומר שהוא בחי' בהמה נכלל בקדושת שבת שזה בחי' מלוות ענג שבת. כי אז גם תענוגי החומר והגוף יקרים מאד וזוכין על ידם דייקא להתעלות הלורה והשכל. כי סעודות שבת מרמזין לבחי' מוחין גבוהים מאד כמבואר בכוונות. וזה בחי' מלוות שביחת בהמתו של ישראל כ"ש למען ינוח שורך וחמורך כי מתפשטת קדושת שבת גם על בחי' בהמתם של ישראל כנ"ל. ומחמת שקדושת שבת הוא בחי' ביטול הרע שבחומר וגוף והתעלות השכל שהוא בחי' אדם שזוכין לזה ע"י התענית. ע"כ נוהגין אנשי מעשה להתענות בכל ע"ש בפרט אס' אינו תאב לאכול כשלא יתענה כמבואר בש"ע או"ח סי' רמז. כי בזה שמעבר תאוותו ואינו אוכל בע"ש ככדי שיאכל בשבת לתיאבון בזה מכניע ביותר הרע והתאוה שבד' יסודות וכוללם בקדושת שבת כנ"ל: גם שבת הוא בחי' קדושת ארץ ישראל הבל שאין בו חטא שע"ז נתגלין האבות בעולם ונחה הדין והחושך וכו' מן העולם. כי ארז"ל אס' מקבלין אתם את השבת נכנסין אתם לארץ וכו' ולא חרבה ירושלים אלא על שחללו את השבת. נמלא שיעקר קדושת ישוב א"י נמשך משבת. ועיין בתיקוני המשאה מהתיקונים אחרונים מבואר שקדושת הנשמה יתרה של שבת הוא בחי' א"י. גם ארז"ל שבשבת המלאכים המלוים וכו' אומרים עליו וסר עונך וחתאתך תכופר וכן ארז"ל אפי' עובד ע"ז כדור אנוש מוחלין לו. נמלא שע"י שמירת שבת זוכה כ"א מישראל לבחי' הבל שאין בו חטא. וע"כ לימוד התורה של שבת קדש בוודאי יקר במעלה ביותר כי הוא בחי' הבל שאין בו חטא. וע"כ ע"י קדושת שבת נתגלין האבות בעולם בבחי' וזכרתי את בריתי יעקב והארץ אזכור שזה בחי' שבת. שין בת. שין הוא תלת אצבן בת הוא השכינה הק' (שהוא בחי' קדושת א"י כידוע) כמבואר בזוה"ק ועיין זוהר יתרו ד' פה ע"כ בהדין יומא מתעטרין אצבן וכל בנין יקין וכו' בהדין יומא כל דינין אתכסיין ולא מתערין בעלמא וכו'. ועיין זוהר ויקרא ד' יב אינתי אתרביאת ארעא קדישא ואתערת בעטרהא הוי אומר ציוס השבת וכו'. וזה ג"כ בחי' מעלת הדקה של שבת כי לדקה של שבת הוא בחי' הדקה לא"י המזכ"נ ומחמת ששבת הוא בחי' התגלות התורה והאש וכו'.

כנ"ל. ושורש התורה והנפש הוא בחי' כבוד השי"ת כמזכ"נ. ע"כ לריכין לזוהר מאד בכבוד שבת. כי עי"ז זוכין לקבל הארת הנפש והתורה ביותר כמזכ"נ. וזה ג"כ בחי' מלוות ענג שבת ענגו במאכל ובמשתה. כי עיקר האכילה ושתיה הוא בשביל להעלות הנפשות והנילוות הק' המלוכשים צהדברים שאוכלין ושותין. וע"כ מי שהוא בעל נפש היינו ת"ח ולדיק שזוכה לתורה שהוא בחי' נפש אדם ונקראת משיבת נפש אזי אס' אוכל בכוונה בבחי' לדיק אוכל לשובע נפשו. אזי ע"י שהנפשות שבמאכל ובמשתה נכללין בנפשו עי"ז יש להם עליה. וכשאוכל בשר אזי נתעלה הנפש שבבשר מבחי' בהמה לבחי' אדם ונעשה עי"ז יחוד גדול ועי"ז נמשך פרנסה לישראל. וע"כ ארז"ל עם הארץ אסור לאכול בשר. כי מאחר שאינו בן תורה ע"כ אינו יכול הנפש שבחי לעלות על ידו כ"א אדרבא להיפך ח"ו ואפי' מי שהוא בן תורה ולא תיקן מעשיו ח"ו ואין לימודו בבחי' הבל שאין בו חטא שהוא בחי' חוירא דא"י קשה ג"כ להנפש שבחי שתתעלה על ידו וכמוזן בפנים וע"כ קשה לו ג"כ לאכול בשר. ועיין בספר הקנה במקומות הרבה שהחמיר מאד בענין אכילת בשר מטעמים הג"ל (אך בעתים הללו מחמת חלישת הדור קשה לזוהר בזה כידוע) וע"כ הזהירו רז"ל מאד להביר ד"ת על השלחן בכדי שתהא האכילה בבחי' התורה והנפש. אך עיקר שלימות תיקון האכילה ושתיה הוא בשבת קודש. כי אכילת שבת כולה קודש כמבואר במ"א וכן מבואר בזוה"ק ובכתבי הארז"ל. כי עיקר התעלות התורה והנפש הוא בשבת קודש ואז עיקר גמר תיקון עליית הנפשות והנילוות הק' שנתבררו ואז גם הטוב שבגנה שהוא בחי' נפש הבהמית נכללת בקדושה כידוע ויתפרדו ממנה כל פועלי און. וע"כ אז עיקר זמן עליית הנילוות הק' בשלימות שע"י האכילה ושתיה של שבת. וע"כ שמאי היה אוכל כל ימיו לכבוד שבת כשארז"ל (בי"ה דף עז) בכדי להמשיך קדושת שבת על אכילתו שע"ז יוכלו הנילוות שבמאכל להתברר ולעלות בנקל יותר ולהכלל בקדושה כראוי. וכמבואר להדיא בכת' הארז"ל וע"כ העיקר היה זוהר בזה באכילת בשר כמו שאמרו שם מלא בהמה נאה מזמינה לשבת וכו'. (ומזה ילמוד אדם ק"ו לעלמו) וזה בחי' טובה טבה והכן ודרז"ל מזה ששמר יוסף את השבת. כי עיקר תיקון השחיטה (בחי' וטבות טבת) עד שע"ז יעלה הנפש שבחי לבחי' מדבר וככל המזכ"נ עיקר שלימות תיקון זה הוא במה שמכינים לסעודת שבת כי אז עיקר שלימות כל התיקונים הג"ל. כי שבת בעל מה הוא בחי' הדיבור דקדושה בחי' ודבר דבר כנ"ל בשם הזוה"ק והדיבור הוא מבחי' השכינה בחי' מלכות פה שזה בחי' שבת מלכתא והנפשות שנתבררו עולין בה בבחי' מ"ג ונעשה יחוד גדול כי בשבת עיקר הזדויות מטרוניתא במלכתא כמבואר בזוה"ק בכמה מקומות. ועי"ז נמשך שפע ופרנסה לישראל כי כל השפע והפרנסה נמשך רק מקדושת שבת כמבואר בזוה"ק ומחמת שיעקר תיקון השחיטה הוא ע"י קדושת שבת קודש ע"כ המחלל שבת צפרהסיא שחט שחיטתו פסולה כמבואר בש"ע י"ד סי' ב' עי"ג ולריכין לבאר עוד

בזה) גם ענין מנלפך לופים אמרום בחי' תיקון הורידין ע"י שמאותיות ריו דין נעשה אדני שזה בחי' אלו הדיינים כמזכ"ל ענין זה נעשה בשבת שאז עיקר המתקת הדינים כמבואר בזוהר הכ"ל. ואז עיקר זוגה דמטרוניתא שזה בחי' שמוער נעשה נערה בזה ע"י שממשיכין הא אלפין שבנינה להמתיק הא פעמים דין שבמלכות. הא פעמים דין גמטריא נער גמטריא ש"ך דינים. וע"י הא אלפין הכ"ל נמתקת ונעשית בבחי' הא פעמים אדני גימטריא שכ"ה גמטריא נערה ואתתקנת לזווג שתיקון זה נעשה בשבת שנמשך הארה מבחי' שבת הגדול בחי' בינה לבחי' שבת הקטן בחי' מלכות כמבואר בתיקונים וכנ"ל בקילור וברמז בס"י לב. במאמר אדני שפתי תפתח. גם המיתוק השני שנעשה מבחי' ריו דין אדני ונמתקין הדינין ע"י שנמשך הארת האבות בעולם שהם בחי' גימל פעמים ע"כ גימטריא ריו ועי"ז נמתק הדין ונעשה אדני אותיות ריו דין כי אלף ליורה ריו. ואז מבחי' מנלפך גימטריא ריו דין גימטריא פ"ר נעשה פרה כמבואר כ"ז בכתהאר"ל נכונות אדני שפתי תפתח וכו'. כ"ז נעשה ג"כ בקדושת שבת כנ"ל וזשאר"ל שבת ודינין ופ"ה במרה נלעוו. כי הם בחי' אחת והכל כלול בקדושת שבת כנ"ל. גם התיקון של בחי' אלו מלמדי תינוקות שיהי' בבחי' הכל שאין בו חטא הוא ע"י קדושת שבת שאז הלימוד בבחי' הכל שאין בו חטא כנ"ל. וזה שאר"ל לענין שבת באמת אמרו החזן רואה היכן התינוקות קורין (שבת ד' יא) כי אז עיקר השלימות של בחי' מלמדי תינוקות. ומחמת שפנס כל הכ"ל הוא בבחי' אכלו לחם ה' לא קראו ע"כ אר"ל אין קידוש אלא במקום סעודה שנאמר וקראת לשבת ענג במקום קריאה שם תהיה ענג. כי הסעודות של ענג שבת הם בבחי' ה' קראו בחי' במקום קריאה שם ענג כי שבת שמה דקוב"ה וכו': וע"כ עיקר זמן הזווג של ת"ח הוא בשבת. כי בחול יש אחיזה להחילונים שהם בחי' חשך סכלות וכו' עד שלפעמים גם נפשות קדושות נעשקות בתוך העיקלל כמזכ"ל וע"כ קשה אז להמשיך נשמה קדושה ע"י זווגו וכמבואר מזה עוד בזה"ק ובכתבים. ועפ"י רוב הנפשות הגדולות הנעשקות בתוך העיקלל בקליפת נגה הם מתלבשים בבני עם הארץ דארחיהון כבעירו ומזדווגין גם בשבת ימי החול וכמבואר בזוהר יתרו ד' פט ע"כ עי"ש וגם רז"ל (פסחים ד' מט) דרשו על בנות ע"ה ארור שוכב עם כל בהמה כי זוגם הוא בבחי' בהמיות ממש אעפ"כ לפעמים דייקא מבני ע"ה תלא תורה שבשביל זה לריכין לכבדם כמבואר בפנים אבל שבת קודש אז עיקר הארת הנפש כי שבת הוא עולם הנשמות כנ"ל. וגם הטוב שבקליפת נגה שהוא בחי' בהמיות נכלל בקדושה כנ"ל. וע"כ ע"י הזווג של שבת שאז זוגה דמטרוניתא ג"כ זוכין להמשיך נשמות קדושות לבניו וכמבואר בזה"ק וזה שמבואר בזוהר יתרו הכ"ל וכד עלמא סליק בדינא אסתכל קוב"ה באינון בניו (היינו באיתן הבנים שנולדו מזווג של שבת ומרחם על עלמא ועל דא כתיב כולה זרע אמת וכו' כד"א תתן אמת ליעקב וכו'. היינו כי בשבת שהוא בחי' הכל שאין בו חטא נמשך הארת האבות בעולם

להגן על העולם ולרחות הדין והחושך והסכלות וכו' מן העולם (שזה בחי' מנגן אבות שאומרים כליל שבת) וע"כ הבנים שנולדו מזווג ת"ח בשבת הם נמשכין מבחי' הכל שאין בו חטא עי"ז נמתקין כל הדינים ונמשך חסד ורחמים כנ"ל וכמזכ"ל ויעקב אבינו הוא בחי' כלל האבות כי הוא כלול מכולם כידוע: וע"כ שבת הוא בחי' תכלית מעשה שמים וארץ. כי עיקר תכלית הבריאה כולה הוא בנין דישתמודעין ליה כמזכ"ל. וא"ל להכיר אותו ית' ולידע ממנו כ"א ע"י קדושת שבת שהוא כלל התורה כולה עי"ז נדחה החשך והסכלות וחכמות חילוניות מן העולם וזוכין לחכמה ושכל דקדושה עי"ז משיגין אותו ית' שזה בחי' כי אות היא ביני וביניכם לדורותיכם לדעת כי אני ה' מקדשכם כנ"ל. ועיין ש"ע או"ח סי' ס"ז סי"ז אסור ללמוד בשבת ויז"ט זולת בדברי תורה ואפי' בספרי חכמות אסור ואעפ"י שכתב שם ויש מי שמתיר וכו'. מדהביא דעת האוסרין בדיעה ראשונה נסתם נראה שהסכים לדבריהם (ועיין בחיי אדם כלל סא ובאשל אברהם סי' ש"ח ס"ק ע"ו) וזהו אם תשיב משבת רגלך היינו כי בחול יש אחיזה להס"א בחי' החשך והסכלות וכו' ברגלי הקדושה בבחי' רגליה יורדות מות. אבל בשבת עולין רגלי הקדושה מביניהם כידוע בכתבים. ואז גם הטוב שבבהמיות שהם תענוגי הגוף נכללין בקדושה כנ"ל וזה ג"כ בבחי' אם תשיב משבת רגלך שגם הבהמיות והחומריות שהם בחי' רגלין כ"ש (מלכים ב' ג) ולא היה מים למחנה ולבהמה אשר ברגליהם וכן הגוף בכלל נקרא רגל לבני הנשמה כמוזן מדרז"ל במשל החיגר והסומא. וזה עשות חפץ ביום קדשי שימנע מעשיית חפלי עלמנו שיש בהם אחיזה להחשך והסכלות וכו' רק שיעסוק בחפלי שמים שהם חכמות התורה בבחי' כי אם בתורת ה' חפלו וכתוב וכל חפליך לא ישוו בה. וכתוב ה' חפץ למען דקו יגדיל תורה ויאדיר וזה למען דקו כי התורה נקראת לדקה כמזכ"ל. וכן א"י נקראת ארץ חפץ וזה שהוכיחם הנביא (ישעי' נח) הן ביום לומכם תמלאו חפץ וכו'. היינו כי עיקר הלום והתענית הוא להכניע החומר והסכלות של הגוף שהוא בחי' החפץ והתאוה שנאחזת בהד' יסודות. ואתם ביום לומכם להועים אחרי חפלי עלמכם ותאוותיכם. וזה בחי' עשות חפליך ביום קדשי שימנע מחפלי עלמנו ולא עוד כי בשבת גם חפלי עלמנו של תענוגי הגוף נכללין בקדושה ע"י החכמה והשכל שמאיר בשבת בחי' כי קדש הוא כנ"ל. וזה וקראת לשבת ענג כי השכל והחכמה הם בחי' ענג כנ"ל כ"פ וענג שבת הוא בחי' ענג הנפש בבחי' שמעו שמוע אלי ואכלו טוב ותתענגו בדשן נפשכם (ישעי' נה) וזה ולקדוש ה' מכבוד כי כבוד הוא בחי' שורש הנפש והתורה שמתגלין בקדושת שבת כנ"ל וכמזכ"ל וזה וכבדתו מעשות דרכיך שימנע מדרכי עלמנו שיש בהם לפעמים אחיזת הסכלות בחי' וגם בדרך כשהסכל הולך וכו' ואמר לכל סכל הוא. וכתוב אולת אדם תסלף דרכו. וזה ממלא חפליך ודבר דבר שימנע אפי' מלדבר דיבור של חול בכדי שלא יפגום בקדושת שבת שהוא בחי' הדיבור דקדושה בחי' הכל שאין בו חטא כנ"ל אז תתענג על

ה' היינו שיזכה לזכר כ"כ הד' יסודות שלו עד שהיו נקיים מכל תאוה וכל תענוגו יהי רק על ה' כי זה עיקר תכלית הבריאה בגין דישתמודעין לי' כנ"ל. ובזוה"ק דרש על זה דא עתיקא וכו' היינו שזוכה לתכלית שלימות השגה בחכמת התוה"ק עד שמשגיג בחי' עתיקא. והרכבתיך על צמותי ארץ דא חקל תפוחין קדישין שמרמזו על עליית המלכות עד שמזדווגת כביכול להמשיך נשמות חדשות וכמבואר בכתבים ורז"ל דרשו בגמרא שניטול משיעבוד מלכויות היינו שניטול מאחיזת הסכלות שהוא בבחי' מלך זקן וכסיל והאכלתיך נחלת יעקב אביך דא ז"א בחי' תפארת זה בחי' התגלות האבות בעולם בחי' ותפארת בניס אבותם. וזה בחי' יעקב שהוא בחי' תפארת והוא בחי' כלליות האבות כנ"ל וזשדרז"ל שזוכה לנחלה בלי מזרים ע"ד שנחלקו רז"ל (במ"ר בחקותי פ' לו) עד מתי זכות אבות קיימת וכן בגמרא (שבת נה) ומסיק שם במ"ר א"ר אחא לעולם זכות אבות קיימת לעולם מזכירין ואומרין כי אל רחום ה' אל' לא ירפק ולא ישחיתך ולא ישכח את ברית אבותיך וכו'. גם בפשיטו ר"ל שימשיך בחי' קדושת א"י שהוא בחי' הבל שאין בו חטא על כל העולם עד שיתבטל החשך והסכלות והדין מכל העולם בבחי' חסד ה' מלאה הארץ וכתוב כי תמלא הארץ דעה את ה' וכו' וכתוב וימלא כבוד ה' את כל הארץ בבחי' יכירו וידעו כל יושבי תבל וכו' שזה עיקר תכלית הבריאה בגין דישתמודעין ליה כ"ש לכבודי בראתיו וכו' וכמב"פ וזה כי פי ה' דיבר היינו כי שבת הוא בחי' הדיבור דקדושה שהוא בבחי' הבל הק' שאין בו חטא כמוזן בפנים וכנ"ל. ועי"ז נדחה הדין והחושך מן העולם ע"י התגלות האבות ונמשך חסד וחכמה בעולם חכמה דקדושה חכמת התורה עד שזוכין לבחי' אורייתא דעתיקא שהוא בבחי' ורצ חסד כמבואר במ"א וזה בחי' ועתיקא קדישא גלי רלון דיליה המבואר בזוה"ק לענין קדושת שבת קודש :

סי' קח (ומרכבות פרעה) שבת הוא בחי' תפילין כשארז"ל ש"כ בשבת פטורין מתפילין וכמבואר בזוה"ק ובתיקונים שזכור ושמור של שבת הם כנגד מוח ולב וכנגד תפילין של יד ושל ראש. גם אז עיקר עליית הדיבור ותיקונו כי שבת הוא בחי' הדיבור דקדושה בחי' ודבר דבר וכנ"ל כ"פ בשם הזוה"ק ואז נכנע בחי' הרוח סערה שהוא המקטרג הגדול בחי' קץ כל בשר שממנו בא כל התעוררות הדינים והקטרוגים ונכנעים אז תחת הדיבור דקדושה שהוא בחי' קדושת שבת בבחי' וכל שולטני רוגזין ומארי דדינא כולהו ערקין וכו' ולית שולטנא אחרא בכלהו עלמין בר מינה וכו'. ואז כל ניולות הקדושה של בחי' הדיבור דקדושה שנפלו ביניהם וינקו מהם עולין אז וחוזרין לשרשם שבקדושה בבחי' אס תשיב משבת רגלך ורגל הוא בחי' הדיבור כמב"פ"נ. והתחלת עליית הדיבור הוא מראשו היינו ממבחר האמת שיש בהדיבור וכו' כמב"פ"נ. וזה בחי' אס תשיב משבת ר"ת אמת כמבואר בכתבים וזשארז"ל אפי' עס הארץ ירא לשקר בשבת וזשארז"ל זכור את יום השבת זכרהו מאחד בשבת. כי לריכין להמשיך קדושת שבת גם

על ששת ימי החול. כי בשבת ימי החול אז שולטנותא דקץ כל בשר כידוע וכמב"פ"נ. וכשמתגברין אז להמשיך קדושת שבת שהוא בחי' תיקון הדיבור ע"י שמקיים קצבת עתים לתורה וכשארז"ל הוי ממשט בעסק ועסוק בתורה בפרט ע"י התורה שלומדין בלילה שאז מתגבר ביותר שולטנותא דקץ כל בשר בחי' קץ שס לחשך וכן ע"י התורה שלומדין בעניות ובדחקות שהוא ג"כ בחי' לילה ועיקר העניות והדחקות מתגבר ביותר ויכר ביותר בשבת ימי החול שהם ימי מלאכה והעני ערוד אחר פרנסתו ביגיעות גדולות. משא"כ בשבת קודש שהוא יום מנוחה ושמחה לכל וכמו שהקשו רז"ל כל ימי עני רעים והאיכא שבתות וימים טובים עי"ש מה שתרלו נמלא שיעקר התגברות העניות והדחקות כפשיטו הוא בחול. וכשמתגברין אז להמשיך בחי' קדושת שבת בפרט ע"י לימוד התורה הנ"ל כי לא ניתנו שבתות אלא לד"ת והכל מודים כי בשבת ניתנה תורה וכנ"ל כ"פ. וע"י שמנתקין עצמן ממלאכה ועסק גם בימי החול וקובעים עתים לתורה כנ"ל ואפי' בשבת העסק והמלאכה מקושרת מחשבתו אל התוה"ק ובקדושת שבת ומכוון שיעסק בכדי שירווח ויוכל לקבל שבת בכבוד וגם בכדי שיוכל להחזיק הת"ח שגם בחול הם בבחי' קדושת שבת נגד שאר בני אדם וכנ"ל בסו' לה. עי"ז מכניע סערא דקץ כל בשר תחת הדיבור דקדושה גם בימי החול ונמתקין הדינים ונמשכים חסדים גם אז בבחי' מושכין עליו חוט של חסד ביום כמב"פ"נ. ועי"ז זוכה אח"כ לקבל בשבת קודש עלמנו הארת קדושת שבת ביותר. ואז הדיבור יולא צטיר ושבת והלל להקב"ה כמב"פ"נ וזה בחי' מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' וכו' להגיד בצוקר חסדך בחי' צקר דאברהם ואמונתך בלילות כי גם בלילה שאז שולטנותא דקץ כל בשר ואין יכולין להמשיך אז בחי' המוחין דקדושה בשלימות שהם בחי' התגלות החסדים אעפי"כ לריכין לחזק א"ע גם אז ע"י אמונה שלימה כי חסדי ה' כי לא תמנו וכו' חדשים לבקרים רבה אמונתך כי אפי' החשכות של לילה לריכין להאמין שהוא רק בשביל התחדשות החסדים בכל צקר בבחי' חדשים לבקרים וכמבואר במ"א. וזה סוד השלהובא דאשא שירוד בערב שבת לכוות ראשי הקליפות הטמאות שלא יוכלו להתאחו בהקדושה וכו'. וכמבואר בכוונות. כי בשבת קודש עולה המלכות שהוא בחי' הדיבור דקדושה עד חכמה ובינה שהם י"ה ואז רולין גם הקליפות בחי' קץ כל בשר לעלות עמה מאחר שבימי החול יש להם איזה יניקה מהדיבור מבחי' אחר הדברים כי אז הוא בבחי' רגליה יורדות מות ובחי' נחש כרוך על עקבה וע"כ בערב שבת יורד שלהובא דאשא בחי' גבורות קדושות כאלו ששרשן מסטרא דאמא בחי' בינה לבא כמבואר בכתבים. כי בינה דיין מתערין מינה כידוע ועי"ז יורדין הקליפות למטה ונכנע בחי' סערא דקץ כל בשר ואז הדיבור שהוא בחי' מלכות עולה לשרשו שהוא בחי' אס הנצורות הנ"ל ששרשם בלב בבחי' חס לבי בקרבי בהגיגי תבער אש. ושם ג"כ שורש אמותי של האמת של הדיבור בבחי' ידובר אמת בלבבו. ואז מתחיל לדבר בחמימות שבלבו דברי אמת שבלבו בהתעוררות בתשובה ורואה פחיתותו

פחיתותו וגדולת הבורא ונכנס בו בושא גדולה על גודל פשעיו נגד רצו ושלט עקרא ושרשא דכל עלמין וכו' כמבש"נ וזה בחי' התעוררות לתשובה והבושה הגדולה שצריך לו להאדם להיות קודם שנקנס לקדושת שבת וכמבואר בכוונות ואח"כ כשמקבל קדושת שבת בעלמו שהוא בחי' תשובה שלימה וזוכה לקבל הארת המוחין הק' שמאירין בשבת קודם אז הוא מתבייש ביותר עד שנתגלה הבושה והיראה על פניו כמבש"נ וזה בחי' הבושה והיראה הגדולה שראית על פני הדיק אמת בשבת קודם. והבושה הזאת הוא בחי' אור התפילין. וע"כ חייב אדם להקביל פניו רבו בשבת כמבואר בזוה"ק וכן אז עיקר זמן התקרבות להדיקי אמת כנ"ל כ"פ כי אז ע"י ההסתכלות לבד שמסתכלין על פניהם זוכין לקבל דעת ומוחין בגדולת הבורא ית' עד שזוכה גם הוא ליראה ובושה דקדושה שהוא בחי' אור התפילין שזה בחי' קדושת שבת אלויות בשבת כמובא בכתבים ובתיקונים הק'. וזה בחי' ברכו באור פניו של אדם שארז"ל לענין שבת. כי אור הבושה הזאת שנתגלה על פניו ע"י קדושת שבת זה בחי' כי קרן עור פניו כמבש"נ. וע"כ משרע"ה שזכה לאור התפילין בשלימות שזה בחי' כי קרן עור פניו הנאמר במשה וכמבש"נ ע"כ זכה הוא בשלימות ג"כ לקדושת שבת בבחי' ישמח משה במתנת חלקו. וזה בחי' מה שמבואר בכהארז"ל שמשרע"ה מחזיר בשבת את העדיים לישראל שעליהם נאמר ויתגללו את עדיים ומשה יקח את האהל שלקח אותן האורות בשביל להשלים האלף האורות שניטלו ממנו ובשבת מחזירין לו אותן האלף האורות וזה נהג בטובת עין עם ישראל ומחזיר גם להם אור העדיים הנ"ל עיי"ש והנה אור העדיים הוא בחי' אור התפילין כמבש"נ. נמלא מבואר שבשבת זוכין כל ישראל לקבל ממשרע"ה בחזרה את אור התפילין בשלימות שהוא בחי' אור היראה והבושה הנ"ל שהוא בחי' אור הפנים. וע"כ כ"א מישראל לפי בחינתו זוכה לקבל בשבת בחי' קירון עור הפנים שזה בחי' אין דומה אור פניו של אדם בימי החול לאור פניו בשבת היינו כנ"ל. וע"כ ארז"ל אפי' על ע"ה שאימת שבת עליו בחי' היראה והבושה הנ"ל וזה שמוצא בתיקון ואו דף כד. כד נפיק שבתא וכו' וישראל חינון תחות ממשלה דס"מ ושבעין ממנן וכו' קלא נפיק מן שמייה לגביה ויימא הכי ירא בשבת וכו' יהא לך כיסופא מן שמייה וכו'. היינו כנ"ל כי ע"י הבושה והיראה שזוכין ישראל לקבל בשבת ויו"ט שזה בחי' אור התפילין עיי"ז נופל בושה ויראה גם על העכו"ם שהם מבחי' ממשלת הס"ם ושבעין ממנן שזה בחי' ויראו ממך המבואר בפנים. וע"כ ארז"ל המשמר שבת וכו' מוחלין לו כי זה בחי' משארז"ל העובר עבירה ומתבייש בה מוחלין לו וכמבש"נ. וזה בחי' שבת בחי' בושה בשבת פנים היפך העזות שהוא זיהמת הנחם סערא דקן כל בשר. שזה בחי' והשכתי גאון עזים וכנ"ל כ"פ. וזהו שאומרים בהגדה אלו נתן לנו את השבת ולא קרבנו לפני הר סיני דיינו. כי ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן ונתבטל מהם העזות דס"א. שבשביל זה ארז"ל כל מי שיש בו עזות בידוע שלא עמדו רגלי אבותיו על הר

סיני וכמבש"נ ונמשך עליהם בושה שזה בחי' למען תהי' יראתו על פניהם הנאמר במעמד הר סיני. וע"י קדושת שבת זוכין ג"כ לזה כנ"ל. וזה בחי' טועמיה חיים זכו כי הוא בחי' אור התפילין שהוא בחי' עץ החיים בחי' ה' עליהם יחיו וכמבואר בפנים וע"כ לא נתגרש אדה"ר מג"ע עד אחר השבת כשארז"ל. כי קדושת שבת הוא בחי' שבת פנים לג"ע. וע"כ אע"פ שפגם בבחי' תפילין כמבש"נ בא שבת והגין עליו כשארז"ל. וע"כ גם קין שפגם באור התפילין וכן קרח שפגם בכבוד משה שזכה בשלימות לאור התפילין שהיה ג"כ ע"י שנתלבש בו נילוף קין כמובא (ועיין בליקוטי תורה פ' קרח) ע"כ תקונם ג"כ ע"י קדושת שבת כמובא בכוונות על מזמור לדוד הבו וכו' וכן במזמור שיר ליום השבת ומזמור ה' מלך גיאות לבש וכו'. ומשארז"ל שכשפגע אדה"ר בקין ואמר לו עשיתי תשובה ונתפסרתי אמר אדה"ר אם כך גדול כח התשובה פתח ואמר מזמור שיר ליום השבת היינו שהגין שנתקבלה תשובתו בזכות שבת שהוא בחי' מוחין גדולים שעיי"ז זוכין לתשובה שלימה עד שנתגלה הבושה על פניו ועיין בזוה"ק שיר השירים מבואר ג"כ שליל שבת ויום שבת הם בחי' תפילין של יד ושל ראש. ושם מבואר כי תפילין שבחול הם בחי' דיוקנא דחותמא דמלכא ושבת ויו"ט הם בחי' תפילין דמארי עלמא ממנן וע"כ אסור להניח בהם תפילין וכו' עיי"ש וזה שפתח אדה"ר ואמר מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולומר לשמך עליון היינו כי הגם כי אור התפילין גדול מאד כי הם בבחי' שמה דקוב"ה בחי' כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך. אבל גם בשמות הקדושים יש בהם גבוה מעל גבוה כידוע וע"כ קדושת שבת שהוא ג"כ שמה דקוב"ה הוא גבוה ועליון ביותר עד שאסור להניח בו תפילין כלל כי קדושת שבת גבוה מזה ומשם נמשך כח התשובה שהוא כביכול גבוה מהתוה"ק כי הגם כי אורייתא שמה דקוב"ה וע"י שפוגמין ח"ו באיזה דבר מהתוה"ק עיי"ז גורמין פגם ח"ו בקדושת שמותיו ית' בידוע. אבל כח התשובה שלימה שהוא בחי' שבת גדול וגבוה כ"כ עד שנתתקנין כג הפגמים ולא עוד אלא שבמקום שבעת"ס עומדים אין לדיקים גמורים יכולים לעמוד ועיקר שלימות התשובה בתכלית הוא אלל הדיקים הגבוהים ביותר שעובדים את ה' בדביקות גדול ובשכל גדול. וכשיש להם איזה בחי' נפילה וירידה במוחין שלהם. הגם כי גם עכשיו הם במדרגה גדולה מאד נגד שאר בני אדם ואפי' נגד שאר הדיקים. אעפ"כ מתביישין בזה מאד כאלו העאו איזה חטא ממנן ח"ו ועושין תשובה גדולה על זה עד שעיי"ז באין לידיעה והכרה חדשה ביותר גבוה הרבה מהידיעה שהיה להם בתחלה אפי' קודם שנפלו ממדרגתם וכן זוכין עיי"ז לבושה ויראה גדולה שהם בחי' אור התפילין גבוהים ביותר שהוא בחי' קדושת שבת ויו"ט שהם בחי' תפילין דמארי עלמא ממנן כנ"ל (וי"ל שזה בחי' שמה שמשרע"ה זכה לקירון עור הפנים נאמר דייקא אחר הלוחות שניות וכמבואר מזה בת"א). וזה בחי' ולומר לשמך עליון כי ע"י התשובה שהוא בחי' טוב להודות לה' מלשון וידוי דברים כשארז"ל בפרקי דר"א ובמדרש שוחר

טוב עי"ז דייקא זוכין אח"כ להשגה יתירה גבוה ביותר בגדולת וקדושת שמותיו ית' שזה בחי' ולומר לשמך עליון וזה להגיד צבוקר חסדך ואמונתך בלילות כי ע"י תיקון הדיבור שזוכין ע"י לימוד התורה בלילה וכן ע"י שממשיכין קדושת שבת על ששת ימי החול זוכין אח"כ לבחי' קדושת שבת בשלימות כנ"ל. כי שמחתי ה' בפעלך במעשה ידיך ארנן שרריכין לשמוח ולרנן גם על ששת ימי המעשה מאחר שעל ידם בא קדושת שבת וזוה ג"כ ממשיכין קדושת שבת גם על ששת ימי המעשה. וזה מה גדלו מעשיך ה' כי מעשה ה' בודאי גדולים וקדושים מאד והם בחי' התוה"ק שבה נברא הכל כ"ש ואהי' אללו אמון ודרז"ל שהתורה היא כלי אומנתו של הקב"ה שבה נבראו כל מעשה בראשית מאד עמקו מחשבותיך הוא בחי' קדושת שבת שהוא בחי' עולם המחשבה שזה בחי' התשובה העליונה שהוא גבוה ועמוק מאד עד שעל ידה יכול להתקן הכל. ולא עוד אלא שהירידה שהוא בחי' סטרא דמותא סטרא דקץ כל בשר שזה בחי' מאד כשדרז"ל מאד דא סטרא דמותא תתהפך ג"כ לעלייה גדולה עד שזוכין עי"ז אח"כ ע"י התשובה להשגה גבוה ביותר שהוא בחי' קדושת אור התפילין של שבת כנ"ל. וכן להיפוך העלייה וההלחה של הרשעים הוא תכלית ירידתם בבחי' בפרוח רשעים וכו'. להשמדם עדי עד ואתה מרום לעולם ה' לעולם ידך על העליונה כי מאד עמקו מחשבותיך והוא אל אמונה ואין עול לדיק וישר הוא ועל זה סובב כל המזמור עד שסיים להגיד כי ישר ה' לורי וכו' : וזה אם תשיב משבת רגלך היינו שיעלה הדיבור שהוא בחי' רגל אל הקדושה. אם תשיב משבת ר"ת אמת. כי התחלת עליית הדיבור הוא מראשו היינו ממוצח האמת שיש בהדיבור וכנ"ל. עשות הפליך ביום קדשי היינו ע"י שימשוך קדושת שבת על ששת ימי החול כנ"ל וכמבפ"ג וגם כפשוטו ר"ל שימנע בשבת מעשיית הפליך ועובדין דחול שיש בהם אחיזת הסט"א סטרא דקץ כל בשר שהם בבחי' קרבות יחפלו (תהלים סח) שפירושו שחפלים במלחמה תמיד שהם בחי' הסט"א הנ"ל המקטרגים על האדם ולוחמים עמו תמיד ומייגעים אותו בטירדות וגיעות גדולות והעיקר בעלבון הפרנסה ועירדת הט"ל מלאכות שבששת ימי החול עד אשר כל ישעו וכל חפלו של אדם הוא רק בזה. ועי"ז נמנע מעסק התורה אשר כל חפלים לא ישוו בה. אבל בשבת לריכין לעסוק רק בחפלי שמים היינו בעסק התורה אשר ע"ז ארז"ל חפלי וחפליך לא ישוו בה. וזה בחי' כי אם בתורת ה' חפלו ועי"ז נמשך חסד בחי' כי חסד חפלתי. ועי"ז זוכה ליראה ובושה בבחי' החפלים ליראה את שמך (נחמ"ה) בחי' תפילין שהם בחי' עץ החיים בחי' מלך חפץ בחיים בחי' תשובה כ"ש החפץ לחפון וכו' כ"א בשב רשע מדרכו וחיה. וזה וקראת לשבת ענג כי הדיבור דקדושה נקרא ענג דקדושה היפוך בחי' הדיבור דסט"א של בחי' קץ כל בשר שמונחים חוב ופסולת ככ"א. שעל זה נאמר על מי תתענגו על מי תרחיבו פה תאריכו לשון (ישעי' נז) והדיבור הוא בחי' בת אברהם שהוא בחי' חסד בחי' אהבה שזה בחי' ענג בחי' אהבה בתענוגים. ועי"ז זוכין

לתשובה ותשובה הוא בחי' שדי כמבואר במאמר צטח בה' סי' עט. וזה בחי' ענג בחי' כי אז על שדי תתענג ועי"ז מקבלין מוחין חדשים והמוחין הם עיקר הענג כנ"ל כ"פ. ועי"ז זוכין לבושה ויראה שהם בחי' תפילין ותפילין הם ג"כ בחי' שדי (כידוע ומבואר בליקות"ג סי' הא במאמר תקעו אמונה) וזה בחי' ענג בחי' כי אז על שדי תתענג וכנ"ל. וזה ולקדוש ה' מכובד. כי כל הבחינות הנ"ל הם ג"כ בחי' כבוד. התורה הוא בחי' כבוד כמארז"ל אין כבוד אלא תורה. הדיבור דקדושה הוא בחי' כבוד כמבואר במ"א ובמאמר אני ה' הוא שמי סי' יא. וכן לקמן בפנים בס"י קלד. וזה בחי' למען יזמורך כבוד ולא ידום המבואר בפנים במאמר זה. ועי"ז זוכין לתשובה שזה בחי' כבוד בחי' זוכה תודה יכבדני וכמבואר במאמר קרא את יהושע סי' ואלו. ועי"ז מקבלין מוחין חדשים וזה בחי' כבוד בחי' כבוד חכמים ינחלו. ועי"ז זוכין ליראה ובושה וזה בחי' כבוד וכ"ש ליראה את השם הנכבד וכמבואר במ"א. וזה בחי' מלוות ענג וכבוד שבת. כי אז נדחה זיהמת הנחש ונמשך קדושה גדולה גם על תענוגי הגוף בחי' טועמיה חיים זכו בחי' אכילת עץ החיים. וזה ג"כ מה שמבואר בזה"ק כי ענג"ג ר"ת ע"דן נה"ר ג"ן. בחי' בשבת פנים לג"ע. וזה וכבדתו מעשות דרכיך ממלוא חפץך ודבר דבר שימנע עלמנו אפי' מדיבור של חול בכדי שלא יתאחו בו שולטנותא דקץ כל בשר ח"ו. אז תתענג על ה'. כי זוכים להשיג מוחין הגבוהים ביותר שהם בחי' עתיקא והרכבתיך על צמותי ארץ דא חקל תפוחין קדישין בחי' עליית המלכות שהוא הדיבור דקדושה. ורז"ל דרשו שנילול משיעבוד מלכיות היינו שנכנע סטרא דקץ כל בשר תחת הדיבור דקדושה (בבחי' ידבר עמים תחתינו ולאומים תחת רגלינו ואין לאם אלא מלכות כשארז"ל) והאכלתיך נחלת יעקב אביך דא ז"א בחי' תפארת. זה בחי' היראה והבושה שהוא בחי' תפארת כלליות הגוונין בחי' תפילין כמבפ"ג (ועיין גם לקמן בפנים במאמר ואכלתם אכול ושבוע סי' מז. מבואר ג"כ שיעקב הוא סוד בחי' תפילין) וזה בחי' ביראתך בזכות יעקב שאמר מה נורא וכו'. וזה בחי' לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחווירו וכו' (ישעי' כט) כי מאחר שזכה לבושה ויראה דקדושה שהוא בחי' אור התפילין ע"כ אין לו ליבוש משום אדם אדרבא כולם לריכין להתבייש לפניו בבחי' ויראו ממך וכמבפ"ג. וע"כ דרז"ל והאכלתיך נחלת יעקב אביך שזוכה לנחלה בלי מלרים. כי ענין הבושה והיראה הזאת הוא בלי מלר וגבול כלל כי כל מה שזוכה לקבל מוחין חדשים וגבוהים ביותר הוא מתבייש ביותר על השגתו הראשונה ועושה תשובה על זה. ועי"ז זוכה לקבל מוחין גבוהים ביותר עוד. ואז זוכה ליראה ובושה גדולה ביותר ועי"ז זוכה לקבל מוחין גבוהים עוד ביותר וכן חוזר חלילה עד אין סוף. וזה שסיים כי פי ה' דיבר. כי הכל נעשה ע"י תיקון הדיבור דקדושה ע"י קדושת שבת שעי"ז זוכין לכל הנ"ל וכמבואר גם בפנים :

סי' קפ"ו (ונתתי עשב). שבת הוא יומא דנשמתין ולא יומא דגופא כנ"ל כ"פ. ואלו נכנע הגופניות

הגופניות והבהמיות שהוא בחי' כח התאווה שבאדם אל החומריות ע"י גודל הארת הנשמה הק' שמאיר בשבת קודש. ואז נתבטלין כל החרפות והשנאות והמחלוקות שהם בבחי' הקליפות הטמאות ונתגלה בחי' ברית שלום שהוא בחי' קדושת שבת כידוע. ויש שלום למטה ולמעלה כי שבת הוא בחי' מלך שהשלום שלו כידוע. ונתרבה שובע גדול בעולם כי כל השובע והפרנסה נמשך משבת כמבפ"ג גם בשבת קודש ע"י שנכנע נפש הבהמיות נפש המתאווה והטוב שבו נכלל בקדושה עי"ז הזווג אז בקדושה גדולה וזוכין עי"ז לבנים חיים וקיימים כמבפ"ג. וזה בחי' ושמרו בני ישראל את השבת שמרמז על זיווג של שבת כמובא. וזה לעשות את השבת לדורות כי זה מסוגל לבנים :

סי' מ (אלה מסעי) כל הנסיעות הם בשביל קלקול האמונה כמבפ"ג. ושבת הוא בחי' אמונה וכמבואר בסו' לא. וע"כ ארז"ל אפי' עובר ע"ז וכו' מוחלין לו. וע"כ נאמר בו שבו איש תחתיו אל ילא איש ממקומו וכו' :

סי' מא (ריקודין). עיקר אחיזת החילונים הוא בהרגלין בחי' העקביים בחי' נחש כרוך על עקבו מחמת שעקב גמטריא שני פעמים חלקים שהם דינים. וע"י שממשיכין שורש הגבורות מבינה עי"ז החילונים בורחים משם והוא לוקח הזכורה והזכרה. ובינה הוא בחי' יין המשמח כמבואר כ"ז בפנים. וזה בחי' זכריהו על היין הנאמר בשבת קודש זכור גמטריא רגל כמובא כי אז נמשך הארה מעולם הבינה שהוא בחי' שבת הגדול וכנ"ל כ"פ. ועי"ז בורחין החילונים ואין להם אחיזה בהעקביים והרגלין בבחי' אס תשיב משבת רגלך כנ"ל כ"פ. וזה בחי' עקב אשר שמע אברהם בקולי וכו' ודרז"ל (יומא כח) שקיים ארבעה אפי' עירובי תבשילין. כי שמירת שבת בשלימות הוא בחי' תיקון העקביים. וע"כ יעקב אבינו שהי' בבחי' הנ"ל כמבפ"ג ע"כ הוא הראשון שמבואר בו שמר את השבת כמשארז"ל וכבר מבואר לעיל בסו' יוד בשם ספר אור ישראל מענין הריקודין של שבת. כי ריקודין הוא בחי' שממשיכין השמההשכלב שהוא בחי' עולם הבינה בחי' שבת הגדול אל הרגלין בחי' לבו נשא את רגליו הנאמר ביעקב אבינו. שזה בחי' המתקת הדינים. ועי"ז בורחים החילונים משם. ומקבלין הזכורה והזכרה שזה בחי' קדושת שבת שנאמר בו כי קדש הוא בחי' קדש לי כל בכור כידוע ונאמר בו ויברך וכו' והוא מקור הברכה וזה ההתלהבות של הריקודין הוא בחי' שלהבת יה הנאמר לענין קדושת שבת כמבואר בכוונות והוא בחי' אש דקדושה אש של שבת קודש. אך לריך לשמור עלמו מיין המשכר ח"ו. כי אז ההתלהבות הוא בחי' אש זרה אש דחול ששם יש אחיזה להחילונים שזה בחי' לא תבערו אש בכל מושבותיכם הנאמר בשבת קודש וכמבואר בתיקון ואו מתיקונים אחרונים. אש דחול לא לריך להתחזאה בשבת קודש אש דקודש וכו'. ולריך לבאר עוד בזה וזהו ג"כ ענין השם מ"ב שנריכין לכוון בכניסת שבת ובמזמור לדוד הבו וכו' וכמו שאומרים אחר מזמור הנ"ל אגף בכח וכו'. וזה בכדי להמשיך

הואין הקדושים של שם זה כמבפ"ג (וגם בזה לריכין לבאר עוד) וזה שמסיימין המזמור ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום. בשלום הוא בחי' שם מ"ב הנ"ל כמבפ"ג וזהו שאומרין ג"כ באי בשלום וכו' :

סי' מב (וירא בלר להם) שבת אותיות שין בת בחי' השלשה אבות עם השכינה כידוע וכמבואר בזוה"ק. ואז השכינה שהוא בחי' אותיות התפלה מתלבשת בלבושין דנהירין שהם בחי' אור האבות שהם בחי' קול נגינה זכה ובהירה כמבפ"ג וזה שמובא בכתבים ביום קדשי וקראת לשבת ר"ת בקול וכו' וזה שמובא על הארז"ל שבשבת היה מרים קולו בתפלתו. וזה בחי' המתקת הדינים שנמתקין בשבת כמבואר בזוה"ק. כי כשהשכינה מתלבשת בלבושין דנהירין אז וחמת המלך שכה ומרחם על בניו. וזה בחי' שבת הוא מלזעוק וכו' ורחמיו מרוצין ושבתו בשלום (שבת יב) וכן המקום ירחם עליך וכו' גם כי הלימוד של חול הוא בחי' פשטי אורייתא ושבת מסוגל ביותר לרזין דאורייתא כמובא. ועי"ז ג"כ מתלבש השכינה בלבושין דנהירין ונמתקין כל הדינים. וע"כ מסוגל אז ביותר להתקרב אל לדיקי אמת ולשמוע מהם ד"ת ולהאמין בהם באמת. כי לבד מפשוטן של דברים שכל דבריהם צפרט בשבת מלאים מוסר ויראת שמים. חוץ מזה צוודאי יש בדבריהם רזין גדולים שעי"ז ג"כ מתלבש השכינה בלבושין דנהירין כמבפ"ג. וזה בחי' מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' וכו' עלי עשור ועלי נבל עלי הגיון בכינור. כי כשאומרים ההודיה והזמירות עם בחי' קול נגינה עי"ז מתלבשת השכינה בלבושין דנהירין שזה בחי' שבת כנ"ל. וזה מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבותיך. היינו שמאמינים שלבד מה שגדלו מעשי ה' כפשוטו ממש ורואין מהם גדולתו ית' אף גם הם מלאים רזין עילאין ובה ממשיכין בחי' קדושת שבת גם על ששת ימי המעשה שזה בחי' זכריהו מאחד בשבת. כי מאחר שמאמינים שבכל מעשה ה' שבששת ימי המעשה שהם בחי' פשטי אורייתא. יש בהם ג"כ רזין גדולים בחי' עומק המחשבה שהוא בחי' קדושת שבת. ועי"ז נמשך מפלת הרשעים והקליפות שאחיותם בששת ימי החול. וזה צפרות רשעים וכו' להשמדס עדי עד וכו' לדיק כתמר יפרח כארז בלבנון ישגא. ודרז"ל מה תמרה וארז לבס מכוונין למעלה אף לדיקים לבס מכוון למעלה להקב"ה היינו שכל דבריהם ומעשיהם אינו פשוט אלא כל מעשיהם לש"ש. ויש בהם רזין גדולים כי כביכול לדיקים מתדמין ליוצרים וכן דרז"ל מה תמרה זו אין בה פסולת אף וכו' היינו ג"כ כנ"ל. וזה ג"כ בחי' לבושין של שבת שמלוה לשנותן כי שבת הוא בחי' הלדיק כידוע וכמבואר בזוה"ק. וע"י שמכבדין את השבת בהלבושין. זה בחי' שהשכינה שהוא בחי' שבת לובשת לבושין דנהירין. ועי"ז נמתקין הדינים. וזה ג"כ בחי' התקיעות שהיו תוקעין בע"ש כשארז"ל. כי התקיעות הם בחי' האבות כמבפ"ג. וזה ג"כ בחי' ענג שבת בחי' כי אז על שדי תתענג כי שדי הם האבות כמבפ"ג: **סי' מג** (להתרחק מדיבורים של רשע) שבת הוא בחי' דעת ובהי' הדיבור דקדושה. ומשך

מבחי'

מבחי' הדעת דקדושה נמשכים בחי' הזווגים דקדושה . וע"כ עיקר זמן הזווג דקדושה היא בשבת כשארז"ל . וזווגים דקדושה הוא בחי' התקשרות ללדיקים ואל התורה ואל השי"ת כמבפ"נ . וע"כ בשבת אז הוא עיקר זמן התקשרות אל הקדושה בבחי' כי אות היא ביני וביניכם לדורותיכם לדעת כי אני ה' מקדשכם . וכן שבת נקרא ברית עולם שהוא בחי' התקשרות דקדושה . ואז נכנע ונפול קליפת בלעם ימ"ש שהוא בחי' הדגת דקליפת שזה בחי' איש בער לא ידע וכו' להשמדם עדי עד שפירש בכהאריז"ל על בלעם ואביו וכו' ימ"ש . ומחמת שאז מאיר הדעת דקדושה שהוא בחי' משה בחי' ישמח משה במתנת חלקו וכו' ועיקר התגלות הדעת הוא ע"י הדיבור שהוא ג"כ בחי' קדושת שבת כנ"ל כ"פ בשם הזוה"ק . ע"כ יולאין אז בחי' הבליס דקדושה כמוכן בכוונות מזמור לדוד הבו וכו' ועי"ז נולדים חוירים קדושים שהם בבחי' קדושת שבת . והאדם נושם נשימות ונכנסין בו אלו החוירים . ועי"ז זוכה למחשבות קדושות ולהשתוקקות גדול דקדושה להתקשר ולהתקרב להשי"ת ואל התורה ואל הלידיקי אמת כנראה בחוש מגדול ההשתוקקות קודם שזוכה בשבת כ"א מישראל לפי בחינתו וכמבואר גם במ"א ואפשר שזה ג"כ בכלל הנשמה יתירה שזוכה האדם בשבת קודם . היינו ע"י שנושם נשימות ונקבל ההבליס הק' היולאים מבחי' קדושת שבת קודם . ועיין בזוה"ק ויקהל ד' ר"ד וכו' ובזוהר חדש פ' בראשית מענין הרוח הקודם ששורה על כ"א מישראל בשבת קודם והוא נוגע ג"כ לענין זה (ועיין לקמן בפנים במאמר ויתן עוז לנלכו סי' עח) . והנה כל הג"ל מסו' לט . עד כאן הכל מרומז בפסוק אם תשיב משבת רגלך עשות הפליך ביום קדשי היינו שתעלה בחי' רגלין שהוא בחי' הגופניות והבהמות בחי' נפש המתאווה שבאדם שיש בו אחיזת הכע"א והקליפות בכל ימי החול וע"י קדושת שבת גם הטיב שבהם שהוא בחי' הטוב שבגנה עולה ונכלל אל הקדושה . וזה ג"כ בחי' הזווג דקדושה שהוא בשבת קודם כנ"ל בסו' לט שזה ג"כ בחי' רגלך כמו ורחץ רגלך . וכן הוא בחי' חפץ כמו כי אם חפץ בנ המלך וכנ"ל כ"פ . גם עי"ז זוכין לבנים חיים וקיימים שזה בחי' רגל בחי' ברא ברעא דאבות . גם אם תשיב משבת רגלך כפשיעו שלא ילא חוץ לתחום ויקיים אל ילא איש ממקומו שלא ינהוג נשיעות . כי בשבת שהוא בחי' אמונה שהוא בחי' רגלין כמבואר במ"א והוא בחי' ביטול ע"ז בחי' ורחלי רגליכם מן הע"ז עי"ז נתבטלין הנשיעות כנ"ל בסו' מס . גם אם תשיב משבת רגלך היינו שיעשה בחי' הרגלין והעקבים שלא יהיה בהם אחיזת החלונים . עשות הפליך ביום קדשי שימנע מחפלי עלמו . היינו בשביל להרויח ממון שזה עיקר עשיית חפליו של אדם במלאכה ומו"מ בכל ימי החול . והממון הוא בחי' רגלין ויש בזה אחיזה להחלונים ובשבת ימנע מזה וזה וקראת לשבת ענג ר"ת עזן נהר גן . שימנעך הארה מעולם הבינה שהוא בחי' שבת הגדול עד המלכות שהוא בחי' שבת הקטן כמבואר בתיקונים . וזה בחי' ונהר יולא מעדן להשקות את הגן כידוע וזה ולקדוש ה' מכובד ודרז"ל כזדיהו בכסות נקי שהוא

היינו שימשיך הארת השם מ"ב שבצינה שהוא בחי' חשמל בחי' מלבוש כמבואר כל זה בסו' מא וזה וכברתו מעשות דרכיך ודרז"ל שלא יפסיע פסיעה גסה כי בזה נותן כח להחלונים לינק כמבואר בכתבים . וזה ממלא חפליך ודבר דבר שימנע אפי' מלדבר מענין חפליו בכדי שלא לעורר עובדין דחול שאז יש להם כח לינק . אז תתענג על ה' שיזכה לעלות באמת לבחי' עולם הענג הנ"ל שהוא בחי' על ה' וזה ג"כ בבחי' על ה' דא עתיקא קדישא היינו כנ"ל וכידוע והרכבתיך על צמותי ארץ דא חקל תפוחין קדישין שזה בחי' עליית המלכות בשלימות כידוע . ורז"ל דרשו שנילו משיעבוד מלכויות כ"ש ואתה על צמותימו תדרוך היינו שאין להחלונים שם בחי' המלכויות דס"א שום אחיזה ויניקה מבחי' רגלי המלכות דקדושה ח"ו רק אדרבא יהי' נכנעין תחת רגלי הקדושה בבחי' ואתה על צמותימו תדרוך . וזה והאכלתיך נחלת יעקב אביך . כי יעקב זכה לזה בשלימות כמבפ"נ וכנ"ל בסו' מא ובזוה"ק דרש דא ז"א . ורז"ל בגמרא דרשו שזוכה לנחלה בלי מלרים כי הוא בחי' הברית התיכון המברית מן הקלה אל הקלה כידוע . והוא יכול לעלות עד למעלה ולהמשיך משם הארה אל המלכות שזה ג"כ בחי' ונהר יולא מעדן הנ"ל . עד שעי"ז נמתקין כל הדינים ונתבטלין כל החלונים והקדושה מתפשטת בלי מלרים כלל בבחי' והיה ה' למלך על כל הארץ . גם רגל הוא התפלה כמבואר בסו' לא . וזה אם תשוב משבת רגלך היינו שע"י קדושת שבת תעלה התפלה ותתלבש בלבושין דנהירין שהם בחי' אור האבות שכללות כולם הוא יעקב שזה בחי' אם תשיב משבת ר"ת אמת בחי' תתן אמת ליעקב . וזה בחי' הקול קול יעקב כי הוא זכה לבחי' הקול שהוא בחי' כליות האבות . וזה עשות חפליך ביום קדשי שימנע מעשיית חפלי עלמו שהם בחי' לבושין דקדרוניתא . רק יעסוק בחפלי שמים בכדי להמשיך אור האבות שעליהם נאמר לקדושים אשר בארץ המה כמו שדרז"ל (מנחות נג) וסיים ואדירי כל חפלי בם וכתוב רק באבותיכם השק ה' לאהבה אותם וכו' בחי' חסיקה וחפילה . וזה וקראת לשבת ענג בחי' השלם סעודות של שבת שהם כנגד הג' אבות כידוע . וזה ולקדוש ה' מכובד כבדו בכסות נקי היינו בחי' הלבושין דנהירין הנ"ל . וזה ולקדוש ה' מכובד . כי שבת הוא בחי' הלדיק שהוא קדוש ה' וכשלושין לבושים נקיים בשבת זה בחי' שמכבדין ועושין לבוש נאה להלדיק שהוא קדוש ה' כנ"ל בסו' מג . וכברתו מעשות דרכיך ממלא חפליך ודבר דבר שיזכר מלעורר בשבת שום עובדין דחול אפי' שאין בהם מלאכה ואפי' מדיבור של חול . כי שבת הוא בחי' הלדיק שכל דבריו ומעשיו אינם בפשיעות רק יש בהם ריץ וכולם קדושים בקדושת שבת . וזה אז תתענג על ה' כי אור האבות הוא בחי' שם שדי . ועל זה נאמר כי אז על שדי תתענג ותשא אל אלוה פניך תעתיר אלי' וישמעך וכו' (איוב כב) וזדרז"ל שנותנין לו כל משאלות לבו שנאמר והתענג על ה' ויתן לך משאלות לבך . היינו שתפלתו מקובלת בבחי' תעתיר אליו וישמעך הנ"ל וזה בחי' וארא אל האבות באל שדי וכו' היינו בשם הנ"ל שהוא

שהוא בחי' אור האבות. וגם אני שמעתי את נאקת בני ישראל היינו בחי' קול ה"ל (כ"ש וישמע ה' את קולינו) ואזכור את בריתי בחי' לזכור ברית עולם המצואר בסי' מצ ה"ל. ובזוה"ק דרש על ה' דא עתיקא קדישא. כי ע"י הארת האבות נמתקין הדינים כל כך עד שנמשכים חסדים גדולים מבחי' עתיק שהוא בחי' ורצ חסד שזה בחי' ויזכור להם בריתו וינחם כרוב חסדיו. גם כי ע"י קדושת שבת זיכין להשיג רזין דאורייתא הנמשכין מבחי' עתיק והם עיקר הלבושין דנהירין דאור רז אחקרי כמזפ"נ וזה בחי' ועתיק יומין יתיב לבושיה כתלג חוור וכו'. כי לוצן מקבל כל הגוויין כידוע. וזה והרכבתך על זמתי ארץ בחי' עליית המלכות שהיא השכינה הק'. ונילול משיעבוד מלכויות שאחיותם מבחי' לבושין דקדוניתא. והאכלתיך נחלת יעקב אביך דא ז"א בחי' תפארת שהוא בחי' כלליות הגוויין כמצואר בסי' לח ה"ל. כי יעקב אבינו הוא בחי' כלל האבות הק'. וע"כ דרז"ל שזוכה לנחלה בלי מלרים. כי נתבטלין עי"ז כל הדינים והמלרים בחי' וירא בלר להם בשמעו את רנתם בזכות אבות וכתוב והיה שדי בלריך וכמזפ"נ. גם אם תשיב משבת רגלך עשות חפליך ביום קדשי מרמז על זווג של שבת כ"ל. שזה בחי' זווגים והתקשרות דקדושה שזוכין בשבת כ"ל בסי' מג ונתבטלין אז כל ההרהורי ניאוף ובחי' הזווגים דסט"א שאחיותם בשבת ימי החול בבחי' רגליה יורדות מות ר"ל. וזה וקראת לשבת ענג ולקדוש ה' מכובד. כי זווג דסט"א הוא בחי' נגע וקלון וחרפה כ"ש (משלי ואו) נואף אשה חסר לב וכו' נגע וקלון ימלא וחרפתו לא תמחה. אבל זווג דקדושה הוא בחי' ענג וכבוד כי נמשך מהדעת דקדושה שסם עיקר הענג והכבוד כ"ל כ"פ וכבדתו מעשות דרכיך ממלא חפליך ודבר דבר היינו שימנע עלמנו בשבת מלעורר שום עובדין דחול אפי' שאין בהם איסור מלאכה ואפי' מדיבור של חול. ורז"ל דרשו מעשות דרכיך שלא יפסיע פסיעה גסה. וכמו כן לענין קדושת הזווג. שלא די שימנע מזווג דסט"א ח"ו. כי אפי' בזווג של היתר וקדושה לריכין ג"כ לדקדק מאד וזה שלא יפסיע פסיעה גסה ע"ד שארז"ל ואך ברגלים חוטא (עיין עירובין דף ק' ע"ב) וזה מעשות דרכיך. כי זווג נקרא דרך כשארז"ל וזה ממלא חפליך ודבר דבר כי זווג נקרא ג"כ חפץ כ"ל. וארז"ל ומגיד לאדם מה שיחו אפילו שיחה קלה שבין אדם לאשתו וכו'. וגם כי מחמת ששבת קודש הוא בחי' התגלות הדעת דקדושה ע"י הדיבור דקדושה ע"כ אסור לעורר בו שום דיבור של חול אז תתענג על ה' שיזכה לזווג והתקשרות דקדושה שהוא בחי' ענג (כש"נ מיכה ב') נשי עמי תגרשון מבית תענוגיה) במדריגה גדולה וגבוה מאד עד שיזכה להתענג על ה' ודרש בזוה"ק דא עתיקא קדישא שיזכה להתקשר כ"כ במדריגת הקדושה עד שיקבל בחי' הארת המוחין והדעת הק' של בחי' עתיק. והרכבתך על זמתי ארץ זה בחי' עליית המלכות דקדושה בחי' מלכות פה שעי"ז נתגלה הארת הדעת דקדושה. שזה בחי' מה שנאמר על מרע"ה אין כחו אלא צפה. ורז"ל דרשו שנילול משיעבוד מלכויות היינו מפלת רשעים שהם בלעם ובניו שהם בחי'

דעת דקליפה וכחם ג"כ צפה בחי' המלכות דסט"א. והאכלתיך נחלת יעקב אביך זה בחי' ההבלים והאווירים הק' המתפשטים בעולם בשבת קודש. כי יעקב גימטריא ז' פעמים הוי"ה שהם בחי' הז' הבלים דקדושה כידוע. וגם כי האבות הם סוד מים אויר אש. ויעקב הוא נגד בחי' אויר. וזשארז"ל שזוכה לנחלה בלי מלרים. כי ההבלים והאווירים הק' ה"ל מתפשטין בכל העולם ומכניסין בהם מתשבות קדושים והרהורי תשובה עד שנתבטלין כל המלרים שנמשכין מבחי' ההבלים דסט"א. וזה כי פי ה' דבר היינו כי שבת הוא בחי' קדושת הדיבור דקדושה כ"ל כ"פ. שזכה לכלל כל ה"ל. כי הדיבור דקדושה הוא עיקר גדר האדם בבחי' ויהי האדם לנפש חיה לרוח ממללא. והוא יכול להכניע נפש הבהמיות ולהעלות העוב שבה בבחי' וכל אשר יקרא לו האדם נפש חיה הוא שמו כידוע. גם תיקון האמונה הק' הוא בבחי' הדיבור דקדושה בבחי' אודיע אמונתך צפי כמצואר במ"א. וזה בחי' מלכות פה. כי אמונה הוא בחי' מלכות כידוע וע"כ כשפוגמין באמונה שהוא בחי' הדיבור דקדושה לריכין לנסוע ולטלטל שזה בחי' ממהדורי מילי (ברכות נא) וזה ג"כ בחי' מעשות דרכיך וכו' ודבר דבר. גם הדיבור הוא בחי' רגלין וכמצואר במ"א ויש בו אחיות הדינים ח"ו ועיקר תיקונו ע"י שממשיכין הארה מעולם הבינה שהוא בחי' פוס ממלל רברבן שעי"ז נמתקין הגבורות בבחי' מי ימלל גבורת ה' כידוע. וזה בחי' אחר כוונת הלב הן הדברים. גם עיקר תיקון הדיבור הוא כשהוא מחובר עם הקול כידוע והקול הוא בחי' אור האבות בחי' נחלת יעקב כ"ל. גם עיקר התגלות הדעת הוא ע"י הדיבור דקדושה ועי"ז יולאין הבלים והאווירים קדושים ומתפשטין בעולם כ"ל. וכן כביכול ע"י התגלות הדיבור של השי"ת עי"ז עיקר התגלות הדעת דקדושה כ"ש כי ה' יתן חכמה מפיו דעת ותבונה.

סי' מדר מה מו (מחאת כפים בתפלה). מבואר לעיל בסי' לו. כי עיקר קדושת א"י נמשך משבת קודש. וכן הנשמה יתרה של שבת הוא בחי' א"י. ועיקר קדושת א"י הוא ע"י כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גויים. ועיקר חידוש מעשה בראשית יהיה ע"י שבת. כי הוא זכרון למעשה בראשית בחי' כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וכו' וינת ביום השביעי. וע"כ ע"י קדושת שבת נתטהר האויר של כל העולם מעין בחי' אוירא דא"י וכ"א מיישראל במקום שהוא שם מאיר על מקומו בחי' קדושת אוירא דא"י. וע"כ בשבת טוב מאד להתפלל. כי אז בנקל להתפלל בלי מחשבות זרות מחמת קדושת אוירא דא"י. וזה בחי' מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' וכו'. וזה בחי' אל יצא איש ממקומו ביום השביעי. כי זה בחי' הקובע מקום לחפלתו (כמובן בריקות"ג סי' פג). כי נתקדש מקומו בקדושת אוירא דא"י. כי שבת הוא מעין העתיד לבא שעתידיה א"י שתתפשט בכל העולם כולו. כי תמלא כל הארץ דעה את ה' וכו'. וזשארז"ל המשמר שבת וכו' אפי' ע"ז וכו' מוחלין לו. כי שבת הוא בחי'

בחי' א"י בחי' אמונה וביטול מחשבות ע"ז וזה בחי' ענג שבת בחי' שכן ארץ ורעה אמונה והתענג על ה' וכו' וכשרד"ל ענין והתענג על ה' לענין ענג שבת גם עיקר התגרות סודות התורה הוא בשבת כנ"ל כ"פ גם המחשבות זרות הם נקראים מכול כמבפ"נ ושבת הוא בחי' נח ניחא דעילאין ותתאין כידוע. ובו ניצולין ממחשבות זרות בחי' ויזכור אלהים את נח וכו' וישונו המים. גם שבת הוא בחי' עולם המחשבה כידוע. ועי"ז נודרך המוח והמחשבה וזה בחי' שבות ממחשבת עבודה. גם שבת הוא בחי' קדושת הדיבור דקדושה חנ"ל כ"פ בשם הזוה"ק. כי שבת הנדוד הוא בחי' בינה לבא. כי בשבת נפתחים כל החמשים שערי בינה כמבואר בזוה"ק. ועי"ז נתהוה בחי' פה בבחי' מי שם פה לאדם כמבפ"נ וזה בחי' שבת הקטן שהוא בחי' מלכות פה כמוכא בתיקונים. וע"כ מסוגל ביותר בשבת לדבר דיבורים קדושים היוצאים מן הלב בבחי' כפי כן לבי. וזש"כ בפ' ואתחנן. שמור את יום השבת וכו' חכרת כי עבד היית בארץ מצרים וכו'. כי יציאת מצרים הי' שיצא הדיבור מן הגלות וכמבפ"נ. והקול של הדיבור יוצא מכנפי ריאה. והוא בבחי' תפארת כידוע. וזה בחי' הג' שבתות המבואר בזוהר יתרו ד' צב. גם עיקר שלימות התפלה וכן שלימות קדושות הזווג הוא בשבת כנ"ל כ"פ. גם שבת הוא המתקת הדינים כמבואר בזוה"ק. כי שבת הוא בחי' אור האבות שהם בחי' הג' ידים המבפ"נ. כי הם בחי' הזרועות עולם כמובא במ"א ועי"ז נמתקין הדינים והג' ידים חנ"ל הם בחי' השם מ"ב. וכמבואר גם לעיר בס' מא. וידוע כי שם זה שולט בשבת כמובא בכוננות וזה בחי' הר"ת של וישם לך שלום הם של"ו גמטריא ג"פ הוי"ה וג"פ אלקים וכו' כמובא בפנים. וזה בחי' שבת שלום וע"כ נקראת שבת בחי' ביטול המחלוקת והקטרונים כ"ש משבית מלחמות עד קצה הארץ וכתוב מדנים ישבית הגורל וכמבואר במ"א. גם שבת הוא בחי' ביטול השכחה. כי שבת הוא מוחין דגדלות בחי' זכרון כ"ש זכור את יום השבת וכו' וזה אם תשיב משבת רגלך עשות חפצך ביום קדשי היינו שימנע עצמו מלילך חוץ לתחום בשבת בבחי' אל יצא איש ממקומו חנ"ל בכדי שלא לצאת עי"ז ח"ו מבחי' אורא דא"י. וכן שלא לעשות חפציו בשבת כי עי"ז פוגם ח"ו בבחי' כח מעשיו כי הוא כאלו כופר ח"ו במעשבו"ר כשארז"ל ועי"ז נפגם קדושת א"י. וזה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד כי אורא דא"י מחכים ועי"ז עיקר הענג והכבוד כנ"ל כ"פ. גם השנת סודות התורה שמשגיגין ע"י קדושת שבת הם ג"כ בחי' ענג וכבוד ענג ע"ד אזהרת ענג על ה' וכמבואר בס' מט בפנים. וכבוד הם מלבושים של שבת וכשרד"ל וזה בחי' כבשים ללבושך דברים שהם כבשונו של עולם וכו' וכמבפ"נ גם כי הם בחי' ולמנסה עתיק כשרד"ל. וזה וכבדתו מעשות דרכיך ודרז"ל שלא יפסיע פסיעה גסה כי שבת הוא בחי' עורם המחשבה בחי' זכות וצחות המוחין והמחשבה כנ"ל. ופסיעה

גסה מבלבלת את המחשבה כמובא בספר המדות אות דעת. וזה ממצוא חפצך ודבר דבר היינו שישמור עצמו מדבר אפי' שום דיבור של חול בכדי שלא יפגום בקדושת שבת שהוא בחי' אורא דא"י מחכים וסייג לחכמה שתיקה גם כי הדר בא"י דומה כמי שיש לו ארוק. וע"כ צריך לזהר בדבריו בבחי' אל תבהל עד פיך ולבך אל ימהר להוציא דבר לפני אלקים. כי האלקים בשמים ואתה על הארץ ע"כ יהי דבריך מועטים (קהלת הא) וזה אז תתענג על ה' כי זה עיקר בחי' כמו שיש לו ארוק חנ"ל היינו שמתענג עמו ומתפאר בו ובופת רס עליו. וזה ג"כ בחי' קדושת א"י כ"ש שכן ארץ ורעה אמונה והתענג על ה' ויתן לך משאלות לבך וכו'. ובזוה"ק דרש דא עתיקא קדישא היינו שיזכה להמשיך סודות התורה כאלו שהם בחי' עתיק. גם כי זה בחי' שורש קדושת המוחין של א"י בבחי' ואכלתם ישן נושן ותרגומו עתיקא דעתיק וכמובא בדברינו בקונטרס זמרת הארץ. והרכבתך על במותי ארץ רומז לעליית המלכות וביטול המלכות דסט"א כנ"ל בשם רז"ל. היינו שיזכה לבטל כל מיני מחשבות זרות של פגם אמונה שהם בבחי' המלכות דסט"א אלקים אחרים. וזכה לשלימות האמונה שהוא בחי' מלכות דקדושה. והאמונה תהיה עם שלימות המוחין והדעת בבחי' דע את אלקי אביך (וכמבואר במ"א) שזה עיקר קדושת א"י שכלול מאמונה ומוחין דגדלות כידוע וזה בחי' חקל תפוחין קדישין שמרמו על עליית המלכות בחי' האמונה הק' בבחי' גה"י חג"ת חכ"ד היינו כנ"ל. והאכלתך נחלת יעקב אביך דא ז"א בחי' תפארת כי זה בחי' והיית עטרת תפארת ביד ה' המבואר בפנים. גם נחלת יעקב אביך כפשוטו ר"ל ירושת א"י כ"ש ויעמידה ליעקב וכו' לך אתן את ארץ כנען וכמו שפירשו המפרשים ז"ל ורז"ל דרשו שיזכה לנחלה בלי מצרים. היינו שימשיך קדושת א"י על כל העולם בבחי' עתידה א"י שתחפשט בכל העולם כנ"ל. כי פי ה' דיבר. כי שבת הוא בחי' קדושת הדיבור שכלול מבחי' חכמה ובחי' אמונה כנ"ל כ"פ שזה ג"כ בחי' קדושת א"י כנ"ל. גם אז תתענג על ה' מרמו על שלימות תיקון הדיבור שזוכין ע"י בחי' גי' שבתות חנ"ל. כי בחי' בינה בחי' יובל הוא בבחי' על ה' וכו' ובמותי ארץ הוא בחי' הדיבור פה בחי' מלכות פה כ"ש באשר דבר מלך שלטון ובחי' ביטול המלכות דסט"א שנקראים מצרים כמשרז"ל שלפעמים הדיבור בגלות אצרים ח"ו. ונחלת יעקב אביך הוא בחי' הקול קול יעקב בחי' הקול היוצא מכנפי ריאה חנ"ל. גם אז תתענג על ה' מרמו על המתקת הדינים ע"י הג' שמות הוי"ה שהם בחי' ג' פעמים יד בחי' השם מ"ב שכבינה שזה בחי' כי כ"י חשק שנתגלה החשק שבלב בהידים שזה בחי' אז תתענג בחי' חשק וענג. והרכבתך על במותי ארץ. זה בחי' עליית המלכות בחי' מלכות פה שזה בחי' הג' שמות אלקים שבגרון. כי פה עם הכולל גמטריא אלקים כמבואר בכוננות על וישם לך שלום חנ"ל

תנ"ר. ועי"ז נתבטלין המלכיות דמט"א שהם בחי' שלשה שרי פרעה היונקים משם כמבואר בכוונות הנ"ל. והאכלתיך נחלת יעקב אביך הוא בחי' היר רמה שהוא בחי' כלליות הידים שהם בחי' האבות שזה בחי' תפארת בחי' ותפארת בנים אבותם (משלי יז) וזה בחי' נחלה בלי מצרים כי עי"ז נתבטלין כל המצרים בבחי' ובני ישראל יוצאים ביד רמה. וגם כי עי"ז נמשך בחי' כל העמים תקעו כף (המבפ"נ) שזה בחי' אז אהפוך אל העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' וזה בחי' נחלה בלי מצרים. גם המוחין דגדלות הם בחי' ענג כמבואר כבר כ"פ. גם ביטול המחלוקת בבחי' וישם לך שלום הוא בחי' ענג כ"ש והתענגי על רוב שלום. וזה כי פי ה' דיבר. היינו שנמתק הדיבור היוצא מהגרון ששם שמות אלקים יתהם בחי' פה עם הכולל כנ"ל ונמתקין ע"י השמות הק' של הויה כ"ה וכנ"ל שזה בחי' פי ה' דיבר ה' דייקא כנ"ל :

ס"ז (ואכלתם אכול וישבו) שבת הוא בחי' שביעה בחי' שבירת תאוות האכילה כמיבן לקמן בפנים גס' רעו. גם שבת הוא בחי' אור הפנים בחי' ואנפיה נהרין וכו' וארז"ל ברכו באור פניו של אדם. גם ישבת הוא בחי' אמת כנ"ל כ"פ. גם בשבת כל דינין אהכפין ורא מתערין כלל כמובא בזה"ק גם שבת הוא בחי' עשירות כשדרז"ל ברכת ה' היא תעשיר וכו' לענין שבת שנאמר בו ויברך. גם שבת הוא בחי' ולקדוש ה' מכובד היפך חרפות ובזיונות בחי' וישבת דין וקרון וכן והשבת קצין חרפתו (דניאל יא) וכנ"ל בס"י לה. גם שבת הוא בחי' נסים ונפלאות בחי' אות היא לעולם וכו' כמובא לקמן בפנים בס"י נש. גם ישבת הוא בחי' יעקב בחי' והאכלתיך נחלת יעקב אביך. כי הוא הראשון שמבואר בו ששמר את הישבות. גם שבת היא בחי' חפילין כשארז"ל שע"כ בשבת פטורין מן החפילין גם שבת הוא בחי' כלליות הגוונים בחי' תפארת שזה בחי' תפארת עטה ליום המנוחה. וזה בחי' אם תשוב משבת רגלך. רגל הוא בחי' ממון ועשירות כמבפ"נ. אם תשוב משבת ר"ת אמת. כי עי"ז אור האמת שמאיר בשבת עי"ז בא עשירות בבחי' קושטא קאי כמבפ"נ. גם עיקר השפע של א"י בא מישבת כמבואר בזה"ק (ויקרא דף יב) אימתי אתרביאת ארעא קדישא וכו' הוי אומר ביום השבת וכו'. כי עיקר השפע דקדושה הוא רק משבת כמבואר בזה"ק ככמה מקומות וכיטביל זה נקראת ג"כ איץ החיים בחינות טועמיה חיים וכו' וזה בחי' הלחם משנה של שבת שהוא בחי' שפע א"י בחי' לכן בארצם משנה ירשו וזה בחי' ודבר דבר הנאמר בשבת. כי עי"ז קדושת השבת נשלם הדיבור עד שהוא בבחי' אמרי שפר שע"ז נעשין עי"ז דיבורי שמים וארץ חדשים ונעשה כביכול להקב"ה ישותה לברוא שמים וארץ כמבפ"נ. וזה שארז"ל כל האומי ויכלו בערב שבת כארו נעשה שותף להקב"ה וכו' אל תקרי ויכלו אלא ויכלו כי עיקר תכלית הבריאה של שמים וארץ היה רק

בשביל כבודו ית' בגין דישתמודעין ליה. אך מחמת שהשנתתו ית' מלובשת בהנהגת הטבע ע"כ יש שכופרין לגמרי ח"ו בהשגחתו ית' עד שיש שכופרין ח"ו גם בחידוש העולם. אך עי"ז קדושת שבת שע"ז נעשין פלאות בחי' ביטול הטבע. עי"ז נתנה לכל בחי' חידוש העולם והשגחתו ית' שזה עיקר תכלית הבריאה בחי' ויכלו השמים והארץ וכו'. כי שבת הוא בחי' תכלית מעשה שמים וארץ. וע"כ כשמעיד עי"ז בשבת בפה מרא ואומר ויכלו וכו' עי"ז כארו נעשה שותף וכו'. והנה מבואר בפנים שכשפוגמין ח"ו בכר הנ"ל עי"ז בא ח"ו להיות נצרך לבריות ופניו נשתנה ככרום לכמה גוונים מחמת בושה. וזה מחמת שפגם בתפארת שהיא כלליות הגוונים. וע"כ ארז"ל עשה שבתך חול ואל תצטרך לבריות. כי כבוד וענג שבת הוא בחי' תפארת כלליות הגוונים דקדושה. שזה בחי' השלש סעודות שהם כנגד הג' אבות שהם כלליות הגוונים. ונצרך לבריות בא ממדות הנפולין עי"ז שפגם בתפארת כמבפ"נ. גם יש לרמז כי בשבת בוודאי כ"א מיישראל זוכה לבחי' הנ"ל בבחי' אפי' ע"ה ירא לשקר בשבת. רק שהעיקר שימשוך קדושת יצבת גם על ששה ימי החול בבחי' זכרהו מאחד בשבת. וזה בחי' עשה שבתך חול ואז בוודאי יזכה עי"ז שרא יצטרך לבריות כנ"ל: וזה אם תשיב משבת רגלך כנ"ל עשות חפצך ביום קדשי כי חפצים ועובדין חול שהם ל"ט מלאכות הם כנגד ל"ט קדרות שנמשך עי"ז שפגמו באכירת עץ הדעת שמה נמשך עניות בחי' בעצבון תאכלנה. והל"ט קללות הם בבחי' חרפות ובזיונות מרשון כי קללת אל' תלוי והם בבחי' הסתרת פנים. ויש בהם אחיזת השקר אבל בשבת צריכין לעסוק רק בחפצי שמים שהם בחי' אמת כ"ש הן אמת חפצת בחי' תפארת כ"ש (ישעי סב) והיית עטרת תפארת ביד ה' וכו' כי חפץ ה' בך בחי' חיים כ"ש מי האיש החפץ חיים בחי' א"י שנכרא ארץ חפץ וזה וקראת לישבת ענג לקדוש ה' מכובד. עונג הם השלשה סעודות של שבת שהם כנגד ערן נהר גן כידוע. כי בשבת נתתן האכילה כ"כ עד שבולה קידש ומינות לדברים עליונים מאד עד שמצוה להרבות במעדנים ולאכול ג' סעודות. ולקדוש ה' מכובד בחי' תפארת כשדרז"ל כנדהו בכסית נקי' שזה בחי' ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת. וכתב לבשי בגדי תפארתך. וזה וכנדהו מעשות דרכך ממצוא חפצך ודבר דברי. כי עי"ז הדרכים האדם נתכזה כשארז"ל. וזה בחי' כתפארת אדם לשבת בית. ורז"ל דרשו שלא יפסיע פסיעה גסה כי הרחבת הפסיעות הוא ג"כ דרך בזיון כמבואר בג"א. וזה ממצוא חפצך ודבר דבר שישמיר עצמו אפי' מדיבור של חול. כי דיבורים של שבת צריכין להיות רק בבחי' אמרי שפר הנ"ל שזה בחי' מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' וכו'. וזה אז התענג על ה' שיזכה לתיקון האכילה בשלימות עד שכל תענוגיו יהי' קודש בבחי' ענג שבת בבחי' שמעו שמוע ארי

ואכלו

יוד

ואכלו טוב ותתענגו בדשן נפשכם (ישעיה נה) גם יזכה שיהי' שותף כביכול להשי"ת במעשה בראשית והשי"ת יעשה לו' כל חפציו אפי' בדרך נסים ונפלאות שזה בחי' הקב"ה גוזר וצדיק מבטל שזה ג"כ בחי' על ה' וכמו שדרו"ל להדיא במ"ר בפ' בשלח . וזשדרו"ל שנותנין לו כל משאלות לבו היינו כנ"ל . ובזוה"ק דדש דא עתיקא קדישא היינו שיזכה לאור האמת אור הפנים במדריגה עליונה מאד שהוא בחי' עתיק כידוע . וזה בחי' כי אז על שדי תתענג . שדי הוא בחי' שידוד המערכה וביטול הטבע כידוע . וזה ותשא אל אלוה פניך בחי' נשיאת פנים . וזה והרכבתך על במותי ארץ זה מרמז על עליית המלכות זה בחי' קדושת א"י שהוא בחי' מלכות כידוע . גם כפשוטו נקראת במותי ארץ שהוא גבוהה מכל הארצות . ורו"ל דרשו שניצור משיעבוד מלכות שזה עיקר החרפה הבא מבחי' הסתרת פנים ח"ו בחי' הביטה וראה את חרפתינו וכיוצא עוד הרבה . והאכרתך נחלת יעקב אביך דא תפארת בחי' אמת בחי' תפילין בחי' אור הפנים . ורו"ל דרשו שזוכה לנחלה בלי מצרים . כי אמת הוא בחי' ראש תוך סוף כי בחי' זו עולה עד למעלה למעלה שהוא בחי' עתיק ומאיר עד למטה בבחי' אמת מארץ תצמח וגם כי זוכה עי"ז לברוא שמים וארץ חדשים בדיבוריו שמדבר בכל פעם ולעשות עי"ז נפלאות שזה בחי' נחלה בלי מצרים . וזה שסיים כי פי ה' דיבר . כי זוכה עי"ז שדיבוריו הם בחי' דבר ה' . וכמו שבדבר ה' שמים נעשו כמו כן עי' דיבוריו הק' . וכל זה כלול בקדושת שבת שהוא בחי' שלימות קדושת הדיבור כנ"ל כ"פ . וכל הבחי' הנ"ל כולוין ג"כ בזה כי עיקר האמת הוא בהדיבור בבחי' ראש דברך אמת . וכן תיקון תאוות אכילה הוא תיקון הדיבור כמובן במאמר ויסב ס"ס . תפארת הוא בחי' תיקון הדיבור בבחי' דברי פי חכם חן וכמובן לקמן בפנים ס"י נח' . תפילין הם בחי' הדיבור כמו שפירש"י סוף פ' בא על פסוק ולטוטפות בין עיניך כמו הטף אל דרום וכו' לשון דיבור וכו' :

ס' מזח (על אשר מעלתם) ידוע כי שבת הוא גם בחי' בינה כנ"ל כ"פ . והוא ג"כ בחי' סוכה בחי' הסורס סוכת שלום וכו' שאומרי' בשבת ואז עיקר הארת כ"ח אתון דעובדא דבראשית ועשרה מאמדות . כי שבת הוא זכרון למעשה בראשית . וזה בחי' החסד הגדול שמאיר בשבת . בחי' כי אמרתי עולם חסד יבנה . והנה מבואר בזוה"ק ששבת הוא בחי' קדושת הדיבור כנ"ל כ"פ . וכן מבואר בזוה"ק שבשבת נמשך בחי' רוח"ק על כ"א מישראל וע"כ טוב מאד להתפלל אז ולהכניס כל כחו בתפלה . כי דיבורי התפלה הם אז בבחי' ואשים דברי בסך ובצל ידי כסיתך בחי' חיבוק המבס"ג כי אז זמן התגלות ההתקרבות והאהבה שיש להשי"ת עם ישראל בבחי' פי אות היא ביני וביניכם לדורותיכם וזה בחי' נזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' וכו' להגיד בבוקר

חסדך . וע"כ צריכין ליוזר אז ביותר מלדבר דיבורים שאינם קדושים ח"ו בכדי שלא לפגום ח"ו עי"ז בבחי' החיבוק והסוכה הנ"ל . וע"כ עיקר קדושת א"י נמשך משבת כנ"ל כ"פ . כי קדושת א"י הוא עי" כח מעשיו הגיד לעמו . וכת הזה הוא בחי' החיבוק והסוכה הנ"ל שכולוין בקדושת שבת קודש . וע"כ גם שמירת שבת קודש מסוגל לבנים בבחי' לעשות את השבת לדורותם . כי היא בחי' סוכה בחי' א"י שמסוגל לבנים כמבס"ג ואפי' על הסריסים שא"א להם להוליד בנים נאמר בהם כי כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וכו' ונתתי להם וכו' יד ושם טוב מבנים ובנות . וזה ג"כ ובני הנכר הנלוים אל ה' כל שומר שבת וכו' . ושמחתים בבית חפלתו וכו' . כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים . כי עי' שלימות התפלה שנשלמת עי' קדושת שבת שהוא בחי' קדושת הדיבור בשלימות עי"ז נתקרבין גרים בבחי' כי אז אהפוך אל כל העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' וכו' כמבס"ג וזה אם תשיב משבת רגלך רגל הוא הדיבור כמבואר במ"א . וזה אם תשיב משבת ר"ת אמ"ת היינו שע"י קדושת שבת יתכסלו ממנו בחי' לשונות העכו"ם שהם בבחי' אשר פיהם דיבר שוא וימינם ימין שקר ושקר אין לו רגלים כשארז"ל וימשוך בחי' שפת אמת תכון לעד בחי' קושטא קאי כי אמת יש לו רגלים שזה בחי' אם תשיב משבת רגלך . וזה עשות חפצך ביום קדשי שלא יעורר בשבת שום עובדין דחול שיש בהם אחיזת הדיב לשונות שהם בבחי' קרבות יחפצו וכתוב אם יחפץ לריב עמו לא יעננו וכו' (איוב ט"ח) אבך שבת הוא חפצי שמים שהם בחי' אמת ושלום בחי' החפץ שלום עבדו וכתוב הן אמת חפצת בחי' החיבוק והסוכה הנ"ל שהם בחי' חסד . שזה בחי' חסד חפצתי שזה בחי' קדושת א"י שנקראת ארץ חפץ . וזה בחי' ובחרו באשר חפצתי דא זווגא דמטרוניתא שאין השכינה כביכול בבחי' ריב עם קוב"ה . שזה בחי' מה שבשבת אז זווג בחי' יעקב ורחל שזה בחי' רחל המובא בפנים רק שהוא אז בבחי' פנים בפנים כביכול . וזה וקראת לשבת ענג כי זה בחי' ענג כידוע וכנ"ל כ"פ והוא ג"כ בחי' כבוד בחי' ביטול הריב הנ"ל שזה בחי' כבוד לאיש שבת מריב (משלי כ) וזה ג"כ בחי' ענג כ"ש והתענגו על רוב שלום . וכברתו מעשות דרכי ממצוא חפצך ודבר דבר שישמור מלדבר אפי' שום דיבור של חול בכדי שלא יפגום עי"ז בקדושת הדיבור של שבת שהוא בבחי' ואשים דברי בסך הנ"ל וזשדרו"ל ממצוא חפצך ודבר דבר שלא לבקש על צרכיו בשבת . כי אז התפלה הוא רק בבחי' דיבורים של הקב"ה ממש . וע"כ אסור לו לבקש על צרכיו כדי שלא יתערב בתפלתו כוונת הנאת וטובת עצמו ג"כ . אז תתענג על ה' היינו שיזכה שהתפלה שלו הוא בבחי' א"י בבחי' בינה בחי' סוכה שזה בחי' ותתפלל חנה על ה' המבואר בפנים . וזה שדרש בזוה"ק דא עתיקא קדישא . כי בחי' זאת נקראת ג"כ לפעמים

לפעמים עתיק כידוע. וגם כי זוכה ע"ז למדרגות עליונות וגבוהות ביותר שהם בחי' עתיק. והרכבתך עד במותי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך כפירוש הפשיט קאי על ירושת א"י כי ע"י זיכין לירושת א"י כנ"ל. ובזוה"ק דרשו והרכבתך וכו' על עליית המלכות היינו שנתבטל בחי' הריב של השכינה כביכול וחזרת עמו פנים בפנים. ובגמרא דרז"ל שניצול משיעבוד מלכות היינו ג"כ כנ"ל. כי עיקר הריב הוא בשביל התברות לשונות העכו"ם וישראל בגלותא ביניהם וע"י קדושת שבת נתבטל זאת. וזה והאכלתיך נחלת יעקב אביך דא תפארת שהוא בחי' אמת. וזה בחי' חתן אמת ליעקב היינו שיוזכה להמשיך בחי' שפת אמת תכון לעד והוא זכה לבחי' סוכה הנ"ל כ"ש ויעקב נסע סוכותה והוא זכה לירושת א"י בשלימות והוא הראשון שמבואר בו ששמר את השבת. ובגמרא דרז"ל שזוכה לנחלה בלי מצרים. היינו שנמשך בחי' כי אז אהפוך אל כר העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה'. וזה בחי' עתידה א"י שתתפשט בכל העולם כי יומשך הארת כח מעשי' על כל העולם שזה בחי' נחלה בלי מצרים. וזה שסיים כי פי ה' דיבר. היינו כל זה נמשך ע"י קדושת שבת שהוא בחי' קדושת הדיבור בשלימות כ"כ עד שדיבורי התפלה הם בבחי' דבר ה' ממש בחי' ואשים דברי בפיך שזה בחי' כי פי ה' דיבר :

סי' פז. (לשמע שם אהל בהם) ידוע כי שבת הוא בחי' מלכות בחי' שבת מלכתא גם מבואר בתיקונים ששבת הוא בחי' לב. כי אז עולה המלכות עד בחי' חכמה וזינה כידוע. גם שבת הוא בחי' עולם המחשבה כידוע. וע"כ גובר אז כח הילר עוב שהוא בחי' מחשבות טובות שבלב ונכנע אז כח היל"ה"ר שהוא בחי' מחשבות רעות שבלב שעל ידם מטמטמין את החלל של הבריאה שזה בחי' מחלליה מות יומת. דעאל נכרי בחלל דילה היינו כנ"ל וזש"כ (יחזקאל כ) ואת שבתותי חללו כי אחרי גילוליהם לבס הולך כי היל"ה"ר שבלב הוא בחי' גילולים וכ"ש בלא יהי' כך אל זר וכשדרז"ל. גם עיקר שלימות עליית התפלה שהוא עבודה שבלב הוא בשבת כידוע. ואז בנקל יותר להתפל בכוונת הלב כי אז עולה בחי' המלכות שהוא בחי' התפלה אל עולם הבינה שהוא בחי' בינה לבא. והנה מצפ"י שתפלה בכוונת הלב הוא בחי' העולה וכמוזן גם בזוה"ק תחלת פרשה לו. וזה בחי' עולת שבת בשבתו על עולת התמיד ונסכה ומבואר בזוהר אחרי דף עט ע"ב תחנא כתיב עולת שבת בשבתו על עולת התמיד דבעי לכוונא לבא לעילא לעילא יתיר משאר יומין ע"ד על עולת התמיד דייקא. תניא כתיב בחנה ותתפלל חנה על ה' על דייקא וכו'. היינו שהגם שגם ע"י תפלה בכוונה שחול נמשך בחי' היא העולה וגם בחי' נסכים כמוזן בסוף המאמר. עלייה זו הוא בחי' עולת התמיד ונסכה. אבל תפלה בכוונה של שבת הוא בחי' עלייה גדולה למעלה למעלה ביותר בחי' על עולת התמיד כנ"ל. וזשארז"ל לא חרבה ירושלים אלא עד שחללו בה את השבת. כי קדושת שבת

הוא בחי' מי זאת עולה בחי' עליית ירושלים של מעלה וירושלים של מטה שהם בחי' בינה ומלכות כמצפ"י וזה מי זאת עולה מן המדבר ופירש בזוה"ק מלשון דיבור כמו ומדברך נאזה. כי קדושת שבת הוא בחי' קדושת הדיבור בשלימות כמבואר בזוהר בראשית דף לב. כי זה עיקר שלימות הדיבור שיהי' בבחי' כפי כן לבי בחי' אחר כוונת הלב הן הן הדברים. שזה בחי' עליית המלכות פה שהוא בחי' הדיבור אל בינה לבא. וזה בחי' ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת שזה בחי' שני שבתות הנ"ל שבת עליון שבת תחתון כמבואר בזוה"ק. וזה לדורותם ודרז"ל לדרתם מלשון דירה שעי"ז נתתקנין שני הבתים והדירות שהם בחי' ביתא עילאה וביתא תתאה. וזה ג"כ בחי' לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת בכל מושבותיכם דייקא בחי' שני הבתים הנ"ל. כי ביתא עילאה שהוא בחי' בינה לבא שם שורש האש דקדושה של התלהבות הלב של אש הישראל שבער בלבו עד אין סוף עד שלא יוכל לבא ע"י ריבוי האור והתלהבות לשום התגלות מהמדות. ע"כ לריכין ללמס את ההתלהבות והרשפי אש הנ"ל ולעשות חלל בלבו בכדי שיוכל לעבוד את השי"ת בהדרגה וצמדה שזה בחי' התגלות המדות והתגלות מלכותו ית' שבשביל זה היתה כל הבריאה, וזה בחי' ולבי חלל בקרבי שצמדרינה עליונה בחי' בינה עילאה אבל כשמלמלמין ההתלהבות דקדושה ועושין חלל דקדושה בכדי שיוכל להיות עי"ז בחי' התהוות העולמו' והמדות ע"י חכמה שבלב שהוא בחי' המחשבות טובות והילר טוב שבלב אזי רולה היל"ה"ר שהוא בחי' עפשות הלב להתגבר ולהכניס מחשבות רעות בחלל הלב שעי"ז מטמטם ח"ו את החלל של הבריאה כמצפ"י. והיל"ה"ר הוא בחי' אש דסע"א בחי' נורא כי עמרס כידוע. אזי לריכין להכניעו ולהמשיך בחי' ולבי חלל בקרבי כפשוטו שפירושו שהרג את היל"ה"ר כשדרז"ל. היינו שריכין לטהר הלב מכל מחשבות רעות הנמשכין מבחי' היל"ה"ר שהוא בחי' אש דסע"א. וזה בחי' לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת היינו הן בבחי' ביתא עילאה לריכין לשמור עלמו מבחי' אש זרה ולהמשיך בחי' ולבי חלל בקרבי בחי' הלמלוס שזה בחי' תיקון ביתא עילאה. והן בבחי' ביתא תתאה שהוא בחי' מלכות שנתגלה ע"י בחי' הלמלוס והחלל הנ"ל לריכין לשמור עלמו מבחי' אש דסע"א ממש שהוא היל"ה"ר שבלב ולהמשיך בחי' ולבי חלל בקרבי כפשוטו לטהר הלב מכל מחשבות רעות כנ"ל וזה בחי' וטהר לבנו לעבדך באמת והגחילנו וכו' שבת קדשך. וזהו שארז"ל (זוהר פנחס רנד ובכמה מקומות) שדייקא אש דחול חסור להבעיר אבל לא אש דקדושה כנון אש המזבח (ועיין גם שבת דף כו) כי אעפ"י שריכין ללמס גם ההתלהבות דקדושה בשרשו כנ"ל. אעפ"י כ לריכין להשאיר חיזה בחי' אש דקדושה להכניע בו בעלמו בחי' האש דסע"א שהוא האש של היל"ה"ר והמחשבות רעות וכמבואר בזוהר לו דף לו. זאת תורת דא כנסת ישראל. העולה דא מחשבה רעה דחיה סלקא על רעותא דבר גס וכו' בעי לחוקדא לה בנורא וכו' ובג"כ על מוקדה על המזבח וכו' שזה בחי' מה שריכין להתפלל

וכן כל הדברים שבקדושה לעשותם דייקא בהתלהבות הלב
 שעי"ז זוכין לטהרת הלב וכמבואר לקמן בפנים בסימן
 קנו. וזה בחי' השלהבות דאשא שיוור בערב שבת? להכניע
 הקליפות היינו כנ"ל. וזה שכתוב אלל שבת וזכרת כי
 עבד היית בארץ מצרים וכו'. כי ביציאת מצרים נמשך
 תיקון בחי' שני הצמים הנ"ל כמוזן בפנים שבשביל זה
 נקרא ניסן חז"ל. וזה בחי' מזמור שיר ליום השבת
 ודרז"ל ליום שכולו שבת וכו' היינו בחי' השיר שיתער
 לעתיד שנמשך עי"ז כמבפ"ג. גם שבת הוא בחי' אשה
 בחי' כנסת ישראל יהיה בן זוגך וכמבואר לקמן בסימן
 רעז. ואשה יראת ה' הוא בחי' עלה וכו' כמבפ"ג.
 וזשארז"ל נותנין לו כל משאלות לבו שזה בחי' יתן לך
 כלצבך וכל עלתך ימלא. וזה בחי' ופרוס עלינו סוכת
 שלומך ותקננו בעלה טובה. כי עיקר פריסת הסוכת
 שלום הוא שבת בחי' הפורס סוכת שלום וכו' שאומרים
 בשבת. גם שבת הוא בחי' תשובה כמבואר במ"ח.
 והוא בחי' גדולה תשובה שמגיעת עד כסא כבוד. כי
 שבת הוא בחי' עולם הבריאה בחי' עולם הכסא כמבואר
 בכוונות. גם שבת הוא בחי' גדולה תשובה שמקרבת
 את הגאולה. שאלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד
 נגאלין. וזה שתי שבתות דייקא שיעלו בחי' המלכות
 שהוא בחי' שבת הקטן כמבואר בתיקונים כי הוא בבחי'
 מאור הקטן בחי' אחות לנו קטנה כמבפ"ג. וע"י שמירת
 שבת כראוי בפרט ע"י התשובה של שבת היא נעשית
 בבחי' שני מאורות הגדולים כי נעשית שזה אליו כביכול.
 ולא עוד אלא שעולות עד הבינה שנקראת שבת הגדול
 כמבואר בתיקונים ועי"ז נתקרב הגאולה ומיד נגאלין.
 גם ע"י התשובה של שבת זוכין להשגת סתרי תורה שהם
 מבחי' אורייתא דעתיקא סתימאה שזה עיקר ענג שבת
 שזה בחי' אז תתענג על ה' על ה' דייקא כמבפ"ג.
 וע"כ עיקר לימוד הקבלה הוא בשבת כידוע כי בשבת
 נקראת קבלה כי אז עולית בין תרין דרועין דמלכא
 כמבואר בכוונות. וזה ג"כ בחי' בראשית ב' ראשית.
 כי שבת הוא בחי' ראשית נקודת הבריאה. כי הוא
 תכלית מעשה שמים וארץ. והתכלית קרוב ביותר אל
 ראשית המחשבה בבחי' סוף מעשה במחשבה תחלה
 וכמבואר במ"ח. ויש שני בחי' ראשית בבחי' את שבתותי
 תשמרו שתי שבתות בחי' שבת דלילא ושבת דיומא וכמבואר
 בזוה"ק (והגם שיש עוד בחי' שבת העליון על כולם
 כמבואר בזוהר יתרו דף לב. אעפ"כ מלאך שהוא שורש
 שני השבתות הנ"ל הוא נחשב עם שיהם והוא בכלל.
 וי"ל שע"כ מלינו גם בכלל השנה שיש בה ג"כ שני ראשית
 בחי' תשרי וניסן ונקרא פסח שבת כ"ש ממחרת השבת.
 וכן ר"ה ויו"כ וסוכות נאמר בהם לשון שבת. ואללחג
 השבועות דייקא לא מלינו לשון שבת. כי הוא בחי' שבת
 העליון כנ"ל שנכלל עמהם והוא עלמו בלנעא והסתר
 מאד. וכפי המוזן בזוה"ק בענין מה שבועות הוא רק
 יום אחד משא"כ פסח וסוכות וכו' עיי"ש. יש לבאר
 ג"כ ענין זה רק באופן אחר ממה שמבואר למעלה ואין
 לנו כעת עסק בזה) ומחמת שקדושת שבת הוא בחי'
 התגלות המלכות דקדושה בחי' מלכות דוד ובנין ירושלים

ע"כ נאמר (ירמיה יז) והי' אם שמוע וכו' ולקדש את
 יום השבת וכו' ובאו בשערי העיר הזאת מלכים ושרים
 יושבים על כסא דוד וכו' וע"כ עכו"ס ששבת חייב מיתה
 כי המלכות דקדושה הוא בחי' תכלית דאכלי כולא ושלי
 כולא אכל ישראל הדבקים בה חיים וקיימים. כי עיקר
 החיות בא משם בחי' דוד מלך ישראל חי וקיים כמבפ"ג
 וזה בחי' טועמיה חיים זכו. וע"כ נקראת שבת ג"כ
 כלה כ"ש באי כלה באי כלה כמבפ"ג. וזה שנמשך פרשה
 ליצית ותכלית לענין שבת גבי מקושש כשארז"ל. וזה
 בחי' הזמירות שירות והשבתות שאומרים בשבת. כי
 המלכות הוא בחי' תכלית השרון בחי' ושרים כחוללים
 נעים זמירות ישראל בחי' למען יזמרך כבוד ולא ידום
 וכמבפ"ג וזה בחי' השמחה והריקודין של שבת. כי שבת
 הוא בחי' חתן וכלה כמבואר בתיקונים וכמו שבחזו"ה
 עושין שמחה וריקודין כמבפ"ג כמו כן בשבת קודש.
 וזה בחי' זכרהו על היין כי זה בחי' ימלא גרוגס של
 ת"ח יין המבפ"ג. כי ע"י היין נמשך שמחה ונפתח
 הלב בבחי' ויין ישמח לבב אנוש ונתגלה האלקות שבלב
 ונעשה בלבו בחי' בריאות העולמות היינו בחי' התגלות
 המדות והתגלות המלכות שזה תכלית כוונת הבריאה
 שכ"ז כלול בקדושת שבת כנ"ל. וזשארז"ל (שבת קיט
 ע"ב) כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכלו וכו' כאלו
 נעשה שיתף להקב"ה במעשה בראשית שנאמר ויכולו
 וכו' אל תקרי ויכולו אלא ויכלו. כי מאחר שתכלית
 כוונת הבריאה היתה בשביל התגלות מלכותו ע"י המדות
 שהם בחי' העולמות שנבראו ונולדו ע"י החכמה שבלב.
 וזה תלוי רק בבחירת האדם שימשוך בחי' ולבי הלל
 בקרבי בשני תופנים הנ"ל ועי"ז בא להתגלות המדות
 והמלכות שזה תכלית כוונת הבריאה. א"כ ממילא מוזן
 כי האדם הזוכה לזה הוא בחי' שיתף להקב"ה במע"ב.
 ומחמת שעיקר המשכת תיקונים הנ"ל הוא ע"י קדושת
 שבת. כי אז נכנע כח היל"ר שהוא בחי' ערלת לב
 טפשות הלב שריגה לעמטם את החלל של הבריאה ח"ו
 כמבפ"ג. ע"כ עיקר גמר תיקון כל הבריאה הוא בשבת
 שזה בחי' ויכל אלקים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה
 וכעין שדרז"ל. רק אפי' בקדושת שבת שקביעה וקיימא
 מעלמה כשארז"ל אעפ"כ תלוי זה ג"כ רק בבחירת
 ישראל הקדושים. וע"כ נלטו ישראל לשמור את השבת
 כ"ש ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת
 ודרז"ל שהוא כאלו עושה את השבת ממש. וכן מחמת
 שעיקר הבריאה היתה בשביל התגלות מלכותו שהוא רק
 ע"י בני אדם הבעלי בחירה שזה בחי' מה שנבראו
 הקליפות ר"ל בע"ש בין השמשות והכל בשביל כח הבחירה
 וסקל הקב"ה בדעתו ובחכמתו הק' שבשביל כח הבחירה
 שעי"ז יהיה התגלות המלכות שזה תכלית כוונת הבריאה
 בשביל כוונה זו די כבר במה שברא. ואז אמר לעולמו
 די כשארז"ל והמשיך תיקף קדושת שבת כדי שיהי' כח
 להבעל בחירה להטות בחירתו לטוב להכניע היל"ר כנגד
 היל"ע בבחירתו ובכח קדושת שבת וזה בחי' שאמר
 לעולמו די היינו שכפר יש כח הבחירה בשלימות עד
 שעי"ז המלכות לפעמים בבחי' דלת ח"ו וכשבוחר בטוב
 חזי

אזי ממשיך היוד לתוך הדלת והיוד הוא בחי' חכמה
 בחי' קודש כמבפ"נ שזה בעלמה בחי' קדושת שבת כ"ס
 ושמרתם את השבת כי קדש הוא . ואז המלכות הוא
 בחי' הא שהיא דלת עם יוד שזה בחי' די כמבפ"נ .
 ואז ויכולו השמים והארץ וכו' . שמים וארץ הם בחי'
 המדות ומלכות כידוע . נמלא לפי זה יש להבדיל בחירה
 חלק בהבריהא בעלמה וכן בגמר הבריהא והמנוחה
 שנמשך בשבת קדש כי הכל רק בשביל בחירתו . וזה
 בחי' אל תיקרי ויכולו כי מאלהים לא היו יכולין ונגמרין
 עדיין כי כפי גדולת השי"ת שהוא אין סוף היו יכולין
 להברא עוד עולמות ובריות עד אין מספר רק בשביל
 הבעל בחירה ובשביל שרלה הקב"ה שישראל יהיה להם
 כח להטות בחירתם לעוב ע"כ גמר אז הבריהא כולה
 ואמר די . והמשיך תיכף קדושת שבת נמלא שיש לו
 חלק ג"כ במה שנגמרה אז הבריהא . שזה בחי' ויכלו .
 וכשארם מתבונן זאת במחשבתו אזי מקשר עלמו באמת
 לקדושת שבת שכלול מבחי' שני הבתים הנ"ל שהם זיכה
 לבא ומלכות שזה בחי' תפלה זכוות הלז . וכן על מה
 שפנס כבר ח"ו יעשה תשובה בכל לבו בבחי' ולבבו יבין
 ושב כמבפ"נ . וע"כ מתחיל תיכף להתפלל זכוונה ואומר
 ויכולו ג"כ זכוונה . ועל העבר מקבל על עלמו לשוב
 בלב שלם . עד שיושלם באמת על ידו ג"כ תכלית כוונת
 הבריהא . ע"כ כאלו נעשה שותף להקב"ה במע"ב היינו
 כנ"ל . וזה שדקדק רז"ל בספר המדות אות תשובה וכו'
 שם באות פז כל האומר ויכולו זכוונה ומתפלל זכוונה
 מלאכי השרת מבקשין מהשי"ת שיכפר לו . ושרשו ממה
 שארז"ל שם דף הנ"ל שהמלאכי השרת וכו' ואומרין לו
 ופר עוונך וחטאתך תכופר (ועיין שלטי גבורים מה
 שפירש בזה) ועפ"י הנ"ל הוא כפשוטו כי ע"י תשובה
 בלב שלם צפרע זכח קדושת שבת נחכפר לו הכל . רק
 מחמת שיעקר תיקון התפלה שהוא בחי' מלכות הוא
 ע"י כוונת הלז וכן עי"ז עיקר תיקון התשובה כנ"ל ע"כ
 דקדק רז"ל להוסיף ולכתוב שזה דייקא כשהוא זכוונה
 (מה שאינו מביאר להדיא בלשון רז"ל בגמרא רק שמוכן
 ממיילא) וזשארז"ל שם כל המשמר שבת אפי' ע"ז כדור
 אנוש מוחלין לו כי אדם הראשון כשפנס ולא השלים תיכף
 תכלית כוונת הבריהא בשלימות ובה שבת והגין עליו .
 אח"כ פירש מאשתו ק"ל שנה כשארז"ל . כי עיקר כוונת
 ההולדה הוא בכדי שיהי בני אדם שיקבלו עול מלכותו
 שבשביל זה נברא העולם . וכשראה שהוא הראשון שנברא
 יציר כפיו של הקב"ה ולא השלים כוונת הבריהא א"כ
 למה לו להוליד עוד בנים כי מי יודע אם יקבלו עליהם
 עול מלכותו ית' או אולי יפגמו עוד יותר ח"ו . אך
 אח"כ חזר ונודווג עם אשתו והוליד את שת שממנו הושתת
 העולם וכו' היה ילוץ משרע"ה כידוע ואז התחיל להמשיך
 קלת בחי' עולם התיקון שהוא בחי' קדושת שבת . כי
 משה רבינו הוא מבחי' קדושת שבת בחי' ישמת משה
 צמתנת חלקו כידוע . רק מחמת שהתחיל רק החללת
 התנווללות התיקון . ע"כ קראו רק שת וחסר עדיין אות
 כי של שבת ולא נשלם עד שקבלו ישראל את השבת ואת
 התורה כמוכן בזוהר בראשית ד' נו . אך ולשת גם הוא

יולד בן ויקרא שמו אנוש אז הוחל לקרוא בשם ה' ופירש"י
 הוחל ונעשה חולין וכו' היינו שהי' בחי' חילול שבת .
 כי ג'בת שמה דקוב"ה והם עבדו ע"ז והלכו אחרי ילרם
 הרע שזה בחי' חילול שבת בבחי' זאת שבתותי חיללו כי
 אחרי גילוליהם לבס הולך וכנ"ל וע"כ ארז"ל המחלל שבת
 צפרהסיה כעובד ע"ז . וכן להיפוך המשמר את השבת
 אפי' ע"ז כדור אנוש מוחלין לו . כי שבת הוא בחי'
 תשובה שלימה פעי"ז נתתקן הכל כנ"ל :

וזה כי כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את
 שבתותי וכו' ונתתי להם בכיתי ובחיומותי יד ושם
 שוב מבנים ובנות שם עולם אתן להם אשר לא יכרת
 כי הסרים אומר מאחר שהתגלות מלכותו ית' הוא
 תכלית הבריהא והתגלות מלכותו ית' הוא רק ע"י בני
 אדם שבשביל זה צריכין להוליד בנים בכדי שתתגלה
 מלכותו ית' מדור לדור בבחי' לדור ודור המליכו
 לאל וכתוב ימלוך ה' לעולם וכו' לדור ודור . וע"כ
 כשהוא סרים ואינו מוליד בנים הוא עץ יבש . וע"כ
 הבטיח אותו הנביא שאעפ"כ ע"י שמירת שבת וכו'
 ונתתי להם יד ושם טוב מבנים ובנות כי בנים ובנות
 הם רק בשביל שלימות התגלות מלכותו שזה בחי'
 י"ד היינו שמכניסין היוד לתוך הדלת ונעשה הא וכן
 הוא בחי' שם בחי' ברוך שם כבוד מלכותו וכמוכן
 במאמר אנכי סי' ד . וזה בחי' ורא ימחה שמו מישדאד
 הנאמר על הנפטר בלא בנים ר"ל . אבר ע"י שמירת
 שבת שהוא שמא דקוב"ה ואז נמשך בשלימות בחי'
 היוד לתוך הדלת כנ"ל ע"כ ונתתי להם י"ד וש"ם
 טוב מבנים ובנות . וכן ובני הנכר הנלוים על ה' וכו' .
 כי אעפ"י שלא נולד בקדושת ישראל ואין להם חלק
 בבחי' התגלות המלכות דקדושה רק אדרבא וכו' .
 וע"כ כתיב כי אעשה כלה וכו' בחי' כלה בחימה כלה
 ואינימו וידעו כי אלפים מושר ביעקב וכו' וע"כ הם
 רחוקים בתכלית מקדושת שבת רק אדרבא עכו"ם
 ששבת חייב מיתה וכנ"ל אעפ"כ אל יאמר בן הנכר
 הבדר יבדילנו ה' מעל עמו . כי כ"ז הוא רק בעודו
 עכו"ם אבל אם ירצה להתקרב לקדושת ישראל ולהיות
 נלוה ג"כ אל ה' ולקבל עליו עול מצוותיו ושמירת
 שבת ששקולה ככל התורה עי"ז והביאותים אל הר
 קדשי ושמחתים בבית הפלתי וכו' . כי ביתי בית
 הפלה יקרא לכל העמים . כי באמת המלכות דקדושה
 שהוא בחי' תפלה מצפה לזה שתתגלה מלכותו ית'
 על כל הארץ וכולם יקברו עליהם עול מלכותו ית'
 אך מי גר אתך בענייחך עריך יסול . כי דייקא בעוה"ז
 שהמלכות כביכול בדרות ועניות בבחי' דלת . אז מי
 שרוצה להתקרב ולעסוק ג"כ בהמשכת היוד לתוך
 הדלת שזה עיקר תיקונה וזה בחי' קדושת שבת כנ"ל
 בוודאי מקבלין אותו והוא כישראל ממש בכל עניניו
 וזה שכתוב בענין שמירת שבת וגרך אשר בשערך ודרז"ל
 יבמות מח ע"ב ועיין רש"י ותוספת שם זה גר צדק:
 וזה אם תשיב משבת רגלך עיין בפירוש הארז"ל
 שאחר התיקונים שכתב שם בסוד פסוק זה ז"ל ודע
 כי דרכי הכלה וספירותיה נעשה מבינה וכו' ודיניו

מתערין מינה ולפיכך רגליה יורדות מות וכו' ובשבת נעשין דרכיה מקדש שהוא חכמה וזה סוד הקידוש ואז רגליה עולין בקודש ואין שטן ואין פגע רע . וזה חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך וכו' עיי"ש היינו כי בחול יש יניקה כביכול גם לבחי' המלכות דסט"א (שהוא מבחי' היצה"ר בחי' טפשות הלב ערלת לב) מרגרי הקרושה. וזה מחמת ששורש דרכי המלכות הוא מבחי' בינה לבא ודינין מתערין מינה כי שם סוד הצמצום שהוא בחי' דינים (ועיין בליקושי הלכות הלכות תפלת המנחה) כי הצמצום הוא בחי' הסתרת פנים. הגם כי באמת עיקר הצמצום וההסתרה הוא בשביל התגלות בכדי שיוכל לבא להתגלות מהמדות וכו' כמבס"ג. אעפ"כ מאחר שמהות ענין הצמצום הוא בחי' הסתרה בחי' דינים ע"כ בהשתלשלות עד שבא לבחי' המלכות אז יש כח ח"ו להסט"א להתגבר עד שרוצין להסתיר לגמרי אור אלקות שבלב איש הישראלי. שזה בחי' אמר נבל בלבו אין אלקים (בלבו דייקא וכנ"ל) ע"כ צריכין להמתיק הדינים בשרשם. וזה ע"י שממשיכין מבחי' חכמה עילאה שהוא למעלה כביכול מבינה והוא שורש החסדים כידוע ועי"ז נמתקין הדינים שבבינה שהוא בחי' הא עילאה ביתא עילאה עד שנתתקן עי"ז גם ביתא תתאה הא תתאה שהוא בחי' מלכות ואז רגליה עולות משם בבחי' חשבתי דרכי שממשיכין עליה אור החכמה שהוא בחי' מחשבה עליונה ואז ואשיבה רגלי אר עדותיך ואז אין להסט"א כח לינק משם רק אדרבא אמא אוזפת מאנהא לברתא. שהמלכות מקבל כח הגבורות והדינים שבבינה לשרוף ולכלות בזה את כל הסטרין אחרנין שרצו לינק ממנה וכנ"ל בבחי' כי ה' אל' אש אוכלה הוא שזה בחי' תכלת המבס"ג . ובכח הזה מתגברין הצדיקים ובעלי תשובה לרוץ אורח הזה שהיו יכולין לילך בזמן שהיו רחוקים ממנו ית' וע"כ בשבת אסור לפסוע בו פסיעה גסה. כי הוא מבחי' הסט"א כמבואר בפירוש האריז"ל הנ"ל היינו כדי שלא ליתן כח בזה להסט"א לינק מבחי' רגרי הקדושה ח"ו. וע"כ לדבר מצוה מותר לרוץ גם בשבת כמפורש בדברי רז"ל (ברכות ואו ע"ב) מצוה לרוץ לדבר הלכה אפי' בשבת. כי הפסיעה גסה לשמוע דבר הלכה הוא בבחי' ישיש כניבור לרוץ אורח הנ"ל וזה עשות חפצין ביום קדשי כי החפצים ועובדין דחול יש בהם אחיות הסט"א בחי' ערלת לב שהוא בבחי' לא יחפון כסיל בתכונה וכו' בחי' כי אין חפץ בכסילים. אבל בשבת צריכין לעסוק רק בחפצי שמים שהוא בחי' תיקון המלכות דקדושה בחי' בנין ירושלים שנאמר בה כי לך יקרא חפצי בה (ישעי' סב) בחי' השובה שנאמר בה החפץ אחוץ וכו' כי אם בשוב רשע מדרכיו וחיה. וזה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד כי בחי' חכמה ובינה בחי' ביתא עילאה שם עיקר הענג כידוע וכנ"ל ב"פ. ושם ג"כ עיקר הכבוד בחי' כבוד חכמים ינחנו וגם כי המלכות ביתא תתאה הוא בחי' מלך הכבוד. וזה שדרז"ל כבדוהו בכסות נקי'

כי אז עולה המלכות בעלייה גדולה עד שנקראת קבלה שהוא בחי' אורייתא דעתיקא שהוא בחי' כסא הכבוד שמכסין אותה בבחי' כבשים ללבושך. וזה מפני כבוד אלקים הסתר דבר כמבס"ג. ובשבת זוכין להשיג אותה וזה סוד הלבושין של שבת וכמובן גם בהתקנים. וזה וכבודו מעשות דרכיך ודרז"ל שלא יפסיע פסיעה גסה היינו כנ"ל. וזה דרכך דייקא. אבל לדבר הלכה מצוה לרוץ כנ"ל. וזה ממצא חפצין ודבר דבר. כי שבת הוא בחי' שלימות קדושת הדיבור שהוא בחי' מלכות כנ"ל. וע"כ אסור לעורר שום דיבור של חול וע"כ דרז"ל שרא יבקש על צרכיו. כי התפלה כשהוא בכונה הוא בבחי' עליית המלכות בחי' היא העולה. ועולה היא כולה כליל. ע"כ צריכין לכוון בה רק לש"ש אפי' בבקשת צרכיו יכוון בכדי שיוכל לעבוד עי"ז את השי"ת בשלימות (וכמבואר ביותר בס' יד שו) ומחמת שעפ"י רוב מכוון האדם בשאלת צרכיו כפשוטו בשכיל טובת והנאת עצמו. ע"כ בשבת שאז עליית המלכות והתפלה בשלימות צריכין שרא לעורר בחפלתו שום שאלת צרכיו. וגם בשביל שלא יצטער כשארז"ל. כי בזה פוגם ג"כ בקדושת שבת שהוא בבחי' נחת שמחה בלבו כנ"ל וזה אז התענג על ה' ודרשו בזה"ק דא עתיקא קדישא היינו שיזכה בזכות קדושת שבת להשיג בחי' אורייתא דעתיקא שזה עיקר ענג שבת כמבס"ג. וזה כנגד בחי' עליית ביתא עילאה שהוא בחי' בינה לבא. וע"כ ארז"ל נותנין לו כל משאלות לבו שנאמר והתענג על ה' ויתן לך משאלות לבך. וזה והרכבתך על כמותי ארץ ודרש בזה"ק דא חקל תפוחין קדישין שזה בחי' עליית המלכות כידוע. וזה בחי' עליית ביתא תתאה בחי' התגלות המלכות דקדושה. וביטול המלכות דסט"א וע"כ ארז"ל שניצול משיעבוד מלכות והאכלתיך נחלת יעקב אביך דא ז"א בחי' תפארת שהוא כלל בחי' התגלות המדות כידוע עד שעיי"ז נמשך בחי' התגלות המלכות כמבס"ג. וזשדרז"ל שזוכה לנחלה בלי מצרים שזה בחי' והריקותי לכם ברכה עד בלי די כי תיקון המלכות שמדלת נעשה הא ע"י יוד שממשיכין לתוכה זה בחי' עשירות עד בלי די כמבס"ג והכל נעשה ע"י בחי' יעקב שהוא בחי' התגלות המדות שנמשך מבחי' עליית ביתא עילאה. וזה בחי' נחלה בלי מצרים בחי' עד בלי די כנ"ל. וגם כי נמשך אז הארה מבחי' עתיק דלית שמאל תמן ועי"ז ממירא נתבטלין כל המצרים והצמצומים והגבולים ששרשם מבחי' שמאל עד שנתבטל עי"ז כל אחיזת הסט"א ששורש יניקתם מבחי' הצמצום הנ"ל ונתקיים והיה ה' למדך על כל הארץ וגם כי התגלות המדות הנ"ל הם בחי' בריאת עולמות חדשים שמתחדשין בכל עת ע"י הצדיקים שעיי"ז נעשין נסים ונפלאות בעולם כמבס"ג וכל זה הוא בבחי' נחלה בלי מצרים. וגם כי דייקא ע"י בריאה העולמות והתגלות המדות הנ"ל זוכין להמשיך בכל פעם התחדשות התגלות הארת האור א"ס וכמובן בכתיבם וזה בחי' התחדשות הארת

אין סוף שמאיר בכל שבת כמבואר בסידור קול יעקב וזה כי פי ה' דיבר כי אז נשלם בחי' הדיבור שהוא בחי' מלכות פה עד שעי"ז נמשכין כל התיקונים הנ"ל ובוזה נכלל עליית ביתא עילאה וביתא תתאה. כי גם בינה הוא בחי' פוס ממלך וברבן כידוע וזה בחי' ודברתי בלבי (טהלת ב) וזה בחי' מי זאת עולה מן המדבר מלשון דיבור כנ"ל כי שניהם נכללין בזה. ועיין תיקון כא דף מה ע"ב אם תשכבון דא אימא עילאה דאיהי צלותא דשבת וכו'. ושבת איהי פה דאתפתחת בערב שבת לקבלא לה בהאי צלותא דשבת דהאי צלותא דשבת אתקריאת קבלה וכו' עיי"ש. ועיי"ש גם כדף מז ביני וביני בני ישראל אות היא לעולם אות הא ודאי וכו' :

סי' נון (הצילה מחרב נפשי) שבת הוא בחי'

תיקון הברית כ"ש ברית עולם וכו' וכמובא במ"א. וע"כ אז עיקר שלימות התפלה בבחי' מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' וכו' וכנ"ל כ"פ. ואז זוכין לטעום מתיקות בדיבורי התפלה בבחי' ומללו מילא מתיקא כדובשא בחי' דב"ש ותל"ב תח"ה לשונך ס"ת שבת כמובא. כי אז זוכין לבחי' מיינ מתיקין ונדחין בחי' מיינ מרירין שהם בחי' מרה כמובן בתיקונים שבשבת נכנע בחי' מרה וטחול. וזה בחי' שבת במרה נצטוו שבתחלה גברו בחי' המיינ מרירין כ"ש ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם וכו' ויורהו ה' עץ וכו' וימתקו המים. שם שם לו חק ומשפט וכו' ודרז"ל שנצטוו על השבת וכו' וזה בחי' צוף דבש אמרי נעם מתוק לנפש ומרפא לעצם. כי שבת הוא בחי' נעם העליון כמבואר בזוה"ק. ואז הדיבורים מתוקים כדבש בבחי' צוף דבש אמרי נעם וזה בחי' מתוק לנפש (בחי' הנפש יתרה שזוכין בשבת) ומרפא לעצם (בחי' ועצמותיך יחליץ שדרז"ל לענין שבת וכמובא לעיל בס' דלת) ואז נכנעו בחי' הכלבים שהם העזי פנים המבלבלין כוונת התפלה בבחי' והשבתי גאון עזים. וע"כ ע"י קדושת שבת נכנע קריסת עמלק וכמובן מדברי רז"ל שאמרו ויצאו מן העם ללקוט וכו' מיד ויבא עמלק. כי הוא בחי' קליפת כלב כידוע. והוא העז פנים הגדול ביותר ועמלק גמטריא מר בחי' המיינ מרירין הנ"ל. וע"כ אכילת שבת יקרה מאד כי אז זוכין לבחי' צדיק אוכל לשובע נפשו היסך בחי' לא ידעו שבעה. וכן אז עיקר זמן קדושת הזווג כי אז נתתקן גם תאוות המשגל ונמשך על כ"א מישראל בחי' קדושת הברית כנ"ל. ועיין תיקון כא ד' סג. בענין תפלת שחרית מנחה ערבית שהם כקרבנות והם מתקבלין בחול ע"י ארי' שור נשר וכו'. מוחא ולבא וריאה אינון ארי' שור נשר וכו' מחשבה דא אדם זמ' חיילין דמוחא גרמין וכו' חיילין דריאה ודבא ערקין וכו' ענ מוחא שריא ברכה על לבא שריא קדושה על ריאה שריא יחוד. ומחשבה כלולה מכלהו וכו' וכן בתיקונים אחרונים תיקון ג' דף ק"מ. עצם ובשר וגידין עלייהו שריא ברכה וקדושה ויחוד דאינון כהן לוי וישראל

וכו'. דאינון קשירין בתלת אבהן וכו'. ועיין בתיקון כב ד' ס"ז ע"ב וביה אתקריאו תלת אבהן שביעיות כד"א ויכל ביום השביעי וישבות ביום השביעי וכו' ויברך אותו מסטרא דברכה ויחדש אותו מסטרא דקדושה וישבות בו מסטרא דיתוד. ודא איהי ויכולו דאתכלילו ביה תלת אבהן דאינון ברזא דשמא דע"ב וכו'. ועיין בזוהר בראשית דף כג ע"ב שבחול מתקבלין התפלות ע"י בחי' ארי' שור נשר. ובשבת קוב"ה נחית בג' אבהן וכו'. ומכל זה מובן ממילא איך שבשבת יכול האדם לזכות להתפלל בבחי' כל עצמותי תאמרנה וכו' : וזה א"כ תשוב משבת רגליך עשות הפצ' ביום קדשי היינו שימנע עצמו בשבת מעובדין דחול שיש בהם אחיזת העצבות והמרירות של בחי' מיינ מרירין הנ"ל בבחי' וימררו את תיהם בעבודה קשה וכו'. אבל בשבת מבואר בזוהר פקודי דף רנו שנערב שבת כד נשמתא אתוספת ויצאין מלאכים הממונים על זה ומעברי מישראל כל עציבו וכל יגיעא וכל מרירו דנפשא וכל רוגזי דעלמא. ובזוהר יתרו דף פט מבואר שזה בחי' ביום הניח ה' דך מעצבך ומרגזך זמן העבודה הקשה וכו'. גם אם תשוב משבת רגליך עשות הפצ' ביום קדשי מרמו על תיקון תאוות משגל תיקון הברית שזה בחי' רגלין כמו ורחץ רגלך וכמבואר בכוונות. ועל בחי' קדושת הזווג של שבת ושלא יכוון להנאת עצמו. רק מחמת שאז זווגא דמטרוניתא בבחי' ובחרו באשר חפצתי וכמבואר בזוהר יתרו דף פט. ותיקון הברית הוא בחי' מיינ מתיקין בחי' נעם שזה בחי' ענג שבת בחי' מה יפית זמה נעמת אהבה בתענוגים. וזה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד כי שם עיקר הענג והכבוד בחי' לחזות בנעם ה' ולבקר בהיכלו ובהיכלו כולו אומר כבוד. גם וקראת לשבת ענג מרמו על הג' סעודות של שבת שהם כנגד האבות. כי אז האכילה בקדושה כנ"ל. לקדוש ה' מכובד ודרז"ל על הלבושין של שבת. כי אז נמשך קדושה גדולה גם על בשר גידין ועצמות שבאדם שהם בחי' לבושין כ"ש עור ובשר תלבישני בגידים ועצמות חסוככני וזה וכברתו מעשות דרכך ממצוא חספך ודבר דבר. כי התפלה הוא בחי' דרך וכמובא לקמן בפנים סי' נה. (ושם מבואר ג"כ מענין אור האבות וכו') וזה וכברתו מעשות דרכך ודרז"ל שלא יפסיע פסיעה גסה. היינו שיתפלל במתינות. כי כשזוכין לטעום מתיקות בדיבורי התפלה אז בוודאי מתפללין בישוב הדעה ובמתינות גדול וקשה לו ליפרד מכל תיבה ותיבה שבתפלה מאחר שזוכה לטעום המתיקות שבה וכמובן לקמן בס' ס"ה במאמר ויאמר בעז וכו'. וזה ממצוא חספך ודבר דבר ודרז"ל שלא יבקש על צרכיו בשבת. כי בשאלת צרכיו יש לפעמים בחי' אחיזת המיינ מרירין שהם בבחי' כרבא נחית וכו' בחי' צווחין ככלבין הב הב וכו' כמבואר בתיקונים. ע"כ אסור לעורר בשבת שום שאלת צרכיו. ונס בכדי שקא יזכור בצערו עיי"ז כשארז"ל. כי הצער הוא מבחי' וימררו

וימדרו את חייהם . וכשבת צריכין לשנוח בכל מיני עצבות ומרירות רק להיות שמח וטוב לב . ולחיות בו חיים טובים ומתוקים ולדבר בו רק דברי קדושה שהם בחי' דבש והלב תחת לשונך בחי' ומללו מילא מתיקא כדוכשא בחי' צוה דבש אמרי ניס כנ"ל . וזה אז תתענג על ה' שזוכה באמת לבחי' מיין מתיקין הק' עד שממאס בכל מיני מתיקות התענוגים שיש בהם אחיזת הסט"א שהוא בחי' כלב בחי' מיין מרירין שזה בחי' ונפש רעבה כל מר מתוק (עיין ב"ס דה צב ע"ב) כי כשיש בו אחיזת הכלבים רעבים בחי' לא ידעו שבעה . אזי נתהפך אצלו המר למתוק עד שנדמה לו על המיין מרירין שהם מד ממות ממש ולו נדמה שטועם בהם מתיקות . ועי"ז גם להיפך שבכל הדברים שבקדושה שהם באמת מתוקים מדבש ונופת צופים . והוא טועם בהם טעם מר מחמת המיין מרירין הנ"ל . וזה שצווח הנביא (ישעי' הא) הוי האומרים לרע טוב וכו' שמים מר למתוק ומתוק למר . אבל ע"י שמירת ישבת קודש כנ"ל זוכה שיהי' כל תענוגיו תענוגים אמתיים נעימים ומתיקים באמת בחי' לחזות בנעם ה' וכתוב תודיעני אורח חיים וכו' נעימות בימינך נצח וכתוב זמרו לשמו כי נעים . וזה בחי' אז תתענג על ה' ובזוה"ק דרש דא עתיקא קדישא וכו' . שזוכה לקבל עריבת ידידות נעימות השגות אלקות ממקור עליון קדוש ונורא מאד שהוא בחי' עתיק בחי' ועתיקא קדישא גלי רצון דילי . והרכבתך על במותי ארץ דא חקל תפוחין קדישין בחי' עליית המרכות שהוא בחי' התפדה היינו שהנעימות ומתיקות עליון קדוש ונורא הנ"ל מתלבש בדיבורי התפדה . ורז"ל דרשו שניצול משיעבוד מלכיות . היינו שנתבטל כל בחי' המרירות של המיין מרירין שזה בחי' שיעבוד מלכיות בחי' ויסדרו את חייהם וכו' . גם כי שיעבוד מלכיות הם רק מבחי' עזות מלכותא בלא הנא שזה ג"כ מבחי' המיין מרירין הנ"ל וזה בחי' מה שהחליף אברהם אבינו עה"ש עונש גיהנם על שיעבוד מלכיות . כי הם מבחי' אחת וכו' (עיין פנים) וזה והאכלתך נחלת יעקב אביך דא ז"א בחי' תפארת . היינו כמו שמבואר בזוהר יתרו ד' פט הנ"ל כי הבנים שנורדים מזווג של שבת הם בחי' זרע אמת כד"א חתן אמת ליעקב כי המיין מתיקין הנ"ל הם מבחי' זרע קודש זרע אמת . וע"כ נקראים השבטים נטעי נעמנים (ישעי' יז) כי הם נמשכו מזווג דקדושה בשלימות שהוא בחי' נעימים בחי' מיין מתיקין . וזה בחי' נחלת יעקב בחי' חבלים נפלו לי בנעימים אף נחלת שפרה עלי . (ועיין ליקו"ט נ"ס) עא במאמר חכמים נפלו לי) גם יעקב הוא בחי' כלל האבות שהם בחי' שורש קדושת בשר גידין ועצמות שנכללין בקדושת דיבורי התפדה ע"י בחי' המתיקות ונעימות הנ"ל . ורז"ל דרשו שזוכה לנחלה בלי מצרים . כי א"י הוא בחי' הנעימות הנ"ל בחי' ואת הארץ כי נעמה וכמבואר במ"א שמוחין של א"י הם בחי' נעם . כי א"י הוא בחי' תיקון

הברית כידוע . ועי"ז זוכין לבחי' המיין מתיקין הנ"ל . וחוק לארץ הוא בחי' מרירות בחי' השביעני במרורים ועוד כיוצא בזה שנאמר עד הגלות וחורבן א"י ונעמי ע"י שיצאה לחו"ל נענשה עד שאמרה אל תקראנה לי נעמי קראן לי מרה וכו' . ובשבת זוכין לקבל בחי' מיין מתיקין כאלו עד שנמתקין כל מיני מרירות ונתהפכין למתוק בבחי' ויורהו ה' עץ וכו' וימתקו המים . שזה בחי' משארז"ל אפי' עובד ע"ז וכו' מוחלין לו . וזה בחי' משארז"ל כשהתפלל משה על הטא העגל ויחל משה וכו' טען ואמר עשה מר מתוק וזה בחי' נחלה בלי מצרים בחי' עתידה א"י שתתפשט בכל העולם וזה בחי' תפארת הנ"ל כמבואר בכוננות פסח שמרור מרמו על תפארת כי בבחי' זו יכולין להמתיק כל מיני מרירות שזה בחי' מה שאמר משה בתפלתו זכור לאברהם ליצחק וכו' כי הוא בחי' כלל האבות כנ"ל . וע"כ מבטלין המרור בחרוסת שמרמו על נצח בחי' הנעימות הנ"ל בחי' נעימות בימינך נצח . וזה כי פי ה' דיבר כי שבת הוא בחי' שלימות הדיבור דקדושה כנ"ל כ"פ שבו עיכר הנעימות והמתיקות כ"ש וחכו ממחקים . גם שבת הוא בחי' תיקון הברית שהוא בחי' ברית קיימא פה ה' הוא ועי"ז זוכין לבחי' המתיקות הנ"ל :

ס"א (אמר ר' עקיבא) שבת הוא בחי' עינים בחי' תלת גוויין דעינא וכת עין . גם בשבת נדחין כל המרות שהורות שנמשכין מלך הטחול כמבואר בתיקונים . וגם לא נכון לבכות בדמעות בשבת כמובא בש"ע או"ח סי' רפ"ח עיי"ש ברמ"א וט"ז . כי העינים נעשו כהות ע"י הדמעות . וזה בחי' פנס בקדושת שבת שהוא בחי' עינים . גם שבת הוא בחי' שלימות קדושת הדיבור כנ"ל כ"פ בשם הזוה"ק . ואז נדחה השקר ומאיר האמת . כי אפי' ע"ה ירא לשקר בשבת . ועיקר הדיבור הוא הנפש והנפש הוא הדס כמבפ"נ . ובשבת זוכין לנפש יתרה קדושה ביותר . ואז נשלט גם קדושת הדיבור ביותר ע"י אור האמת ומדככין הדמים . וזה בחי' אס זרח עליו השמש בחי' אור האמת בחי' שלח אורך ואמתך בחי' קדושת שבת שנאמר זו זרחה לכם יראי שמי שמש לרקה . דמים לו בחי' זיכר הדמים הנ"ל . גם שבת הוא בחי' התגלות אור אחדותו ית' שזה בחי' מה שאומרים בשבת אלה אחד וכו' וכמובא בזוה"ק רזא דשבתא איהו שבת דאלתאחדת ברזא דאחד וכו' . כי שבת הוא מעין עוה"ב שאז יתגלה אור האחדות בחי' ציוס ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד ואז יהיה ביטול הרע והטומאה והסתנגדות והדמעות כמבפ"נ . וכל זה כלול גם בקדושת שבת . כי אז ג"כ מאיר אור הקדושה כ"כ עד שנכנעת הסט"א שהוא הרע והטומאה והשקר . ונתבטל כל מיני התנגדות ומחלוקות וגמסך שלום ואחדות שזה בחי' שבת שלום . והנה בכל ששת ימי המעשה ילחה הבריאה מכח אל הפועל וע"כ ששת ימי המעשה הם נבחי' הנחירה . כי הם בחי' מט"ט מסעריה הויס ומסעריה מות וכו' שזה בחי' הנחירה פעם טמא פעם טהור וכו' . וכשנא שבת שאז

מאיר אור האמת. ועי"ז מאיר אור ההשגחה שזה בעלמו
 בחי' שבת תלת גוויין וכת עין שזה בחי' אור השגחתו
 ית' ועי"ז נעשה כולו אחד שנכלל אחר הבריאה בבחי'
 קודם הבריאה. כי שבת הוא בחי' עולם המחשבה שהיא
 בחי' קודם הבריאה ששם כולו טוב כולו אחד כולו קודם
 בחי' ושמתם וכו' כי קדש הוא זה בחי' ימים יולרו
 ולא אחד בהם ודרז"ל זה שבת. כי הששת ימים הם
 בחי' מע"ע המקנן צלירה כידוע ומשם שורש הבחירה
 בחי' עץ הדעת טוב ורע וכו' שזה בחי' ויילר ילירה
 לעב ולביש. וכמוזן גם לקמן בפנים בסי' עח במאמר
 נפתח בה' וכו'. אבל שבת הוא בחי' אחד. וע"כ לריכין
 לזכור את השבת גם בששת ימי החול להמשיך בחי' אור
 האחדות גם על ששת ימי המעשה שעי"ז ננקל להכריע
 כח הבחירה ללך הטוב וזה שדקדקו רז"ל זכריהו מאחד
 בשבת כי לריכין להמשיך אור האחדות גם על ששת ימי
 המעשה בבחי' ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד שדרז"ל
 שהיה הקב"ה יחיד בעולמו. וזה בחי' (יחזקאל כב)
 בין קודם לחול לא הבדילו ובין עמא לטהור לא הודיעו
 ומשבתותי העלימו עיניהם וכו' היינו כנ"ל. וזה העלימו
 עיניהם. כי שבת הוא בחי' עינים כנ"ל. ומחמת שקדושת
 שבת הוא בחי' כולו אחד שזה בחי' אב ובן כחדא ע"כ
 כפיכ כו אתה ובניך וכו'. וזה בחי' עליית העולמות
 שעולין בשבת היינו שנכלל כל הבריאה בבחי' קודם
 הבריאה ע"י אור ההשגחה עליונה שמאיר אז מבחי'
 קודם הבריאה שהוא בחי' מחשבה עליונה (ועיין זוהר
 חקת קפד) (וזה יש לרמוז בדרז"ל (שבת קמ"א ע"ב)
 טעל אדם את בנו והאבן צידו. המחשבה עליונה הוא
 בחי' אדם דרכיב על כלהו כמובא בתיקונים וטעל הוא
 לשון הרמה והעלאת כמו וינטלם וינטלם. ובנו הוא
 תפארת כמובא בזה"ק ומה שם בנו דא תפארת וכידוע.
 היינו שהמחשבה עליונה מעלה כביכול את בחי' תפארת
 ע"י ההארה הגדולה שנמשך מבחי' קודם הבריאה שהוא
 בחי' אבן אב ובן כחדא. וזה וכלכלה והאבן בתוכה יסוד
 נקרא כל והמלכות נקראת כלה כידוע. וקדושת שבת
 מורה על יסוד ומלכות כמבואר בפרדס וזה וכלכלה
 והאבן בתוכה. היינו שגם הם עולין בעליות גדולות ע"י
 בחי' ההארה מבחי' קודם הבריאה כנ"ל. ומטעמין
 תרומה עמאה עם הטהורה ועם החולין ופירש"י אבן
 הטהורה ואבן החולין. היינו ע"י קדושת שבת מעלין
 ומתקנין גם ששת ימי המעשה שנקראים חול וזה בחי'
 טהרה בחי' הממולע והבחירה כנ"ל. וע"י קדושת שבת
 עולין גם הם עד שהם בבחי' חולין שנעשו על טהרת
 הקודש. היינו שעולין מבחי' טהרה לבחי' קודש ולא עוד
 אלא שעולין אז גם הרבה נילולות הקדושה שנפלו בטומאה
 ר"ל שהם בחי' תרומה עמאה. וע"י קדושת שבת עולין
 גם הם כידוע. וזה עם הטהורה ועם החולין כי בחי'
 הטהורה והחולין הוא בחי' הממולע בין בחי' טומאה
 לבחי' קודש. וע"כ עולין אז מבחי' טומאה לבחי' טהרה
 וחולין. וכשבחי' טהרה וחולין עולין לבחי' קודש. אז
 עולין גם הם עמאם. וע"כ עיקר כח התשובה נמשך
 משבת כידוע ורז"ל אמרו אפי' עע"ז וכו' מוחלין לו.

כי ע"י קדושת שבת נתקבלת תשובתו עד שיכולין לעלות
 מכל הטומאות והירידות שנעולס ר"ל. שזה בחי' מי יתן
 טהר מטמא לא אחד. היינו על ידי קדושת שבת שהוא
 בחי' אחד כנ"ל:
 ובזה יש לפרש גם דברי ר' יהודא שאמר אף מעלין
 את המדומע באחד ומאה. כי באמת גם תרומה
 נקראת קדש כשדרז"ל (יבמות עד ע"ב) הובא ברש"י
 ג"כ על פסוק ואחד יאכל מן הקדשים וע"כ קדושת
 שבת המלוכש גם בחוק ששת ימי החול הוא בחי'
 תרומה שנחעריבה בחולין וזה בחי' זכרהו מאחד בשבת
 כי ע"ז מעורר ומעלה ומנלה בחי' קדושת שבת
 המלוכש גם בששת ימי החול. וע"כ נקראת כל השבוע
 בשם שבת כ"ש שבע שבתות וכו'. ועי"ז ממשיך
 קדושה גם על ששת ימי החול. וזה בחי' משארז"ל
 על שמאי שהיה איכר כל ימיו לכבוד שבת מצא
 בהמה נאה מוסינה לשבת וכו'. כי ע"י שהוסינה לשבת
 ע"ז נמשך עריה קדושת שבת ממש עד שאפי'
 כשאכלה אח"כ בחול היה שורה ג"כ עליה קדושת
 שבת. וזה ממש כסברת ר' יהודא הנ"ל דסבירא לי' דממש
 תרומה זו שנפלה היא שעלתה וכמו שפירשו רז"ל שם
 וזהו שאמר מעלין את המדומע באחד ומאה. אחד
 ומאה הוא בחי' זכרון ע"ד שארז"ל אינו דומה וכו'
 למאה פעמים ואחד וכידוע. היינו ע"י שמקשרין
 הזכרון היטב בקדושת שבת בבחי' זכור את יום השבת
 זכרהו מאחד בשבת עי"ז יש לו כח לעורר ולגלות
 קדושת שבת גם בששת החול ועי"ז ננקל לו להכריע
 את כח בחירתו לטוב עד שיעלה עי"ז מטומאה
 לטהרה ומטהרה לקודש כנ"ל שזה ג"כ בחי' אחד
 ומאה. כי עיקר החנכרות כח הבהירה ואחיזת הטומאה
 ר"ל הוא מבחי' עולם העשיה והיצירה. וקדושת שבת
 הוא בחי' בריאה ואצילות כידוע והם בבחי' קודש
 ותרומה כמובא בכתבים בסוד שלישי לתרומה הוא
 בבחי' בריאה. ורביעי בקודש הוא בבחי' האצילות ואצי'.
 הוא בחי' אחד כי שם עיקר אור האחדות (הגם כי
 הוא ג"כ בחי' אלה. האלה הוא ג"כ בחי' אחדות
 וכמובא ועיין שפע טל) ובריאה הוא בחי' מאה. כי
 שם סוד המאות כידוע. ועיקר אחיזת הטומאה הוא
 מבחי' השכחה שנמשכת מבחי' אחורים כידוע שזה
 בחי' הסתרת פנים שזה בחי' מאחורי כתפיה המכפ"נ
 וע"כ ע"י בחי' אחד ומאה שהוא בחי' הזכרון שנמשך
 מבחי' פנים בפנים כידוע. עי"ז ממשיך אור ההשגחה
 ואז נכלל אחר הבריאה בקודם הבריאה עד שנדחה
 כח הרע והטומאה וממשיך קדושה גם על ששת ימי
 החול כנ"ל. וזה שרמזו רז"ל ענין קריאת שמע
 (דערבית דייקא שאז גובר ביותר כח הטומאה ר"ל
 כידוע) שהוא התנלות אמונת היחוד והמשכת אור
 האחדות גם בערבית. ושיעורו משעה שהכהנים נכנסין
 לאכול בתרומתן ופירשו רז"ל כהנים שנשמאו וטבלו
 וכו' שזה בחי' שעולין מטומאה לקודש. כי תרומה
 נמי איקרי קודש כנ"ל. ואז הזמן לעסוק בזה לגלות
 אור האחדות עד שיעלו עי"ז מטומאה לקודש וע"כ

יא שהשיעור משעה שבני אדם נכנסין לאכול פתן בערבי שבתות. כי אכילת שבת הוא ג"כ בחי קודש כנ"ל. וצדיקין עוד לבאר בזה רק שאין זה עסקינו כעת וכל זה לא כתבנו רק ברמז ובהרף צחות כמובן): וזה אם תשיב משבת רגלך עשות חפצך ביום קודש היינו שתשמור עצמך מעוכרין דחיל שיש בהם אחיזת הרע והטומאה בבחי רגליה יורדות מות. כי שקר אין לו רגלים ורוצה לינק מרגלי הקדושה. ובשבת נדחה השקר והטומאה ועודין הרגלין מהם בבחי אמת. וזה אם תשיב משבת ר"ת אמ"ת כמובא כל זה בכתבים. וגם כי עיקר בח התשובה הוא ע"י שבת כנ"ל. וזה עשות חפצך וכו' כי בעשיית חפצו יש אחיזת הרע והשקר והתנגדות אבל חפצי שמים הוא רק טוב ואמת ושלוש ותשובה כ"ש (מלאכי ב) ואמרתם במה הוגענוך באמרכם כל עושה רע טוב בעיני ה' ובהם הוא חפץ וכו'. ובאמת הקב"ה חפץ רק בטוב וע"ד שארז"ל כשהוא אומר וירא אל את האור כי טוב הוי במעשי הצדיקים חפץ וכו' וכתוב כי לא אל חפץ רשע אהה לא יגרך רע. וכתוב הן אמת חסצת וכתוב החפץ שלום עכדו וכתוב החפץ אחפוף וכו'. כי אם בשוב וכו'. וזה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד ענג ר"ת עדן נהר גן היינו שימשך אור האחרות שהוא בחי עין לא ראתה וכו' כמכפ"ג וזה בחי עדן כשארז"ל והוא בחי המתשבה העליונה אל בחי כלל הבריאה שהוא בחי התגלות המדות והמלכות שהם בחי נהר גן כידוע וזה לקדוש ה' מכובד הוא בחי לבושין כשדרז"ל היינו שיתגלה שכל הבריאה כולה נכללת באחדותו ית' והוא בבחי לבושין אליו ית' בבחי כהאי קמצא דלבושיה מניה וביה כידוע וכמובא במ"א. גם ענג וכבוד מרמזין על ביטול ההתנגדות ומחלוקת. ובחי ריבוי שלום שנמשך ע"י קדושת שבת שהוא מעין עוה"ב שזה בחי כבוד לאיש שבת מריב וכתוב והתענגו על רוב שרם. גם כבוד מרמז על ביטול הדמעות כ"ש וסחה ה' אל' דמעה מעל כל פנים וחרפת עמי יסיר וכו' גם כפשוטו ענג וכבוד הם בחי הסעודות של שבת שנכללין אז בקודש ואין בהם אחיזת הרע. וכן הלבושין של שבת הם מבחי בריאה ואצילות כמבואר בחיקונים וזה וכברתו מעשות דרכיך ודרז"ל שלא יפסיע פסיעה נסה שהיא נוטלת אחת ממאור עינו שזה בחי פגם בקדושת שבת שהוא בחי עינים. וזה ממצוא חפצך ודבר דבר שלא דבר שום דיבור של חיל. כי קדושת שבת הוא בחי שלימות קדושת הדיבור כנ"ל אז חתענג על ה' דא עתיקא קדישא ששם עיקר איד האחרות כידוע. והרכבתך על במותי ארץ זה בחי ביטול המלכות דכט"א ועליית המלכות דקדושה כנ"ל כ"ס שעי"ז נתגלה אור האחרות גם בכלל הבריאה כ"ש והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהי' ה' אחד וכו'. והאכלתיך נחרת יעקב אביך דא ז"א בחי תפארת שהוא בחי אמת כ"ש התן אמת ליעקב וזשארז"ל שזוכה לנחלה בלי מצרים. כי נתבטלין כל

המצרים של אחיזת הרע והטומאה ר"ל ונמשך בחי כולו טוב כולו אחד שזה עיקר בחי נחלה בלי מצרים וזה כי פ' ה' דיבר. ודבר ה' שהוא בחי קדושת שבת כולו מכל הבחינות הנ"ל כי הוא בחי אמת כ"ש ראש דברך אמת והוא בחי שלום כ"ש כי דבר שלום על עמו והוא כולו טוב כ"ש טוב דבר ה' אשר דברת וכתוב כפי עליון לא תצא הרעות וכו' כי אין שם אחיזת טוב ורע כי שם כולו טוב והיא בחי כולו קודש כ"ש אלקים דיבר בקדשו וזו בחי כולו אוד כ"ש אחת דבר אלקים וכו' וזו בחי השגחה שלימה בבחי פנים בפנים בבחי פנים בפנים דיבר ה' עמכם. והוא בחי כלליות הבריאה כקודם הבריאה כי הדיבור הוא בחי הממוצע כביכול בין כח לפיעל. ובגל רגע ורגע מתחדשת הבריאה ויוצאת מכח אל הפיעל ע"י דבר ה' בנהי' לעולם ה' דברך נצב בשמים וכו' וכתיבא :

סי' נב (הנישור בלילה) שבת הוא בחי עולם הנשמות כמובא בזוה"ק ובספר הכהיר מבואר שממנו פורחין כל הנשמות ונשמות ישראל הם סמוכין ביותר לבחי הפשרי המליאות כמכפ"ג ע"כ נתגלה בשבת ביותר בחי אמונת חידוש העולם שהי"ת חידש העולם מאין הגמור ליש בבחי הפשרי המליאות. כי זה כל עינו של שבת להעיד על חידוש העולם ויחודו ית' ושרק הוא ית' מהוייב המליאות. וע"כ ניתנה השבת רק לישראל בבחי זיני וזין בני ישראל אות היא לעולם וכתוב כי אות היא זיני וזיניכס לדורותיכם לדעת כי אני ה' מקדשכם. כי רק בתחלת הלילות נשמות ישראל אז אפשר להשיג ח"ך נשמות ישראל עם כל העולמות התלויין בהם הם בבחי הפשרי המליאות. אבל מאחר שכבר נאללו נשמות ישראל אז היה השי"ת כביכול מחוייב לברוא גם כל העולמות בשבילם שזה בחי מחוייב המליאות כביכול. וזה בחי עליית העולמות שנעשה בכל שבת. כי שבת קדשו באהבה וברצון הנחילנו וסקולה שבת ככל החורה כולה. ואפי' עע"ז וכו' מוחלין לו. וע"כ ע"י קדושת שמירת שבת שהוא בחי כלל עשיית רצונו ית' עי"ז זוכין ישראל לחזור ולהכלל בשרשם שהוא ית' הוא מחוייב המליאות. ואז נכללין עמם גם כל העולמות בבחי חיוב המליאות כמכפ"ג. וע"כ ארז"ל כל המתפלל בערב שבת ואומר ויכולו כאלו נעשה שותף להקב"ה במע"ב וכו' אל תקרי ויכולו אלא ויכלו. כי מאהר שנאללו נשמות ישראל שמעמידן על אחדותו ית' ושהוא ית' חידש העולם עי"ז נעשו כל העולמות בבחי חיוב המליאות כביכול. נמלא שיש להם לישראל חלק בצריחת העולם. וע"כ עיקר זמן הביטול והדביקות להכלל באחדותו ית' הוא בשבת. כי אז חוזרין ונכללין בביטול גמור אליו ית' שהוא לבדו מחוייב המליאות. וזהו שם שבת שהוא מלשון ביטול כ"ס והשבתה את העם הזה ותרנימו ומבטלון וכן תשביתו שאור מבתיכם. וכן רק שבת יתן ותרנימו לחוד בוטליה יתן וכמוהו רבים. וזה שמובא בזוה"ק שבת הוא יומא דנשמתין ולא יומא דגופא. כי אז מאיר אור הנשמה כ"כ שבנקל לכ"א מישראל לזכות להתפשטות הנשמות

הגשמיים והנופניות ולדבק בהשי"ת בשלימות בביטול גמור אליו ית'. וגם בפשיטות הזמן והמקום גורם לזה אז כי בחול מחמת שהם ימי המעשה וכל העולם ערודים אז ורודפים אחרי הבלי העולם ע"כ אינו נקל כ"כ לבח לדי ביטול בשלימות. וגם כי כל מקומות העולם משורבבים אז זה נכנס בתחמו של זה וזה נכנס בתחמו של זה. ע"כ הבלבולים של כ"א מבלבלין גם דעת חבירו עד שקשה לו לבח לדי ביטול גמור באמת. משא"כ בשבת שהוא מעין עוה"ב וכל בני ישראל שזבתין ממלאכה וסדרה וסמוכין אל התכלית כ"א לפי בחינתו. וגם כ"א יושב על מקומו ואינם מטולטלים בדרכים בבחי' אל ילא ח"ש ממקומו וכו' ע"כ אז הזמן והמקום גורם ביותר לכות לבחי' ביטול ודביקות הנ"ל. ומחמת שיעקר ההתחברות ודביקות להשי"ת זוכין ע"י תפלה והתבודדות כמב"כ. וכן בליקת"נ סי' פד. ע"כ לריכין להתחזק בשבת ביותר להתפלל בכוונה ודביקות ולהתבודד בינו לבין קונו עד שיזכה לבטל עלמו אליו ית' באמת ולהכלל בשרשו בשלימות. וזה חס תשיב משבת רגליך עשות חפליך ביום קדשי. שימנע עלמו מעובדין דחול שששט ימי המעשה שמהם יש אחיזה להחילוטים שרולים לכפור ולהחליט ח"ו חמונת חידוש העולם ואפשרי המליחות שמוזה ג"כ שורש הכפירות של חכמי הטבע שופרים בהשגחה ואומרים כחי ועולם ידי עשה לי וכו' ותולים פרנסתם וכן כל כיוולא בזה רק בהעבודות והמלאכות וכיוולא בזה. אבל בשבת שאז נתגלה חמונת חידוש העולם באפשרי המליחות וכן חמונת ההשגחה. ואז כל המלאכות בטלים ולריכין לעסוק רק בחפלי שמים ולכסוף ולהשתוקק לעשות רלונו ית' בבחי' לעשות רלונו חלקי חפלי. כי יודעים ומחמיים שכל חפליהם הוא רק בידי שמים כ"ש כל אשר חפץ ה' עשה בשמים ובארץ וכו'. וזה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכוזב. כי שלימות החמונה שם עיקר הענג והכבוד כ"ש שכן ארץ ורעה חמונה והתענג על ה'. וכן חמונת חידוש העולם הוא בחי' שדי שאמר לעולמו די ודי באלקותו לכל צריה. וזה בחי' כי אז על שדי תתענג. וכן החמינה הוא בחי' מלכות בחי' כבוד בחי' וכבודו הוא חמונתי. וכן כפשוטו כי בשבת שזוכין לבחי' ביטול ודביקות ע"י בחי' הארת הנשמה שמאירה אז ביותר ואז נמשך קדושה גם על תענוגים הגשמיים עד שהנשמה מתעדרת ומתענגת מהם ג"כ וכמבואר מזה בזוה"ק ויקהל רד ע"כ. וזה בחי' ואכלו טוב ותתענגו בדשן נפשכם. וכן עיקר הכבוד הוא מולד הנשמה כ"ש לכן שמח לבי ויגל כבודי ופירשו המפרשים כבודי הוא הנשמה. וזה אף צברי ישכון לבטח. כי ע"י הנשמה נמשך קדושה גדולה גם על הגוף כנ"ל. וזה מכוזב כזדכו בכסות נקי'. כי הגוף הוא רק לביש להנשמה. וכשנמשך קדושה על הגוף אז לריכין לכבוד ג"כ בלבושים יקרים. וזה וכבודו מעשות הדריך שלא יפסיע פסיעה גסה. כי פסיעה גסה מבלבלת המחשבה כמובא בספר המדות. ועי"ז אינו יכול לבטל עלמו דביקות חמתי בשלימות שלריכין לזה זכות ולחות המהשבה (ואפי' אלל בלעם (בהבדלות הרבה) נאמר וילך שפי) וזה בחי' ממלא

חפליך ודבר דבר שלא ידבר שום דיבור מעניני חפלי וואפי' משאלות לרכיו. כי לריכין לעסוק אז רק בחפלי שמים לדבר דיבורי חמונה של תורה ותפלה ודביקות. וזה אז תתענג על ה' שיזכה באמת לדבק עלמו בהשי"ת בביטול כל הרגשותיו עד שיתענג על ה' ממש. וכן השי"ת יגלה אליו אהבתו ורלונו שיש לו עב נשמות ישראל ממקור עליון קדוש ונורא מאד בבחי' ועתיקא קדישא גלי רלונו דיליה. וזה בחי' על ה' דא עתיקא קדישא היינו כנ"ל. והרכבתך על צמותי ארץ מרמז על ביטול המלכות דסע"א ועליית המלכות דקדושה היינו שיתבטל כל אחיזת הרע והסע"א שרולה להעלים ולכסות על אור החמונה הק' שהוא בחי' מלכות דקדושה. ותתגלה מלכותו וחמונתו ית' בכל העולם בשלימות. והאכלתיך נחלת יעקב אביך. כי יעקב אבינו זכה להתבודד כ"כ עד שזיכך כל מדותיו מכל מיני אחיזת הגשמיים עד שזכה להיות נרכבה לתפארת שהוא כלל המדות הק'. והוא שורש כלל נשמות ישראל שצטבילם נצרח העולם. שזה בחי' עולמי עולמי מי צראך יעקב צראך והוא זכה להמשיך אור אהדתו ית' בעולם שזה בחי' שמע ישראל וכו' ישראל סבא כשרז"ל. וזה שדרז"ל אין כאל ומי כאל ישורון אלל השי"ת נאמר ונשגב ה' לבדו. וכן אלל יעקב נאמר ויותר יעקב לבדו. כי זכה ליכלל כביכול בחיוב המליחות עד שכל הבריאה נכלל עמו בחיוב המליחות ונמשך בחי' ונשגב ה' לבדו. וזה כי פי ה' דיבר. כי בשבת זוכין לביטול ודביקות חמתי כזה עד שגם כל דיבורי התפלה וההתבודדות הם בבחי' כאלו הקב"ה לבדו מדבר ומתפלל מאחר שהוא נתבטל ממליחות לגמרי אליו ית' ואז התפלה וכל דיבוריו הן בבחי' ואשים דברי צפיד בחי' כי פי ה' דיבר :

סי' נב (הא הדעת) שבת הוא בחי' ההא. כמובא בתיקונים בכונה מקומות שזה בחי' אות היא לעולם אות ה"א וכן בענין הא דהששי. כי שבת הוא בחי' מוחין דגדלות היינו שנמשך הארת הדעת והמוחין על כ"א מישראל ממקור עליון קדוש ונורא מאד שהוא בחי' המוחין העליונים שהם בחי' קודש שזה בחי' ושמרתם את השבת כי קודש היא כידוע וזה בחי' כי אות היא ביני וביניכם לדורותיכם אות היא הוא בחי' אות הא הנ"ל וזה לדורותיכם כי משם נמשך הולדת הבנים והדורות כמב"כ. וזה לדעת כי חני ה' מקדשכם. היינו כי זוכין אז לשלימות הדעת כ"כ עד שהוא קרוב לדעת השי"ת כביכול. ואז דעתו יונק מדעת השי"ת שזה בחי' לדעת כי חני ה' מקדשכם קודש הוא בחי' המוחין כנ"ל וע"כ עיקר זמן הזווג להוליד בנים קדושים ובעלי דעה דקדושה בשלימות הוא בשבת כידוע. וזה בחי' ושמרו בני ישראל את השבת שמרמז שלריכין לשמור ולהמתין בזווגו על שבת כמובא בכתבים. וזה לעשות את השבת לדורותם. כי עי"ז נמשך הולדת הבנים והדורו' בשלימות הקדושה בבחי' קדושת שבת וזה כי כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי ובחרו באשר חפלי שמרמז ג"כ על זווג של שבת כמובא בזוהר יתרו דף פט. ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם טוב מבנים ובנות וכו'.

ולריכין

(ולריכין לבאר בזה עור) וזה וזני הנכר הנלוים על ה' וכו' כל שומר שבת מחללו וכו'. כי שלימות הדעת של שבת קודש תלוי ג"כ בהתקרבות הגרים שזה בחי' אלה וכו' וגרף אשר בשעריך הנאמר בענין שמירת שבת קודש כי כל מה שעוסקין ביותר להעמיד תלמידי' ולגייר גרים עי"ז נשלם הדעת ביותר כמב"פ. וזשארז"ל ששבת מלוה להקהיל קהלות ולדרוש בד"ת וכו' עי"ז נשלם דעתו ביותר שזהו עיקר קדושת שבת. וגם כי התלמידים בעלמם יש להם ג"כ חלק בקדושת שבת. וע"י שמלמד אותם ומשלים דעתם עי"ז נהגדל קדושת שבת ביותר ומשפיע קדושת שבת הדעת והמוחין גם על הרב ביותר. וזשארז"ל לעשות את השבת לדרתם מלשון דירה היינו כי לשלימות הדעת שזוכין בשבת לריכין ג"כ יראה. שתהא יראתו קודמת להכמתו והיראה הוא בחי' דירה נאה כמב"פ"נ וכלולה ג"כ בקדושת שבת בבחי' יראת שבת וכנ"ל כ"פ. וזה אם תשיב משבת רגליך עשות חפליך ביום קדשי היינו שימנע עלמו מליך ולשוטע ברנליו בררכים וכן ממלאכות אחרות שעושין בחול בשביל טירדת הפרנסה שכ"ז נמשך מבחי' חסרון הדעת שאין זוכין בחול לקבל שלימות המוחין והדעת ששבת זה מיגעין עלען אז בשביל פרנסה בבחי' שטו העם. ולקטו בשעותא וכמבואר במאמר מישראל דסכינא סימן למד ובמאמר וביום הביכורים סי' נו. אבל בשבת שהיא בחי' שלימות הדעת אז כל המלאכות ועובדין דחול בטלין. גם אם תשיב משבת רגליך וכו' מרמז על שלימות קדושת הזוג של שבת כנ"ל כ"פ. גם אם תשיב משבת רגליך מרמז על צניס בבחי' ברא כרעא דאבוב. וכן התלמידים הם בבחי' וכל העם אשר ברגליך. וזה ג"כ בחי' עשות חפליך וכו' כי הולדת הצניס דקדושה וכן להעמיד תלמידים שע"י כל זה נתבעל ונתגלה הדעת ביותר זה עיקר חפלי שמים בבחי' ה' חפץ למען לדקו יגדיל תורה ויאדיר וכתיב החפץ החפץ וכו' כי אם בשב רשע וכו' שזה בחי' בעלי תשובה וגרים וכתיב כי חפץ חסד הוא. וחסד הוא בחי' הלימוד שמלמד לתלמידים שהוא בחי' תורת חסד וכמבואר במ"א. וזה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכוזב. כי שלימות הדעת והמוחין שם עיקר הענג והכבוד וכנ"ל כ"פ. וזה וכבדתו מעשות דרכיך ודרז"ל שלא יפסיע פסיעה גסה ע"ד שדרז"ל אל תרגזו בדרך אל תפסיעו פסיעה גסה וכו' כי הלימוד לתלמידים בשביל להשיג עי"ז שלימות הדעת לריך להיות בבחי' תורת חסד ולא יהי' בו שום אחיזת הדין והרוגז כלל בבחי' לא הקפדן מלמד וכשארז"ל בענין התקרבות הגרים בעובדא דהלל ושמאי וכן בעובדא דר"א ור' יהושע. והגם כי לריך צוודאי להזדרז מאד להשיג שלימות הדעת אעפ"י כ לריך ג"כ להיות מתון בדבר בפרט בענין הצניס ותלמידים וכמוזן בדברי רז"ל. וזה בחי' הווי מתונים בדין והעמידו תלמידים הרבה וכמבואר במ"א וכפשוטו ג"כ כי הפסיעה גסה שרץ במהרה להשיג חפלי עלמו הוא רק מבחי' חסרון הדעת כי הבעל דעת האמתי יודע כי הכל בידי שמים ולכל עת ואין אדם כוגע במה שמוכן לחבירו ומשלך יתנו לך ובפרט כי חפלי עוה"ז

הכל הכל ומה לו לרדוף ולרוץ אחריהן מה ככך אם ישיגם או לא ישיגם וכמבואר מזה הרבה בספרי מוסר. וע"כ פסיעה גסה בשביל חפלי עלמו הוא פגם בקדושת שבת שהוא בחי' שלימות הדעת. אבל בשביל דבר מלוה. מלוה לרוץ גם בשבת כשארז"ל (ברכות ואו ע"ב) לעולם ירוץ אדם לדבר מלוה אפי' בשבת כי זה בחי' ונדעה נרדפה לדעת את ה'. כי מאחר שהפסיעה גסה הזו הוא בשביל להשיג שלימות הדעת שזה בעלמו בחי' קדושת שבת. ע"כ מלוה לרוץ. וזה ממלוה חפליך ודבר דבר שישמור עלמו מלדבר שום דיבור של חול שיש בו אחיזת הכסילות בבחי' והסכל ירבה בדברים. רק יעסוק בדברי קדושה וד"ת שהן בחי' שלימות הדעת. אז תתענג על ה' היינו שיזכה להשיג שלימות המוחין העליונים מאד שהם בבחי' עתיקא קדישא. והרכבתיך על צמותי ארץ בחי' ביטול המלכות דס"א שהוא בחי' כסילות בחי' מלך זקן וכסיל ותתעלה המלכות דקדושה שיעקר בנינה ע"י הדעת והמוחין כידוע. שזה בחי' ה' בחכמה יסד ארץ וכו'. והאכנתך נחלת יעקב אביך כי יעקב זכה בשלימות להמשיך הולדת הצניס בקדושה כי היתה מטתו שלימה. ונאמר עליו כי בילחק יקרא נך זרע ולא כל ילחק כשארז"ל. והוא זכה לשלימות הדעת ביותר עד שינק דעתו מדעת השי"ת ממש כביכול שזה בחי' משארז"ל שקרא השי"ת ליעקב אל. כי אל נהירו דחכמתא. והוא בחי' כלל האבות שעסקו בזה להעמיד צניס ותלמידים ולגייר גרים ולהמשיך שלימות הדעת בעולם. גם השלשה בחי' הנ"ל שהם אז תתענג על ה' וכו' הם בעלמן בחי' עדין נהר גן ר"ת ענג. שזה בחי' ונהר יולא מעדן להשקות את הגן. וזה בחי' המשכת ההארה מהא עילאה דאברהם להא תתאה דשרה שע"ז בא ההולדה כמבואר בזוהר חדש שיר השירים על פסוק נחו לחייך עי"ש ותבין. וזה שסיים כי פי ה' דיבר היינו כי בשבת נמשך בחי' התפתחות הדיבור של הא עילאה בחי' בינה בחי' פוס ממלל רברבן כידוע והתפתחות הדיבור של בחי' הא תתאה בחי' מלכות פה. ועי"ז נפתח ונתגלה הדעת בחי' מפיו דעת ותבונה ועי"ז נעשה ההולדה שזה בחי' מה שמבואר בכתבים ששבת נמשך בחי' הולדת נשמות חדשות וזה ג"כ בחי' ושמו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לקביל שכינתא עילאה ותתאה כמבואר בתיקון מה. וזה שסיים לדורותם. כי עי"ז נעשה הולדה כנ"ל: **סי' נד (ויהי מקץ) שבת הוא בחי' עוה"ב כשארז"ל (ברכות נו ע"ב) וזה בחי' זכור את יום השבת וכן שמור את יום השבת. ורז"ל אמרו זכור ושמו בדבור אחד נאמרו היינו כי צריכין לשמור מאד את הזכרון לאדבקא מחשבתא בעלמא דאתי. כי שבת הא בחי' עולם המחשבה כידוע וזה בחי' ואת שבתותי קדשו וכו' לדעת כי אני ה' אלקיכם (יחזקאל כ) כי שבת הוא בחי' היחוד של ה' אלקי דא שירותא דמהימנותא סליכו דמחשבה דעלמא דאתי כמב"פ"ג. וזה הזכרון הוא בכלליות ובפרטיות. היינו כי צריכין להעמיק מחשבתו ולהגדיל בינתו להבין הרמזים במה שמזמין השי"ת בכל עת מחשבה דיבור ומעשה**

לפי האדם ולפי המקום ולפי הזמן ומלביש בהם רמזים להתקרב לעבודתו ית'. והרמזים אלו הן בחי' רגלי הקדושה המלובשין בזה העולם. וע"י ששומר הזכרון הנ"ל לאדבקה מחשבתא בעלמא דאתי גם בספריות ולהבין כל הרמזים הק' המלובשין בכל עסקי העולם עי"ז הוא מקים את בחי' רגלי הקדושה בבחי' מי הקים כל אפסי ארץ כמבס"נ וזה בחי' מה שדרז"ל זכרו מאחד בשבת. כי צריכין למצוא ולהעלות כל הקדושות המלובשות גם בעוה"ז שהוא בחי' ששת ימי המעשה. שזה בחי' הרמזים הק' מבחי' קדושת עלמא דאתי המלובשין בכל עסקי עוה"ז שזה בחי' רגלי הקדושה. וזה בחי' אם תשיב משבת רגלך עשות חפצך ביום קדשי שגם כל חפצי האדם יהיו מקושרין לקדושת שבת שהוא בחי' עלמא דאתי. ומחמת שהגדלת השכל להבין הרמזים הנ"ל ולאדבקה מחשבתא בעלמא דאתי כנ"ל זה צריך להיות במדה ובצמצום שלא יסתכל בזה למעלה ממדרגתו כמבס"נ. שזה בחי' שדי של שבת שזה בחי' צמצום וגבול בחי' שיש די באלקותו לכל בריה כמבואר בליכות"נ סי' הא במאמר חקעו אמונה. וזה בחי' אל יצא איש ממקומו הנאמר בשבת כי כ"א צריך להשתדל בזה כפי מקומו ומדרגתו גם שבת הוא בחי' הסתפקות. שאפי' מי שזוכה להבין הרמזים מכל עסקי עוה"ז. אעפ"י צריך להסתפק בהן במיעוטן ורק בהכרחיות לבד כמבס"נ. וזה ג"כ בחי' שדי שאמר לעולמו די בחי' הסתפקות הנ"ל וזה בחי' מה שבשבת צריכין לשבות לגמרי ממלאכה. כי אעפ"י שגם המלאכות שבששת ימי החול צריכין לעשותם בקדושה. ולהבין הרמזים הק' המלובשין בהם ולאדבקה גם על ידם מחשבתו בעלמא דאתי. ואז המלאכות הן בבחי' מלאכת המשכן כידוע. אעפ"י גם מלאכת המשכן אינו דוחה שבת. כי בשבת צריכין לעסוק רק באותן העבודות והקדושות הגבוהות מזה. וההסתפקות הוא בחי' אור מלא כמבס"נ. וזה בחי' משארז"ל ברכו באורה. ואפי' מזה ההסתפקות נוסא צריכין להפריש ממנו לצדקה שע"י נעשה יחוד צדיק וכנסת ישראל. וזה בחי' מעלת קדושת דצדקה של שבת בחי' שמש בשבת צדקה לעניים כמבואר במ"א. כי עיקר יחוד צדיק וכנסת ישראל בשלימות הוא בשבת כודש. וע"כ אז עיקר זמן הזווג דקדושה כמבואר בזוה"ק. ומחמת שהשיגה הוא ג"כ בחי' לאדבקה מחשבתא בעלמא דאתי בכללות כי אז הנשמה עולה לעלמא דאתי כמבס"נ. וזה בחי' קדושת השיגה של שבת שהוא ג"כ מענג שבת. שע"כ נוהגין לאחר קצת זמן התמלה בשבת כמבואר במדרכי והובא גם בשו"ע או"ח סי' רפא. וע"כ שבת לאו זמן תפילין הוא. כי תפילין הם בחי' הגדלת השכל הנ"ל וזה צריכין בחול אבל שבת הוא בעצמו בחי' מוחין דגדלות מוחין גבוהין מאד ואז אין צריכין להניח תפילין. אבל ציצית שהם בחי' הצמצום זה צריכין גם בשבת. כי כ"א לפי מדרגתו אפי' מי שזוכה למוחין גבוהים מאד

שהם בחי' קדושת שבת בעצמו אעפ"י הוא צריך לבחי' צמצום המוחין כפי מדרגתו. ודייקא ע"י הצמצום זוכה לשלימות ההשגה וכמבואר במ"א. וכן הזורה שהוא בחי' הסתפקות כמבס"נ עיקר זמנה לכל הוא בשבת כי לא ניתנו שבתות אלא לד"ת בפרט אצל המון עם שבחול עוסקים במלאכתם והם מחוייבים ביותר לעסוק בתורה בשבת כשארז"ל וכמבואר בשו"ע או"ח סי' רצ. וכן אז זמן שלימות קריאת התורה והכל מורים שבשבת ניתנה תורה. וע"כ אין שואלין על צרכיו בשבת. כי שאלת צרכיו הן בחי' חיי שעה שזה בחי' רגלי הקדושה המלובשין בזה העולם אבל בשבת אין עסקין בזה רק בעבודות וקדושות גבוהות מזה כנ"ל וכן אין עוסקין או במו"מ בשביל יחוד צדיק וכנסת ישראל כי אז נעשה היחוד ממילא ובתכלית השלימות ע"י קדושת שבת כנ"ל. וזה בחי' ויקהל משה את כל עדת ישראל וכו' והזכירם אז על מלאכת המשכן ועל קדושת שבת שאין מלאכת המשכן דוחה שבת כשארז"ל משה וכל עדת ישראל הם בחי' צדיק וכנסת ישראל ויחודם נעשה גם ע"י מו"מ באמונה ובקדושה גדולה עד שהוא בבחי' מלאכת המשכן כנ"ל וכמבואר במ"א. אבל אעפ"י אינו דוחה שבת כי קדושת שבת גבוה מאד ואז נעשה יחוד צדיק וכנ"ל בשלימות גדולה. וכן עיקר שלימות עליית התפלות של כל ימי החול הוא ג"כ בשבת כידוע. וכן הניצוצות הק' והבירורין שנתבררין בימי החול ע"י העסקים והמו"מ שבחיל הכל עליה לשלימותו ע"י קדושת שבת כידוע. וכן שבת הוא בחי' טוב עין כי נקרא טוב כ"ש מזמור שיר ליום השבת טוב וכו' וכמבואר בזוה"ק חלק א' ד' סמך וכן שבת הוא בחי' חלת גוונין דעינא ובת עין כמבואר בחסונא שנעין. וזה בחי' ויברך אלפים את יום השבע בחי' טוב עין הוא יבורך. והברכות הם בחי' אמת וע"י זוכין לדביקות כמבס"נ. וזה בחי' אור האמת שמאיר בשבת כנ"ל כ"פ. ואז עיקר זמן הדביקות בהש"ת בשלימות. וזה בעצמו בחי' חיות דקדושה שנמשך בלב כ"א מישראל בשבת בחי' פועמיה חיים זכו בחי' אור האמת שהוא סימנא דתיי וכמבואר בס"י כג ובחי' הדביקות דקדושה שהוא עיקר החיות כ"ש ואתם הדביקים וכו' חיים כולכם וכתיב ודבסטה בו כי הוא חיך וכו'. ועיקר הדביקות הוא בלב כמובן בפנים בס"י כב. ושם עיקר החיות כ"ש כי ממנו תוצאות חיים וכתיב ויחי לבבכם לעד. ושבת בעצמו הוא ג"כ בחי' לב כמבואר בתיקונים והיא ג"כ בחי' עינים כנ"ל כי שוריינא דעינא בלבא תליא כמבס"נ וע"כ גם לענין חילול שבת ח"ו נאמר (יחזקאל כ) ואת שבתותי הללו כי אחרי גילוליהם לבם הולך וכו'. ושם אחר זה נאמר ואת שבתותי חללו ואחרי גילולי אבותם היו עיניהם בחי' סגסוגת הלב והעינים הנ"ל. ומחמת שמלכות דוד בחי' משיח הוא בחי' טיב עיין כמבס"נ ע"כ נאמר (ירמ"י יז) והיה אם שמוע וכו' ולקדש את יום השבת וכו' ובאו בשערי העיר הזאת מלכים ושרים יושבים על

על כסא דוד וכו'. ושורש מלכות משיח הוא בבחי' קשר של תפילין של השי"ת כמבס"ג. וכמוכן בזה"ק לך דף פט וזה בחי' קדושת שבת שהוא בחי' תפילין דמארי עלמא כמבואר בזוהר חדש שיר השירים גם שבת הוא בחי' תיקון המדמה שהוא בחי' כח הבהמיות כמבס"ג כי בשבת נכלל נגה בקדושה והרע שבו ומכש"כ הקליפות שמאות לגמרי נוספין ונרחין למטה. וזה בחי' תיקון לנפש הבהמיות שבאדם שנמשך מבחי' נגה כידוע ואז הרע שבו היינו התאוות ואהבות רעות שהם בחי' אהבות הבהמיות נוספין ונתבטלין מנפשות ישראל. וזיכין אז לקבל אור אהבה דקדושה בחי' ושבת קדשך באהבה וברצון הנחלתנו בחי' מנוחת אהבה וכו'. ואז אפילו תענוגים הגשמיים קדושים מאד כי מאיר בהם אור אהבה דקדושה אהבת השי"ת בחי' מה יפית ומה נעמת אהבה בתענוגים. כי בשבת נמשך על כ"א מישראל כפי בחינתו הארת הדעת דקדושה בחי' לדעת כי אני ה' מסדשכם. שע"ז נתחסן המדמה ונכנע הבהמיות וזיכין לאהבת השי"ת. ומחמת שע"י לשון הרע ופגם הדיבור נוספין לבחי' כסילות בחי' בהמיות שזה היפך קדושת שבת שנאמר בו ודבר דבר כי הוא בחי' קדושת הדיבור כנ"ל כ"ס בשם הזוהר. ע"כ נאמר (יחזקאל כג) ואת שבתותי חללת אנשי רכיל היו כך וכו'. כי חילול שבת ולה"ר הם מבחי' אחת. כי ע"ז פוגמין בהדעת ונוספין לכסילות ותאוות רעות אהבות הבהמיות. שזה בחי' הפגמים והחטאים שהושב שם עוד ועיין פנים מבואר בשם הזוה"ק שבחי' זה המדמה נברא בערב שבת בין השמשות וקדש עליו היום ולא נברא לו גוף וכו' ומזה מבואר ג"כ שהכנעת המדמה הוא ע"י קדושת שבת כנ"ל. וע"כ עיקר זמן שלימות חידושי תורה הוא בישבת כמבואר בזה"ק כי אזוכין לחידושי תורה אמתיים ואין להרע שבכת המדמה חלק בהם. וזה בחי' השמחה של שבת כי אז נתבטל המדמה שהוא בחי' עצבות רוח רעה רוח שטות בבחי' ביום הניח ה' אל' לך מעצבך ומרגזך וכו'. ונמשך על כל אחד מישראל שמחה ורוח נדיבה רוח טובה שהוא בחי' רוח נבואה רוח"ק כמבואר בזה"ק וזה בחי' הזמירות וניגונים שמזמרין בשבת בבחי' זמור שיר ליום השבת וכביהמ"ק היו מנגנין על כלי שיר בבחי' עלי עשור ועלי נבל עלי הגיזן כבינור כי שמחתני ה' בפעלך במעשה ידך ארגן. כי ע"ז נתברר בשלימות הרוח טובה מן הרוח רעה בבחי' ונגן בידו וטוב לך ונכנע המדמה וזיכין לזכרון הנ"ל בחי' לאדבקא מחשבתא בעלמא דאתי ולהכין גם כל הרמזים של בחי' עוה"ב המלוכשין בזה העולם. שזה בחי' מהגדרו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבותך וכו' כי הנה אויביך יאברו יתפרדו כל פועלי אין (שהם בחי' הקליפות והמדמה) ותרם כראם קרני בלותי בשמן רעין (בחי' מלכות משיח שנקרא כן על שהוא משיח בשמן) וזה וחכש עיני בשורי (בחי' הכנעת הרע עין) צדיק כתמר יפרח וכו' וארז"ל מה תמר וארז לבס מכוונין

דמעלה וכו' היינו בחי' שלימות קדושת הלב שזוכין הצדיקים. מה תמרה וארז יש להן האוה אה צדיקים וכו' ומה הוא תאוותם הקב"ה וכו' היינו שזוכין לאהבת השי"ת מה תמרה זו אין בה פסולת וכו' היינו שזוכין להכין הרמזים הק' המלוכשין בכל דבר אפילו מעסקי עוה"ז. וזה כארז בלבנון ישגא. ודרש בזוהר ויפרא דף טז לבנון הוא בחי' עין לא ראתה וכו'. היינו בחי' עוה"ב שהוא בחי' עין לא ראתה כשדרו"ל. וזה שתולים בבית ה' (שזה בחי' פנימיות) היינו שמהשבתם דבוקה חמיד בעלמא דאתי בכלל. בחצרות אלקינו (חצר הוא בחי' היצוניות כמבואר גם בפנים בס' נו) יפריחו היינו שזוכין להפריח ולעשות פירות גם מדברים היצוניים של עסקי עוה"ז ע"י שזוכין להעמיק מחשבתם להכין הרמזים שבהם ולאדבקא מחשבתם גם על ידם בעלמא דאתי כנ"ל. וזה בחי' קדושת הזווג של שבת כי הזווג ע"י בחי' רוח כ"ש ולא קמה עוד רוח באיש. ובחול יש אחיזה בהזווג לבחי' כח המדמה כה הכהמיות שהוא בחי' רוח רעה רוח שטות. עד שלפעמים הוא בבחי' רוח זנוגים וכשדרו"ל על פסוק כי תישא אשתו. אבל בשבת אז הזווג בבחי' רוח קדוש רוח טובה וכמבואר בזוהר תרומה דף קלו בענין קדושת הזווג של שבת. ובעי לאינון חכימין לומר חד פסוקא דאתערותא. דהאי רוחא עילאה קדישא דאתעטרא בישבת כגון רוח ה' אל' עלי וכו' בלכתם ילכו וכו' אל אשר יהי' שמה הרוח ללכת ילכו וכו' בנין דמתעטרין בהוא רוחא באתערותא דלהון בתדוה דשימושא ויהוי נגידו דהוא רוח עילאה דשבתא בהוא שמושא דמצוה. וזה בחי' כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי ובחרו באשר חפצתי ודרש בזוהר יתרו דף פא על ענין קדושת הזווג של ת"ח משבת לשבת. וזה שסיים ונתתי להם כביתי ובחומתי יד ושם טוב מכנים ובנות וכו' היינו שזוכין לבחי' היר הקדושה המבואר בפנים שע"ז עיקר הכנעת המדמה ובירור הרוח טובה מן הרוח רעה. ובירור המדמה הוא בחי' שם טוב. כי שמות כל הדברים הם רק בכח הדמיון שמכנה שם בפני עצמו לכל דבר ודבר בכדי לציירם היטב בכח הדמיון וגם להיות רשומים ע"ז בכח זכרוננו. כי זכר כל דבר הוא שמו וכמבואר במ"א וכת הזכרון הוא ג"כ בכח המדמה כח הדמיון כמבואר במאמר תפלה לחבטוק סי' יט. וע"כ כשזוכה לברר המדמה בשלימות עד שיהי' רק בבחי' רוח טובה רוח נבואה בחי' הזכרון הנ"ל שזה זוכין ע"י בחי' יד ה' בבחי' וביר הנביאים אדמה כמבס"ג. ע"ז זוכין גם לשם טוב מכנים וכנות שם עולם אתן לו אשר לא יכרת כי נשאר שמו וזכרו הטוב לדורות עולם מאחר שזכה ע"י קדושת שבת לבחי' בירור המדמה ושמירת הזכרון לאדבקא מחשבתא בעלמא דאתי בשלימות. ע"כ גם שמו הטוב לזכר עולם יהיה צדיק וכמוכן גם בפנים :

וזה חס תטיב משבת רגליך שתעלה רגלי הקדושה המלוכשין בזה העולם ג"כ עשות הפליך ביום קדשי קיינו

היינו ע"י שתעשה כל חפץ ועסקך של עוה"ז גם כן בקדושת שבת שהוא בחי' עוה"ז היינו שתזכה להבין כל הרמזים הק' המלוכשין גם בעסקי עוה"ז שעי"ז מעלין רגלי הקדושה למקורס ושרשם בבח' מי הקים כל אפסי ארץ כנ"ל. ואעפ"כ בשבת קודש בעלמנו תמנע גם מזה בבחי' אין מלאכת המשכן דוחה שבת כי אז לריכין לעסוק בעבודות קדושות גבוהות ביותר כנ"ל ודייקא עי"ז מקבלין כח ושכל לברר הקדושה ולהעלותה גם על ידי העסקים של עוה"ז שעוסקין בימי החול וכן עיקר גמר שלימות עליית כל הביורורים שנתבררו בימי החול הוא רק ע"י קדושת שבת קודש וגם בימי החול בעלמנו לריכין להמשיך בכל פעם קדושת שבת קודש ע"י בחי' ההסתפקות שמסתפקין מעובדין חול במיעוטן ורק בהכרחיות לבד בבחי' הוי ממצט בעסק ועסוק בתורה וכנ"ל. וזה אם חשיב משבת ר"ת אמת כמוכח כי ע"י אמת זוכין לזה כי עלמא דאחי נקראת עלמא דקשוע. וע"כ בשבת שהוא בחי' עוה"ז מאיר אז אור האמת כנ"ל וכן רגלי הקדושה נקראים ירכי קשוע כידוע. וע"כ ע"י שמקשר עלמנו אל האמת בכל המדריגות היינו גם בעסקי עוה"ז כי אמת הוא ראש תוך סוף עי"ז יוכל להעלות רגלי הקדושה ולהבין הרמזים הק' ולאדבקא על ידס ג"כ מחשבת' בעלמא דאחי שזה בחי' אמת יש לו רגלים בחי' קושטא קאי כשארז"ל וגם כי ע"י אמת זוכה לדביקות כנ"ל וכמבפ"נ. ועי"ז זוכה לאדבקא מחשבתא בעלמא דאחי בשלימות בכלליות ובפרטיות וזה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד ענג ר"ת עון נהר גן בחי' עוה"ז בחי' שבת ששם עיקר הענג והכבוד כי העוה"ז הוא מלא חרפות וחסרונות ואין בו שום ענג אמת' כלל וכל תענוגיו הם רק נגע וקלון כידוע. גם מרמז על למלום המוחין שעי"ז עיקר הענג בהכשנה כי בלי למלום א"ל להתענג כלל. מאחר שמסתכל בכל פעם למעלה ממדריגתו וכמבואר במ"א. גם מרמז על מדות ההסתפקות שעי"ז עיקר הענג בבחי' איזכו עשיר השמח בחלקו וזה בחי' כי אז על שדי תתענג שדי הוא בחי' הלמלום ובהי' ההסתפקות כנ"ל גם מרמז על שימור עלמנו ממדת רע עין. כי כשיודע שיעקר הענג והכבוד הוא רק בשיה"ז שהוא בחי' שבת עי"ז אין לו רע עין על שום דבר מעוה"ז. ועי"ז בעלמנו זוכה לשמור את הזכרון לאדבקא מחשבתא בעלמא דאחי. גם מרמז שימור עלמנו מבחי' התגברות המדמה שהוא בחי' כסילות שהוא היפך הענג והכבוד כנ"ל כ"פ. והתגברות המדמה והכסילות בא ע"י לשה"ר. וזה בחי' (ישעיה נז) על מי תתענגו על מי תרחיבו פה תאריכו לשון. וכן המדמה שהוא בחי' הקליפות וההבות רעות הם בחי' ותענוגות בני אדם שדה וסדות וכמוכח גם לעיל בס' כח. שזה בחי' ענג דסט"א שהוא בחי' נגע כי אלו הנ"ל נקראים ננעי בני אדם ר"ל כידוע והם היפוך הכבוד בחי' נגע וקלון. אבל שבת הוא ענג דקדושה בחי' אהבה בתענוגים וכנ"ל. וזה וכבדתו מעשות דרכיך ודרז"ל שלא יפסיע פסיע. גסה כי פסיעה גסה נוטלת אחת מת"ק ממאור עיניו של אדם וזה פנס בקדושת שבת שהוא בחי' עינים שבה תלוי שלימות הזכרון הנ"ל בבחי' אלא

ולזכרון צין עיניך כמבפ"נ וע"כ לדבר מלוא מותר לרוך כשארז"ל כי אדרבה מלות ה' ברה מאירת עינים. גם מרמז שלא מבעיא שלא לילא חוץ לתחום שבת היינו שלא ישכח בעוה"ז לנמרי ח"ו בפרט בעת עסקו בעניני עוה"ז וכן מה שצריך ללמלם את מוחו שלא ילא חוץ למדריגתו כנ"ל רק אפי' בתוך תחום שבת היינו אפי' כשזוכה לקשר מחשבתו גם אז לעוה"ז ולהבין הרמזים דק' וע"י בחי' תיקון הלמלום הנ"ל. אעפ"כ צריך להיות לו בחי' ההסתפקות ולהיות מתון בהם שלא יפסיע בהם בחי' פסיעה גסה. כי בזה נתן כח להחילושים לינק מרגלי הקדושה ח"ו. וע"כ לדבר מלוא מותר לרוך כי משם אין יניקה להחילושים וכמוכח גם בפנים. וזה ממלוא חפץ ודבר דבר היינו שלא יתפלל על לרכיו בשבת שהם בחי' חיי שעה ובשבת לריכין לעסוק בקדושות הגבוהות מזה כנ"ל. וגם וכבדתו מעשות דרכך שלא יפסיע פסיעה גסה שלא יפגום עי"ז בבחי' אור העינים ממלוא חפץ ודבר דבר שלא יפגום עי"ז בקדושת הדיבור שעי"ז פוגמין בבחי' הזכרון הנ"ל שהוא בחי' קדושת שבת כנ"ל. וזה אז תתענג על ה' דא עתיקא קדישא היינו שזוכה לדבק מחשבתו בעלמא דאחי בבחי' עליונה מאד עד שנמשך עליו הארה מהמדריגות העליונות מאד שהם בחי' עתיק והרכבתך על במותי ארץ דא חקל תפיחין קדישין היינו שזוכה להבין גם כל הרמזים של הקדושה המלוכשין בזה העולם שזה בחי' מלכות מקנן בעשיה כידוע ולהעלות גם הקדושה הזאת ממדריגה למדריגה לבחי' נה"י ואח"כ לבחי' חב"ד שזה בחי' חקל תפוחין קדישין כידוע. ורז"ל דרשו שניטול משיעבוד מלכויות היינו שנתבטל בחי' הכסילות שהוא בחי' מלכות דסט"א בחי' מלך זקן וכסיל שמתגבר להעלים אור השכל ושלא יעמיק מחשבתו ובינתו להבין הרמזים הק' בבחי' לא יחפץ כסיל בתבונה וכו' והאכלתיך נחלת יעקב אביך דא ז"א שהוא בחי' נחלה בלי מלרים כשארז"ל. כי יעקב אבינו בחר לחלקו העוה"ז. והוא בבחי' אמת ראש תוך סוף בבחי' תהן אמת ליעקב כי עולה במחשבתו לראש המדריגות שהוא בחי' המדריגה העליונה מאד שבבחי' עלמא דאחי שהוא בחי' עתיק הנ"ל וממשיך משם הארה גדולה עד סוף המדריגות להבין כל הרמזי' הק' של בחי' עלמא דאחי המלוכשין גם בזה העולם שהוא בחי' סוף המדריגות ושם עיקר אחיזת הסט"א שהם בחי' מלרים בבחי' עון עקבי יסובני וכמוכח בפנים. אבל ע"י קדושת שבת זוכה שנתבטלין כל המלרים הנ"ל ועי"ז יש לו כח לצדיק בימי החול בעובדין חול ולהעלות גם כל הקדושות המלוכשין בהם כנ"ל. וזה כי פי ה' דבר. כי בשבת נמשך בחי' שמחה לאיש במענה פיו זה הקב"ה כשדרז"ל והוא בחי' רוח עובה רוח נבואה שהוא בחי' דבר ה' זה נבואה שעי"ז נופל ונתבטל המדמה וזוכין לחידושי תורה אמתיים קכלולים מכל בחי' המדריגות הק' הנ"ל עד שנבראין שמים וארץ על ידס בבחי' ולאמור לניון עמי אהה וכו' כמבואר בפנים ואז דיבורו הוא בבחי' דבר ה' בבחי' כי פי ה' דבר. וזה שארז"ל כל חותמי ברכות שהיו במקדש היו אומרים מן העולם משקלקלו המינים ואמרו אין עולם אלא

אלא אחד התקינו שיהיו אומרים מן העולם ועד העולם וכו' ועיין שם ברש"י (ברכות כג) שם החוספתא להודיע שהעוה"ז לפני עוה"ב כפרוזדור לפני הערקלין וכו' היינו כי צבהמ"ק היה מאיר ביותר אור הזכרון בעלמא דחתי. וע"כ היו מזכירין שם שם הויה ככתיבתו שזה בחי' העוה"ב כשם שאני נכתב אני נקרא כשארז"ל וע"כ היו אומרים סתם מן העולם כי העיקר הוא עוה"ב ואפי' כל עסק עוה"ז הם בחי' רמזים ק' מבחי' עוה"ב אך משקלקלו המינים ואמרו אין עולם אלא אחד היינו שכפרו בעוה"ב לגמרי ח"ו התקינו שיהיו אומרים מן העולם ועד העולם להודיע שהעיקר העוה"ב והעוה"ז הוא רק כפרוזדור לפני הערקלין. וע"כ בכל עסקי עוה"ז ג"כ לריכין להעמיק מחשבתו ולהגדיל צינתו להבין בהם בחי' הרמזים של עוה"ב כנ"ל. וזה והתקינו שיהי' אדם שואל בשלום חבירו שם שנאמר והנה בועז וכו' ויאמר לקולרים ה' עמכם היינו שהודיע להם לשום על לבם שאעפ"י שעוסקין בעניני עוה"ז ידעו שגם שם יש חלקותו ית' וזה ויאמרו לו יברכה ה' בחי' בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך. כי מאחר שזכה בועז לבחי' זכרון הנ"ל בוודאי הוא עוב עין ועוב עין הוא יבורך וזה ואומר ה' עמך גבור החיל וזה היה בעת שהיה גדעון חובט חטים בנת שזה ג"כ מעסקי עוה"ז ואומר אל תבוז כי זקנה אמיך היינו שלא יבוז לתקנת חכמים כי כל דבריהם ומעשיהם אינו פשוט ויש בהם רזין גדולים כמבואר במ"א. כי מאחר שזכו להבין הרמזים הק' שיש גם בעניני עוה"ז ע"כ בוודאי יש רזין גדולים בכל עניני תקנתם אעפ"י שאינו מובן כ"כ בשכל האנושי הפשוט. וזה ואומר עת לעשות לה' הפרו תורתך ר' נתן אומר הפרו תורתך משום עת לעשות לה'. היינו שלפעמים מצטלין ד"ת כדי לעשות לה' כמו אליהו שהקריב בהר הכרמל וכשארז"ל ע"כ אין להרהר אחר תקנת חכמים שבוודאי כל מעשיהן לש"ש והן יודעין ביותר איך להזהר בכבודו ית'. כי באמת מה שהיו אומרים מתחלה רק מן העולם הוא מחמת שזה דבר פשוט שהעיקר הוא עוה"ב כנ"ל. ואעפ"י כ מחמת שבועה"ז אין לנו השנה פ"כ בבחי' עוה"ב שהוא בחי' עין לא ראתה והוא עמיר ונגוז לפון ונעלם בבחי' מה רב עובד אשר לפנת וכו' כי הוא בבחי' עלמא דאתכסיה ע"כ העלימו הדבר קלת מגודל קדושתו ואמרו רק מן העולם. אך כשגברה ההעלמה כ"כ עד שקלקלו המינים וכו' אז התקינו אדרבא שלא יעלימו ענין עוה"ב כלל רק אדרבא יאמרו בפירוש בכל ברכה צביהמ"ק מן העולם ועד העולם לידע שהעיקר הוא עוה"ב והעוה"ז הוא רק כפרוזדור כנ"ל וכן אעפ"י שאסור להזכיר ש"ס לבעלה וכבוד חלקים הסתר דבר אעפ"י כ מחמת שגוברת ההעלמה כ"כ עד שיכולין לשכוח לגמרי בשמו ית' ע"כ התקינו שכשפוגע אחד בחבירו ושואל בשלמו יזכור לו שמו ית'. והכלל כי כל מה שהעלמה גוברת ביותר אזי מוכרחים חכמי ישראל לפרסם ביותר קדושת איר חלקותו צ"ה ועולין למדריגות גבוהות מאד וממשיכין משם הארות גדולות עד סוף כל המדריגות התחתונות בכדי להודיע לכל כי מלא כל הארץ

כבודו ומלכותו בכל משלה. וזה בחי' עת לעשות לה' הפרו תורתך שלריכין להעמיק מחשבתו להבין הרמזים שמרמזו לו השי"ת להתקרב לעבודתו ית' בכל מחשבה דיבור ומעשה אפי' של עניני עוה"ז שאז הוא בטל מד"ת וע"כ עכ"פ צלל לריכין לקשר מחשבתו בחלקותו ית' אפי' בעת שהוא בטל מד"ת ועוסק בעניני עולם הזה. והחכמים הגדולים לריכין לעשות לפעמים דבר שנראה שהוא צבה"י הפרו תורתך והכל משום עת לעשות לה' כי דייקא עי"ז ממשיכין ידיעת חלקותו ית' וממשיכין קיום כל התורה כמו עי"ן אליהו בהר הכרמל וכיוצא בזה הרבה. וענין זה נוגע להרבה ענינים כגון לענין מה שהרעישו העולם על מה שהסכימו הגדולים להדפיס ספרי הקבלה ולפרסמם בישראל כ"כ בעקבות משיחא והכל משום עת לעשות לה'. בפרט לפי מהות הזמן של עכשיו ידיעת הענין הנ"ל נחוצ למאד כי כל לטישת עיניהם וחריקת שיניהם של הקלי עולם על כלל קדושת ישראל ועניניהם ומנהגיהם של ישראל הק'. והרכס עפ"י רוב להביא סעד לסברותיהם מאיזה מקרא או מאמרז"ל. אבל לריכין לידע כי ארם נחש בין שיניו עומד. כי כל כוונתם הרעה להביא עי"ז דייקא לדי כפירה גמורה ח"ו בכל התורה כולה שכתב ושבע"פ וכנראה בחוש ממש ע"כ לריכין להתחזק מאד באמונת חכמים ולדיקים אמתיים שכל מעשיהם לש"ש ואפי' כשעושין דבר שהוא בבחי' הפרו תורתך הכל הוא צטביל קיום התורה בבחי' עת לעשות לה' כנ"ל. ועיין יומא סט גיעין סמך וכן עוד בהרבה מקומות בדרז"ל מה שלפעמים התירו חכמים לעשות דבר שלא כתורה והכל משום עת לעשות לה'. וזהו ג"כ בכלל משארז"ל (מנחות נט) פעמים ביטולה של תורה זהו קיומה זהו יסודה:

סי' נה (אבא שאול אומר) קדושת א"י נמשך משבת וכן הכפש יתרה של שבת הוא בבחי' א"י כנ"ל כ"פ ובפרט בסי' לו עי"ש. כי בשבת אז התפלה בשלימות בבחי' התנווללות אור האבות כמבואר בזוה"ק בראשית דף כג ע"ב. שבחול מתקבלין התפלות בבחי' שור ארי נשר. ובשבת קוב"ה נחית בג' אבהן לקבלא בהון בת יחודא דיליה ודא שין בת וכו' וכן הוא בתיקונים ובאחר דאבהן תמן שכינתא תמן שהוא בחי' קדושת א"י שזה בחי' וזכרתי את בריתי יעקב וכו' והא"ן אזכור. שזה בעלמא ג"כ בחי' שבת שין בת היינו האבות עם השכינה כמבואר בזוה"ק ועי' כ"ז זוכין לראות במפלת הרשעים שזה בחי' מה שבמזמור שיר ליום השבת מאריך בענין מפלת הרשעים כ"ש כי הנה אויבך ה' כי הנה אויבך יאבדו וכו' ותצט עיני בשורי וכו' גם שבת הוא בחי' תלת גוויין דעינא זבת עין ואז זוכין כל ישראל לבחי' תיקון הראיה בבחי' ראו כי ה' נתן לכם השבת. וזוכין לראות למרחוק ולהשיג לדקתו של הקב"ה. שאפי' מה שמלליח את הרשעים ומזכה אותם בדין בעוה"ז הוא ג"כ רק צטביל מפלתם וצטביל להליל עי"ז את הדיק מארס עיניהם של הרשעים כמז"פ. שזה ג"כ מה שמאריך לבאר במזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולומר לשמך עליון טוב להודות לה' הוא בחי' שלימות התפלה

שזוכין ע"י שרואין ומשיגין לדקת משפטיו של השי"ת כי לא אלדיק רשע שזה בחי' עליון כ"ש (איכה גימל) להטות משפט גבר נגד פני עליון לעוות אדם בריבו ה' לא ראה וכן (תהלים ז) שמדבר ג"כ מלדקת משפטיו ית' ומפלת הרשעים כ"ש אל' שופט לדיק וכו' וסיים אודה ה' כלדקו ואזמרה שם ה' עליון וזה טית אזמרה שמך עליון בשב' אויבי אחור וכו' כי עשית משפטי ודיני ישבת לכסא שופט לדק וכו' וזה להגיד בבוקר חסדך היינו בעת שרואין במפלת רשעים ממש שזה בחי' בוקר כ"ש לבקרים אלמית כל רשעי ארץ וכשארז"ל אז בוודאי לריכין להגיד חסדו ית' שעושה עם הלדיקים ומכניע את הרשעים לפנייהם ואמונתך בלילות שאפי' בעת החושך והגלות והללחת הרשעים לעפי"כ לריכין להאמין מאד בהשי"ת כי ישרים משפטיו ובוודאי הכל רק לטובת ישראל וזה איש בער לא ידע וכו' בפרוח רשעים כמו עשכוכו' להשמדם עדי עד וכו' וסיים להגיד כי ישר ה' לורי ולא עולתה זו כי בוודאי לדיק ישר הוא ית' וע"כ גם במנחה של שבת אומרין ג"כ לדקתך כהררי אל לעפ"י שמשפטיך תהום רבה כמזכ"ר. וע"י כ"ז נחפשת הלב מעקמינותו וזוכין לישרת לב ולאמונה שלימה שע"י זוכין לשלימות התפלה כמזכ"ר ושלימות התפלה הוא בחי' פרה אדומה כמזכ"ר וזה בחי' שבת ודינין ופרה במרה נלטוו. כי ע"י קדושת שבת זוכין לראות לדקת משפטיו ודיניו של השי"ת כי הוא אוהב משפט לדק ודין אמת וע"י זוכין לשלימות התפלה שהוא בחי' פרה אדומה. ודייקא במרה כי שם ראו בחי' זאת כ"ש ולא יכלו לשתות מים ממרה וכו' ויורהו ה' עץ וכו' וימתקו המים וארז"ל אותו עץ הרדופני היה שהוא מר והראה להם השי"ת שהוא ממתיק מר צמר היינו שדייקא ע"י שישראל סובלין מרירות הגלות והשיעבוד ע"י הללחת הרשעים זהו דייקא שלימות טובתן והללחתן של ישראל ומפלתן של רשעים ככ"ל. גם בשבת נכנעת הסט"א מאד כמבואר בזוה"ק וע"י נכנע הרע בכלל ובפרט שזה בחי' אפר שבתפלה כמזכ"ר. וע"כ גם מלאך רע בע"כ עונה אמן כי גם הרע נעשה כסא לקדושה כמזכ"ר. וע"כ בשבת נקל יותר להתפלל בבחי' התפשטות הגשמיות. כי ע"י קדושת שבת נכנע ממילא כלל הגופניות והחומריות כי שבת הוא עולם הנשמות ולא עולם הגוף ככ"ל כ"פ בשם הזוה"ק. גם אז מסוגל ביותר לקשר א"ע עם נפשין רוחין ונשמתין של שוכני עפר ע"י קדושת הנשמה יתירה שזוכה כ"א בשבת. ולפעמים זוכה האדם לקבל אז חלקי נפש רוח ונשמה שלו שכבר נתתקנו בשלימות בגלגולים הקודמים. ולפעמים זוכה לקבל גם חלקי נפש רוח ונשמה של לדיקים קדמונים. גם משה רבנו"ה עם עוד כמה לדיקים יורדים בכל ע"ש לעסוק בתיקון נפשות ישראל של החיים והמתים כמבואר כ"ז צכהארז"ל. וע"כ לריכין בשבת ביותר לקשר א"ע ובפרט בשעת התפלה עם נפשין ורוחין ונשמתין של שוכני עפר בפרט ובכלל שזה בחי' עפר שבתפלה כמבואר בפנים. גם בחי' שבעה שבעה הגאמר בפרה שומרנו ג"כ על שלימות התפלה בבחי' שבע ביום הללתיך כמזכ"ר. זה בחי' השבעה ברכות שיש בתפלת שבת. גם עיקר תיקון השלש קולות הוא ע"י

יב

קדושת שבת כי בשבת נמשך בחי' דעת ומוחין גדולים לכ"א לפי בחינתו כנ"ל כ"פ. וע"י נחבטלין כל מיני אמונות כוזביות שהם כסילות גמור בבחי' קול כסיל צרוב דברים. גם קדושת שבת הוא בחי' קדושת הדיבור דקדושה וע"כ לריכין למעט אז צדיבור בבחי' ודבר דבר הגאמר בשבת. וע"י נחבטל בחי' קול כסיל צרוב דברים. וע"כ ארז"ל כל המשמר את השבת אפי' ע"י כדור אנוש מוחלין לו כי ע"י שבת נמשך בחי' ביטול ע"י ואמונות כוזביות וזוכין לאמונה שלימה וישרה. גם שבת הוא בחי' לב כמבואר בתיקונים וע"י נמשך בחי' חיזוק הלב לכ"א מישראל שיהי' כח בלבו להכיל את שכלו וחכמתו כי ארז"ל שקולה שבת ככל התורה והמלות. נמלא שע"י קדושת שבת בעלמו הוא כאלו קיים כל התורה ומלות ומעש"ט. וע"י זוכה לבחי' חיזוק הלב שהעיקר הוא ע"י מעש"ט. ואז אינו בבחי' חכמתו מרובה ממעשיו וזוכה ללב טוב וטהור בבחי' וטהר לבנו לעבדך באמת והגחילנו באהבה ובראון שבת קדשך. וע"י נכנע בחי' קול ענות וכו' היינו הקול של האפיקורסים והפילוסופים שמחטיאים ע"י חכמתם הרעה ביותר כמזכ"ר. גם ע"י קדושת שבת נחבטלין כל החרפות וזיונות שיש לאדם משונאים בבחי' כל היום כלימתי עדי וכו' מקול מחרף ומגדף מפני אויב ומתנקם. כי שבת בסגולתו להשביח אויב ומתנקם כמבואר לקמן בס' נז צפנים. וע"י נחבטלין כל החרפות וזושות בבחי' והשביח קלין חרפחו. וזה בחי' שבת אותיות שבת. כי ע"י קדושת שבת נילולין מחרפות וזושות ונחבטל בחי' קול מחרף ומגדף הנ"ל. וזה בחי' השבעה קולות שאומרין בכניסת שבת במזמור לדוד והם כנגד חג"ת נה"י כמבואר בזוה"ק וזכוונות. וזה קול ה' על המים כנגד בחי' חסד ששרשו בחכמה כידוע ששם שורש האמונה הק' כ"ש ה' בחכמה יסד ארץ בחי' אבא יסד ברתא כידוע. וע"כ נקרא חכמה אב האמונה כמבואר בהקדמת התיקונים. וע"י נחבטלין כל האמונות כוזביות. וזה בחי' להגיד בבוקר חסדך ואמונתך וכו'. קול ה' בכח כנגד גבורה ששרשה בצנינה לבא היינו בחי' חיזוק הלב דקדושה (ששם עיקר הכח והגבורה כמבואר במ"א) שע"י נחבטל הפילוסופיא והאפיקורסות כנ"ל קול ה' בהדר כנגד בחי' תפארת בחי' פאר וכבוד בבחי' וכבוד והדר תעטרהו היפך בחי' החרפות וזיונות הנ"ל. ותנא והדר מפרש כי מחמת שעיקר אחיזת הסט"א ויניקתה הוא מבחי' רגלין כידוע. ע"כ בכאן מבאר ביותר בחי' הכנעת הקולות דסט"א ע"י הקול דקדושה. וזה קול ה' שובר ארזים היינו בחי' ביטול הקול כסיל צרוב דברים ואמונות כוזביות שהם ארזי כמזכ"ר קול ה' חולב להבות אש היינו חיזוק הלב דקדושה שיוכל להכיל את דברי החכמה בתוכו והשכל הוא כאש עלור בלבו כמזכ"ר. קול ה' יחיל מדבר וכו' מדבר הוא בחי' שפלות בחי' וממדבר מתנה כמזכ"ר (עירובין נד) היינו בחי' ואנכי תולעת ולא איש חרפת אדם וכו' שזה בחי' מדבר לא אדם בו (איוב לת) שזה בחי' ביטול קול מחרף ומגדף בחי' טוב שבת בארץ מדבר מאשת מדינים וכעס (משלי כא) וזה ג"כ קול ה' יחולל אילות כנגד בחי' מלכות בחי' תפלה. וזה

שמבואר

שמבואר בכוונות לכוון בקול זה השם שק"ו ל"ת שהוא
 בחי' התפלה המקובלת בחי' שועתינו קבל ושמע לעקתינו
 וכו' ושם זה גימטריא תולעת כמבואר בכוונות פרשת
 החמיד וכנ"ל בס"ל כח. היינו בחי' אנכי תולעת ולא איש
 וכו' וזה שסיים ובהיכלו כולו אומר כבוד שזה בחי'
 שלימות ביטול הקול מחרף הנ"ל ע"י שבשעת תפלה הוא
 עומד בהיכל המלך ושם נהפכין כל הבזיונות לירופי
 כבוד כמבפ"ג. ומחמת שעי"ז נחגלה קדושת א"י שהיא
 בחי' גם זאת בחי' שיעור חלה כמבפ"ג. ע"כ מבואר
 בשו"ע או"ח סי' רמב שנהגין ללוש שיעור חלה לבטל
 ממנה לכבוד שבת וכו'. וזה אם חשיב משבת רגלך היינו
 שעי"י קדושת שבת הזכה לשלימות התפלה שהוא בחי' רגל
 כמבפ"ג והתפלה תהיה בשלימות כ"כ עד שיחנולך על
 ידה אור זכות אבות שהם בחי' רגלי הכסף כמבפ"ג.
 גם מרמז על עליית רגלי הקדושה מהחיזת הכסף"ה שזה
 בחי' תיקון השלש קולות הנ"ל. וזה עזות הפליך ביום
 קדשי שיזהר מעשיית חפלו שיש בהם החיות הכסילות
 בחי' שטו העם ולקטו בשטותא שזה בחי' כי אין חפץ
 בכסילים בחי' קול כסיל ברוב דברים לא יחפוץ כסיל
 בתבונה. ובשבת לריכין לעסוק רק בחפלי שמים שהם
 בחי' חכמה ושכל דקדושה וביטול כל מיני אמונות כוזבות
 שהן כסילות ממש. וקראת לשבת ענג זה בחי' חיזוק
 הלב שיוכל להכיל החכמה והשכל דקדושה בתוכו שזה עיקר
 הענג כנ"ל כ"פ. כי עיקר הענג הוא בלב כמבואר במ"א
 והפילוסופים וכו' הנ"ל הם רחוקים לגמרי מענג דקדושה
 וכל ימיהם מלאים כעס ומכאובות כמבואר במ"א. וזה
 לא נאזר לכסיל תענוג מוכל שכן אלו שעליהם נאמר ראיתי
 איש חכם בעיניו תקוה לכסיל יומנו כי הם גרושים יותר
 מן הכסילים וזה נוהף אשה חסר לב דקאי על אלו הנ"ל
 כמבפ"ג. וזה נגע וקלון ימלא. כי ענג וכבוד נהפך
 אלנגס לנגע וקלון. וזה ולקדושה ה' מכבוד בחי' ביטול
 החרפות ובזיונות שהם היפוך הכבוד. וזה וכבדתו מעשית
 דרכך ודרז"ל שלא יפסיע פסיעה נסה כי נוטלת אחת
 מת"ק ממאור עיניו של אדם. וזה פגם בקדושת שבת
 שהוא בחי' חיזוק הראיה לראות למרחוק לנקת משפטיו
 של השי"ת כנ"ל שעי"ז זוכה לשלימות התפלה
 שנקראת דרך כמבפ"ג. מנמלא חפץך ודבר דבר שלא
 יבקש על לרכיו. כי אז התפלה בשלימות בחי' שבע
 ביום הללתיך ואין שואלין אפי' על לרכיו הגשמיים מחמת
 כבוד שבת בכדי שלא לזכור בלערו ושלא להרהר אחר
 יושר משפטיו ית' שהם ג"כ בחי' הפך כ"ש (קבלת
 חית) כי לכל הפך יש עת ומשפט וכו' עיין רש"י שם.
 וזה אם עוסק רש וגזל משפט ולדק תראה במדינה אל
 תחמה על החפץ וכו' עיין רש"י שם (קבלת הא) אז
 חתענג על ה' דא עתיקא קדישא. כי ע"י כל הנ"ל
 זוכין לראות במפלת רשעים ועי"ז נחגלין פני ה' לעושי
 טוב כמבפ"ג. ובבחי' עתיק שם עיקר אור הפנים כידוע.
 והרכבהו על צמותי ארץ והאכלתיך נחלת יעקב אביך
 זה בחי' ירושת א"י שהיא גבוה מכל הארצות ונקראת
 נחלת יעקב כמו שפירשו המפרשים ז"ל. ובזוה"ק דרשו
 והרכבהו על צמותי ארץ דא הקל תפיהין קדושין היינו

בחי' שלימות עליית המלכות שהיא בעלמה בחי' אמונה
 בחי' הפלה בחי' קדושת א"י כידוע ורז"ל דרשו שניטול
 משעבוד מלכות כ"ס והתה על צמותינו תדרוך וכו'
 היינו שרואה במפלת הרשעים ונכנעים תחתיו. והאכלתיך
 נחלת יעקב אביך דא ז"ל בחי' תפארת שהוא בחי'
 כללות אור האבות בחי' ותפארת בני אבות וכנ"ל
 כ"פ. וזה בחי' משדרז"ל שזוכה לנחלה בלי מלרים כי
 עי"ז יכולין לגלות קדושת א"י לעולם אפי' כשהיא בגלות
 תחת יד הסט"ה בבחי' ואף גם זאת צהיזתם בארץ
 אויביכם. כי נתבטלן עי"ז כל מיני מלרים דסט"ה
 ונחלה קדושת א"י גם עכשו שגם זכות אבות בעלמה
 הוא בבחי' בלי מלרים בחי' לעולם זכות אבות קי'מת
 וכו' וכנ"ל בס"ל ל"ז. וזה כי פי ה' דיבר היינו שכ"ז
 זוכין ע"י שלימות התפלה של שבת עד שהוא בבחי' דבר
 ה' בעלמו שזה בחי' ואשים דברי בפיך וכלל ידי כסיתיך
 וכו' היינו שעי"י הלל שניעשה ע"י החגלות יד ה' בבחי'
 ותחתו במשפט ידי עי"ז נתחזקן מאור עיניו של הלהק
 וזוכה לשלימות התפלה בבחי' כל התיקונים הנ"ל שאז
 התפלה בבחי' דבר ה' מאחר שזוכה לבחי' התפשטות
 הגשמיות כ"כ בשעת התפלה עד שאין מרגיש גם את
 עלמו. כי כל ימותו נתבטל ואין כאן אלא המלך בעלמו
 שזה בחי' ובהיכלו כולו אומר כבוד. אזי כל דבורי תפלתו
 הם בחי' דבורי המלך בעלמו כביכול. בבחי' אדני
 שפתי תפתח כמעין בפנים. וע"י תפלה כתיקונו מתנוולך
 אור זכות אבות וזוכה לכל הנ"ל:

סי' נו (יב"ט הביב"ט) יובת הוא בחי' מלכות
 בחי' שבת מדכחא בידוע. וכל נשבות
 ישראל מושריין בקדושת שבת יתהו עולם הנשמות
 ב"ש וביום השביעי ישיבת יונפיש ובמבואר בזה"ק ובספר
 הבחיר ע"כ בה ישראל בני מלכים ויש לב"א מישראל
 בחי' מלכות לפי בחינתו. ובחי' המלכות שיקדושת
 שבת הוא באתגליא ובאתקפוא. שזה בחי' משדרז"ל
 מהן ישבה לא עכידא לאגליי ושבת ניחן בצניעא.
 כי אעפ"י ידוויין קדושת שבת ובחי' המלכות שילה
 גם באתגליא. כי ישראל יזריין מאד בכבדוה ומאחד
 כישבת מזכירין את יום החיבת ומזכירין ומכניין מה
 שצריכין לכבוד שבת. אעפ"י עיקר המלכות שורה
 היא באתקפוא כי באתגליא היא כפיטול בבחי' עניות
 דלית לי' מנרמי' כלום כי אין עושין בו מלאכה ואין
 נישתכרין בו ואין מרויחין בו וכ"ש בזוהר שמות דת
 רנה בתרין אירין אודיה ב"כ לקיב"ה כד חיים לי'
 למסבני ובר אפיק בשבתא זמני וכו' בבחי' מלוח ה'
 חנין דל ובתיקון בא דף נח עני איהו יום הישבת
 וכו'. גם ידוע שישולמין בי מאדים ושבתאי וכו'
 ובזיהר יתרו פת ויברך אל' את יום השביעי וכו' כי'
 דלא משתכחי ביה מזינא מה בדכתא אישתכח ביה.
 אלא הכי תאני כל ברכאן דלעילא ותתא ביומא
 שביעאה תליין וכו' עי"ש מוכן מזה ג"כ כי בחי'
 המלכות והממשלה של שבת קדיש היא באתקפוא
 כי עישר ברשים יתגלי' ומיילי' כב) ובישבת מי שלא
 מרח וזכין בע"ש מה יאביל' בישבת אעפ"י באתקפוא

כל השמע והברכה נמשך רק משבת על כל ימות השבוע וכולם תחת ממשיתו ומלכותו וכולם נכנעים וכפופים אליו . ועיין גם בפתיחתא למדוש איפה שישו בי יושבי יערי וכו' שהעכו"ם מלעיגין על ישראל שהם עניים מחמת הוצאות שבת וכו' . אבל באמת הוא להיפוך כי כל הפרנסה והעשירות שהיא בבחי' מלכות נמשך רק מקדושת שבת כנ"ל . ובשאר"ל עשירים שבשאר אצות מפני שמבדקין את השבת . כי כל המוסף מסיפין לו . וזה שכתוב (דמ"ו) ויהיה אם שמוע תשמעון אלי כו' ולקדיש את יום השבת וכו' וכאן בייערי העיר הזאת מלכים וצדיקים יושבים על כסא דוד וכו' כי עיקר קיום המלכות בע"י ישראל חלוי בשמירת שבת כנ"ל . וצ"ל כ"א רבלי להשתמש עם בני המלכות שיש לו להנאתו ולציבור . בכדי שלא לעשות מקדיש חול ח"י . כי המלכות שמקבלין ע"י קדושת יום קדיש ואסור למעיל בו וליהנות ממנו למלאות תאוותו ולהשתמש בו להנאתו ולצרכו . רק להשתמש עם בחי' המלכות שיש לכ"א כפי בחי' רק בשביל כבוד הש"ת בבחי' והיתה לה' המלכות והיינו להודיע והוכיח את כל אלו האנשים יתהם תחת ממשלתו ולקבצם להש"ת . וזה בחי' ויקהל משנה את כל יתת בני ישראל ודבריו שכל חכם הדור צריך להקדיש קהלות בכל יום ויום ושבת ולדרוש להם בדי' . ועל הרדושה הוא להנחות לעם את חוקי אלקים ותורתו ולהכניס יראת ה' בלבם כמבואר במגן אברהם בשו"ע או"ח סי' רצ"ו וזה מוטל גם על כ"א לפי בחי' זו . כי בכל יום המעשה הוא שיהי' כמלאכתו ועסקו ועל שבת ע"כ"פ ישאו לבני פניו ויהי' מוסב ונתעוד עם בני ביתו ואז ע"כ צריך לדבר על לבם דברי משה ויראה ה' ולקרבם לעבודת הש"ת וזה עיקר קדושת שבת כ"ש כי אות הוא בני ומוציאם לדורותם לדעת כי אני ה' מקדישם . ובשמשמש עם המלכות רק כשיש בחי' הש"ת אז המלכות בבחי' בן חתין שזה בחי' בן דוד כמכ"כ . היינו שאז המלכות שהוא בבחי' אברהם הסטן מקבלת הארה מבחי' זכ"ל בחי' בינה שהוא בחי' שבת הגדול כמבואר בתקונים זכ"ל כ"פ . ושבת הגדול בחי' בינה הוא בחי' עוה"ב כידוע . ועוה"ב היא יום שכולו ארוך ועי"ז ממשכין אריכות ימים לתוך המלכות . והשאר"ל בפירי דר"א פדק יח . כל המבוק על דין בגילי שבתו מאריכין לו ימיו ושנותיו בעוה"ז וזכה לחיי עוה"ב . כי היין כלול מישני בחי' שבת הג'ל היינו מבחי' בינה ומלכות כמכ"כ לעיל סי' יב עיי"ש . וע"כ הקדוש של שבת נקרא קריאה כ"ש וקראת לשבת ענג ודרז"ל במקום קריאה ישם יהא ענג . היינו שיהי' קידוש במסום סעודה . כי הוא בבחי' וקרא בו כל ימי חיו כי קורא על ידו את חי' החיים להמשיך ממנו חיים ואריכות ימים . כי שבת שמא דק"ב ה' . יע"י הקדוש שמקיים בזה זכור את יום השבת הוא קרא בזה את חי' החיים בשמו ית' להמשיך ממנו חיים ואריכות

ימים . וזה בחי' השבעים תיבות שבקידוש בחי' יום שנותינו בהם שבעים שנה . גם עיקר עסק התורה שהיא שמא דק"ב הוא בשבת . כי אז קורין בציבור בתורה כשרה ומשלימין כל הפרשיות שבתורה שכולם הם שמותיו ית' כידוע ועי"ז ממשכין אריכות ימים לתוך המלכות מבחי' השלש ראשונות שהם חב"ד ששם מקור החיים בחי' החכמה תחיה שזה בחי' קדושת שבת שהוא עולם המחשבה שהוא עיקר החיות כי עיקר קדושת שבת נמשך מבחי' שלש ראשונות בחי' כי קדיש הוא כמבואר בכתבי הארז"ל . אך שם החיות הוא בבחי' ריבוי אור . כי שם היא בבחי' למעלה מן המדות . וע"כ צריכין להמשיך החיות ע"י התורה דייקא שהוא בחי' עמודא דאמצעיתא שכולל כל המדות ועל ידה דייקא קורין החיות לתוך המדות והימים . ועי"ז זוכין לאריכות ימים שממשיכין אריכות ימים לתוך המלכות . וע"כ צריכין לקרות בתורה בפה דייקא בחי' כי חיים הם למוצאיהם בפה וכו' כמכ"כ כי מלכות פה . ועי"ז נצטמצמן החיות ביותר שיהיה בבחי' מרות וימים כנ"ל וע"כ ארז"ל (ברכות ת"ח) כל המשלים פרשיותיו עם הציבור מאריכין לו ימיו ושנותיו . ועיין זוהר יתרו דף צב תלת דרגין אינין שבת עילאה שבת דיומא שבת דלילא וכלהו חד ואיקרי כלא שבת וכו' עיי"ש היינו ג"כ הג' בחינות הנ"ל שהם מקור החיות הוא בחי' שבת עילאה . והתורה שהוא כלל המדות והימים היא כחי' שבת דיומא . והמלכות הוא בחי' שבת דלילא כידוע . וזה מועמה חיים וכו' כי זוכין עי"ז לחיים ואריכות ימים כנ"ל . ועיקר החיות הוא השכל ודעת שזוכין לקבל ע"י קדושת שבת בחי' דעת כי אני ה' מקדישם . יכן (יחזקאל כ) לדעת כי אני ה' אלקיכם . ועי"י הדעת הזה נתגלין כל ההסתרות ואפילו הסתרה שבחוק הסתרה וע"כ ארז"ל בפרקי דר"א כל השומר שבת מחרקין לו על כל עונותיו . וארז"ל שבת ק"ח ע"כ אפי' עי"ז כדור אנוש מחלין לו . כי כדור אנוש גברה ההסתרה מאד עד שנתעלם שם ה' כ"ש אז הוחל לקרוא בשם ה' ותרגמו חרו מלצנאה בשמא דה' . אבל ע"י קדושת שבת שמא דק"ב חוזר וקורא בשם ה' ונתגלין כל ההסתרות כולם ונתחלין לו כל עונותיו . וכבר נתבאר שקידוש היום הוא ג"כ בחי' קריאה בשמו ית' שזה בחי' התגלות ההסתרות וע"כ ארז"ל (ברכות כ) נשים חייבות בקידוש היום דבר תורה וכו' א"כ זכור ושומר וכו' והני נשי הואיל ואיתנייהו בשמירה איתנייהו בזכירה . כי אלו שהן בבחי' ההסתרות הן בחי' נשים כג' בחינות כמכ"כ . ואעפ"כ איתנייהו בשמירה . כי שמור שהוא מדת המלכות כידוע הוא סוף המדרגות כולם . ושוכנת גם אצל אותם שהם בדיטא התחתונה מאד בבחי' ומלכותו בכל משלה כמבואר בזוה"ק . וע"כ איתנייהו גמי בזכירה . זכור הוא מדת התפארת בחי' התורה . כי ע"י עסק התורה ממשכין חיות שהוא בחי' חכמה ודעת לתוך המלכות עד שע"ז נתגלין כל ההסתרות

ההסתרות (שהם מקבלין חיות רק מבחי' המלכות שזה בחי' שמור כנ"ל) ונתהפכין ג"כ לדעת ותורה שהוא בחי' זכור בחי' קידוש. כי המוחין נקראים קדש כידוע. (ומה שנשים סמורות מת"ת אין כאן מקום לבאר ויבואר במ"א א"ה עפ"י מאמר זה עצמו) וזה נשים חייבות בקידוש היום דבר תורה. דבר תורה דייקא כי הקידוש הוא בבחי' עסק התורה שע"ז קוראין וממשיכין החיות לתוך המלכות כנ"ל וע"כ זוכין ע"ז ג"כ לאריכות ימים כנ"ל. וע"כ ארז"ל המתפלל בע"ש ואומר ויכלו וכו' כאילו נעשה שיתוף להקב"ה במעש"ב כי מאחר שהחיות שנמשך מחי החיים ית' הוא בבחי' למעלה מהמדות והוא טמיר ונעלם מאד ע"כ אפשר לכסור בכך ח"ו לומר שאין העולם מקבלים כלל חיות ממנו ית'. ונמצא בטל כוונת הבריאה שהיתה רק בגין דישתמודעין ליה ית'. ע"כ כשאומר ויכלו וסגלה שהשי"ת ברא את הכל והחיות של כלל הבריאה הוא רק שמו ית' שהוא בחי' שבת שמא דקוב"ה שזה בחי' ויכל אל' ביום השביעי מלאכתו אשר עשה כי הוא קיום כל הבריאה. וע"כ כאילו נעשה שותף להקב"ה במעש"ב מאחר שעל ידו נתגלה ההסתרה ונתהפך לדעת שהוא עיקר החיות של מעש"ב. וע"כ המלאכים המלוים אותו אומרים עליו וסר עוונך וחטאתך תכופר. כי ע"י התגלות ההסתרות זוכה לתשובה שרימה ונמחלין כל עוונותיו כנ"ל. וזה לכו נא ונוכחה יאמר ה' אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו וכו' היינו כי עיקר העון הוא ע"י התגברות החושך וההסתרה עד שנעשה לו כהיתר או כמישור גמור ח"ו. וזה בחי' על אמרך לא חטאתי. והויכוח הוא בירור הדברים בחי' התגלות ההסתרות ותיכף שנתגלין ההסתרות וידע בידיעה אמתיית שחטא ופגם מאד ושבומתחרט על זה באמת ומודה ואומר חטאתי ושוב לא אחטא עוד. אזי תיכף מוחלין לו כמו שמצינו אצל דוד המע"ה שאמר חטאתי ותיכף אמר לו הנביא גם ה' העביר חטאתך וכו' וכשארז"ל. וזה בחי' לכו נא ונוכחה וכו' ותיכף שיתברר לכם החטא ותתגלה ההסתרה ע"י הויכוח אזי אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו וכו'. וע"כ מצוה לקדש על היין דווקא. כי שתיית יין מביא שכחה בבחי' סן ישתה וישכח מחוסק וכמבואר בליקו"ג סי' כו. וזה בחי' ההסתרה ראשונה בחי' נעשה לו כהיתר שזה בחי' נשים לשון שכחה וכשישתה עוד יותר אזי מתגבר עליו ההסתרה שבתוך הסתרה עד שהכל דומה לו כמישור ח"ו וזה בחי' שנשו וקפצו וכו'. וזוה בחי' (משלי כג) אל תרא יין כי יתאדם כי יתן בכוס עינו יתהלך במשרים ופרש"י המרבה בשכרות כל העבירות דוסות לו כמישור וכן ארז"ל (יומא עד) אבל קידוש על היין הוא בחי' התגלות ההסתרות כ"ש זכור את יום השבת זכריהו על היין וזכרון הוא היסך השכחה וההסתרה. וזה בחי' זכרו כ"ן לבנון (הושע יד) כי היין דקדושה הוא בחי' התגלות הדעת כמבס"ג בסי' כ' וע"ז נתגלין ההסתרות ונתהפכין לדעת שזה בחי' אם יהיו חטאיכם

כשנים כשלג ילבינו כנ"ל וזה שתירגם כחמר עתיק וכו' כי הדעת הזה הוא בחי' אריכות ימים שממשיך לתוך המלכות ואריכות ימים הוא בחי' עתיק כמובא לקמן בפנים סי' סמך במאמר סתח ר"ש. וע"י הדעת הזה נתגלין ההסתרות ואז התורה בעצמה מוכיחה אותם בבחי' אורייתא מכרות קמיהו וכו' ומזה נמשך הרהורי תשובה שבאין לכ"א מישראל ע"י קדושת שבת וכנ"ל כ"ס. והכל מחמת שזוכין לשמוע אז קול הכרוז והקריאה והתוכחה של התוה"ק וזה בחי' הז' קולות שבמזמור לדוד שאומרים בכניסת שבת קודש וארז"ל שהם כנגד השבעה קולות של מתן תורה. כי בכניסת שבת נשמע לכ"א כפי בחינתו קול הכרוזים של התוה"ק שהם מבחי' הקולות של מתן תורה וע"כ הם זיין קולות כי התורה כלולה משבע מדות. וע"כ עיקר זמן התגלות סתרי תורה הוא בשבת. כי ע"י התגלות ההסתרות שבתוך הסתרות נתגלין סתרי תורה כמבס"ג. וע"כ הכל מודים שבשבת ניתנה תורה כי אז נתגלין ההסתרות ונעשה מהם תורה שזה בחי' מה שהשיב מרבע"ה להמלאכים למצרים ירדתם יצה"ר יש בכם קנאה יש בכם וכו' כי דייקא ע"י התגברות ההסתרות שהתגברו על ישראל בגלות מצרים וכן ברוחניות התגברות היצה"ר וכו' ע"ז כשבא משה רבע"ה שהוא בחי' הדעת ונתגלו ההסתרות נעשה מזה תורה. שזה בחי' מה שהתחיל בדיבור ראשון של עשרת הדברות אנכי ה' אל' אשר הוצאתיך מארץ מצרים היינו בחי' התגלות ההסתרות והזהיר תיכף על איסור ע"ז שע"ז עיקר תוקף התגברות ההסתרות שבתוך הסתרות בחי' ואנכי הסתר אסתיר וכו' כי פנה אל' אחרים והזהיר על שבועת שוא והזכרת ש"ש לבטלה. כי בהזכרת ש"ש קוראין את חי החיים בשמו ית' להמשיך ממנו חיות וע"כ צריכין לזוהר שלא להזכירו לבטלה ח"ו ומכש"כ שלא לישא שם ה' לשוא ח"ו. ואח"כ הזהיר על שבת שהוא שמא דקוב"ה שמצוה לזכרו בחי' זכור את יום השבת לקדשו בכדי להמשיך על ידו חיות דקדושה והתגלות הדעת שע"ז נתגלין ההסתרות וזה בחי' ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו' כי ע"י המלכות דקדושה שהוא בחי' קדושת שבת נתגלין ההסתרות ונעשה תורה שנקראת טוב בחי' אין טוב אלא תורה כמבס"ג. וזה עם מקדשי שביעי כולם ישבעו ויתענגו מטובך וזש"כ בהזהרת שבת אחת ובנך ובתך וכו' וגרך אשר בשעריך. כי קדושת שבת כולל כל המדות כולם כי הוא בחי' סוף מעשה בחי' המלכות שהוא בחי' סוף דבר והוא בחי' מאסף לכל המחנות כמבס"ג. וזה בחי' היראה של שבת בחי' מוראה של מלכות וזה בחי' ובני הנכר הגלויים על ה' וכו' כל שומר שבת מחללו וכו' והביאותים אל הר קדשי כי קדושת שבת כולל ומאסף לכל המדרגות כולם אפי' לאותם שהיו בבחי' הסתרה שבתוך הסתרה כנ"ל :

ומחמת שכנגד מלכות דקדושה יש מלכות הרשעה בחי' מלכות המן עמלק ע"כ ארז"ל ויצאו

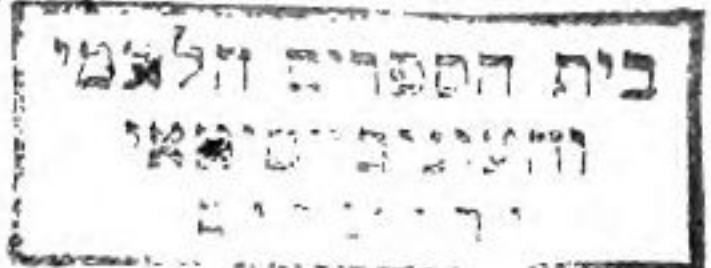
מן העם ללקוט וכו' מיד ויבא עמלק. וע"כ היה עינו של המן הרשע רעה מאד בשבתות וימים טובים של ישראל ומסר אותם לפני המלך דרחי לכולא שתא בשבת היום פסח היום וכו' כשארז"ל. כי עיקר הכנעתו ע"י קדושת שבת וי"ט וכמבואר גם בסי' קל"ה ובסי' למד. וע"כ התחלת סיפור המגילה מענין הריגת ושתי (שעי"ז באתה אסתר לבית המלך ועי"ז דייקא היה מפלת המן) היה ביום השבת כ"ש ביום השביעי בסוב לב המלך ביון וכו' וארז"ל שהיה בשבת ונתן המן בעצמו דייקא עצה להרוג את ושתי כי בחוקף ההסתרות יש גם שם חיות אלקותו ית' בבחי' ומלכותו בכל משלה. ועי"ז באתה אסתר לשם ונהרג המן אח"כ ונשברה ההסתרה ואחר כמה דורות נתגלה התורה שהי' מלוכש בתוך גוף ההסתרה בעצמה עד שמבני בניו שר המן למדו תורה בבני ברק. ובכלל ישראל נתהפכה ההסתרה תיכף לתורה כי דייקא עי"ז קבלו התורה מחדש כשארז"ל הרד קבלוה בימי אחשוורוש. ומחמת שמלכות הרשעה בחי' המן עמלק הוא מאסף ממון. ואח"כ כשמתגבר מרדכי בחי' מלכות דקדושה הוא מוציא בדעו ספיו כי מוציא ממנו כל העשירות בבחי' חיל בלע ויקיאנו. וע"כ ע"י קדושת שבת זוכין לעשירות כנ"ל ונעשה מזה תורה שנקראת אשת חיל כמבס"ג. וזה בעצמו בחי' קדושת שבת שהוא בחי' אשת חיל עשרת בעלה וכו' בידוע בחי' כנסת ישראל יהי' בן זוגך וכמבואר לקמן כסימן רעז בפנים :

ולפי הגדלת הדעת כן הפרנסה בנקל וכן נתרבה הרחמנות והשלום ונתבטל הכעס והאכזריות. וע"כ בשבת אסור לטרוח שום שירחה עבור פרנסה וכ"ש את אשר תאפו אפו וכו' וכתב היום לא תמצאוהו בשדה רק מי שטרח בע"ש יאכל בשבת ומשבת נמשך שפע הפרנסה לכל ימות השבוע כמבואר בזוה"ס וכו' בשבת נתרבה השלום בחי' שבת שלום ונתרבה הרחמנות בחי' יכולה היא שתרחה וכן שבת הוא מלועוק וכו' ורחמיו מרובין ושבתו בשלום (שבת יב) כי בשבת עולה הז"א עד הדיקנא דאריך אנפין שהם תליסר סכידין דרחמי כידוע. וע"כ יש לזוהר בטבילת המקוה לכבוד שבת. כי מקוה הוא בחי' שכל עליון ורחמים גדולים כמבס"ג וע"כ אכילת שבת הוא בבחי' מן כמובא שבשביל זה צריכין להניח הלחם בין שתי מסות זכר למן וכן מבואר בהגהת רמ"א סי' רמב שנוהגין לעשות ששטירא זכר למן. כי מן הוא בחי' השכל עליון הנ"ל כמבס"ג. גם מ"ן ר"ת מאמר נאמן בחי' מאמר סתות נאמן ששטירא דריבור ונתגלה הדעת ונהפשוט נאמנותו ית' שהוא ית' מבטוח ועושה חסד וזה בחי' ודבר דבר הגאמר בשבת וכמבואר בזוה"ק ששבת הוא בחי' הדיבור שזה בחי' מאמר פתוח ועי"ז נתפשט נאמנותו וחסדו ית' שזה בחי' החסד עליון שנמשך ונתגלה בשבת כידוע. וזה מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולומר לשמך עליון כי בהשם הק' נגבל כביכול החיות מתי החיים כמבס"ג

והחיות הוא השכל. ובשבת נמשך ונתגלה חיות ושכל עליון מאד שהוא בחי' לשמך עליון. והשכל הזה נתגלה ע"י הדיבור של שבת ע"כ טוב אז להודות ולומר לשמך עליון. להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות היינו התפשטות נאמנותו וחסדו ית' כנ"ל. וזה סה גדלו מעשך ה' בחי' התגלות המלכות שמקנ בעשיה. מאד עמקו מחשבותך כי אז נמשך החיות לחוך המלכות והחיות הוא בחי' מחשבה כנ"ל איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת בפרוח רשעים וכו' היינו בשעת התנכרות ההסתרה שאז שעתם של רשעים מצלחת והדעת דקדושה נעלם אז מאד. אבל באמת הוא להשמדם עדי עד ואתה מרום לעולם ה' כי בתוך ההסתרה בעצמה יש חיות אלקותו ית' וכל הצלחתם של רשעים הוא רק בשביל מפלתם. וזה כי הנה אויביך ה' כי הנה אויביך יאבדו וכו' כי כשנתגלה ההסתרה אזי נמשך מפלת הרשעים והצלחת הצדיקים ואז רואין למפרע שכל הצלחתן של רשעים הוא תכלית מפלתן כנ"ל. ומחמת שבשבת נמשך שלום כנ"ל עי"ז נמשך רפואה כמארז"ל שבת הוא מלועוק ורפואה קרובה לבא ורחמיו מרובין ושבתו בשלום כי שלום הוא רפואה כמבס"ג :

גם בשבת נדחה זוהמת הנחש לט מלאכות עצבות רוח בחי' ביום הנית ה' לך מעצבך ומרנזך ומר העבודה הקשה כמבואר בזוה"ק ואז נתחזק ביותר הרוח הדופק שבלב שהו וא בחי' רוח"ק כמבס"ג והול ודופק ומנשב בכל האיברים ונמשך חיזוק ובריאות וחיות חדיש על כל האיברים שנאדם ע"י קדושת נשיבת הרוח הדופק בהם שהוא בחי' רוח"ק כמבואר בזוה"ק מסוד רוח"ק שנמשך על כ"א מישראל בשבת וזה בחי' הנשמה יתרה שזוכה האדם בשבת בחי' נשמת רוח חיים. ומחמת שנחלש הרוח הדופק הנ"ל ע"י התגברות זוהמת הנחש ל"ש מלאכות עצבות רוח שבכל ימי החול שע"י נעשין האיברים כבדים ועי"ז נחלש הרוח הדופק עוד יותר עד שכמעט שהיה נפשו וחיותו דקדושה יוצאת מהאדם לגמרי אך ע"י שבתוך כך בא קדושת שבת. ועי"ז נכנע זוהמת הנחש וכו' כנ"ל עי"ז חוזר ומבריא ומחיה את הרוח הדופק ע"י אנחה כמבס"ג. וזהו שארז"ל כיון ששבת וי אנדה נפש כי אם לא היה קדושת שבת אז היתה הנפש נאבדת לגמרי ח"ו. ואין האיש שם על לב ומרגיש כלל באבדת נפש ח"ו מחמת גודל התגברות זוהמת הנחש עצבות רוח. אך מחמת שע"י כניסת שבת קודש נכנעת הסט"א עי"ז מזכיר כל אדם א"ע באבדת נפשו בימי החול ונוגח ומחאנת על זה מאד וצועק מעמקות לבו וי אנדה נפש שזה בחי' האנחה הנ"ל בבחי' וימת סלך מצירים בחי' הכנעת הסט"א אז דייקא ויאנחו בני ישראל וכו' וכמבואר כעין זה בזוהר שמות. והאנחה הוא בחי' תוסף רוחם כמבואר לקמן בפנים בסי' קט במאמר יש הכל וכו' ועי"ז נדחה ונפסק ממנו לגמרי בחי' העצבות רוח וזוכה לקבל תוספת רוח דקדושה ע"י שתוזר ומבריא ומחיה את בחי' רוח

הדופק

הדופק הק' ועי' בעצמו זוכה לנשמה יתרה וחיות חדש בחי' רוח"ק שהוא בחי' רוח הבא מקודש כידוע שזה בחי' קדושת שבת שהוא בחי' קדש כידוע . וזה וביום השביעי שבת ונפש ופירש"י וכל לשון נפש הוא לשון נפש שמישיב נפשו ונישמתו בהרניעו מטורח המלאכה וכו' היינו כנ"ל כי ע"י טורח המלאכה רוחו ונישמתו מתקצרת שזה בחי' תלישת הרוח הדופק ע"י העצבות רוח של טורח המלאכה וע"י קדושת שבת חוזר ונתחזק הרוח הדופק כנ"ל שזה ביה' ונפש לשון נפש וכביכול הכתיב מנוחה לעצמו כישארז"ל . וע"י כל זה מוכיח ומשפרין את השמים בחי' ברוחו ימים שפרה זה בחי' השמים מספרים וכו' שאומרין בשבת וכמבואר בזה"ק תרומה דף קלו בגין דבתיא יומא מתעטרין שמים וסלקין בשמא קדישא יתיר משאר יומין . ושם מאי מספרים וכו' אלא דנהרין ונציצין בנציצו דנקודה עילאה וכו' ונהרין בנהירו ימים ונציצו בנציצו שלים וכו' . ושם דף קלו ועל דא ביומא דא איתוסף נהירו בכלא בדקאמן שמים נפלו ממקורא דחי' בקדמיתא וכו' . ואז זוכין הצדיקים הגדולים בנקל יותר לקבל דיבורים מן השמים . שזה בחי' מה שכלל ישראל ג"כ ארז"ל הכל מודים שבשבת ניתנה תורה ונאמר על זה אתם ואיתם כי מן השמים דברתי עמכם וכו' ועי' נמשך קדושה גם על ישעת ימי החול שהם בבחי' פירוד ומחלוקת שיהיה בבחי' מחלוקת לשם שמים שבאמת הוא אהבה ושלוש גדול בחי' את והב בסופה שזה בחי' מחלוקת התנאים שבישיבה סדרי משנה שהם כנגד ששת ימי החול כמבואר בזה"ק והם בבחי' : לו ואלו דברי אלקים חיים . כי כל דבריהם מן השמים ואין לגנות את המקבל אף אם אין הלכה כמותו וזה שסיימו שישה סדרי משנה במאמר עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות היינו אפי' לאותו צדיק שאין הלכה כמותו . וזה שנאמר להנחיל אזהבי יש . כי כל מחלוקתם הוא מחלוקת דרתימו וע"כ אהבה ושלום בסופה וכמבואר בזה"ק בראשית דף י"ג . וזה שסיימו אח"כ לא מצא הקב"ה כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום וכו' . כי ע"י עסק התורה נתגלה דדעת ונמשך ברכה ושלום כנ"ל ואפי' המחלוקת שבתורה הוא ג"כ אהבה ושלום גדול ועיין חו"ט שפירש ג"כ באופן זה וע"כ סוף שיטת ימי המעשה הוא שבת שלום כמבואר בזה"ק קרה קעו . וזה בחי' ההבדלה שמבדילין במוציא"ק שע"י ממתיקין בחי' המחלוקת של בחי' ששת ימי החול שיהיה לש"ש וכמוכן בזה"ק בראשית ד' י"ז הנ"ל . וזה אם תשיב משבת רגלך היינו שע"י קדושת שבת ישובו ויעלו אל הקדושה גם איתם שהם במדריונות נמוכות בבחי' החגירות ההסתרות והם בבחי' רגלין שעליהם נאמר רגליה יורדות מות כידוע . וזה אם תשיב משבת ר"ת אמת בחי' עסק התורה שנקראת אמת כישארז"ל כי ע"י עסק התורה נתגלין ההסתרות ונתהפכין לדעת כי אורייתא שמא דקוב"ה יחתתמו אמת ועי' מורין את חי' החיים לקבל ממנו חיים

ואריכות ימים כי אמת סמנא דחי' כישארז"ל ושקולה שבת ככל התורה כי היא ג"כ שמא דקוב"ה ובחי' אמת כנ"ל כ"פ ועל ידה מקבלין חיים ביה' מועמיה חיים זכו . ועיקר דחיות הוא חכמה ושכל שע"י נתגלין ההסתרות ועי' נמשך פרנסה ג"כ . והפרנסה הוא בחי' רגלין כמבואר במ"א . וזה עשות הפעך ביום קדישי שיהיה מעשיית"ת הפצו של חיל שהם לש מלאכות עצבות רוח וקראת לי שבת ענג לקדוש ה' מכבוד . כי החגלות הרעת זה עיקר הענג והכבוד כנ"ל כ"פ . וזה ג"כ בחי' הסעודות של שבת שהם בחי' מן בחי' דעת והם עיקר ענג ישבת כישארז"ל כמקום ענג שבת היא קריאה היינו קדושה במקום סעודה כנ"ל . גם השלום ישנמשך ע"י הדעת הוא ג"כ בחי' ענג וכבוד כ"ש והתענגו על רוב שלום . וכתב כבוד לאיש שבת מריב וכבדתו מעשות דרכך ודרז"ל שלא יפסיע פסיעה גסה שהיא בחי' רוגז ומחלוקת כ"ש א"ל תרגו בדרך ודרז"ל שלא יפסיעו פסיעה גסה . גם הפסיעה גסה מבלב"ת המחשבה מלעיין כמבואר בספר המדות . וזה בחי' פנים הדעת . ממצוא הפצו ודבר הכר שלא ידבר שום דיבור מעשיית הפצו של חול . כי שבת הוא בחי' שלימות הדיבור דקדושה בחי' מלכות פה שעל ידו קורין את חי' החיים בבחי' כי חיים הם למוצאיהם בפה דייקא כי עיקר החגלות ודעת ע"י הדיבור כנ"ל גם כי הדיבורים של שבת הן בחי' דיבורים מן השמים שנמשכין רק ע"י שגדחה וזוהמת הנמש עצבות רוח הנאות בעיבודין החיל . וע"כ אפי' אנשים פשוטים שלא זכו גם בישיבת לקבל דיבורים מן השמים . אעפ"י צדיקין עכ"ל לזה"ק דכר רק כחפצי שמים ככדי ש"א לפגום עכ"פ בבחי' הדיבורים של שבת וזה אז התענג על ה' דא עתיקא קדישא היינו ישובה לסתרי תורה שהם בחי' עתיק כידוע הן נמשכין דייקא ע"י יתגלות ההסתרות כנ"ל . והתעבתך על במותי ארץ דא הקק תפיחין קדישין בחי' עניית המלכות עד חב"ד שהם שליש האמונת יתה בחי' דחי' סוארית ימים ישמשכין לתוך המלכות ודרז"ל דרשו ינצול משיעבוד מלכות שגאמי ואתה על במותימו הדרוך היינו שנופל ונתבטל בחי' מלכות הרשעה מלכות המן עמלק כישארז"ל שאמר מרדכי להמן אבל בעכו"ם כתב ואתה על במותימו הדרוך והאכלתך נחלת יעקב אביך דא ז"א בחי' עסק התורה ש"ווא עמודא דאמצעיתא שעל ידה ממשיכין החיות לתוך הימים והמדות עד שממשיכין עי' אריכות ימים לתוך המלכות כנ"ל . ורז"ל דרעו שזיכ"ל לנחלה בלי מצרים היינו בחי' החגרות ההסתרות כ"כ עד שנתגלה חיות אלקיתו ית' שמרוביש בכל המדריונות כולם וכל ההסתרות שבתוך ההסתרות נתהפכין לדעת בבחי' כי אז אהפך אלכל העמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' וכתב כי מלאה הארץ דעה שזה בחי' נחלה בלי מצרים . גם בחי' החגלות הרעת של בחי' מחלוקת לשם שמים הוא בחי' נחלה בלי מצרים . כי הוא למעלה מבחי' גבולים ומיצרים . כי אעפ"י שזה אומר וזה מתיר

אעפ"כ אלו ואלו דברי אלקים חיים כידוע וע"כ עתיד
 הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמית והג"כ
 בבחי' נהרה בלי מצרים כמבואר בתוי"ש יש. וזה כי
 פי ה' דיבר כי כל זה נמשך מבחי' התפתחות הדיבור
 דקדושה בשרשו שנמשך בשבת. יטע"ז נחגדה הדעת
 בבחי' מפי' דעת והזונה ונתגלין ההסתרות ונמשך
 חסד ואהבה ושלום. עד שאפי' המחליקה הוא ג"כ
 אהבה ושלום כי הוא מחלוקת רש"ש כי זוכין לקבל
 דיבורים מן השמים ישזה ג"כ בחי' כי פי ה' דיבר :
 סי' נו (שאלו את ריב"ק) שבת הוא בחי' מלכות בחי'
 מלכות פה ותורה שבע"פ קריין לה וכמבואר
 בזוהר בראשית מז ע"ב ויכל הלהים ביום השביעי דה'
 תורה שבע"פ וכו' ותורה שבע"פ יסודה על אמונת חכמים
 וכמבואר גם בפנים. ועי"ז דיוקא נשלמת כל התורה
 כולה ואז יש כח להמלאכים לקבל מהדיבור של הסי"ת
 (שמחגלה ג"כ השיקר ע"י קדושת שבת שזה בחי' ודבר
 דבר כמבואר בזוהר בראשית ד' לב) ולהשפיע להעשבים
 שיכו' להם כח לרפואה. שזה בחי' שבת הוא מלצדק
 ורפואה קדושה לבח'. וזה בחי' המלאכים המלויה לו
 להאדם בשבת ק' וכמבואר גם בליקוטי הלכות וע"כ מלוא
 על חכמי ישראל להקטיל קהלות ולהרוס להם בדת בשבת
 כשארז"ל. כי אז מסוגל ביותר לשמוע דברי חכמים
 ולקבלם באמונה שלימה מחמת סתתקן אז המלכות בחי'
 אמונה ועולה עד החכמה. שזה בחי' ושמרתם את
 השבת כי קודם הוא וכמבואר בכסאריז"ל ועי"ז נתתקן
 בשלימות בחי' אמונת חכמים. וע"כ יעקב אבינו שעסק
 בזה לתקן אמונת חכמים ע"י נדר וכמוזן בפנים וכמבואר
 במ"ח ע"כ היה הראשון שזכה שמבואר בו ששגור את
 השבת כשארז"ל כי ע"י קדושת שבת עולין ג"כ לשורש
 שהחכמים מושרשים שם היינו לבחי' פליאות חכמה הנבפ"ג
 כי ל"ב נתיבות פליאות חכמה מאירין בשבת ק' כמבואר
 בזוה"ק ובכסאריז"ל בסוד ל"ב נתיבות שיש בפרשת ויבטו
 לבד מג' פעמים שביעי שמכר שם. וזה בחי' אורות
 החיות שמתגללים בשבת ק' שזה ג"כ סוד הג' סעודות
 של שבת כמבואר בזוה"ק ובכתבים. כי זה בחי' הידים
 שהם בחי' הצרכים ויחזק שנתתקין ע"י נדר שכוף בחי'
 יעקב עי"ז זוכין לאמונת חכמים עי"ז עולה ומתענג בענג
 שבת סין בת היינו בחי' האצו' עם האמיני' וכמבפ"ג. ושארז"ל
 המתפלל בערב שבת ואומר ויכולו כאלו נעשה שוקף להקב"ה
 במעב"ר וכו' שני מלאכי השרת המלוין לו להאדם מניחין ידיהם
 על ראשו ואומרים לו וסר עונקך והטאתך תכופר (שבת
 קיע ע"ב) היינו כי בפרשת ויכלו מרומנו הל"ב נתיבות
 פליאות חכמה שמאירין בשבת עי"ז נתתקן אמונת חכמים
 בחי' תורה שבע"פ שזה בחי' ויכל אל' ביום השביעי
 דה' תורה שבע"פ דהיה יום השביעי וביה אשתכלל עלמא
 דהיהו קיומא דכולא וכו' (זוהר בראשית מז הכ"ל) כי
 בדבר ה' שמים נעשו כי הכל נברא בדיבורו ית'
 שהם בחי' דיבורי התורה ושיקר השלימות הוא ע"י התורה
 שבע"פ שיסודה על אמונת חכמים וע"כ האומר ויכולו
 ה' בחי' תיקון אמונת חכמים שנתתקן ע"י קדושת שבת
 ע"כ כאלו נעשה שיחוף להקב"ה במעשה בראשית כי

עי"ז נשלם כזיכור שלו ית' שעל ידו כל הבריאה
 כולה. ואז מקבלים המלאכים בהידים שלהם בשלימות
 מהדיבור הק' ועי"ז נמשך רפואה שהוא בחי' סליחת עון
 כ"ש ה' חלקי שועתי חליך ותרפאני ופרש"י ותרפאני
 סליחת עון כמו ושב ורפא לו וכשארז"ל (נדרים מה)
 אין אדם עומד מחליו עד שמוחלין לו על כל עוונותיו
 שנאמר הסולח לכל עוונותיו הרופא וכו'. כי באמת עיקר
 שלימות המשובה חולה בהיקין אמונת חכמים כמבואר
 בליקוטי הלכות הכ"ל וע"כ מניחין ידיהם (דיוקא) על
 ראשו כי אז נתתקן הידים שלהם ככ"ל. ושארז"ל השומר
 שבת כהלכתו מוחלין לו על כל עוונותיו היינו ג"כ ככ"ל
 גם שבת בעלמא הוא בחי' החכם והרב שבדור כמובא
 בזוה"ק וככ"ל כ"פ וחכמי הדור האמתיים יש להם כח
 לכפר עון כ"ש ואיש חכם יכפרנה. וכמו שאעפ"י שיש
 חכמים בדור רק שאין המון עם זוכין לדע מקדושתם
 ולהאמין בהם הוא בחי' הסתלקות החכמים כמבפ"ג ואז
 בידחי קשה להם לכפר עון הדור מאחר שהעם אין
 מאמינים בהם ואין שומעין לדבריהם וממילא אין בידיהם
 להחזירם בתשובה וכעובדה דרבי אחא בכפר טרשא
 (המבואר בזוה"ק וירא ד' קא) שהלילס מן המגיפה ואמרו
 לו אח"כ מן השמים שיחזירם בתשובה כי חייבין אינן
 קמחי קם ואחזיר לן בתשובה שלימתא וכו'. כמו כן
 לענין שבת שהשיקר הוא להאמין בקדושתה ולהעיד בפה
 מלא שהסי"ת ברא את הכל ושבת בשבת (כי האמונה
 יחולה בפה של אדם וכמבואר במ"ח) עי"ז נמשך עליו
 בשלימות קדושת שבת ק' שיש לה כח וזכות לכפר על
 כל עוונותיו ולהחזירו בתשובה ככ"ל וע"כ ארז"ל לא תרבה
 ירושלים אלא על שחללו בה את השבת וכו' לא תרבה
 ירושלים אלא על שבינו בה ת"ח וכו' עד לאין מרפא
 כל המצוה ה"ה אין לו רפואה למכתו. היינו ככ"ל כי
 כבוד שבת וכבוד ת"ח הם בבחי' אחת וזוה תלוי בחי'
 רפואה ככ"ל. וזה שכתוב (ירמיה יז) והיה אם שמוע
 תשמעון אלי וכו' ולקדש את יום השבת וכו' ובלו בשערי
 העיר הזאת מלכים ושרים יושבים על כסא דוד. כי
 ע"י אמונת חכמים וקדושת שבת נופלין כל השערים
 דשע"ה ונענין השערים דקדושה שערי ירושלים ואז בן
 דוד ב"ה כמבואר בסוף המאמר. ועיין פנים מבואר הרבה
 מנעין קדושת אכילת שבת שאין חלק להסע"ה כלל וכלל
 באכילת שבת. כי הוא נעשה קדושה ואלקות גמור בלי
 הצרבות סיגים כלל ויכול לפעול באכילת שבת מה שפועל
 בתענית היינו להפיל אויביו לפניו בזכות ענג שבת כמו
 שפועל ביום וכו' כי עיקר הללס האלקים המאיר בפני
 האדם הוא חכמת הבורא ית' שנתן לאדם יתרון על
 הבהמה וכו' בבחי' חכמת אדם תאיר פניו. וע"י כעס
 אם חכם הוא חכמתו מסתלקת ממנו ואז לילו סר ופניו
 נופלים וכו' וכשאין לו פני אדם אזי מוראו סר כי נמשל
 כבהמות ולריו מליריה לו. וע"י הלום והתענית מכניע
 את הכבוד (שמננו הכעס) לפני המוח ומחזיר לעלמו
 את חכמתו שהוא ללמו המאיר בפניו ואז אויביו נופלים
 לפניו בבחי' וכתומי מפניו לריו ר"ת לום מפניו דיוקא
 ככ"ל אבג כשזכה לבחי' ענג שבת אז אין לריו ללום

וכו' כי אכילת שבת קודש הוא. וכל זר לא יאכל קודש. ואז נכנע הכבוד ונתבטל כמו צבחי' וכל שולטני רגזין כנהו ערקין) ונתגדל מוח החכמה ומאיר בפניו וכו') ואז וכלא אהבה צחי' אהבה בתענוגים. ודע שלהכניע אויבים די הלום או אכילת שבת לצד. אבל לרוב השלום לריך גם להרבות בלדקה וכו'. ודע שיש חילוק בין השלום של התענית של חול שהוא צחי' שלום שאין לו פה כי אין לו צחי' דיבור וכו' אבל ע"י ענג אכילת שבת נשלים הדיבור לשלום וכו' צחי' ודבר דבר הנאמר בשבת. כי הפה נשלים באור גדול בשעת אכילת שבת וכו' וצחי' שלום שיש לו פה הוא במעלה על השלום שאין לו פה כמו מעלת מדבר על החי וכו' עיי"ש וזשארז"ל ברכו באור פניו של אדם לא דומה אור פניו של אדם בימות החול לאור פניו של שבת. היינו כי אז מחזירין לו חכמתו ואור פניו כנ"ל וזה ג"כ ברכו במטעמים וכו' היינו שהמאכלים של שבת ערבים ומוטעמים ביותר מחמת שאכילת שבת כולו קודש כנ"ל ועיין בכהארז"ל בכוונות שבת בסוד הללם הנשלים בשבת וכו' וזה צחי' הללם חלקים הנ"ל (ב"ר פרשה י"ב) שגם אדה"ר שפגם באכילת עץ הדעת שעל זה נאמר אדם ביקר כל ילין נמשל כבהמות נדמו אעפ"י"כ לא ניטל זיוו ממנו עד מולאי שבת כי קרושת שבת הגין עלוהי. וע"כ מבואר בש"ע סי' רמט שאנשי מעשה נוהגין להתענות בערב שבת בפרט מי שאינו תאב לאכול בשבת אם אינו מתענה כי ע"י התענית מכניע הכבוד כועס ומתקן המוח. וזוכה עיי"ז ביותר אח"כ לקבל קדושת אכילת ענג שבת. וע"כ מלוא להרבות בלדקה של שבת. כי מרבה לדקה מרבה שלום שזה צחי' קדושת שבת שלום. וע"כ פוסקין על הלדקה גם בשבת כשארז"ל. כי ע"י הלדקה נעשה צבחי' אדם כמבואר בזוה"ק ומובא לעיל בפנים צסי' לו. וע"כ בשבת לריכין ליזהר ביותר מן הכעס כמובא. היינו כי מאחר שאז זמן שליטת המוח ונכנע צחי' הכבוד כועס ע"כ אם יתן אז ממשלה להכבד כועס אז הפגם גדול ביותר ח"ו. וזשארז"ל אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין וצמדרס (בשלח פרשה כה) אמרו אלמלי שמרו שבת אחד נגאלין היינו כי ע"י כל זה נופל השער דסע"א מפלה אחר מפלה וכן דוד בא. וזהו שהזהיר (ירמיה יז הג"ל) לבלתי הביא משא בשערי העיר הזאת ביום השבת כי פגם אמונת חכמים הוא צחי' משא כמו שפירש"י בפ' דברים ומשאכס שהיו אפקורסים וכו' וכמו שארז"ל (סנהדרין נט) איזהו אפקורס זה המבזה ת"ת. ועיי"ז באין לחולי עד אין מרפא וזה צחי' משא כ"ס (ישעיה יג) אכן חליינו הוא נשא וכן (ירמיה יוד) ואני אמרתי אך זה חלי וחשאונו. פגם הכעס הוא צחי' משא כ"ס (איוב ואו) לו שקל ישקל בעסי והותי במאוזנים ישאו יחד כי עתה מחול ימים יכבד. וכן (ישעי' למד) בוטר אפו וכבוד משאה. דתגרות האויבים הוא צחי' משא כ"ס כי לא אויב יחרפני ואשא וכן (איוב ז) למה שמתני למפנע לך ואהיה עלי למשא עיין רש"י שם. וכן (יחזקאל לו) וחרפת עמיס לא תשאו עוד. וכן (חבקוק א) ריב ומדון ישא וע"כ אם יזהרו ויחילו שבת ח"ו שכולל

כל הנ"ל עיי"ז יהי נבנין שערי דקדושה שערי יחפלים ויבא בן דוד כנ"ל :
 וזה אם חשיב משבת רגלך עשות חפליך ביום קדשי שתשמור עלמך מחילול שבת. גם רגל הוא צחי' אמונה כמבואר במ"א. גם הת"ח הם צחי' נלח והוד צחי' רגלין כידוע וכמובא לעיל בפנים סי' מא וצ"כ רגלך מרמז על אמונת חכמים שזה צחי' תחום שבת אלפים אמה שהם צחי' אמונה וחכמה כמבואר במ"א היינו צחי' אמונת חכמים הנ"ל. גם רגלך הוא צחי' רפואה צבחי' אם יקום והתהלך בחוץ וכו' וזה עשות חפליך ביום קדשי שלא לפגום עיי"ז צהידים שהם כלי המעשה צבחי' ותעש בחפץ כפיה. וזה וקראת לשבת ענג ולקדושה' מכובד. כי אז עולין לצחי' פליאות חכמה שסם עיקר הענג והכבוד כנ"ל. גם כי בשבת מחזירין להאדם חכמתו כנ"ל ושם עיקר הענג והכבוד כנ"ל כ"פ גם כפשוטו וקראת לשבת ענג צחי' הסעודות של שבת שהן כולו קודש כנ"ל. ולקדושה' מכובד זה צחי' אמונת חכמים להאמין בהם ולכבדם היפך פגם אמונת חכמים שנקרא מצוה ת"ח כנ"ל וכבדתו מעשות דרכיך שלא יפסיע פסיעה גסה שזה צחי' רוגז כנ"ל כ"פ שלא ליתן אחיזה לצחי' כבוד כועס. ממלוא חפליך ודבר דבר שלא ידבר דבר מעשיית חפליך רק דיבור של שבת. כי הפה נשלים באור גדול בשבת כנ"ל. אז תתענג על ה' דא עתיקא קדישא שיזכה להתענג מצחי' פליאות חכמה בשרשן שהוא צחי' עתיק כידוע. והרכבתיך על צמותי ארץ דא חקל תפוחין קדישין צחי' עליית המלכות שהוא צחי' אמונה עד חב"ד שעי"ז נשלים צחי' האמונת חכמים בשלימות כנ"ל ורז"ל דרשו שנילול משיעבוד מלכויות שנא' ואתה על צמותימו תדרוך היינו שנכנע צחי' מלכות הרשעה שער ארם וכל האויבים נכנעים תחתיו ונפלים לפניו צבחי' ויכחשו אויביך לך ואתה על צמותימו תדרוך והאכלתיך נחלת יעקב חניך דא ז"א ורז"ל דרשו שזוכה לנחלה בלי מלרים. כי יעקב צחי' ז"א עולה עד צחי' פליאות חכמה בשרשן ע"י צחי' נדר וממשיך משם הארה לצחי' מלכות צחי' אמונה סוף המדריגות כולם שעי"ז ממשיך אמונת חכמים לכל המדריגות כולם עד שעי"ז נמשך צחי' ענג שבת ונתבטלים ונפלים כל המקטריגים והמלרים שזה צחי' נחלה בלי מלרים. וזה כי פי ה' דבר היינו כי נשלים ע"י קדושת שבת שהוא צחי' תיקון צחי' אמונת חכמים. צחי' הדיבור של השי"ת שעל ידו נברא הכל וממנו מקבלין המלאכים כח כנ"ל. גם כי פי ה' דבר מרמז על שלימות אמונת חכמים שריכין להאמין שכל דבריהם אעפ"י שאינם כתובים בתורת ה' בפירוש אעפ"י"כ הם דברי ה' ממש וע"כ לריכין לשמוע דבריהם ולקיימם באמת ואמונה כי הם דברי ה' ממש כנ"ל :
 סי' נח (תלת נסקין מחד) שבת הוא צחי' משה צחי' הדעת כנ"ל כ"פ. וממנו נמשכין כל ההשפעות הכלולין בשלם. שהם אכילה ושתייה ומלבושים שהם צחי' באר וענן ומן כמבואר בפנים. וזה צחי' מלואות אכילה ושתייה ושינוי המלבושים בשבת. ושבת כלול משלשה חבות כמבואר בזוה"ק והם צחי' הג"ת שזה צחי' ב' של שבת שהוא

שהוא מרמז על חסד וגבורה ותיו תפארת כמבואר בתיקונים. חסד היינו שרריך ללמד חכמתו לאחרים ולקרובם בנחי' ואת הנפש אשר עשו בחרן. וע"כ נלוא בשבת להקהיל קהלות ולדרוש להם בד"ת כשארז"ל וכתוב וזכי הנכר הנלוים על ה' וכו' כל שומר שבת וכו' והביאותים אל הר קדשי וכו'. גבורה זה בחי' שמקדיה יראת חטאו לחכמתו זה בחי' היראה של שבת בחי' ירא שבת וכו"ל כ"פ. תפארת זה בחי' תפארת עטה ליום המנוחה. ומי ששומר שבת כראוי הקב"ה אומר עליו ישראל אשר בך אתפאר כמבואר בזה"ק. וע"י קדושת הדעת הנשפעת בשבת זוכין לנלח מלחמת עמלק שטימא ברייתם של ישראל. ולא בא ללחום אלא ע"י חילול שבת כמבואר בגמרא שבת דף קיח. ובזוהר חדש פרשה בשלח. וע"י שמכניעין קליפת עמלק ומתקנין פגם הברית. זוכין לשפע כפולה שזה בחי' לחם משנה של שבת. ובחי' שבת משפיע לכל העולמות ולכל המדריוגות ואפשר שזה גם כן בחי' הג' שבתות המבואר בזוהר יתרו דף לב שבת עילאה הוא בחי' הדעת שכלול מחכמה ובינה. שבת דיומא הוא בחי' תפארת שכלול מחסד וגבורה בחי' האבות שזה בחי' ותפארת בינה אבותם. שבת דלילא הוא בחי' מלכות שמקבלת שפע כפולה בחי' לחם משנה מיוסף שהוא בחי' ברית בחי' יסוד שכלול גם מנלח והוד כידוע. ובחי' מלכות היא משפעת שפע לכל העולמות והמדריוגות שתהיה כידוע. וזה בחי' החידושי אורייתא שזוכין לחדש בשבת זה נמשך מבחי' השפע כפולה הג"ל. כי השפע בשרשה הוא זכה וקדושה ורוחניות מאד והוא בחי' חכמה ושכל של חידושי תורה ואח"כ כשמשתלשלת למטה נעשה ממנה שפע גשמיית ג"כ כי הכל נמשך מהתוה"ק וכמבואר במ"א. וע"י הארת שבת נתעורר העולם לתשובה מאהבה שזה ג"כ בחי' לחם משנה כמבפ"נ ואז כל הכשרים שבדור מתרפאים גם נעשין מכובדים בעיני הבריות והיופי והגדולה הוא ליון וסימן על משנה תורה הג"ל. כי הגדולה של כשרי הדור הוא בחי' כלי אל התחדשו' התורה והתחדשות התורה הג"ל הוא בחי' תורה הלפונה שהוא בחי' חמוקי ירכיך. וזה אס תשיב משבת רגלך כמבפ"נ ואלו הכשרי הדור לריכין להתבונן מאד בהגדולה הבאה להם שלא יכשלו בגאווה. כי שבת תלוי בשמירת הדיבור וכו' וכשהדור אינם שומרים את פיהם אזי אינם יכולין לקבל בחי' שבת הג"ל ונתקלקל אללם הארת התשובה הג"ל ואז נתקלקל הכוד וההדר והגדולה הבאה לכשרי הדור ונתגאים וזהו גלות השכינה וכו' עיין פנים:

שבת אסור במלאכה כי כל עיקר המשכת הפרנסה אכילה ושתייה ומלבושים נמשך משבת ע"כ לריכין אז לעסוק רק בחפלי שמים שהוא עסק התורה בנחי' כי אס בתורת ה' חפלו וכתוב וחפץ ה' בידו ילליח וכשדרז"ל וכתוב וכל חפץ לא ישוו זה. כי בשבת נמשך התחדשות התורה גם הארת התשובה הוא בחי' חפלי שמים כמ"ש החפץ אחפון וכו' כי אס בשב שרע מדרכו וכו'. גם התורה הלפונה הוא בחי' דברי חפץ כשדרז"ל על בקש קהלת למנולא דברי חפץ. או יאמר אס תשיב משבת רגלך הוא בחי' תיקון הברית בחי' יסוד הכלול גם מנלח והוד ככו"ל עשות חפליך ביום קדשי שיעסוק רק בחפלי שמים שהם בחי' חג"ת כ"ש כי חסד חפלי וכתוב לא בגבורת הסוס יחפץ אבל בגבורה דקדושה הממותקת חפץ (עיי"ש בכוונות ותבין) וכתוב הן אמת חפלת ואמת הוא בחי' תפארת כידוע. וע"כ האבות שהם בחי' חג"ת נאמר עליהם ואדירי כל חפלי בם כשדרז"ל. וקראת לשבת ענג ולקדוש ה' מכובד זה נגד בחי' קדושת הדעת שכלול מחב"ד שסם עיקר הענג והכבוד ככו"ל כ"פ. ומשם נמשך שורש השפע של אכילה ושתייה שזה בחי' סעודת שבת שנקראין ענג (והם שלש סעודות נגד האבות כידוע) ומלבושים שזה בחי' כבוד שבת כשדרז"ל וכבודו וכו'. גם וקראת לשבת ענג הוא בחי' תשובה מאהבה בחי' אהבה בתענוגים שעי"ז הכשרים שבדור נעשים מכובדים וכו' ככו"ל. שזה בחי' ולקדוש ה' מכובד. וכבודו מעשות דרכך ודרז"ל שלא יפסיע פסיעה גסה שלא יפגום עי"ז בכבוד שבת שנמשך על ידו התחדשות התורה מתורה הלפונה שהוא בחי' חמוקי ירכיך מה ירך בסתר (עיין רש"י סוף פרשה יתרו) ועיין ברכות מג ע"ב דחשיב שם פסיעה גסה עם ששה דברים שהם גנאי לת"ח וכן משמע ברמז"ס הלכות דיעות פרק הא הלכה חית ועיין לחם משנה שם. נמלא שעי"י פסיעה גסה פוגם בכבוד שבת שאז הת"ח נעשים מכובדים בעיני הבריות ככו"ל. כי בשבת אז כל ישראל בנחי' ת"ח. כי אפי' המון עם מחוייבין אז לעסוק בתורה כמו שארז"ל ועיין זוה"ק שהת"ח זוכה ע"י לימוד תורתו בחול לבחי' הנשמה יתרה שזוכה האדם הפשוט בשבת. ומובן מזה ג"כ שבשבת כל ישראל בנחי' ת"ח. וזה ממנולא חפץ ודבר דבר שלא ידבר שום דיבור של חול שלא יפגום עי"ז בקדושת שבת שמשפיע החכם שבדור כמבפ"נ. וזה אז תתענג על ה' דא עתיקא וכו' שזוכה לקבל התחדשות התורה מבחי' תורה הלפונה ממש בחי' אורייתא דעתיקא סתימאה שזה בחי' על ה' כמב"פ לעיל בס"י מע. והרכבתיך על צמותי ארץ דא חקל תפוחין קדישין בחי' עליית המלכות עד חב"ד היינו שזוכה לקבל כבוד וגדולה שהוא בחי' סגולת מלכים וניול מגאווה שעי"ז חכמתו מסתלקת ממנו רק אדרבא הגדולה הוא כלי אללו לקבל התחדשות התורה הנמשכין מבחי' חב"ד. ושדרז"ל שניול משיעבוד מלכיות היינו מבחי' גלות השכינה שבה ע"י פגם הגאווה ח"ו כמבפ"נ. גם מרמז על הכנעת עמלק שהוא בחי' כלל המלכות דסט"א כמבואר במ"א. והאכלתיך נחלת יעקב אביך דא ז"א ורז"ל דרשו שזוכה לנחלה בלי מלרים. כי יעקב בחי' ז"א עולה עד המדריוגות העליונות

העליונות וממשיך משם הארה לבחי' המלכות ע"י היסוד והארה הזאת הוא בחי' נהלה בלי מלרים כמבואר בכתבים היינו כי יעקב הוא בחי' כלליות האבות בחי' תפארת שכלול גם מהסוד וגבורה וע"ז נמשך בחי' תיקון הברית שהוא בחי' יוסף בחי' אלה תולדות יעקב יוסף ומשם מקבל המלכות שהוא בחי' שבת את בחי' הלהם משנה שהוא בחי' השפע כפולה שזה בחי' נהלה בלי מלרים היינו שאין זה שום חסרון כי יש לו מנה רגלה מאתים אבל כשנותנין לו נהלה בלי מלרים זה בחי' שממלאין לו כל מהאלות לבו ע"י ענג שבת כשארז"ל ובמו שפירשו שם המפרשים ז"ל. וזה בחי' השפע כפולה שע"ז אין חסר לו כלום כמבואר בליקו"ט סי' מס וע"כ אמר יעקב וכי יש לי כל היינו כנ"ל. וזה גם לענין שפע גשמיית ובשרשה נמשך בחי' זאת מבחי' התורה הלפונה הנ"ל שהוא בחי' בלי מלרים כי הוא בבחי' בלתי גבול כידוע. שזה בחי' בלי מלרים. וזה כי פי ה' דיבר. כי לקבל קדושת שבת בשלימות תלוי בשמירת הדיבור. כי שבת הוא בחי' קדושת הדיבור כמבואר בזוהר בראשית דף לב. וזה כי פי ה' דיבר. וגם כי כל הבחי' הנ"ל כלולים מבחי' הדיבור. התגלות הדעת הוא בהדיבור כ"ש מפיו דעת ותבונה. גם הדיבור כלול מאש מים רוח (כמבואר במ"א) שהם בחי' האבות גם הדיבור הוא מבחי' נה"י שהן בחי' השפתים והלשון כידוע גם מבואר בזוה"ק ברית קיימא פה ה' הוא. גם המלכות הוא בחי' מלכות פה. גם הלהם משנה בחי' משנה תורה הוא בחי' הדיבור כ"ש וכתב לו את משנה התורה וכו' ופירש"י בשם התרגום מלשון שיגון ודיבור. גם התשובה הוא בבחי' הדיבור כ"ש קחו עמכם דברים ושובו אל ה'. גם הגדולה והכבוד שמקבלין הכשרים ע"ז הוא בבחי' הדיבור שמס עיקר הכבוד בבחי' וכבוד מדובר כך וכמבואר גם לקמן בפנים בס' קלד. ומחמת שע"י קדושת שבת נמשך שפע כפונה ע"כ ארז"ל במדרש הוצא בילקוט סי' קל"ב כל עסקה של שבת כפול וכו' והנה השפע כפולה של שבת נמשך מיוסף היינו מבחי' ברית כנ"ל. וזה והיה שדי בלריך שדי הוא בחי' ברית כידוע. וזה בלריך היינו כשמתקנין בחי' ברית עד שמכניעין הלרים הרודפים אחר חלושי כח שבישראל כמבפ"נ ע"ז וכסף תועפות לך ודרז"ל כופלין לו פרנסתו בחי' שפע כפולה שזוכין ע"י ברית כמבפ"נ. וזה שסיים אח"כ כי אז על שדי תתענג וכו' היינו כי השפע כפולה הזאת הוא עיקר הענג שזה בחי' ענג שבת בחי' וקראת לשבת ענג ובחי' אז תתענג על ה' דייקא כנ"ל ומחמת ששבת מקבל השפע כפולה מהלדיק והחכם שבדור שהוא בחי' יוסף ע"כ לריכין לקבל פני הרב והחכם שבדור בכל שבת וכמבואר בזוה"ק וגדול מאד מעלת הזוכה לשבת אלל הלדיק והחכם שבדור וכמבואר במ"א:

סי' נט (היכל הקודש) מי שמשתדל לעשות נפשית ולקרוב בני אדם לעבודת השי"ת בבחי' ואת הנפש אשר עשו בחרן הוא בונה ע"ז בחי' היכל הקודש כמב"פ. והנה כל המלאכות ועסקים שעושין בחול כולם הם בחי' בירורים שזה בחי' התקרבות הנשיות לעבודת ה' שמעלין

את הטוב שבהם מתוך אחיזת הרע וכמוכן גם בפנים ושבת הוא מעין עוב"ב שהוא בחי' ביטול הרע לגמרי ואז השכינה שובתת כביכול ואין אז בירורים וכמוכן גם בפנים. אך לעפ"כ עיקר הכח לברר בירורים קדושים בימי החול הוא רק ע"י כח קדושת שבת בבחי' כלכו במחשבה אתברירו. ושבת הוא עולם המחשבה כידוע ואז עולים כל הבירורים הנ"ל למיחזקם ולתכלית שלימותן כידוע. והנה מהבירורים הנ"ל נעשה בחי' היכל הק' בחי' משכן ואעפ"כ אין מלאכת המשכן דוחה שבת. כי אדרבא עיקר הבירורים ובנין ההיכל הקודש נעשה רק בכת קדושת שבת. וע"כ לריכין להמשיך קדושת שבת נ"ל שבת ימי החול בבחי' זכרהו מאחד בשבת בכדי שיהי' לו כח ע"ז לברר בירורים. והנה מחמת שהיכל הק' וזה מושך עלמו לשרשו היינו ללבו של עושהו ושורה ומלביש את הרוח החיוני שלב (שזה בחי' קדושת שבת זוהי בחי' לב כמבואר בתיקונים וכן שורה הרוח החיוני שזה בחי' ונתנו לב לב חדש ורוח חדשה וכו' שכל זה זוכה האדם בנצח וכמבואר בזוה"ק מענין הרוח חדשה רוח"ק שזוכה האדם בשבת) ועיקר הלבשתו לרגלי הרוח וכמבואר בפנים (זה בחי' מלכות מלביש את נה"י) ומחמת שהבירורים הנ"ל היו משוקעים כ"כ זמן בתוך אחיזת הרע שהם הקיפות עמאות לגמרי ר"ל. ע"כ בערב שבת כשרולין הבירורים והנפשות הנ"ל לעלות אל הקדושה שזה בחי' מה שהטוב שצננה עולה אז ג"כ אל הקדושה ואז רולין גם השלש קליפות עמאות שהם רע גמור לעלות עמו ג"כ ולהתאחד ג"כ ה"ו ולינק מהקדושת שבת ואז יורד שלהבא דאשא על ראשי הקליפות הנ"ל ומכווה אותם שלא יוכלו לעלות. ואז נופל הרע למטה לגמרי והטוב עולה לתכלית שלימותו כמוכן כ"ז בכתבי הארז"ל. וזה בחי' העלה המבואר בפנים שיזמנין מלאכי לבו שהוא בחי' התלהבות הלב וכו' ואש הזה הוא שורף אותם. והאש הזה נעשה מבחי' משפט שהאדם שופע א"ע ואז יולא לאור משפט. שנתלהב הלב ויושב על כסא שהוא בחי' כבוד בחי' היכל הקודש הנ"ל וכמבואר כ"ז בפנים. (זה שאלה"ל (שבת קיט) ר' אבהו היה יתיב אתכתקא דשינא כנגד בחי' כסא הנ"ל ימישיף עורא נגד בחי' אש הנ"ל) וזה בחי' ענן וערפל סביבו דק ומשפט מכון כסאו אש ושניו תלך ותלהט סביב לריו וכו' הרים כדונג נמוסו וכו' כל המזמור כמוכן ממילא. וזה ג"כ בחי' ללותא דמני"י שנתא דהא אחיחדת כרסייא יקירא וכו' בחי' כסא. וזו שהוא בחי' מלכות בחי' היכל הקודש הנ"ל כמבואר י"ח התקנת למשרי עלה מלכה קדישא עילאה כד עייל שבהא איבי אחתחדת ואתפרשת מסע"א וכו' הכל כנ"ל. וע"כ מבואר בספרים קדושים מה שבערב שבת לריך ה"ה לפשפש ביותר במעשיו ולשום לבו על דרכיו ולהתבונן היטב מה שעבר עליו בכל ימי השבוע ולהתחרט מאד בזושה גדולה ולעשות תשובה וכו' שכ"ז בחי' משפט שהאדם שופט ודן א"ע ומבחי' משפט הנ"ל נעשה התלהבות הלב בחי' אש הנ"ל ששורף אותם. וזה שימני כחומם על לבך וכו' היינו שאין לחוש שלא יתאחד הרע ח"ו ע"ז בהלב עלמו כנ"ל כי רשפיה רשפי אש

שלהבת יה היינו בחי' השלהבות דאשא הנ"ל שנופיל את הרע למטה ומכניעו לגמרי כנ"ל . וזה בחי' ובני הנכר הגלויים על ה' וכו' כל שומר שבת מחללו וכו' והביאותים אל הר קדשי וכו' כי בכח קדושת שמירת שבת קודש נתקרבין הנפשות הנ"ל ועשין גרים וזה שכתוב (יחזקאל כ) ואת משפטי הודעתי אותם וכו' וגם את שבתותי נתתי להם וכו' וכן ואת משפטי שמרו וכו' ואת שבתותי קדשו וכו' . וזה שכתוב (ירמיה יז) והיה אם שמוע תשמעון אלי וכו' ולקדש את יום השבת וכו' שמייעה בלבא תליא היינו בחי' תיקון הלב שסם מקור המשפט כמבפ"ג וזה בחי' ונתת לעבדך לב שומע לשפוט וכו' (מלכים א ג) וזה בחי' והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה וכו' וזה ולקדש את יום השבת וכו' וזאלו בשערי העיר הזאת מלכים ושרים יושבים על כסא דוד וכו' היינו בחי' כסא הכבוד הנ"ל בחי' ואת מלכים לכסא ואם לא תשמעו אלי לקדש את יום השבת וכו' והלתי אש בשעריה וכו' היינו שהאש הנ"ל תנקוס בהם עלמם ח"ו . וזשארז"ל אין הדליקה מלוייה אלא במקום שיש חילול שבת היינו כנ"ל . וזשארז"ל אלמלי שמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלין היינו בחי' שבת דלילה שהוא בחי' היכל הקידש הנ"ל בחי' מלכות שהוא מדת לילה כידוע . ושבת דיומא שהוא בחי' תפארת בחי' משפט עמודא דאמלעיתא שהוא מדת יום כידוע וזה בחי' דינו לבוקר משפט וכן ומשפטיך אור ילא . וע"י כ"ז היה נשלים בירור הנילוות הק' בשלימות שזה בחי' התקרבות הגרים ומיד נגאלין . וע"כ למדו דבר זה מדכתיב אשר ישמרו את שבתותי וכתיב בתריה והביאותים אל הר קדשי וכו' וזה כתיב על הגרים (שהם בחי' הבירורים הנ"ל) כ"ש ובני הנכר הגלויים על ה' וכו' כל שומר שבת מחללו וכו' והביאותים אל הר קדשי . וזה בחי' את שבתותי תשמורו דא עיגולא וריבועא דלגו בחי' שתי שבתות הנ"ל . ואפשר שזה סוד המלאכים המלוים לו להאדם בע"ש וכו' כשארז"ל היינו בחי' מלאכי לבו הנ"ל (ויש לבאר עוד בזה) ועיין פנים עוד ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם טוב וכו' . ביתי משם יולא מעין החכמה כ"ש ומעין מבית ה' ילא . חומה הוא בחי' כבישת כעס ועשירות . ויד היינו בחי' משפט כי ע"י שמכלכל דבריו במשפט ע"י יכול להעמיד תלמידים הגונים ולהמשיך בהם רוח חכמה . ושם הוא בחי' כסא כבוד בחי' היכל הק' היינו שמחמת שעוסק בזה לגדל כבודו ית' ע"י שמקרב נפשות להש"ת . ע"י נתגדל גם נפשו ושמו עד שכל הנפשות יתאוו חלוא להיות נשרשים בשמו ונפשו וזה בחי' אחת עם בחי' החומה של כבישת כעס ועשירות וע"י נתגדל ג"כ שמו ונפשו עד שכל הנפשות תאביס להכלל בנפשו . וזה בחי' בית והון נחלת אבות וכו' . ודע שיש רשעים שהם בבחי' הערב רב שאסור לקרבו כי אין כח במשפט הנ"ל להכניע רעתם וכו' כמבואר כ"ז בפנים . וע"כ הזהירו רז"ל מאד שלא לבעוס בשבת עכ"פ . כמבואר בתיקון מה כי אז פוגם יותר ע"י הכעס ח"ו . וכן ארז"ל שבזכות כבוד שבת זוכין לעשירות וכנ"ל כ"פ . וכשארז"ל ברכת ה' היא תעשיר

זה שבת . וע"כ ארז"ל ג"כ שאלוה להקהיל קהלות בשבת ולהרוס להם בד"ת . כי אז מסוגל ביותר להעמיד תלמידים הגונים ולהמשיך בהם רוח חכמה . וע"כ גם סמיכת משה ליהושע (שזה בחי' ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי סמך משה את ידיו עליו כמבפ"ג) שפירש"י צפ' פנחס וסמכת את ידך עליו תן לו תורגמן שידרוש בחיך וכו' וזה היה בשבת כמו שפירש"י צפ' האזינו ויבא משה וידבר וכו' הוא והושע בן נון פירש"י שבת של דיוזגי היה העמיד לו משה תורגמן ליהושע שיהא דורש בחייו וכו' היינו כנ"ל . וזה בחי' מעלת קדושת הזוג של שבת כי ידוע ומבואר בזה"ק מגדל הבירורים הק' שנעשה ע"י קדושת הזוג של הלדיקים ואברהם אבינו ושרה אעפ"י שהי' עקרים אעפ"י נעשה גם אז ע"י זוגם נפשות הגרים כמובא בליקו"ט סי' עב . נמלא שע"י זוג דקדושה נבנה ג"כ בחי' היכל הק' והעיקר כשזוכין להוליד ע"י זוגים הגונים . כי בני ישראל הם בחי' היכל ה' כ"ש (ירמיה זיין) היכל ה' המה . אך מחמת שהרע רולה מאד להתאחו ח"ו בהיכל הק' אף גם במי שמשדל בזה והתיקון לזה הוא ע"י בחי' משפט כנ"ל . וזה בחי' מה שהיו סנהדרין יושבין על מקום המשפט סמוך למקום המקדש . וזהו שאמר הגביא (ירמיה זיין הנ"ל) אל תבטחו לכם על דברי השקר לאמור היכל ה' היכל ה' היכל ה' המה (ועיין רש"י וחרגום) כי אם היטב תטיבו את דרככם ואת מעלליכם אם עשו תעשו משפט וכו' כי עיקר תיקון היכל הק' הוא ע"י משפט כנ"ל וע"כ תיכף שמביאין את התינוק למול שאז תחילת כניסתו לקדושת ישראל אומרים הקהל אז אשרי תבחר ותקרב וכו' קדוש היכלך וכו' . ומחמת שהרע רולה מאד להתאחו בזה כנ"ל שמזה נמשך גודל הנסיון שיש להאדם בקדושת הזוג ע"כ עיקר הזמן המסוגל לזה הוא בשבת . שאז נמשך בחי' עגולא וריבועא הנ"ל בחי' ציטול הרע לגמרי ואז הזוג בקדושה זוכין להמשיך ע"י נשמות קדושות לבניו כמבואר בזה"ק . וזה בחי' כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וכו' ודרש בזה"ק על קדושת הזוג של שבת . ונתתי להם בביתי ובחומותי יד ושם טוב מבנים וננות היינו כנ"ל וכמבפ"ג . וזשארז"ל כשצאים המלאכים המלוים להאדם בערב שבת ומולאין בביתו נר דלוק ושלחנו ערוך ומטתו מולעת מלאך טוב אומר יה"ר שיהי' לשבת האחרת כך וכו' נר דלוק הוא בחי' מנורה בדרום בחי' הרולה להחכים ידרים . היינו כנגד בחי' הרוח חכמה שנמשך בשבת שזה בחי' יד ונמשך ע"י בחי' משפט . ושלחנו ערוך בחי' שלחן בלפון הרולה להעשיר ילפין בחי' עשירות והגדלת השם והנפש שנמשך ע"י בחי' שם בחי' היכל הק' הנ"ל ומטתו מולעת הוא בחי' שמהא מטתו בין לפון לדרום , כי ע"י בחי' לפון ודרום הנ"ל זוכין לבנים הגונים ולבחי' יד ושם טוב מבנים וננות כנ"ל . וע"כ אומרים יה"ר שיהי' לשבת האחרת כך בכדי שיהא קדושת שתי שבתות בחי' את שבתותי הנ"ל שע"י נגאלין כנ"ל . וזה ואל יאמר בן הנכר הגלוה על ה' הבדל יבדילני ה' וכו' מאחר שיש רשעים שהם בבחי' הערב רב שאסור

לקרבו

לקרבם . ואל יאמר הסרים הן אני עץ יבש מאחר שאינו זוכה לבנים שהם צבחי בנין ההיכל הק' כנ"ל . כי כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי וכו' ונתתי להם צביתי ובחומותי יד ושם עיב מצבים ומצנות כפשוטו כי ע"י שמירת שבת בשלימות נמשך צחי' תיקון עיגולא וריבועא הנ"ל עיי"ז זוכין ליד ושם עוב וכו' כנ"ל ובני הנכר וכו' כל שומר שבת מחללו וכו' והביאותים אל הר קדשי וכו' כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים נאום ה' מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עליו לנקבטיו ופירש"י אלו הגרים כי גרי אמת נכללין ג"כ בכלל ההיכל הק' מאחר שזכו לשמור את השבת בשלימות בוודאי אינם בכלל הערב רב ה"ו שאסור לקרבם וכמבואר בזוה"ק בענין ויקהל משה את כל עדת בני ישראל שהפרישם מהערב רב ולוה להם על מלאכת המשכן כי אין להערב רב חלק בהיכל הק' צחי' מלאכת המשכן . ע"כ הזהירם אז גם על שמירת שבת ועיין זוהר יתרו פח ע"ב בסעודתי אלין אשתמודעין ישראל דאינון בני מלכא דאינון מהיכלא דמלכא דאינון בני מהימנותא . ומאן דפגס חד סעודתא מנייהו אחזי פנימותא לעילא ואחזי גרמיה דלאו מצבי מלכא עילאה הוא דלאו מצבי היכלא דמלכא הוא דלאו מזורעא קדישא דישראל הוא (ושם) דאינון סעודתי מהימנותא שלימתא דזרעא קדישא דישראל וכו' ובגיני כך אמר בני ובין בני ישראל היינו כנ"ל . וע"כ אומרים במנחה של שבת ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ ע"ד שכתוב בזוהר דף רלו ע"ב דלא אתקריאו קהלה וחיבור עד דאתעבר מנהון ערב רב . כביכול בזימנא דמתערבין בינייהו כאלו לא הוו גוי אחד וכו' עיי"ש (ובזה יובן ג"כ ענין ויקהל משה הנ"ל .) (ועיין בפ' כי תלא דף רע"ע) :

וזה אם תשיב משבת רגלך . כי אלו הנפשות שנתקרבו הם צבחי רגלין צבחי' וכל העם אשר ברגליך גם כי עיקר התעוררות לקרב אותם נמשך מצחי' רגלי הרוח החיוני שבלב וע"כ הם מלבישים אותם וכמבפ"ג וע"כ אם תשיב משבת ר"ת אמת כמובא . כי עיקר התיקון להעלות צחי' הרגלין הנ"ל מאחיזת הרע היינו מצחי' רגליה יורדות מות הוא ע"י צחי' משפט כנ"ל ומשפט עמודא דאמלעיתא צחי' אמת כ"ש אמת ומשפט ושלוש שפטו בשעריכם וכתבי משפטי ה' אמת . וזה שאמר להם ירמיה אל תבטחו לכם אל דברי השקר לאמור וכו' היכל ה' המה וכו' כי עיקר התיקון של היכל ה' שהוא צבחי' רגלין צחי' ושוליו מלחים את ההיכל (ישעי' ואו עירש"י שם) הוא ע"י משפט שהוא צחי' אמת צחי' קושטא קאי היפוך מצחי' השקר שאין לו רגלים . גם אם תשיב משבת רגלך היינו שלא ילא חוץ לתחום שבת ותחום שבת אלפים אמה היינו ג"כ צחי' עיגולא וריבועא דלגו הנ"ל כי עיגולא צחי' מנכות הוא צחי' חלק מלשון חלוק אומר וכו' צחי' אלופים לראש . והמשפט שהוא צחי' התורה צחי' משפטי ה' אמת הוא ג"כ צבחי' חקף כ"ש דבר לווה לחלף דור . וזה צחי' החרש והמסגר חלף כי הם היו זקני ישראל ושופעיהם וע"י המשפט יכולין להמשיך רוח חכמה לתלמידיו וללמד להם חכמתו כמב"פ

וזה צחי' ואלהפך חכמה . ומחמת שע"י המשפט מקבל גם היכל הק' (שהוא צחי' מלכות צחי' ירושלים) כח האש ושורף את הקליפות מלהתאחז בו צבחי' וכבוד ה' כאש אוכלת וכו' כמבפ"ג וזש"כ (זכריה יב) ביום ההוא אשית את אלפי יהודה ככור אש בעלים (ופירש"י כמדורת אש גדולה) וכלפיך אש בעמיר ואכלו על ימין ועל שמאל את כל העמים סביב וישבה ירושלים עוד תחיה בירושלים וזה עשות חפליך ביום קדשי שימנע מעשיית חפליך של חול שיש בהם אחיזת הסט"א ועיקר התיקון שלהם הוא רק ע"י שממשיכין קדושת שבת גם על ששת ימי החול צבחי' זכרהו מאחד בשבת כנ"ל שזה ג"כ צחי' עשות חפליך ביום קדשי כמבואר לעיל בפנים במאמר מרכבות פרעה סי' לח . אבל בשבת גם זה אסור כי אז השכינה שובתת כביכול והרע נדחה ונתבטל לגמרי צבחי' כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע , ואז עיקר שלימות התקרבות הנפשות שהם צחי' בנין היכל הקידש הנ"ל כי הרע שלהם נופל ונתבטל והטוב עולה ונכלל בקדושה שזה ע"י צחי' משפט שהוא צחי' חפץ כ"ש כי לכל חפץ יש עת ומשפט וכתבי אני ה' אוהב משפט (ישעי' אה) וע"כ שבת הוא צחי' תשובה כנ"ל כ"פ שזה צחי' חפלי שמים צחי' החפץ אחפוף וכו' כי אם בשובו מדרכיו וחיה וזה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד ג"כ נגד צחי' עיגולא וריבועא הנ"ל כי הרוח חכמה הנמשך ע"י צחי' משפט שם עיקר הענג והכבוד כנ"ל כ"פ וזה ולקדוש ה' מכובד זה צחי' שלימות ההיכל הק' שהוא צחי' כבוד כ"ש וזהו כולו אומר כבוד והוא צחי' קדוש ה' צחי' קדוש יאמר לו כמבפ"ג . וגם כי ענג שבת הן הסעודות שהן תיקון הלב (ששם מקור המשפט כנ"ל) כי פתא סעדא דלבא וכשארז"ל עד ש האדם אוכל יש לו שתי לצבות ואחר שאוכל אין לו אלא לב אחד . וכבוד שבת הן המלבושים כשארז"ל והמלבושים הן מצחי' מלכות צחי' היכל הקדוש שמלביש להרוח שבלב וכמבפ"ג . ועל כן הקפידו בכתהארז"ל להיות השלחן של שבת של ארבע רגלים כי הוא צבחי' ריבועא הנ"ל . וזה צחי' ולסעדה במשפט (ישעי' טית) וזה עושה משפט לעשוקים נוטן להם לרעבים . וע"כ גם בפנס המשפט שהוא צחי' אש נאמר (הושע ז) כולם יחמו כתנור ואכלו את שופעיהם כל מלכיהם נפלו וכו' (כי עיי"ז נפילת המלכות ח"ו) וצדק לחות י"ל שזה צחי' מה שדרז"ל ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם ערכם לפניהם כשלחן ערוך . כי המשפט הוא צחי' שלימות השלחן כנ"ל . גם תיקון המשפט הוא צחי' שדי (שהוא צחי' שבת כידוע) צחי' ושדי לא יעות משפט (איוב לד) וזה צחי' כי אז על שדי תתענג (שם כב) וזה צחי' והתענג על ה' ויתן לך משאלות לבך ודרז"ל על ענג שבת והוא צחי' תיקון הלב כנ"ל ע"כ נוטנין לו כל משאלות לבו ששם מקור המשפט כנ"ל . וזה וכבדתו מעשות דרכיך ודרז"ל שלא יפסיע פסיעה גסה שנוטלת אחת מהמש מאלות ממאור עיניו של אדם כי הפסיעה גסה הוא צחי' רוגז וכעס כשדרז"ל אל תרגזו צדק וכו' ורוגז וכעס הוא פנס העינים צחי' עששה מכעס עיני שזה פנס בקדושת שבת שהוא

שהוא בחי' תלת גוונין דעינא ונת עין כמבפ"ג נס מרמו
 על שיש רשעים שהן מבחי' ערב רב שאסור לקרנם כי
 עי"ז פוגם בכל הנ"ל כמבפ"ג. והתקרבות הנפשות הוא
 מבחי' רגלין הנ"ל וע"כ לריכין להיות מתון בדבר ולא
 יפסיע פסיעה גסה בכדי שלא לקרב אלו הנפשות שאסור
 לקרבן. וזה בחי' גם בלא דעת נפש לא טוב ואף ברגלים
 חוטא (משלי יט) כי נפשות ישראל שרשם בדעת דקדושה
 כידוע ונפשות הערב רב שרשם בדעת דקליפה שזה בחי'
 ערב רב גמטריא דעת כמובא בכתבים והם רחוקים
 לגמרי מהדעת דקדושה שזה בחי' גם בלא דעת נפש לא
 טוב ואף ברגלים חוטא היינו מי שאינו מתון בדבר
 ומקרב גם אותם חוטא. כי יורד עי"ז ממדריגתו
 וכמבפ"ג. וזה ממלא חפץ הדבר דבר שלא ידבר דיבור
 של חול יפגום עי"ז בקדושת הדיבור של שבת שאז
 הדיבור בשלימות בבחי' יוכלל דבריו במשפט וע"כ אז
 עיקר הזמן להמשיך רוח חכמה לתלמידיו כנ"ל. וזה אז
 תתענג על ה' דא עתיקא קדישא כי זוכה להמשיך רוח
 חכמה משרשו העליון שהוא בבחי' עתיק. ומשם שורש
 תיקון המשפט עד שנתלהב הלב ויושב על הכסא בבחי'
 כון למשפט כסאו כמו שיבאר לקמן. ורז"ל דרשו שנותנין
 לו כל משאלות לבו היינו כנ"ל ע"י שזוכה בשלימות
 לתיקון הלב. וע"כ דרז"ל במ"ד פ' בשלח פרשה כה שהוא
 גוזר גזירה והקב"ה מקיים. כי זוכה לקרב נפשוה
 להשי"ת בשלימות ואז הוא בבחי' אש תוליא יקר מזולל
 כפי תהיה וכשרז"ל (בבא מליעה פה) והרכבתיך על
 צמותי ארץ דא חקל תפוחין קדישין בבחי' שלימות עליית
 המלכות שהוא בחי' היכל הק' הנ"ל. ורז"ל דרשו שניול
 משיעבוד מלכות היינו שזוכה להכניע הרע שהוא בבחי'
 מלכות דבט"א לגמרי. והאכלתיך נחלת יעקב אביך דא
 ז"א שהוא בחי' משפט עמודא דאמלעיתא. וזה בחי'
 והיה בית יעקב אש בחי' אש המשפט הנ"ל. וזה בחי'
 וישלח יעקב מלאכים בחי' מלאכים הנ"ל ורז"ל דרשו
 שזוכה לנחלה בלי מלרים כי ע"י המשפט שהוא בחי' אש
 שורף את כל הלרים המסבבים את הקדושה בבחי' אש
 לפניו תלך ותלהט סביב לריו והרע נתבטל לגמרי עד
 שנתקיים כי אז אהפוך אל כל העמים שפה ברורה
 לקרוא כולם בשם ה' וכו' שזה בחי' נחלה בלי מלרים
 בבחי' כי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים כנ"ל.
 וזה כי פי ה' דבר כי נתתן בחי' ההיכל הקודש שהוא
 בחי' מלכות פה ע"י בחי' המשפט שהוא בחי' ומשפטי
 פיהו וכתוב בשפתי ספרתי כל משפטי פיה. וזה בחי'
 פתח פיה שפט לך (משלי לא) וזה בחי' יוכלל דבריו
 במשפט וכתוב ולשונו תדבר משפט וזה בחי' ואש מפיו
 תאכל (תהלים יח) כי המשפט הוא בחי' אש כנ"ל וזה
 בחי' הגני נותן דברי בפיך לאש (ירמיה ה) ועי"ז נמשך
 בחי' רוח חכמה לתלמידיו שזה בחי' פיה פתחה בחכמה
 וכתוב פי ידבר חכמות וכתוב פי לדיק יהגה חכמה
 ולשונו תדבר משפט וזה תורת אלקיו בלבו (בחי' תיקון
 הלב הנ"ל) לא תמעד אשוריו בחי' הרגלין הנ"ל וגם
 הנפש הוא בחי' פה ודיבור בחי' לנפש היה לרוח ממללא
 וע"י כ"ז זוכה שדיבורו מתקיים כמו דבר ה' כביכול
 בבחי' כפי תהיה כנ"ל. וזה כי פי ה' דבר. ועיין

דניאל זיין חזי הוית עד די ברפון רמיו (פרש"י כסאות
 הוטלו ונתקנו לישיב במשפט אחד לדין ואחד ללדקה
 לישראל) ועתיק יומין יתיב (פירש"י הקב"ה יושב למשפט
 וכו') לבושיה כתלג הוור (ללבן עוונות עמו) ושער רישיה
 כעמר נקא (מנקה עלמו מזכויות שיש לעכו"ם לפניו
 ומשלים להם כל שרשם בעוה"ז) כרסיה שביבין דטור וכו'
 נהר דיטור נגיד ונפיק וכו' אלף אלפין ישמשוניה וכו'
 דיגא יתיב וספרין פתיחין וכו' עד די קטילת חיותא
 והוביד גשמה ויהבת ליקדת אשא וכו' (פירש"י ללבת
 אש הוא אשו של יעקב והיה בית יעקב אש וכו') חזה
 הוית וכו' כבר אכש אחא (פירש"י הוא מלך המשיח)
 ועד עתיק יומיא מטא וכו' פירש"י שהיה יושב במשפט
 וזן את העכו"ם) עי"ש עוד הרי מבוחר כל הענין
 הנ"ל. כי שורש בחי' המשפט נמשך מבחי' עתיק היושב
 על כסא משפט עד שהכסא מקבל ג"כ כה האש בחי'
 כרסיה שביבין דיטור וכו' אלף אלפין שמשוניה היינו
 בחי' המלאכים הנ"ל. ויעקב שהוא בחי' משפט עמודא
 דאמלעיתא עולה עד בחי' עתיק בבחי' אז תתענג ע
 ה' כנ"ל וממשיך משם הארה לבחי' מלכות בחי' היכל
 הק' שהוא בחי' כסא כבוד עד שעי"ז טפל הרע ונתבט'
 לגמרי והטוב עולה ויכלל בקדושה בבחי' היכל הקודש
 הנ"ל. וזה בחי' השתי כסאות אחד לדין שעי"ז מפלת
 העכו"ם ואפי"ן כל הללחתם הוא לרע נהם בכדי לשלם
 להם בעד זכויותיהם ותושלם סאתם כנ"ל. שזה בחי'
 בפרוח רשעים כמו עשב וכו' להשמדם עדי עד וכו'.
 וכסא אחד ללדקה לישראל היינו לכות איהם במשפט
 ולקרנם להשי"ת. וזהו שארז"ל (תציה יד) אחת לו
 ואחת לרוד יכשפירש"י. ועד עתיק יומיא משם שגם
 מלך המשיח ישב במשפט. וכן דרז"ל ה' במשפט יבא
 עם זקני עמו ושריו שגם גדולי ישראל ישבו עם הקב"ה
 וידונו לעכו"ם היינו כנ"ל. כי גם הם מקבלים כה המשפט
 משרשו העליון עד שמפילין את הרע לגמרי ושלם הכסא
 שהוא בחי' כסא דוד. וזש"כ (ישע"י סית) על כסא דוד
 ועל ממלכתו להכין אותה ולסעדה במשפט ובלדקה וכו'
 בחי' משפט ולדקה הנ"ל. וזה בחי' משפט. ולדקה
 ביעקב וכו'. וזה לבושיה כתלג חוור ללבן עוונותיהם של
 ישראל. כי זה בחי' לבו נא וטכסה יאמר ה' כי ויכוח
 הוא ברור הדברים שזה ג"כ בחי' משפט כמו שפירש"י
 ז"ל וע"י המשפט נופל תיבך הרע ונתבטל כי כל הרע
 הוא רק מאחיות העכו"ם בבחי' ויתערבו בגוים וכו'.
 אבל כשנופל הרע למטה אז תיבך ישראל חוצרין בתשובה
 גדולה ומודים ועוזבים ואז אש יהיה חסאיהם כשנים
 כשגן ילבינו. וע"כ גם המלאכים המליים לו להאדם
 בערב שבת (שהם בחי' מלאכים הנ"ל) מליחין ידיהם
 על ראשו ואומרין לו וסר עווק ומסאלתך תכוסר וכן
 ארז"ל השומר שבת וכו' מחלק לו על כל עוונותיו.
 וזה ג"כ בחי' נחלה בלי מלרים כי נתבטל כל המלרים
 שהם בבחי' לוח ה' ליעקב סביבין לריו שיעקר התגרותם
 ע"י עוונות ח"ו. אבל ע"י קדושת שבת שכלל מכל הנ"ל
 עי"ז נתכפרין העוונות ונתבטלן כל המלרים. כי מאחיות
 מלך נעשה למר בחי' ושער רישיה כעמר נקא כנ"ל שזה
 בחי' אש יאדימו כתולע כלמר יכיו וכמבאר במ"א :

בית דתהב"ה דלג'...

35

הספריה הלאומית
S 23 A 13390

נחמן בן צבי אריה
'קרא דשבתא :

C.1

1175647-10

GGI

15 JUL 1928

הספריה הלאומית
S 23 A 13390

נחמן בן צבי אריה
יקרא דשבתא :

C.1

1175647-10

W-X

